

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Αν ξέρατε... ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΑΝΤΡΑ

Αν ξέρατε... Αν ξέρατε όλες εσείς που κλαίγεστε για τη δυστυχία σας, για τα έρωτικά σας ατυχήματα, για οικογενειακές ανωμαλίες, γιατί είστε φτωχές, γιατί είστε άργες, γιατί δε σας χαμογελά η ζωή... Και οι άλλες που τάχατε όλα, αλλά πλήττετε, πλήττετε τόσο, ώστε να μας ταχυδρομήτε την πλήρη σας, σά δείγμα μεγάλης συμφοράς, που όμοια μ' αυτήν δε στάθηκε στον κόσμο.

Τους θρήνους και τα παράπονά σας σκέπτομαι σήμερα, που διαβάζω μία επιστολή με τέσσερις υπογραφές. Επιστολή γραμμένη στο δάκρυ ενός ασύλου. Ασύλο Άνιάτων είναι η επιγραφή του. Φρικτή και η ονομασία ακόμα. Σά να σου λη κατάμουτρα: «Ανθρώπε που περνάς την πόρτα μου, δεν υπάρχει ίσα για σένα». Είναι δε νέες, νεώτατες οι τέσσερις αυτές ανιάντες. «Είμαστε νέες κοπέλλες, από είκοσι ως είκοσιτρίων έτών. Κι' ενώ η ζωή μας κυλούσε μέσα σε δνείρα κι' ελπίδες, μας βρήκε η άρρωστική. Η ζωή μας περνά τώρα βαρειά, χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Οι μέρες διαδέχονται η μία την άλλη, φοδερές μέσα στη μονοτονία τους. Και κάθε μέρα δεν είναι παρά ένα βήμα προς το θάνατο. Θ' άρνηση όμως κι' αυτός. Είμαστε νέες, παιδιά ακόμα. Και τί γίνεται ως τότε;...»

Αφίνουν να ξεσπάσει ο πόνος τους, παίρνοντας άφορμή από το γράμμα της κυρίας που πλήττει: Είναι καιρός που ασχοληθήκαμε μαζί της. Μία κυρία από την Άρτα, που τάχει όλα: τὰ νεάντα, τὸν άντρα, τὸ σπῖτι, τὶς ἀνέσεις, τὴν υγεία, τὰ ὑλικά αγαθά. Πλήττει όμως τόσο πολύ, ώστε νιώθει δυστυχισμένη...

Δυστυχισμένη αυτή! Και ανασηκώνονται στὰ κρεβάτια τοῦ ἀσύλου τους τὰ ἀνιάτα κείνα, ανασηκώνονται για νὰ διαμαρτυρηθῶν, νὰ τῆς ἀπαντήσουν. Πῶς είναι δυνατόν — ρωτοῦν — νὰ αἰσθάνεται δυστυχής μία γυναίκα που ἔχει τὰ πόδια της καὶ κινεῖται, ἔχει τὴν υγεία της καὶ ζῇ, καὶ μπορεῖ ν' ἀπλώσει τὰ μπράτσα για νὰ δεχθῇ καὶ ν' ἀνταποδώσῃ τὴν περίπτυσί; Μία γυναίκα που ὅταν τὸ θελήσῃ, ἀνοίγει τὴν πόρτα της καὶ τρέχει στὸ γρασιδί, ἀνεβαίνει στὸ βουνό, κατεβαίνει στὴ θάλασσα, ρίχνει βότσαλα στὸ κύμα. Δικός της ὁ κόσμος, δικός της ὁ καθρέφτης. Στέκεται ἀντίκρου του, υπογραμμίζει με χρώματα καὶ σκιές τὴν ὁμορφίαν της, για νὰ πάρῃ τους ἐρωτικούς της δρόμους. Δυστυχισμένη ἡ γυναίκα που ἀγαπήθηκε ἡ περιμένει ν' ἀγαπηθῇ, περιμένει νὰ νιώσῃ στὰ σπλάχνα τοῦ χτύπου τοῦ καρποῦ τὴν ἀγάπης, ν' ἀνέλθῃ τὴ μακαριότητα στὸ χαμόγελο τοῦ βρέφους τοῦ βρέφους της;

Α, πόσο ἀπόθεμα ἀχαριστίας ὑπάρχει στὸν κόσμο, για νὰ παραπονοῦνται ἄνθρωποι γεροὶ καὶ ἀρτιμελείς που βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ μάντρα τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων!... Ἀδύνατο νὰ τὸ συλλάβῃ τὸ μυαλό τῶν κοριτσιῶν. Ποιά ὁδὸν εἶναι ἱκανὴ ν' ἀντιμετώπισῃ τὴ δική τους ὁδὸν, ποιά συμφορὰ τὴν συμφορὰ τους; Μήπως ἡ φτώχεια; Μήπως ἡ ἐρωτικὴ ἀποτυχία; Μήπως ἡ κακὴ οἰκογενειακὴ σύνθεσι; Μήπως ἕνας ἄτυχος γάμος; Μήπως τὰ ἥθικά ὀλισθήματα;

Ποιὸ ἀπ' ὅλα; Ἀστεία δ'αὐτὰ μπροστὰ στὴν ἰσόδια καθήλωσι στὸ κρεβάτι τοῦ ἀσύλου. Κι' αὐτὸς ὁ θάνατος ακόμα, εἶναι καὶ πού περνά. Δεν ὑπάρχει θάνατος που βασανίζει τὸν ἄνθρωπο ὀδυνηρὰ σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του. Ἐνα, δὺ, πέντε, δέκα χρόνια. Ἐρχεται ὁμως κάποτε ἡ ὥρα πού τὸ τραῦμα ἐπουλώνεται. Ὑπάρχουν, φυσικά, θάνατοι, ὅπως ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ, πού δεν ξεχνιούνται. Ὅσο περνοῦν ὁμως τὰ χρόνια, ὁ πόνος χάνει τὴν ἀρχικὴ του ὀξύτητα.

Ἀλλὰ για τὶς κοπέλλες που κλαῖνε τὸ ζωντανό τους θάνατο, δεν ὑπάρχει περίοδος πασαγραφῆς. Ἰσως μόνον στὰν ὕπνο τους νὰ ζοῦνε τὶς χαρὲς πού θὰ ζήσουν ἐμπνεις.

Ἀκόμα καὶ για τὴν ἔντονα ἀσχημη γυναίκα, αὐτὴ στὴν ὁποία δεν προκρίνεται ν' ἀπειθῇ χαμόγελο ὁ ἔρωτας, ὑπάρχει κάποια διέξοδος. Ἡ δουλειά, ἡ ἐπαγγελματικὴ δραστηριότητα, ἡ προσ-

Κοζερὶ τῆς ἐβδομάδος

πάρθεια για τὴν κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη, ἡ τέχνη, ἡ πολιτικὴ, τὰ σπορ, τὸ θέαμα, ἡ ἐκδρομὴ... Δεν λύεται, βέβαια, τὸ πρόβλημα. Τὸ δρᾶμα, τὸ μεγάλο δρᾶμα τῆς γυναικας πού ἡ φύσι καταδίκασε νὰ μὴ γνωρίσῃ τὴν ἐρωτικὴ χαρὰ.

Ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους, ὑπάρχει καὶ γι' αὐτὴν κάποια φυγῇ. Ἐνας τρόπος για νὰ ξεχαστῇ ὁ μεγάλος καύμος. «Ἐμεῖς ὁμως...». Πόση πίκρα μέσα σὲ δυὸ λέξεις...

Δὲ βλέπουν ἐξοδο κινδύνου αὐτὲς. Γι' αὐτὸ παραξενεύονται καὶ ἐξεγείρονται, ὅταν ἀκούνε τὰ παράπονά τοῦ κόσμου πού ζῇ ἔξω ἀπὸ τὴ μάντρα τοῦ ἀσύλου.

Ἀνθρώποι που κυκλοφοροῦν στὴ ζωὴ καὶ μιλοῦν για τὴ δυστυχία. Χειρότερο ακόμα, μιλοῦν για τὴ πλήξη...

Ἀλήθεια, χρειάζονται κατὶ τέτοιες φωνές, για νὰ καταλάβῃ κανεὶς πόσο ἐγωιστὲς εἴμαστε ὅταν μεμψιμοιροῦμε. Φωνές που σὰς κάνουν νὰ βλέπετε τὸν παράδεισο, ἐκεῖ ὅπου βλέπατε πρῶτα τὴν κόλαση.

Ἐμπρὸς στὴ φωνὴ πού ἀκούμε σήμερα, ὅλα τ' ἄλλα μᾶς φαίνονται φιλολογία.

Ἀλλὰ οἱ κοπέλλες δεν προβάλλουν τὴ δυστυχία τους για νὰ προσπαθήσουν νὰ παρηγορησῶν μ' αὐτὴν τοὺς εὐνοημένους ἀπὸ τὴ μοῖρα.

Τὴ συνταγὴ για τὴν ψυχικὴ τους ἴασι ζητοῦν. Αὐτὴν τοῦλάχιστον. Ἐναν τρόπο συμβίδασμο μὴ τὴν κακὴ ζωὴ τους. «...Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Νὰ φύγουμε μόνες μας ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἡ νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὸ θάνατο τὸ λυτρώμῃ μας; Μήπως θὰ μπορούσατε ἐσεῖς νὰ μᾶς ἀπαντήσετε καὶ νὰ μᾶς ὑποδείξετε πῶς νὰ ἡρεμήσουμε;... Ὅα σὰς εἴμαστε εὐγνωμονες για πάντα».

Βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι ὁποῖος ὀφείλει σὲ τέτοιες φωνές τὴν ἀπάντησί του. Ἐννοῶ τὴν τίμια ἀπάντησι. Δυὸ λόγια πού δεν θὰ εἶναι ἡ πρόχειρη παρηγοριά, πού ἀπευθύνουμε, βέβαιον ὅτι δεν πρόκειται κανένα νὰ παρηγορησῶμε. Ἀπλῶς τακτοποιοῦμε τυπικὰ τὸν ἑαυτὸ μας. Στὰ μεγάλα ὁμως πλῆγματα, δὲ χωροῦν φτηνὲς παρηγοριές. Περισσότερο ἀπὸ κάθε τι, ἡ ἀνθρώπινη δυστυχία ἔχει δικαιώματα στὸ σεβασμό μας. Μὲ σεβασμό καὶ εὐκρίνεια θὰ μιλήσουμε στὶς ἀρρωστὲς μας. Καὶ σ' αὐτὲς πού βρίσκονται στὸ ἀσύλο καὶ στὶς ἄλλες πού σέρνουν ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὴν συμφορὰ τους. Χωρὶς ψεύτικες παρηγοριές, στεκόμαστε πάνω ἀπὸ τὰ προσκεφάλὰ τους για νὰ τοὺς πούμε ὅτι ὑπάρχει μιὰ ἱκανοποίησι καὶ γι' αὐτὲς πού γνωρίσαν τὴν τραχύτητα τῆς μοῖρας. Εἶναι ἡ συναίσθησι, ὅτι μὲ ἀξιοπρέπεια πού ὀδηγῇ στὴν ἡγίότητα. Ἡ γενναϊότητα στὴ μάχη μὴ τὸν ἔχθρο.

Κι' ἔπειτα, εἶναι ἡ ἐλπίδα. Ἀν δεν πιστεύουν στὸ θαῦμα τῶν οὐρανῶν, ἀν θερμαίνουν τὶς καρδιές, ἐλπίζοντας στὴν ἐπιστῆμη τῶν ἀνθρώπων.

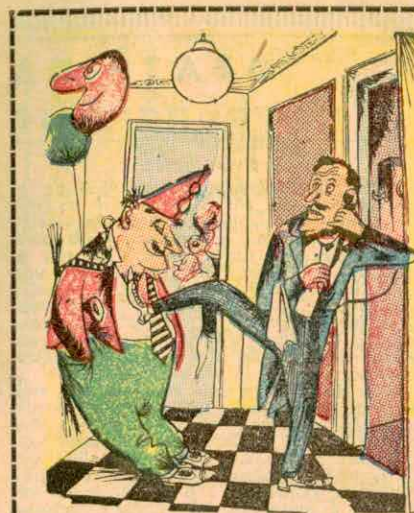
Ἀγρυπνεῖ αὐτὴ στὰ ἐργαστήριά της. Ποιὸς ξέρεῖ ἂν μὴ τὴν ἄσπρη μπλούζα της δεν ἐπισκεφθῇ κάποια μέρα τὸ θάλαμο τοῦ Ἀσύλου, για νὰ πῇ τὸ «ἄρον τὸν καρβᾶτον σου» καὶ στὶς τέσσερις ἀρρωστὲς μας καὶ σ' ὅλες τὶς ἀρρωστὲς τῆς γῆς;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Σωστὴ προειδοποίησις!...

Ἡ ἱατρικὴ ὑπηρεσία μιᾶς βιομηχανικῆς πόλεως στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες εἶχε ἀνησυχῇ ἀπὸ τὰ πολλὰ δυστυχήματα, πού συνέβαιναν στοὺς ἐργάτες καὶ τῶν δυὸ φύλων. Ἐξέτασε τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπὸ κάθε πλευρὰ καὶ κατὰληξε σὲ ὀρισμένους ἀποφάσεις. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἦταν καὶ ἡ τοποθέτησι σὲ διάφορα ἐπικαίρια μέρη, μέσα στὰ ἐργοστάσια, τῆς παρακάτω εἰδοποιήσεως:

«Στὶς ἐργάτριες τοῦ ἐργοστασίου: Ἀν οἱ φόρμες σας εἶναι φαρδεῖς, μὴν στέκεστε κοντὰ στὶς μηχανές. Ἀν εἶναι στενές, μὴν στέκεστε κοντὰ στοὺς μηχανικούς».

—Μάλιστα, κυρία, εἶναι ἐδῶ κοντὰ μας... Ἀλλὰ δεν θὰ κάνετε ἀσχημὴ νὰ ἐρθετε νὰ τὸν πάρετε μόνη σας!

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΗΣΕ

— Στὸ μέλλον θὰ ντυνῶμαι πάντα γκαρσόνι. Καίτη μου, ὅταν πηγαίνω σὲ χορὸ μεταμφιεσμένη!

—Γιάννη! Χιονίζει! Θέσ νὰ σὲ σκεπᾶσω για νὰ μὴν κρυώσῃς;

ΕΔΩΞΑΝ καὶ πῆραν πάλι ἐφέτος οἱ χοροὶ τῶν μεταμφιεσμένων στὶς τάξεις τῶν λεγομένων κοσμικῶν κυκλῶν. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἐφέτος ἡ ἀριστοκρατία—ἀπ' ὅσα τουλάχιστον διαδίδει κανένας στὶς ἐφημερίδες—ἐδείξε μιὰ ἐντονὴ τάσι μεταμορφώσεως σὲ... λαοῦτικο. Ἐτοί εἶδαμε φωτογραφίες κυριῶν καὶ κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας, πού ἐμφανίστηκαν μὲ κοστουμῖα ἀνθρώπων τοῦ... λιμανιοῦ, ἀκθοφόρων, φορτοεκφορτωτῶν κτλ.

Κάποιος κακεντρεχὴς λοιπὸν βλέποντας τὶς φωτογραφίες αὐτὲς χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Μίλησε τὸ αἷμα τῶν προ-

γόνων τῆς σημερινῆς μας ἀριστοκρατίας! Καὶ ὁ νῶν νοεῖται!

ΟΛΑ τὰ κέντρα καὶ οἱ «κοσμικὲς ταβέρνες» ἔδωλαν καὶ ἐφέτος «τάμπλ ντ' ὀτ» — πού ἀρχίζει ἀπ' τὶς ἐβδομηντὰ καὶ φθάνει μέχρι τὶς ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες! Ἐτοί πολλοὶ «γλεντοκόποι» τῆς Ἀποκρῆς τσουρουφιλήθηκαν για καλὰ.

Ἀνθρώπος μετριωτῶτος εἰσοδήματος βρέθηκε σ' ἐνα κέντρο μὴ τὴ παρέα του. Τὴν ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ, λοιπὸν, τοῦ πᾶθε σωστὸς ταμπλάς.

—Ἐφτακόσιες χιλιάδες! εἶπε κυττώντας τὸ γκαρσόνι ἐμβρόντιος.

—Εἰσαστε πέντε ἄτομα, κύριε!

—Καλὰ, πέντε ἐπὶ ὀγδόντα χιλιάδες μὴ κάνουν τετρακόσιες. Πῶς βρέθηκαν οἱ ἐφτακόσιες;

—Καὶ τὸ κρασί;

—Δὲ περιλαμβάνεται στὸ τάμπλ ντ' ὀτ;

—Ὅχι βέβαια. Ἐπίσης καὶ τὰ φρούτα...

Ὁ ἄνθρωπος πλήρωσε καὶ δῆλωσε:

—Δεν νῆστεψα ποτὲ μου, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ νη-

στεία θὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ. Ἄλλος τρόπος νὰ... ρεφάρ δεν ὑπῆρχε!

ΣΕ πολλὰ — κάπως φθνότερα κέντρα — πᾶχτρα ὁ κόσμος. Τὰ τραπέζια στριμωγμένα, οἱ καρέκλες στριμωγμένοι. Μπαινέι, λοιπὸν μιὰ πενταμελὴς παρέα σ' ἐνα τέτοιο κέντρο ὅπου δεν πέφτει μῆλο.

—Περᾶστε! Περᾶστε! προθυμοποιεῖται τὸ γκαρσόνι. Ὅριστε παρακαλῶ.

—Ἡ παρέα κοντοστέκεται: —Ποῦ νὰ περάσουμε; Ποῦ θὰ μᾶς βάλῃς;

—Μὴν ἀνυποχῆτε! Ἐχει χῶρο! Ὅριστε παρακαλῶ.

Καὶ τὸ γκαρσόνι τοὺς ὀδηγεῖ στὴ... καρβουνοπότη κτῆς ταβέρνας πού εἶχε

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ. 27-135—29-967 ΤΙΜΗ Δρ. 6000

καταλλήλως διασκευασθῇ σὲ αἶθουσα! Τὸ νόστιμο εἶναι ὅτι ἡ παρέα μπῆκε εὐχαρίστως. Δεν εἶναι, ὁμως, γνωστὸ σὲ τί κατὰστασι βῆκε.

Ζάμλημα ἔπεσε ἀπάνω τοῦ μέ γιουκαῖσματος: — Ὄσααα!... — Ἡ γκαμῖλααα! — Ὄσααα!... Μερικοὶ πιτορικοὶ πηλοῖα.

σαν μὲ τολμηρὲς ἐκδηλώσεις, ὅποτε ἡ γκαμῖλα σπῆκε τὸ πινσιὸν τῆς πόδι καὶ... κλωτσοῦσε βαρυτάτα ἐνα ἀπὸ τοὺς πιτορικούς. Προφανῶς ὁμως, τὰ μπροστινὰ πόδια τῆς γκαμῖλας δεν ἐνέκριναν τὴν μαχητικὴν στάσι τῶν πινσίνων ποδιῶν (πού ἀνῆκαν σὲ ἄλλον) καὶ κλωτσοῦσαν τὰ πινσιὸν πόδια, ὅποτε ἐγίνε γλῆντι τρικοῦθερτο καὶ καυγᾶς τῶν δυὸ ἀνθρώπων πού ἀποτελοῦσαν τὴν γκαμῖλα. Ἐπικολοῦθησε δὲ διάλυσις τοῦ τετραπόδου ἐξαμβλώματος ὑπὸ τὰ γέλια καὶ τὰ γιουκαῖσματα τῆς εὐτυχούς μαριδας.

Εὐθυμὰ ἐνστάτανε

ρες πολλὰ συνοικιακὰ κουρεῖα... μαζεῦουν μάτσα τὰ μούσια τῶν ὑπαρξιστῶν.

Ἐτοί προχτές, μπῆκε ἐνας νεαρὸς μουσάτος σ' ἐνα κουρεῖο καὶ ζήτησε:

—Σύρισμα παρακαλῶ.

—Καὶ τὸ μούσι;

—Καὶ τὸ μούσι!

—Ὀλόκληρο;

—Ὀλόκληρο!

Τὸ ζουράφι διέγραψε στὸ πι καὶ φῖ τὸ μούσι καὶ ὁ φιλόσοφος κουρέας βλέποντὰς τὸ σκορπισμένο στή πετοῖα ῥήλωσε:

—Ὑπαρξισμός, δηλαδὴ, ἴσον, τρέκες!

Κι' ὕστερα τινάζοντας τὴν πετοῖα:

—Καὶ καλὰ μυαλά!

Τὸ κλασσικὸ γαϊτανάκι καὶ τὸ ἀλογακὶ δεν ἔλειψαν οὔτε φέτος ἀπ' τὶς συνοικίες τῆς Ἀθῆνας. Ἐπίσης ἔδωκε τὸ παρόν της καὶ ἡ καθιερωμένη ἀποκρητικὴ γκαμῖλα, πού δημιουργήθηκε ὥραιο ἐπεισόδιον σ' ἐνα συνοικισμό.

Μόλις ἡ μαριδα τῆς γειτονίας εἶδε τὸ τετράποδο ἐ-

Ἡ ἀναγγελία τῆς μάχης κατὰ τοῦ Καρνάβαλου τῶν Πατρῶν — ἐναντίον τοῦ ὀποῖου, ὡς γνωστὸν, κηρύχθηκαν φανατικὰ ὀρισμένα σωματεία — ἔδωσε σὲ σκέψεις πολλοῦς Ἀθηναίους, πού εἶχαν ὑπ' ὀψιν τοὺς νὰ πᾶνε ἐπὶ τόπου.

—Ἀστειεύεσαι; ἔλεγε κάποιος συμπόλιτης. Νὰ πῶς ἐπὶ τοῦ πεδίου... τοῦ Καρναβάλου; Τί νὰ σκεφθῶ; Τὸν θάνατο ἢ τὸ μασκαράλικο;

Καὶ κάποιοι ἄλλοι:

—Ὁ Θεός... σῶζι τὸν Καρνάβαλο!

Πραγματικὰ ὁ Καρνάβαλος ἐσώθηκε ἀπ' τὸ μασκαράλικο!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πᾶνε, φεύγουν οἱ μπάλοι τὰ μεθυσία κι' ἡ κρασιάλη... Καθαρὴ Δευτέρα φτάνει κι' ἀπ' τὶς πέντε κι' ἀπ' τὴν ἑξῆ για τὰ Κούλουμα ὁ κόσμος, στὰ προάστια θὰ τρέξῃ.

Θὰ τὸ ριζῇ στὶς λαγάνες, στὸ σκορδάκι, στὸ κρεμμύδι... στὰ τουροῖα, στὰ βρεχτοκούκια, ἴσως-ἴσως καὶ στὸ μῦδι...

Καὶ τὸ «ἴσως» τὸ τονίζω καὶ σὰς τὸ ὑπογραμμίζω, γιατί τὰ... θαλασσινὰ μας—κι' ἂν βρεθοῦν στὴν ἀγορά—

στὴν τιμὴ τους θᾶναι, φέτος, ἀφαντάτως... ἄλμυρά!

Γ. Θ—

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο τελευταίος αποκρηντικός χορός

Μεσάνυχτα σ' έναν αποκρη-
ντικό χορό... Η Ροζίν Τιδέλ
καθόταν μονάχη μπρος στο
τραπέζι της. Πλάι της ήταν
κι άλλες κυρίες, άλλες με
ποικρητικά κοστούμια, άλλες
με έξιμες τουαλέτες.

Μεσά ζούγη γλυτρούσαν
μπροστά της χορεύοντας με
κωμική σοφιστική.

Η Ροζίν δεν είχε σηκωθεί
καθόλου να χορέψει. Έπειτα η
τουαλέτα της δεν ήταν κα-
τά το καλ'. Ο άντρας της, Έ-
νας κοινός ανθρώπος, ούτε κα-
λός ούτε κακός, ούτε γκρινιά-
ρης, ούτε τρυφερός, φρονιτής
μόνο το νοικοκυριό του. Τη
γυναίκα του δεν την πρόσε-
χε σχεδόν καθόλου.

Η Ροζίν είχε συνηθίσει πιά
στη ζωή αυτή. Μια ζωή χωρίς
συγκινήσεις, χωρίς τίποτα στο
έκτακτο, μονότονη, αδιάφορη.
Κι αυτή τη φορά είχε πιάσει
στο χορό για το χατίρι μιας
μικρής ανήψιας της, που πρώ-
τη φορά εμφανιζόταν σε απο-
κρηντικό χορό. Σε μια στιγ-
μή ένα ακόμα ζευγάρι πέρασε
από μπροστά της με τα άρφα,
ρυθμικά βήματα ενός ταγκό.
Η κυρία που χόρευε ήταν πολ-
ύομορφη. Διέκρινε τη Ροζίν
και την κούταξε με προσοχή.
Κι η Ροζίν έμεινε έκπληκτη,
όταν την είδε.

Πού είχε ξαναδεί τόσα αυτό
το νόστιμο προσώπι; Μια ά-
νθρωπη της ήρθε μέσα από το
μακρινό παρελθόν... Ξαφνικά
η ώρα κυρία έπαψε να χο-
ρεύει. Σταμάτησε μπροστά της.
— Έσύ είσαι, Ροζίν;... φώ-
ναζε.

— Έσύ είσαι, Σαρλόττα;

Οι δύο γυναίκες αγκαλιάστη-
καν. Έπειτα παρέοσαν τη Ρο-
ζίν σε μια γωνιά, όπου τα τρα-
πέζια ήταν άδεια. Κάθισαν
η μία δίπλα στην άλλη. Μεσο-
λάβησαν μερικές στιγμές σιω-
πής. Κι οι δύο τους άναψαν
λαόσαν το παρελθόν, το παρ-
εναγμένο, όπου είχαν φοιτή-
σει εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

— Αί έλπε έμεινα η Ροζίν,

με κάποια κρυφή πίκρα. Δεν
αλλάξες διόλου, Σαρλόττα...
Είσαι νέα, όμορφη, και τα
μάτια σου λάμπουν πολύ πε-
ρισσότερο από άλλοτε...

— Η Σαρλόττα γέλασε κι ά-
πάντησε:

— Μά ούτ' εσύ δεν αλλάξες
πολύ, Ροζίν!...
— Ω, όχι!... είπε η Ροζίν.
Μην το λές αυτό για να με
κολακώσης... Για μένα δεν ο-
πάρχουν πιά τα νεύματα...

Μά η Ροζίν μετένοιωσε πού
το έλεγε αυτό και δάγκωσε τα
χείλη της.

Δεν ήθελε να φανερώσει στην
παλιά της συμμαθήτριά της τη
τραγωδία της ζωής της. Γιατί,
μπροστά σε μια τόσο όμορφη
κι εύχυσμένη, να φανή αύ-
τη πικραμένη; «Α! Όχι αυτό! Κι
καλύτερο είναι σε τέτοιες πε-
ριστάσεις, το ψέμμα...

— Η Σαρλόττα διαμαρτυρή-
θηκε κι αυτή για τα λυπηρά
λόγια της φίλης της. Κι άρ-
χισε λίγο νευρικά να την ρω-
τάει:

— Λοιπόν, Ροζίν; Είσαι ευχα-
ριστική; Περνάς καλά;

— Θεέ μου, ναι. Περνώ πο-
λύ όμορφα!

— Έχεις παιδιά;

— Όχι!...

Μά δεν μπόρεσε να σταμα-
τήσει εδώ. Η θλίψη της ήταν
πιο δυνατή από την απόφαση
να προσπαθή.

— Όχι... δυστυχώς... ξανα-
είπε.

— Η Σαρλόττα γέλασε.

— Γιατί λές, δυστυχώς; Εί-
πε. Τόσο το καλύτερο πές! Για
παιδιά γεροντών τη γυναίκα. Έ-
να κορίτσι παντρεύεται στα έξι
κακαφά του χρόνι και σε λί-
γο σε κάνει γιαγιά. Τόσο το
καλύτερο λοιπόν, αγαπητή μου
Ροζίν, ξέρεις έγω έχασα τον
πρώτο μου άντρα... Μά στα
τρία χρόνια ξαναπαντρεύτηκα.

Πήρα έναν πού με λατρείς,
ξέρεις... Πές μου, λοιπόν, Ρο-
ζίν, εσύ για τα δικά σου!

— Μά...

— Ναι, ναι... το ξέρω, Ρο-

ζίν. Ξέρω πως παντρεύτηκες
χωρίς τη θέλησή σου έναν χω-
ρίς πνεύμα κι όμορφη. Φαί-
νεται πως δεν στάθηκες εύτυ-
χημένη στο γάμο σου. Θυμά-
μαι τα όμορφα όνειρά που έ-
πλαθες όταν ήμασταν στο παρ-
εναγμένο. Μήπως έγινε πρα-
γματικό; Κανένα τρυφε-
ρό αίσθημα; Έτσι λίγο κρυ-
φό, λίγο ένοχο;...

Χλωμή τώρα η Ροζίν θαύμα-
σε την καταπληκτική νεότητα
της φίλης της, τους γυμνούς
της ώμους, τα λαμπρά της μά-
τια. Είθε ολόζωτην μπροστά
της την εύχια μιας γυναίκας,
που αγαπάει και αγαπιέται!...

Και η Ροζίν ντραπήκε για
τον εαυτό της.

— Έλα έμεινε η Σαρλότ-
τα, πές μου... Ξέρεις, πού εί-
πε εκείνη η συμμαθήτριά μας η
«Αλίκη... τη θυμάσαι;... πού εί-
πε λοιπόν πές;...

— Τι σου είπα;

— Μά, για κάποιο αίσθημα-
τάκι σου... Γιατί τάχα όχι;

— Η Ροζίν παρά λίγο να λι-
ποθυμήσει... Έτσι λοιπόν; Ό
κόσμος νόμιζε πως η ζωή της
δεν ήταν τόσο άδεια; Νόμιζε
πως είχε γνωρίσει την εύτυ-
χια;...

— Λοιπόν; Ξανάπε η Σαρλότ-
τα. Είναι εδω ά αγαπημένης
σου; Φυσικά, θα ήρθατε μαζί,
χωρίς άλλο στον αποπνιχορό.

— Ναι... ψιθύρισε ξεψυχισμέ-
νη η Ροζίν. Έδω είναι!...

— Καλά το κατάλαβα! Ένα
εοκτισμένο πλάσμα σαν εσένα,
δεν ήταν δυνατόν...

Και περιέργη πρόσθεσε:

— Δείξε μου τον, Ροζίν. Ποι-
ός είναι; Πές μου;

— Η Ροζίν έτρεψε ελαφρά. Το
αίμα της είχε ανέβει στο κε-
φάλι της. Ήταν σαν μεθυσμέ-
νη. Μεθυσμένη από τη μουσική,
τα κομψά, τις σεραπενίτες, τα
φώτα, έκανε πως κάποιον έ-
ψαχνε να βρή!

— Νά... είπε, αυτός εκεί.
Πλάι σ' εκείνη με τα ρόζ...

— Η Σαρλόττα ακολούθησε το
βλέμμα της. Και χλωμάσε.

— Ροζίν, σε παρακαλώ, δέ-
ξε μου καλύτερο το φίλο σου.

— Μά ναι... Έκανε έκνευρι-
σμένη η Ροζίν. Λόγος σου δεί-
χνω... Νάτος! Στέκει πλάι σ'
εκείνη με τα ρόζ... Τι όμορφο.
Ε; Και τι καρδιά! Τι καρδιά.
Σαρλόττα!...

Τα μάτια της άστραφταν.
Φαινόταν σαν συνεπαρμένη.

— Κούταξε τον! Άνάδει ένα
τσιγάρο... Κούταξε τι ευγενι-
κές, τι χαριτωμένες κινήσεις!

Την ίδια στιγμή, ο κύριος
που έδειχνε η Ροζίν, έβριζε
μια ματιά γύρω του. Τις είδε
κι άμέσως προέπαισε τα ζευ-
γη, που χόρευαν. Έρχοταν
προς το μέρος τους, χαμωγε-
λώντας.

— Όταν τις πλησίασε, η Σαρ-
λόττα του έλεγε με φωνή που έ-
τρεμε:

— Νά σου συστήσω τη φίλη
μου...

Μά ο άντρας της Σαρλότ-
τας, γιατί αυτός ήταν, δεν φά-
νιζε πως έδωσε σημασία στην
άγνωστη εκείνη φίλη. Και εί-
πε στη γυναίκα του:

— Χωρέσουμε μαζί αυτόν το
χορό, αγαπητή μου; Μας συ-
χωρείς, κυρία!...

— Η Σαρλόττα κατάλαβε τό-
τε... Κατάλαβε το άδωδ αλλά
τόσο τραγικό ψέμμα της φί-
λης της. Ό άντρας της την
πρόσεξε από το χέρι και την
τραβήξε στην πίστα.

— Ξεβούδα, Ροζίν! της
φώναζε.

— Ξεβούδα, Σαρλόττα!

— Η Ροζίν σπκώθηκε. Στο
βλέμμα της παλάς της φίλης
που άπομακρυνόταν, διέκρινε
κάτι σαν ειρωνεία και συμ-
πόνια μαζί.

Και με βαρεία βήματα τρά-
πηε προς το τραπέζι της.
Προς το μέρος όπου καθόνταν
κι οι άλλες γυναίκες, περιμέ-
νοντες την άνηψία της να φέ-
γουν... Μά από τη βροδιά έ-
κείνη η Ροζίν δεν ξανασηγες
σε αποκρηντικό χορό...

ΜΑΤΙΛΔΗ Ο Σ Σ Ο

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπερτόζ

Ένας ακόμη νέος θίασος πρόζας έ-
τοιμάζεται για τη καλοκαιρινή σεζόν,
με συνεργασία πολλών πρωταγωνιστών
της πρόζας, που συμφώνησαν να συν-
εργασθούν «εν ίσοτιμία» και με την έ-
πωνυμία «Ο θίασος των όκτώ». Στο νέο
αυτό θίασο μετέχουν η Έλενη Χατζή-
αργύρη, η Άννα Λωρη, η Βίλμα Κύρου,
η Νίτσα Τσαγανέα, ο Λάμπρος Κωσταν-
τάρας, ο Νίκος Τζόνιγας, ο Χρ. Τσαγα-
νέας, πιθανώς δε και ο Άλ. Άλεξαν-
δράκης.

Στο ρεπερτόριο του νέου θίασου, πού
θα εμφανισθώ κατά πάσαν πιθανότητα
στο θέατρο της κ. Καταρίνας — η ίδια
δεν θα παίξει το καλοκαίρι — αναφέρον-
ται, μεταξύ άλλων, η κωμωδία του Φε-
ντίν «Το κορόδο» και δύο περιφημες
αγγλικές κωμωδίες («Το άσπρο άρνι» και
«Όλες οι γυναίκες δεν είναι άγγελος».)
— Το «Άκροπολι» θα ενισχυθώ εφέτος
το καλοκαίρι με ένα εξαιρετικό καινούρ-
γιο ζενο μπαλέτο. Για το θίασο του ί-
διου θεάτρου φέρονται επίσης υποψήφ-
ιες οι άδελφές Καλουτά και η Ντριντα-
σουα.

— Άξιόλογες χορευτικές εμφανίσεις έ-
τοιμάει επίσης και το «Περσέ» με το
ντουέττο Καστρινός — Ζώκα, πού γυρί-
ζει τον έρχόμενο μήνα ύστερα από μια
μεγάλη τουρνέ στην Ευρώπη και το γυμ-
ναστήριο από τις δημιουργίες αρχαίων χορών
«Τρίο Μπάλα».

— Η Λίλη Μπέρδε έκλεισε τελικά συμ-
βολαίο με τον κ. Σκούρα, εκπρόσωπο
της «Ρόζ Όιλμ» και θα φύνη στα μέσα
Μαρτίου για τη Νέα Υόρκη. Η Έλενη
δα χορεύτρια θα κάμη για πρώτη φορά
την εμφάνισή της σε μια μεγάλη χο-
ρευτική ταινία με τον τίτλο «Η ζωή μου
είνε χορός», πού θα γυρισθώ με το νέο
σύστημα Σινεμασκόπ.

— Η χορωδία Αϊνίαν, πού τόσο καλή
έντύπωσι έχει άφισε στο ραδιόφωνο, ε-
γκαινιάζει εβδομαδιαίες συναυλίες στον
«Παρνασσό». Έκτός από το σύνολο συμ-
μετέχουν στις συναυλίες αυτές ως σο-
λοιστί οι τενόροι Ζαφειράτος και Χάλαρης,
ο βαρύτονος Ζαχαριουδάκης και ένα έ-
ξαιρετικό ταλέντο με έντελές ιδιορρη-
θμη φωνή, ο Άλεξάνδρ Δημήτριος.

— Οι καλές ελληνικές ταινίες αρχίζουν
να γίνονται περιηγήτες και στις ξένες
αγορές.

— Έτσι το «Κυριακάτικο ζήνημα», πού
είχε τη μεγαλύτερη επιτυχία από όλα
τα φίλμ της εφετινής παραγωγής, κλε-
ίστηκε από την εταιρεία «Ελ Γιούγκο»
και θα προβληθώ, έντός του Μαρτίου, στη
Γιουγκοσλαβία. Η καινούργια ελληνική
ταινία πού γυρίζεται τώρα στα έρειψι-
μένα νησιά της Έπτανήσου, με τον Ά-
λέκο Άλεξανδράκη και την Γκέλυ Μαυ-
ροπούλου, τιτλοφορήθηκε τελικά «Έρει-
πια μιας αγάπης».

— Η ζωή του άρωος άξιωματικού του
Πολεμικού Ναυτικού Βασίλη Λάσκου,
πρόκειται να γυρισθώ σε ταινία χωρίς
στην εμπνευσή του άδελφού του, Η ται-
νία θα γυρισθώ από την «Όινος Όιλμ» με
σκηνοθετή τον Όρέστη Λάσκο.

— Το Σάββατο θα γίνη σε κοσμικό κέν-
τρο η τελική επίλογη τριών αντιπροσω-
πευτικών τύπων Έλληνίδων, πού θα
χρησιμοποιηθούν στην αμερικανική τι-
λεόρασι, για διαφημιστικούς σκοπούς. Οι
τρεις τυχερές θα φύγουν για το Παρίσι
και από εκεί με συμβολαίο δύο ετών για
τη Νέα Υόρκη.

— Η Μαίρη Λω, μια από τις πιο δυνα-
μικές Έλληνίδες τραγουδίστριες, πού
είχε λείψει ένα ολόκληρο χρόνο
από την καλλιτεχνική οικογένεια, έπεισε έ-
γινε μητέρα, θα κάμη σύντομα την έ-
παγγελματίαν της με νέες δημιουργίες.

— Άς σημειωθώ ότι η Μαίρη Λω, άπε-
κτιος ένα ώραιότατο κορίτσακι, πού προ-
αλείφεται από τώρα για τραγουδίστρια,
όπως λέγει τουλάχιστον ο πάτερρας του
Νίκου Γιακοβλέφ, αφού δεν κάνει τίποτε
άλλο παρά... να κλαίει!

— Ο μοναδικός στο είδος Έλληνας ά-
κροβάτης Ζωρζ — Γιόργος Πρίντεζης —
έπειτα από επιτυχείς εμφανίσεις, στην
Άμερική, στην Ίσπανία και την Αίγυπτο,
έκλεισε τώρα συμβολαίο με το μεγάλο
Παρισινό κέντρο «Λίντο».

— Ο Έλληνας άκροβάτης, πού άνομό-
σθηκε από τους Άμερικανούς «ό άνθρω-
πος πού νίκησε την ίσορροπία» θεωρεί-
ται σήμερα άτραχίον μοναδική στον κό-
σμο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μάσκες της έδοχής

Ο Καρναβάλος έμπεκε στου ξενιθί την έβδομάδα,
μ' έλ' αυτά κυλά σαν ψέμμα και δεν έχει νοστιμάδα.
Πρός την λήξιν του βαδίζει άθρούνως δηλαδή,
δίγως το τρικούερό του κι άσυμμάζετο του
(γλέντι)

και δεν βλέπουμε να γάνη πάλι η μάνα το παιδί
και ο «σκύλος τον άφεντη»!...

Και γιατί, αγαπητέ μου, θα σου πη άθώως ο άλλος,
επιβάλλεται να γίνη πατριότι και μέγας σάλος
και αυτές τις μέρες μόνο να βουρλίζεται κανείς,
όταν έχουμε, νομίζω, Καρναβάλι ολόχρονης;
Κι' όπως φεντίσει ο κόσμος και σκαρτέψανε τα ήθη
από τη μασκαρωσύνη έμπουχτίσανε τα πλήθη!

Μασκαράδες κάθε τύπου και όλης, αν αγαπάς,
βλέπεις πάντοτε μπροστά σου κι' αντικρύξεις όπου
(πάς)

κι' από μάσκες η ζωή μας η πέξη, παναθεμά τη
διαρκώς είναι γεμάτη!...

Με τη μάσκα της άθώας και λευκής περιστεράς
εμφανίζεται μπροστά σου η μορφή της πεθεράς
και μετά διαπιστώνεις κι' άσφαλώς μαθαίνεις πως
έχεις πέσει, φουκαρά μου, εις τους όνυχας... γυπός!

Με τη μάσκα της δόας της προσωποποιημένης,
βλέπεις κάποτε το ύφος μιας μοντέρνας παντρεμένης
πού άρχινά έντοξ δλίγην
να του κνή ταλιμάνια κι' άπιστίες του συζύγου,
έως ότου ο τελευταίος ξεμυτίξει λάου-λάου
κι' εμφανίζεται στο δρόμο με μορφή του... Μεγε-
(λάου!)

Συναντάς στην εποχή μας νεαρούς κομψούς κι' ώ-
(ραίνους)
και στο βάθος, έννοείται, φοβερούς κατεγορεύους,
πού κυττάζει ο καθείς τους να πετύχη το σκοπό
(του)

με τη μάσκα του... ίππότη;...
Εύγενής κι' άβροχ κυρίως και λεπτότατος έν γένει
στην πολύφεση την κόρη των όνείρων του πη-
(γαινεί)

και με την λεπτότητά του, τά... λεπτά μόλις βουτάη,
τραγουδάει ο πεθερός του: «Μην τον... είδατε πού
(παίει)»!

Ο ίππότης της «όμυγλης» δηλαδή, ο ζηλευτός,
στην... όμυγλη την πυκνή του άφανίζεται κι' αυτός!

Είς την χώραν όπου θάλλει η φαιδρά ποτοκαλέα,
κάθε μέρα Καρναβάλι έχει, φεύ! κι' η νεολαία!...
Έτσι βλέπει ο κόσμος άρτι, μέσ' στη σκάστη κοι-
(γανία),

πιτσιρίκους να πηγαινουν την ήμερα στα θρανία,
για να μάθουν πως γαινεί το χρυσάφι στην Ά-
(λάσκα)

και τη νύχτα να γυρίζουν με του Ντίλινγκο τή...
(μάσκα!)

Φρίττεις, όθεν, ταξίτζη μου, και ριγείς κάθε βρα-
(δού),

όταν σκέπτεσαι πως κάτι βυζανιάρικα παιδιά,
πού τα στέλνουν οι γονείς τους στο σχολείο να τα
(μορφώσουν)

θα σε πιάσουν κι' έσένα και θα σε... μεταμορφώ-
(σουν!)

Καρναβάλι κάθε μέρα, η ζωή μας είναι πλέον
κι' από μέρους των άρρένων κι' από μέρους τών
(θηλέων).

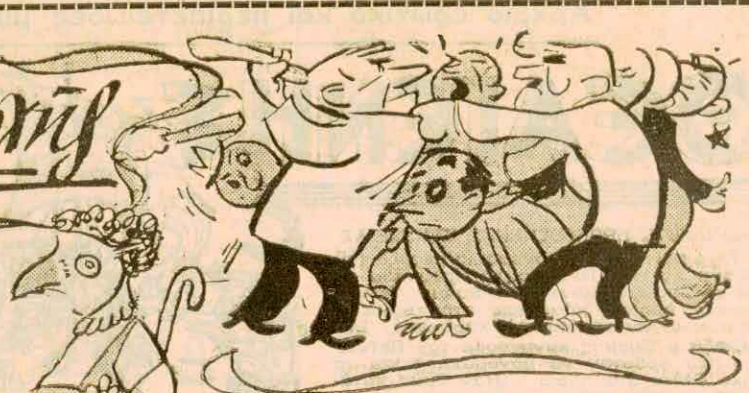
Συναντά, λοιπόν, ο κόσμος και προσέχει ο ντυνιάς
μέσα ότους πολυποικίλους μασκαράδες της χρονιάς
τους ταμείς μερικόν

σοφαρών δογανισμών μας, αλλά και έμπορικόν
πού τ' άθώα τ' άγγελάκια παριστάνουν φανερά,
μολονότι τα ταεία κάνουν πάντοτε... φτερά!

Άντικρύξεις ύπαλλήλους δημοσίους μέσα σε' άλλα,
πού το αίμα τους το δίνουν στο καθήκον στάλα-
(στάλα)

κι' έπειδή ποτέ δεν είναι ραδιοϋργοι και καπάτσοι,
με αποτέλεσμα, μοιραίως, ν' άπομεινουν μοναχοί
και μονίμως ο πλανήτης... Καθαρή Δευτέρα γάνη!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

εμφανίζονται στους δρόμους, συνθησάτα... παληά-
(τσου!)

Θεατής είσαι συχνάκις και του τράμ του σαροβά-
(λου),

πού μπροστά του και το άρμα όχριά του Καρναβάλι-
(λου),

Κι' όταν πας για επιβάτης, άνάως τυραννίσαι,
συναοσιζέσαι στις πόρτες, κοπανάς και κοπανίσαι,
σαν χαρτί πεπιεσμένο καταντίζς μέσα στο πλήθος
κι' άναγκάζσαι να παίξεις και τα...ρόπαλα συνή-
(θως!)

Άλλά κι' αν τυχόν ζητήσης
να τραβήξης με τα πόδια, γιατί θές να περπατήσεις,
μέσ' στης Πάονερ θα πέσης τ' άπεριγράπτα σκο-
(τάδια),

η στής Ούλεν τα πηγάδια...
Στου Δημάρχου μας επίσης τα χατάνια θα τουμ-
(παρής)

κι' αν το δρόμο για τον «Αδη κατ' ευθείαν δεν τον
(παρής),

θ' άπωλέσης και τα δύο σου, η το ένα σου το σκέλος
κι' άσφαλώς θα καταντήσης «ξυλοπόδαρος» στο τέ-
(λος!)

Είναι άποδεδειγμένο από δώ και χρόνους ήδη
η ζωή πως τάχει όλα της Άπόκρησ τα είδη
κι' ότι αν εξαιρεθύνε όσοι έχουν πορτοφόλι
κι' όσοι έγιναν έσχατως με κομπίνες παραλήδες,
η πλείας των συνανθρώπων ζή μονάχα μέ... φασόλι
κι' είν' οι Έλληνες έν γένει κάθε μέρα... φασουλή-
(δες!)

Άλλ' έκτός του φαγητού του η και του επιουσίου
έχει ο κόσμος και το θέμα του Ένοικιοστασίον,
έξ αιτίας του όποιον κινδυνεύει ο καυμένος,
νάαι πάντα μπερδεμένος η στενώς περιλεγμένος
και για να διατηρήση το φτωχό του το κονάκι,
βλέπει άρθρων, παραγράφων και κωδίκων... Γα-
(τανάκι)!

Δέν μπορεί κανείς ακόμη άντιροήσεις να προβάλλη
πως δεν είναι η ζωή μας άιώνιος Καρναβάλι,
όταν βλέπης άκαταπαύστως και χωρίς λιμά κι' ά-
(στεία)

τις Γκαμήλες να ποζάρουν με μαγιώ στα... καλλι-
(στεία)

Κι' όταν τέλος κι' η δική σου η άφεντομουτσου-
(νάρα),

ζή, κοιμάται κι' άναπνέει με του... φόρου τη λα-
(χτάρα),

πράγμα πού σημαίνει, πλέον, πως θα μείνης γυμνί-
(στής),

η ντυμένος θα γυρίσης με τσουδάλια και με ράχη
και των φόρων σου τα βάρη, πού θα τα έπωμιστής
σ' άναγκάζουνε να κήνης συνεχώς τό... Γαϊδου-
(ράκι)!

Μά, έκτός των έγχωρίων των τρωτών και των
(δενών),

είναι άποχρεωμένο το ταλαίπωρο κοινόν,
κάποιο μούδιασμα να έχη,
όταν βλέπη και προσέχη

τις μεγάλες τις Δυνάμεις, στον δικό μας τον καιρό,
να τραβή η κάθε μια τους τον δικό της τό... χορό!

Μουδιασμένος, επομένος, ο ντυνιάς εφέτος είναι,
γιατί η μάσκα της είδηνης είναι για το θαθήναι
και μπορεί, καθώς τραβάνε, των Κρατών οι δυ-
(νατοί),

να μάς ρίξουν λίγες βόμβες, προσεχώς, για... κομ-
(φετί),

με άποτελεσμα, μοιραίως, ν' άπομεινουν μοναχοί
και μονίμως ο πλανήτης... Καθαρή Δευτέρα γάνη!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΘΕΑΓΕΝΗΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Λίγο πριν από τη μονομαχία μεταξύ του Θύαμη και του Πετόσιρι, η Χαρίκλεια είδε το Θεαγέννη κοντά στο θύαμη. Η νέα έτρεξε άμεσως κι έπεσε στην αγκαλιά του, κλαιγοντας από τη χαρά της. Στο μεταξύ ο Θύαμης κυνηγούσε τον Πετόσιρι, που φοβόταν να μονομαχήσει και το είχε βάλει στα πόδια. Όταν όμως κατάφερε να τον φτάσει, ο Θύαμης βρέθηκε μπροστά στον Καλάορι. Τα δυο αδελφία έπεσαν γονατιστά μπροστά στον πατέρα τους που τα συμφιλίωσε. Ο Θύαμης κατόπιν ανακηρύχθηκε προφήτης και φιλοξένος το Θεαγέννη και τη Χαρίκλεια, που τους νόμιζε πάντα αδελφία. Η 'Αρσάκη που είχε έρωτευθεί τρελλά το Θεαγέννη τον κάλεσε ύστερ' από δυο μέρες κοντά της για να τον γνωρίσει. Ο νέος μάντεψε το τρελλό σίδημά της και κατάλαβε πως τον απειλούσε κάποιος κίνδυνος. Το μόνο που επιθυμούσε τώρα ήταν να φύγει. Η Κυβέλη όμως, έμπιστη της 'Αρσάκης, προέβλεπε να τον μεταπειση και πηγαίνοντας κοντά του, του ψιθύρισε:

Διασκευή Ι. ΑΘΗΝΑΙΣΟΥ

— Η 'Αρσάκη είναι πολύ ιδιότροπη στους έρωτές της. Μη φαντάζεσαι πως θα σε δεθεί αιώνια κοντά της. Είναι ο σκοπός να μη της εναντιωθείς. Όταν της κάνεις το χατήρι μια φορά, έπειτα θα βρης τρόπο να της ξεφύγεις.

Αυτά τα λόγια έκαναν το Θεαγέννη να ντρέπεται, γιατί ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τέτοιες προτάσεις. Κούνησε με αποτροπισμό το κεφάλι.

— Δεν μου φαίνεται ήθικό αυτό, είπε. Πώς να σου πω, βάρια... να λείπη ο άντρας της κι' εγώ, ο περαστικός, να τον προδώσω... Θα ντρέπωμα τον έαυτό μου.

Η γριά γέλασε κοφτά, πονηρά. — Είσαι παράξενος άνθρωπος, μα την αλήθεια! Πρώτη φορά συναντάω ένα νέο σαν κι' εσένα. Ποιος θα σου ζητήσει λόγο εσένα; 'Αφού είσαι ξένος και διαβατικός από δω, ένας λόγος πάρα πάνω. 'Οπου να γυρίσει εδώ ο Οροδόαντης, εσύ θα βρίσκεσαι μακριά. 'Εξ άλλου, ποιος θα το μάθει το μυστικό; Λες πως τη συμφέρει την 'Αρσάκη να το διακρύψει; 'Εσύ, εγώ, κι' η 'Αρσάκη θα το ξέρουμε. Κι' η αδελφή σου, που σίγουρα δεν θα πιά να το μαρτυρήσει.

— Είναι κάτι που δεν ταιριάζει στο χαρακτήρα μου, επέμεινε το παλληκάρι. Τότε η γερόντισσα έδειξε τα νύχια της. — Άκουσε εδώ, του είπε αυστηρά, αδιαφορώντας για την παρουσία της Χαρίκλειας. 'Αφού είσαι τόσο κουτός και δεν καταλαβαίνεις, θα στα πω ξάστερα. Η 'Αρσάκη δεν είναι καμιά γυναίκα συνηθισμένη, να προσέχη τις προλήψεις. Ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά θα είναι που ζητάει τον έρωτα... Αυτό εξ άλλου, ενδιαφέρει αυτήν, κι' όχι εσένα. Κι' είναι η πρώτη φορά — αυτό μπορώ να στο ορκιστώ — που συναντάει άρνησι. Δεν τολμά να πάω και να της πω ότι αρνιέσαι!... — Μη της λες τίποτα! φώναξε ο νέος αδιάφορα.

— Εύκολο σου φαίνεται εσένα αυτό, έδω; Η 'Αρσάκη όμως σε περιμένει απόψε! Αυτό είχα να σου πω από την αρχή. Τώρα το ξέρεις. Μόλις νυχτώσει καλά, να περάσεις το μακρύ διάδρομο που είναι μπροστά εδώ, και να στρίψεις άριστερά. 'Εκει θα σε περιμένω εγώ.

— Κι' αν δεν έρθω; ρώτησε ο νέος. Τον κύτταξε με τα βαθουλά, διαπεραστικά της μάτια.

— Δεν σου λέω τίποτ' άλλο. Μονάχα αυτό. Θα μετανιώσεις πικρά...

Δίχως άλλη κουβέντα, τους γύρισε την πλάτη κι' έφυγε. Μόλις έμειναν μόνοι, η Χαρίκλεια έπεσε στο λαιμό του αγαπημένου της.

Ο 'Αχαιμίνης

Το χέρι της βάριας που κρατούσε το λυχνάρι για να φέξη το Θεαγέννη, έτρεμε από τη νευρικήτητα, όσο περνούσε η ώρα κι' ο νέος δεν έρχόταν. Είχε προετοιμάσει το έδαφος. Κανένας φρουρός δεν στεκόταν σ' εκείνο το μέρος, κανένα μάτι βέβηλο δεν θάβλεπε την ένοχη συνάντησι της κυράς της με τον ώραίο 'Ελληνα έφηβο. Η ώρα όμως περνούσε κι' εκείνος δεν φαινόταν. Τα δόντια της γερόντισσας χτυπούσαν από το τρόμο. Γιατί δεν ήταν η στενοχώρια μόνο, να πιά να πη στην 'Αρσάκη πως η γοητεία της είχε χρεωκοπήσει με το Θεαγέννη. Ήταν κι' ο θυμός της...

— Άσφαινα, ενώ είχε δώσει αυστηρές διαταγές να μη περάσει κανένας από αυτό το διάδρομο, άκουσε βήματα. Πριν προφθάσει να ρωτήσει, ο γιος της, ο 'Αχαιμίνης πήγε κοντά της, γελαστός, πονηρός. — Τι είναι πάλι, μάνα; Τι στέκεις έτσι σά μάγισσα με το λυχνάρι αναμμένο μέσα στη νύχτα; Και πως τρέμεις! Θάλεγε κανείς ότι κρυώνεις...

— Τι δουλειά έχεις εσύ από δω; ρώτησε η γερόντισσα, σουφρώνοντας τα φρύδια της. Ποιος σου είπε ναρθής από δω; Την κύτταξε ο νέος, χαμογέλασε, δείχνοντας μια σειρά ώραία σουβλερά δόντια, και αποκρίθηκε:

— Ο έρωτας μάνα. Αυτός με κάνει να μη κούβω στο κρεβάτι μου αυτή την ώρα. Όπως ασφαλώς ο έρωτας της κυράς μας σε κάνει να μη κοιμάσαι κι' εσύ.

— Άφησε τις φλυαρίες! τον μάλωσε. Για ποιόν έρωτα μιλάς εσύ; Ποιά είναι η κοπέλλα που σ' αναστάτωση τόσο; Δεν έχω πάρει είδησι εγώ, κι' αυτό μου κάνει εντύπωσι.

Γέλασε πάλι το παλληκάρι. — Άν ήταν καμιά από τις σκλάβες του παλατιού, θα το είχες μυριστεί εσύ, που τα μυρίζεις όλα. Δεν είναι όμως σκλάβες, τουλάχιστον ως τώρα. Για να μη σε βασανίζω, θα σου πω τ' όνομά της. Είναι η Χαρίκλεια, η αδελφή του Θεαγέννη!

Τον κύτταξε κεραυνοχτυπημένη. — Και που την ξέρεις εσύ; Που την είδες...

— Ένα πονηρό χαμόγελο άστραψε στα μάτια του. — Έχω τον τρόπο μου κι' εγώ... Και γι' αυτό έρχομαι τώρα από δω!

— Ντροπή σου! είπε με αγανάκτησι η γερόντισσα. Είναι τίμια πράγματα αυτά, να κρυφοκυττάς;

— Πες μου τί έχεις εσύ; τη ρώτησε ο νέος, αλλάζοντας κουβέντα. Φαίνεσαι στενοχωρημένη. 'Αν είναι αυτό που φαντάζομαι, μπορώ να σε βοηθήσω...

— Και ποιά είναι αυτό που φαντάζεσαι;

— Η 'Αρσάκη αγαπάει το Θεαγέννη, κι' αυτός δείχνει αδιαφορία!

— Είσαι φοβερός! μουρμούρισε με μητρικό καμάρι η Κυβέλη. Τίποτε δεν σου ξεφεύγει. Σε τι μπορείς όμως να με βοηθήσεις;

— Φοβάσαι να παρουσιάσεις στην κυρά μας και να της πής ότι ο όμορφονιός αρνείται;

— Καί δεν έχω δίκιο να φοβάμαι; Δεν την ξέρεις πόσο τρομερή είναι στους θυμούς της;

— Τον περιμένει τώρα;

— Καλά το μάντεψες.

— Οδήγησέ με έμένα σ' αυτήν. Κάτι θα της πω, που είμαι σίγουρος ότι θα την παρηγορήσει.

Τον κύτταξε δύσπιστα η γριά. — Τι θα της πής; Θα πάμε κι' οι δυο μας χαμένοι!

Τύλιξε τα χέρια του γαλύφικα γύρω στο κορμί της.

— Έλα, έλα, μητερούλα, δεν έχεις έμπιστοσύνη στο γυιό σου; Θα σου αποδείξω όμως απόψε πως είμαι πιο πονηρός απ' ό,τι με φαντάζεσαι. Πάμε γρήγορα. Δεν είμαι τρελλός να διακινδυνεύω τη ζωή σου και τη δική μου!...

— Πάμε! μουρμούρισε φοβισμένη η γερόντισσα.

Δειλά - δειλά χτύπησε την πόρτα της κυράς της η γριά σκλάβες. Μόλις άκουσε το χτύπημα η 'Αρσάκη, πετάχτηκε. Τα μάτια της άστραψαν, τα χέρια της απλώθηκαν. 'Αγκάλιαζε κιόλας με τη φαντασία το παλληκάρι που το ζητούσε όσο περνούσαν οι ημέρες, οι ώρες, οι στιγμές, όλο και πιο πολύ.

Η Κυβέλη προχώρησε πρώτη. Πίσω της, μ' ένα πονηρό χαμόγελο ο 'Αχαιμίνης.

Η γυναίκα του σατράπη σούφρωσε τα φρύδια της.

— Ποιος είναι αυτός που μου φέρνεις; ρώτησε με την απογοήτευσι ζωγραφισμένη στη φυσιογνωμία της.

— Δεν τον γνωρίζεις, κυρά; αποκρίθηκε η γερόντισσα χαμογελώντας. Δεν τον θυμάσαι το γυιό μου, τον 'Αχαιμίνης;

— Ά, ναι, ο 'Αχαιμίνης, είπε η 'Αρσάκη αδιάφορα. Τι συμβαίνει.

Ο νέος προχώρησε με αρκετή αναιδεια. Το πονηρό του πρόσωπο άστραψε από ικανοποίησι.

— Αφέντρα μου, είπε, εγώ, ο ταπεινός σου σκλάβος, ήρθα για να σε βοηθήσω σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής. Ξέρω τον πόνο της καρδιάς σου...

— Σάπα! φώναξε με θυμό η γυναίκα. Τι κουβέντες είναι αυτές;

— Μη παρεξηγής που σου μιλά έλεύθερα, είτε ο νέος χωρίς φόβο. Τώρα θα καταλάβεις πως θέλω μονάχα το καλό σου. Και για να μη σε κουράσω, θα σου πω άμεσως τι μούδωσε το θάρρος ναρθώ στα διαμερίσματά σου τέτοια ώρα. Ο Θεαγέννης αυτός, που τολμάει να σε στενοχωρήσει, είναι με το νόμο σκλάβος σου. Έχεις το δικαίωμα να τον διατάξεις να κάνει ό,τι θέλεις, ή να τον θανατώσεις.

Στ' όνομα του Θεαγέννη, η 'Αρσάκη χλώμιασε.

— Τι ξέρεις εσύ γι' αυτόν;... ρώτησε χωρίς να κυττάει τον 'Αχαιμίνης. Πώς το λες, ότι είναι σκλάβος μου; Είναι 'Ελληνας κι' έλεύθερος άνθρωπος, όπως τουλάχιστον φαίνεται. Στο παλάτι τον έχω σαν φιλοξενούμενο μου. Με ποιόν τρόπο, χωρίς να φανή πως κάνω υπαίτια, μπορώ να τον θεωρώ σκλάβο μου; Με ποιά δικαίωμα;

— Με το δικαίο του πολέμου, κυρά μου. Θα στο αποδείξω με λίγα λόγια. Ήμουν με τους στρατιώτες του Μιτράνη. Ξέρεις, βέβαια, ότι ο Μιτράνης, που σκοτώθηκε πολεμώντας, σούφερνε ένα νέο 'Ελληνα σκλάβο...

Τα μάτια της 'Αρσάκης γούρλωσαν, τὰ ρουθούνια της φτερούγισαν ανυπόμονα.

— Ναι, ναι... Κάποιοι ώραίο 'Ελληνα, που τον προώριζαν για το Μεγάλο Βασίληα.

— Αυτός είναι ο Θεαγέννης! Και τον έλευθέρωσαν οι στρατιώτες του Θύαμη, σκοτώνοντας όλους τους Πέρσες στρατιώτες, μαζί με τον Μιτράνη. Ο μόνος που γλύτωσε από αυτή τη συμπολή, είμαι εγώ...

— Σ' εύχαριστώ, 'Αχαιμίνης! φώναξε η γυναίκα του σατράπη μ' ένθουσιασμό.

Ούτε σκεπτόταν τώρα να κρύψει το πάθος της. Ήταν σίγουρη πως ο γυιός της σκλάβος της ήταν τυφλά άφοσιωμένος σ' αυτήν, όπως κι' η μητέρα του.

— Βλέπεις τί άξίζει το παλληκάρι μου; είπε η Κυβέλη με καμάρι.

— Άξίζει πολλά! Τώρα άλλαξε η κατάσταση!... μουρμούρισε η 'Αρσάκη κι' έσφιξε τις γροθιές της απειλητικά.

— Τώρα μπορείς να τον φέρεις στο πόδια σου, να τον ποδοπατήσεις! είπε η βάρια χαρούμενη. Δεν έχεις παρά να πής μια λέξι...

— Τόσον καιρό, τον μεταχειρίστηκες σαν ξένο σου, είπε ο 'Αχαιμίνης. Τώρα διατάξέ με μονάχα, κι' είμαι έτοιμος να ηθώ σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής...

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυτής της έβδομάδας του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 16—17) τη συναρπαστική σειρά μας

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

που εισέρχεται σε μια νέα περίοδο δραματικών επεισοδίων, από τους ήρωικούς αγώνες της Κατοχής με το γενικό τίτλο

Η ΑΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

Οι κυριαρχούσες μορφές στη νέα αυτή σειρά είναι και πάλι ήρωικοί 'Ελληνες, που ριψοκινδύνεψαν η θυσίασαν τη ζωή τους για την έλευθερία της σκλαβωμένης πατρίδας

Στα έπίσημα αρχεία της Β. Μ. V. βρίσκονται ένα πλήθος από συντακτικές ιστορίες, με ήρωες 'Ελληνες πατριώτες, σαμποτέρ και θουλικούς κουσάρους του Αιγαίου, που αντιμετώπισαν εκατοντάδες φορές τον έχθρο στο μέτωπο του μυστικού πολέμου.

Κι' αυτές ακριβώς τις εκπληκτικές ιστορίες αφηγείται με κάθε λεπτομέρεια στην «ΑΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ» ο έκλεκτος συνεργάτης μας

κ. ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

τον μεταχειριστώ σαν τον χειρότερο...

Η 'Αρσάκη σήκωσε το χέρι της με μία κίνηση αυταρχική.

— Στάσου!... Μη βιάζεσαι. Δεν θέλω να υπερβής το μέτρο, από υπερβολικό ζήλο. Και δεν θέλω να φερθής αλλοιώς απ' ό,τι θα σου πω...

Φάνηκε να σκέπτεται.

— 'Αχαιμίνης, είπε στο τέλος. Από αύριο, ο Θεαγέννης θα υπηρετεί στο τραπέζι μου, μαζί μ' εμένα. Θα ντυθεί με την περσική στολή, και θα μου κερνάει το κρασί σε χρυσά κύπελλα.

— Δεν είναι σκληρή ή τιμωρία που του επιβάλλεις! είπε ο νέος με κάποια απογοήτευσι.

— Αυτό δεν σε αφορά εσένα... Πές μου εσύ μονάχα τώρα, τί άμοιδή θέλεις για τη χρήσιμη πληροφορία που μούφερεις;

— Αφέντρα μου, είπε ο 'Αχαιμίνης, εγώ ο ταπεινός σου σκλάβος, ήρθα για να σε βοηθήσω σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής...

Η Κυβέλη κύτταξε το γυιό της μ' ένα ύφος σαν να ήθελε να του συστήση να ζητήσει κάτι σπουδαίο. Ο 'Αχαιμίνης όμως αποκρίθηκε γρήγορα:

— Κυρά μου, δεν θέλω ούτε χρήματα, ούτε κανένα χρυσάφιο. Αυτό που θα σου ζητήσω, σου είναι πολύ εύκολο να μου το δώσεις.

— Λέγε χωρίς φόβο...

— Θέλω να μου δώσεις γυναίκα τη Χαρίκλεια, την αδελφή του Θεαγέννη.

Η 'Αρσάκη γέλασε αυθόρμητα. — Αυτό ήταν; 'Αλήθεια δεν θα ξοδευτώ για να σε ανταμειψώ! Με χαρά μου σου τη δίνω, 'Αχαιμίνης!... 'Ακουσε, Κυβέλη! Να πές να πής τα νέα και σ' αυτό τον άκαταδεχτο, τον αυθάδη 'Ελληνα, και στην αδελφή του. Σε τρεις ημέρες, θα παντρευτεί αυτή με το γυιό σου. Κι' ο Θεαγέννης, όπως είπαμε...

— Τρέχω, τρέχω! αποκρίθηκε η Κυβέλη έξαλλη από χαρά.

— Ο 'Αχαιμίνης υποκλίθηκε βαθειά. — Σ' εύχαριστώ, κυρά μου! είπε. Είσαι πολύ καλή... Κι' εγώ θα είμαι πάντα ο πιο πιστός σου σκλάβος!

«Είναι άρραβωνιαστικά μου!»

Η πόρτα του δωματίου, όπου κοιμόνταν σενά κι' αδελφικά ο Θεαγέννης κι' η Χαρίκλεια, άνοιξε απότομα μέσα στη νύχτα. Η Κυβέλη τύππησε μέσα ορμητικά, κι' οι φωνή της μόλις έκανε να πεταχτούν κι' οι δυο τους.

— Λοιπόν! 'Ακούτε τις διαταγές της κυράς μας! φώναξε. Προπάντων, εσύ, Θεαγέννη, που μ' έκανες να περιμένω τόσες ώρες... Αυτό δεν μου συνέβη ποτέ, όσα χρόνια υπηρέτω την κυρά μου... 'Ας είναι! 'Εχω νέα ώραία για σάς!

Και τους ξεφούρnisse τα μαύρα μαντάτα. Ο Θεαγέννης δεν μίλησε. Κύτταξε μόνο την αγαπημένη του, που είχε κερώσει.

— Τώρα τι λες; φώναξε η Κυβέλη. — Στην ανάγκη υποτάσσονται κι' οι θεοί, αποκρίθηκε ο νέος.

— Όταν έφυγε η σκλάβες, οι δυο έρωτευμένοι ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Οι λυγμοί τράνταζαν το λυγερό κορμί της κοπέλλας.

— Τώρα έφτασε η τελευταία μας στιγμή, είπε σπαρτακτικά, Θεαγέννη, δεν μένει τίποτ' άλλο παρά να με σκοτώσεις!...

Ο Θεαγέννης στεκόταν σκοτεινός, με τα φρύδια του σουφρωμένα.

— Στάσου, αγαπημένη μου, είπε σοβαρά. Δεν υπάρχει λόγος ν' απελπίζωμστε από την πρώτη στιγμή. Κάποιος τρό-

— Αφέντρα μου, είπε ο 'Αχαιμίνης, εγώ ο ταπεινός σου σκλάβος, ήρθα για να σε βοηθήσω σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής...

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΒΟΤΑΝΟ

Ξαναφέρνει στη ζωή τους έτοι-
μοδράκτους

"Όταν ο νεαρός Κινέζος Κό Κου-
έι Τσεν γύρισε στην πατρίδα του,
το 1923, εφωδιασμένος με το δι-
πλώμα της ιατρικής που είχε απο-
κτήσει έπειτα από πέντε χρόνια κο-
πιαστικών σπουδών στις "Ηνωμένες
Πολιτείες, ακημάτιστος και αντλή-
σις πώς οι συμπατριώτες του ήταν α-
πελπιστικά καθυστερημένοι στο κε-
φάλαιο των ιατρικών γνώσεων. Του
φαίνονταν εξωφρενικό, ακώνευτο, να
εξακολουθούν ακόμη, στον 20όν αι-
ώνα, να μεταχειρίζονται για φάρ-
μακα χόρτα και έντομα.

"Εκείνο που τον εξενείριζε πε-
ρισσότερο ήταν ότι πουλούσε τε-
τοία "κομπογιαννίτικα γιατροσόφια"
κι' ο γέρος θείος του, που είχε έ-
να φαρμακείο, ή μάλλον ένα κατά-
στημα βοτάνων, στο Πεκίνο. Το μα-
γαζί του αυτό ήταν γεμάτο από φύλ-
λο φυτών, που σκόρπιζαν τις πιο
παράξενες μυρωδιές, κι' από απο-
ξηραμένα έντομα. Έδινε το κα-
τάλληλο "φάρμακο" σε κάθε αρρώ-
στο που του παρουσιαζόταν. Και το
πιο περίεργο ήταν ότι οι περι-
οδότεροι πελάτες του έμεναν ικανο-
ποιημένοι από τ' αποτελέσματα...

"Ο Τσεν προσπάθησε να φαίνεται
ύπομονετικός κι' άνεκτικός στο γέ-
ρο θείο του... Μά δεν μπορούσε να
κωλύει το ότι, ενώ αυτός κι' ο "Α-
μερικανός προεστειμένος του δόκτωρ
Κάρλ Σμιτ χρησιμοποιούσαν όλα τα
σύγχρονα κι' επιστημονικά φάρμα-
κα στο "Ιατρικό Κολλέγιο του Πε-
κίνου, ο θείος του εξακολουθούσε
ν' ασχολείται με τα βότανα, σαν
τους μάγους του παλαιού καιρού.

Μία μέρα, ο γέρος πήρε δυο ξε-
ρα φύλλα και τ' άπλωσε με προσοχή
μπροστά στον άνθρακα του.

"Εμείς έχουμε κάτι καλύτερο
απ' τους επιστήμονες της Δύσης,
του είπε. "Εχουμε το "μά κουάνγκ".

"Ο νέος κτύπησε τα φύλλα, ανα-
σκόπησε τους ώμους του και γέλασε.

"Μην περιφρονείς το "μά κου-
άνγκ", επέμεινε ο θείος του. Μπο-
ρεί να κάνει τους έτοιμοθανάτους να
ζαναγυρίσουν στη ζωή.

"Σας αγαπώ και σας σεβόμαι,
θείε μου! Απάντησε ο νέος, νευ-
ρισμένος. Μά μη μου ξητάτε να
πιστέψω σε μαγείες!

"Ο γέρος θυμήσε τώρα.
— Πάρε λοιπόν μαζί σου αυτά τα
φύλλα και δοκίμασέ τα! του είπε.
Θα μάθης να μην κοροϊδεύεις ό,τι
δεν το ξέρεις.

"Ο Τσεν έδειξε τα ξερά φύλλα
στο δόκτορα Σμιτ. "Εκείνος τα πέ-
ταξε μέσα σ' ένα ντουλάπι, και τα
έχασαν κι' οι δυο τους εκεί.

Μερικές βδομάδες αργότερα, ο
Τσεν κι' ο Σμιτ προετοιμάσαν ένα
ακυλί, για μία επίδειξη στους φοιτη-
τές. "Ενώ λοιπόν το ζώο ήταν ναρ-
κωμένο, ή αναπνοή του άρχισε να
σβήνει. Οι δυο γιατροί του έκαμαν
άμεσως ένεσεις με διεγερτικά. Μά ο
σφυγμός του εξακολουθούσε ν' α-
δυνατίζει.

"Φοβούμαι πως δεν μπορούμε
πιά να το σώσουμε, είπε στο τέλος
ο Σμιτ.

"Ετσι πιστεύω κι' ενώ, συμφώ-
νησε ο Τσεν. Να μία ευκαιρία ώ-
στόσο για να δοκιμάσουμε εκείνο το
μυστηριώδες χόρτο του θείου μου!

Πήρε άμεσα τα φύλλα, τάρωσε,
τα διέλυσε σε νερό κι' έκαμε μία
ένεση στο έτοιμοθανάτο ζώο με την
παράξενη αυτή διάλυση. Σχεδόν α-
μέσως λοιπόν, αποκαταστάθηκε ή
κανονική αναπνοή του ακυλίου!

"Ο Τσεν κι' ο Σμιτ δεν μπορού-
σαν να πιστέψουν στα μάτια τους...

"Υστερα όμως από πολλών μη-
νών πειράματα, βεβαιώθηκαν ότι
το "φάρμακο" εκείνο, που το χρ-
σιμοποιούσαν από αιώνες οι Κινέ-
ζοι, είχε ισχυρή διεγερτική επίδρα-
ση στο αναπνευστικό σύστημα.

Από τότε λοιπόν, το βότανο του
Κινέζου — ή μάλλον το δραστικό
συστατικό του, ή "έφεδριν" — βο-
ήθησε αποτελεσματικά αμέτρητες
χιλιάδες αρρώστους, που υπέφεραν
από άσθμα, υπνοπνία, καταπληγία
(σώκ) και αλμυραγίες, σ' όλο τον
κόσμο της Δύσης.

Η σαμπάνια της... σωτηρίας!...
(Του Αρχέλαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΣ

Μία νύχτ' αποκοηδής θα πω κρασί
και τόσο, που αλήθεια θα μεθύσω
και τότε θάρθω, άγανη μου χρυσή,
τόν ξρωτά μου να σου όμολογήσω...
Θά πω πολύ για νάμαι ζαλισμένος,
για νάρθω δίχως διόλου να ντραπώ
ν' ακούσης πόσο ελμ' έρωτευμένος
να μάθης πιά το πόσο σ' αγαπώ.

*

Μία νύχτ' αποκοηδής, νύχτα τρελλή,
που τον ξρωτά κρασί θα με ζαλίσω,
με θάρρος ή καρδιά μου ή δειλή
θάρρη κι' ειλικρινά θα σου μιλήσω.
Και τότε μόνο ίσως να σου πη
αυτά που έχω μέσα μου κρυμμένα,
χωρίς να νοιώθω φόβο ούτε ντροπή
υε λόγια της αγάπης μεθυμένα!...

*

Και σό, αν είσαι λίγο ζαλισμένη,
θ' ακούσης, τέτοιο βράδυ πονηρό,
με πόνο μία ψυχής δυστυχήμένη
με κέφι, έναν πόθο φλογερό.
Και ίσως μ' αγαλιάσεις, ίσως δώσεις
διέξοδο σ' αυτή την τόσην έννοια
και ίσως τότε μόνη σου να νοιώσης
αυτά τα λόγια τα παραμυθένια.

*

Μία νύχτ' αποκοηδής... Κι' ίσως θελήσης
στον ξρωτά μου ν' ανταποκριθής
και σκύψης μία στιγμή και με φιλήσης
αν ίσως το ζητάς και το ποθής...

Μία νύχτ' αποκοηδής... Είν' ευκαιρία
νάρθω κοντά σου τόσο έρωτικά
κι' άπάνω στο χορό τη φασαρία
να πούμε τα γλυκά μας μυστικά.

*

Τό έχω αποφασίσει και θάρθω,
να ξέρης τόσο λόγια πως θ' ακούσης,
γι' αυτό, αν με δής κοντά σου να βρεθώ
τόν ξρωτά μου μην τον αποκοήσης.
Γιατί, αν περάσει αυτό το καρναβάλι
και χάσω αυτό το γέλιο σου τό άδελφί,
ποιός ξέρει... θα σε μπλέξουν ίσως άλλοι
και τότε πού θα τρέχω να σε βρω!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΝΕΟ Ύφασμα-δαύμα

Τά εκπληκτικά πλεονεκτήματά
του "πέλλον"

Οι "Αμερικανίδες νοικοκυρές μπο-
ρούν τώρα να ράδουν μόνες τους
τα φορέματά τους, χωρίς τα έργα
αυτά τα χειρών τους να προδίδουν
δουλειά έρασιτεχνική και... ατζαμη-
δική! "Οφείλουν δε την ξαφνική
αυτή... μοδιστική τους ικανότητα
σ' ένα νέο είδος φόδρας.

Είναι γνωστό σ' όσους άσכולούν-
ται με τη ραπτική ότι ή φόδρα, μο-
λονται δεν φαίνεται έξωτερικά, ά-
ποτελεί ωστόσο το κλειδί της επι-
τυχίας ενός γυναικειού φορέματος
ή ενός ανδρικού κοστούμιου. "Απ'
αυτήν εξαρτάται κατά πολύ το ά-
ψογο (κόψιμο) και ή τελεία έφαρ-
μογή, που χαρακτηρίζουν το έργο
του καλού ράφτη ή της έμπειρης
μοδίστρας.

Η καινούργια λοιπόν φόδρα, που
κάνει δαύματα, είναι το πρώτο
προϊόν που παρασκευάστηκε από
ένα νέο είδος υλικού: το "πέλ-
λον", όπως το ώνόμασε ο "Αμερικα-
νός κατασκευαστής του Ντέιβιντ
Μόργκενστερν. "Η θαυματουργή φό-
δρα δεν ζαρώνει ποτέ, μένει πάν-
τα λεία κι' εύλυγη, κι' έτσι συγ-
κρατεί άμετάβλητο το σχήμα του
έξωτερικού υφάσματος. "Όσες φορές
κι' αν πλυθούν, αν καθαρισθούν, αν
σιδερωθούν, κοστούμια και φορέμα-
τα φοδραρισμένα με "πέλλον" δια-
τηρούν το αρχικό τους σχεδίο.

Η ιδιότης αυτή του "πέλλον" ό-
φειλεται στην πρωτότυπη μέθοδο
κατασκευής του. Το ύφασμα αυτό
δεν υφάινεται, σαν όλα τα άλλα.
Διάφορες ίνες — από μαλλί, τριχές
καμηλάς, κλπ. — συγκολλώνται με-
ταξύ τους με θερμότητα και με ώ-
ρισμένες χημικές ουσίες.

Ετσι, το "πέλλον" παρουσιάζει
προσόντα που δεν τα έχουν τα άλ-
λα ύφασματα — μάλλινα, βαμβακε-
ρά, ή και ναύλου ακόμη. "Εχει δη-
λαδή την ίδια εύλυγισια προς ό-
λες τις διευθύνσεις. Δεν μαζεύει
στο πλυσίμο. "Αν το διπλώσουμε, το
στρίψουμε, το τσαλακώσουμε, ζανα-
παίρνει άμέσως το αρχικό του σχή-
μα μόλις το άφίσουμε έλεύθερο.
Κοβεται σαν χαρτί, χωρίς να σχη-
ματίζει καθόλου "ζεφτίδια". Ποτέ
δεν ζεφτάνει οι άκρες τους. Είναι
επομένως εύκολωτάτη ή χρησιμο-
ποίησή του από κάθε άρχαρία ράφ-
τρα.

Στις εργαστηριακές δοκιμές του,
με μηχανήματα που το τέντωναν
και το τραβούσαν κατά διάφορους
τρόπους, αποδείχθηκε άνθεκτικό
σχεδόν σαν άτσάλινα λαμαρίνα!
"Ενώ πλενεται εύκολα και στεγνύ-
νει γρήγορα όπως το ναύλο, δεν
φοβάται όμως τη θερμότητα. Δεν
παθαίνει τίποτα, αν το σιδερώσου-
με με σίδερο οσοδήποτε κοφτό!

"Ο Μόργκενστερν είχε βρη τυχαί-
ως ένα κομμάτι τέτοιου υφάσματος
σε κάποιο κατάστημα του "Αμοστερ-
νταμ, άμέσως μετά τον πόλεμο.
Όταν έμαθε πως το κατασκευάζε
κάποιος Γερμανός, πήγε άμέσως και
τόν βρήκε. Δίχως να χάσει καιρό,
άγοράσε τα δικαιώματα της κατα-
σκευής του στην "Αμερική.

Χρειάστηκε ύστερα 2½ χρόνια,
για να μαζέψη αρκετά κεφάλαια
και να ιδρύση ένα εργοστάσιο στο
Λόουελ της Μασαχουσέτης. Πά-
νυν δε τόσο καλά οι δουλειές του,
ώστε σημερα διαθέτει άμέσως κι
δίχως δυσκολία όλη την παραγωγή
του εργοστασίου του.

"Συγκρινόντας μελετάει όλες τις
μελλοντικές δυνατότητες του νέου
υλικού. "Εάν, έχει φτιάσει ένα σκι-
κάκι άποκλειστικά από "πέλλον".
Τό δοκίμασε ο ίδιος.

"Ήταν τόσο έλαφρύ —είπε, κατό-
πιν—σαν να μη φορούσε άπολύτως
τίποτα.

Το συναισθήμα αυτό της άνεσι-
ας ώφειλετο όχι μόνο στο μικρό
βάρος του υφάσματος, αλλά και
στους παρους του, που συγκρατούν
άερα και τον άφινουν να φύγει οι-
νά-οιγά. "Ετσι, γίνεται μία αυτό-
ματη ρυθμίσις της θερμοκρασίας,
και συνεπώς το ρούχο αυτό είναι
δροσερό το καλοκαίρι και ζεστό το
χειμώνα.

46 τορίες της ζωής

«ΕΞΗ ΦΡΑΓΚΑ ΤΑ ΜΕΡΛΙΝ»

ΜΕΧΡΙ την ημέρα εκείνη κοιμόμαστε μία χαρά το άπομει-
μερο. "Ο δρόμος όπου κ'ίται το σπίτι μου είναι περαστικός.
κι' ή χητική ήσυχος. Κι' έτσι το ξάπλωνα κατά τις τρεις
κι' έπεφτα σε ξεκουραστικό ύπνο μέχρι τις έξη, μονορούφι.

Όλ' αυτά μέχρι την ημέρα εκείνη.
Την ημέρα εκείνη φόρεσα σαν πάντα την ύπνυκτη μου στολή —
κάτι ραβδωτές πιτζάμες με κεπτημένο μω ύπνο, πεύ τον συνηθίζω χει-
μέρα να πέρω τέλ άπογευματινό μου ύπνο, πεύ τον συνηθίζω χει-
μώνα —κολοκαίρι. "Ο άπογευματινός ύπνος είναι το μυστικό της φρε-
σκάδας μου και της έμφρεσίας μου και για τίποτα στον κόσμο δεν
θά δεχόμουν να τον θυσιάσω.

"Άρχισαν τα μάτια μου να γλαράνουν, όταν ξαφνικά, ακριβώς
έξω από το παράθυρό μου, ξεπετάγονται κάτι άπαισιες άγριοφα-
νάρες:

— "Εξη φράγκα τα Μέρλιν! "Εξη φράγκα τα Μέρλιν! "Εξη
φράγκα τα Μέρλιν!

Παράχτηκα. Αυτό το "έξη φράγκα τα
Μέρλιν", ό άνθρωπος που ήρθε να σκοτώσει
τον ύπνο μου, τόλεγε έξη φορές συνέχεια,
χωρίς τελεία. "Επειτα έκανε μία μικρή παύ-
ση πέντε δευτερολέπτων και ξανάχριζε:

— "Εξη φράγκα τα Μέρλιν! (άλλες έξη
φορές)

Δεν πειράζει, λέω, θά φωνάξω λίγη ώρα
και θά φύγω. "Αλλά αυτός είχε σταθή εκεί.
άκίνητος. Και ήτανε μία φωνή βαθιά, βε-
ρειά και παράτονη, σαν ναόγανε από πηγά-
δι και τη συνόδευε και μία έλαφρή βρα-
χνάδα. "Εκανα ύπομνη μισή ώρα. "Επειτα
άπελπιστήκα. "Ανοίξα λίγο το παράθυρό
μου. Είδα ένα καρροτσάκι γεμάτο πορτοκά-
λια κι' έναν μεσόκοπο κοντόχοντρο άνδρα, που
ξεφώνιζε τη μονότονη φράση. "Εκείνο τό
άπόγεμα τό ύπνυμενα τό πράμα. Μία μέ-
ρα, είνε, είπα, άς μην κάνω φασαρία. Αύ-
ριο θά λείψω. "Ετσι είν' αυτός. Μία μέρα
έδω, την άλλη εκεί, μόλις μπουκάνουν ένα
δρόμο με πορτοκάλια, πάνε στην παρακάτω
γειτονιά.

Ας χάσω έναν άπογευματινό ύ-
πνο, πόος ζημία της φρεσκάδας μου.

Τό άλλο μεσημέρι, τό άλλο μεσημέρι,
έστριψα τη γωνία του σπιτι-
ού μου, άνακουφιστήκα. "Ο
φωνακλάς έλειπε. Πολύ
καλά. Στις τρεις έπεσα στο
κρεβάτι και πήρα να γλι-
τώσω. Τρεις και δέκα άκρι-
βώς, να πάλι ή μεσάσα ά-
γριοφανάρα:

— "Εξη φράγκα τα Μέρλιν!
"Εξη φράγκα τα Μέρλιν! (έ-
ξη φορές).

Κι' άμέσως έπειτα άκού-
στηκε άλλες έξη φορές, μία
ψιλή παιδική φωνούλα, σαν
στριγγλισμα:

— "Εξη φράγκα τα Μέρ-
λιν!

Κι' έτσι τράβηξε τό βιο-
λί. "Εξη φορές ή χοντρή φω-
νή, έξη ή ψιλή, σε μία άδιά-
κοπη ξεκουφαντική διαδοχή.

— Αί, δεν είναι καταστά-
σις αυτή! είπα κι' άνοίξα τό
παράθυρο με όρμη.

Είδα πάλι τον κοντόχοντρο
πορτοκαλά, μαζί μ' ένα ά-
δύνατο παιδάκι ως δέκα χρόνων, που δεν φο-
ρούσε παλτό κι' είχε ένα πλαγτό καγκολ τυ-
λίξει στο λαιμό του.

— Τι κάνετε έδω; φωνάξω πολύ άυστηρά.
— Πουλάμε πορτοκάλια, άπάντησε ο μπά-
σος.

— Και διάλεξες τό μέρος; Δεν μπορείς να
πάς άλλο;

— Πάμε κι' άλλο. "Απ' τις έφτά τό
πρωί που βγαίνω στη γύρα, αλλάζω πέντε
πόστα.

— Και πως τά κανονίζεις τά πόστα σου;
— Άνάλογα με τις ώρες που έχει δουλειά.
"Εδω έχει τρεις με έξη.

— Ναί, αλλά τρεις μ' έξη συνηθίζω να
κοιμώμαι.

— Και προς τί σάς έμποδίζω εγώ να κοι-
μηθίτε, με τό που πουλάω πορτοκάλια;

— Δεν μ' έμποδίζεις με τό που πουλάς πορ-
τοκάλια, αλλά με τό που φωνάζεις. Δεν έ-
ρεεις ότι άπυγορεύεται να φωνάξεις αυτήν
την ώρα;

— Τό γνωρίζω. "Αλλά άπυγορεύεται έφ-
όσον τυγχάνει πόλις. "Εφ' όσον δεν τυγχάνει.

— "Εφ' όσον δεν τυγχάνει, χαλάμε τον κόσμο και δεν αφήνουμε τον
άλλον να ήσυχάσει.

— Τι να κάνω, κύριε, για να ήσω; "Εχω πέντε κουτσούδελα. Αυτό
που βλέπεις έδω είναι τό μεγαλύτερο. Πέντε στόματα πως να τά
θρέψω;

— Άφού δεν ήσουν εις θέσιν να τά θρέψης, γιατί τάφερες στον
κόμο; Πορτοκάλια είνε;

— Αί, ήρθε να! Τώρα τί να τά κάνω τά παιδιά μου; Νά τά σφά-
ξω, για να κοιμάται ό κόσμος; Με συγχωρείτε, δηλαδή, αλλά τυγ-
χάνω οικογενειάρχη. Και τό λόγο σου κοιμάσαι τό μεσημέρι. "Εγώ
τί να πώ που ξυπνάω στις πέντε τό πρωί και γυρίζω μέχρι δεκάτη
νυχτερινή;

— Μού είνε άδιάφορο. Νά σηκωθείς να φύγης άμέσως από δω.
γιατί άλλοις τηλεφώνω στην άστυνομία είπα σε τόνο άδω-
λακτο. Δεν σου χρεστώ, κύριε, τίποτα έπειδή μου άράδισες
πέντε παιδιά, να χάσω εγώ τον ύπνο μου. Κι' έμένα πατέρας μ' έ-

φέρει στον κόσμο, αλλά δεν άγαίρεσε τον ύπνο κανένος. Μόνο τό
δικό του. Τ' άκούς;

Τότε πετάχτηκε ό μικρός, που παρακολουθούσε τη στιχομυθία:
— Πάμε πατέρα!

Και πρόσθεσε με μία φωνούλα γεμάτη πίκρα και παράπονο, σε
πιο χαμηλό τόνο:

— Όπου πάμε μάς διώχνουνε.
"Ο πορτοκαλάς έπιασε τά χερούλια του άμαξιού και τόσπρωξε. Γύ-
ρισε όμως και μού είπε με παρόπονο κι' αυτός:

— Πέντε στόματα!
Και μούριζε ένα βλέμμα σαν να με κατηγορούσε ότι εγώ κατα-
δίκασα τά πέντε στόματα να μείνουν χωρίς άσχολία. Αυτό τό βλέμμα
με κράτησε ακούνητο στη θέση μου.

Καθώς έστριψαν τη γωνία, ό μικρός γύρισε και με ξανακούταξε
από μακριά, με τό ίδιο παρόπονο. Δεν είδα
τό βλέμμα του, αλλά ό τρόπος που γύρισε,
αυτό φανέρωνε. Και χάθηκαν.

"Εγώ έκλεισα άμέσως τό παράθυρο, εύ-
χαριστήμένος για τό θρίαμβό μου. Είχα κα-
τατροπώσει έναν ταραξία της δημόσιας ήσυ-
χίας και με τη διαλεκτική μου μέθοδο και
με την άπειλή ότι, στην έναντία περίπτωση,
ήμουν άποφασισμένος να ζητήσω την άμεση
έπεμψή της έξουσίας, για να άβρω τό δικό μου.
Κι' έπεσα να κοιμηθώ.

*

Αλλά ό ποθητός ύπνος δεν έρχόταν. Μόλις
έκλεισα τά μάτια μου, μία ζωντανή εικόνα
ζωγραφίστηκε στην κλειστή όθον των βλέ-
φάρων μου. Τό καρροτσάκι με τά πορτοκά-
λια, ό κοντόχοντρος πορτοκαλάς κι' ό πι-
τσιρικός με τό παραπονεμένο βλέμμα.

— Πάμε, πατέρα. "Όπου πάμε μάς διώ-
χνουνε!...

"Όπου πάμε τους διώχνουνε. "Όπου πάμε
και άνώνυμη τη φωνή έξη φράγκα τα Μέρ-
λιν", πάντα βγαίνει στο παράθυρο ένας έ-
νοχλούμενος και τους βάζει πόστα:

— Δεν τραβάτε παρακάτω,
να μη φωνάξουμε την άστυ-
νομία;

Κι' έχει να θρέψη πέντε
στόματα ό άνθρωπος και τό
δικό του έξη και της γυναι-
κας του έφτά!

— Κι' έρχεσαι τό λόγο
σου, κύριε θανασάκη, να κό-
ψης τό ψαμί έφτά ανθρώπων,
που περιμένουν να ζήσουν ό-
πό το έξη φράγκα τα Μέρ-
λιν. Με ποίο δικαίωμα;

Για πρώτη μου φορά αι-
σθάνθηκα τόσο έπίμονος αυ-
τες τις ένοχλήσεις που λέγον-
ται "απίσιες συνειδήσεις". "Η
ιδέα πως είχα φερθή τόσο
σκληρά σ' αυτούς τους άν-
θρώπους, δεν μ' άφινε να ή-
συχάσω. Και βέβαια για ό-
πνο, ούτε να γίνεται λόγος.

"Ο ύπνος έρχεται μονάχα στον
άνθρωπο που έχει καθαρή τη
συνείδησή του κι' όχι σε κεί-
νον που έχει βλάψει συνάν-
θρωπό του. Τι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Πι θά σούκανε ό
θρωπό τό;

Αυτός ο εφιάλτης με συντάραξε. Πήδησα κι' άνοιξα το παράθυρο, κινείτο στο δρόμο. Μά ή εικόνα ήτανε ζωντανή στα μάτια μου, αυτή ή σκηνή μπορεί να ήτανε κι' αλήθεια. Ξανακοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Το μούτρο μου τσακισμένο, όχι μόνο από την έλλειψη του ύπνου, μά περισσότερο από τη συναισθησι της αδίκιας που είχα κάνει.

Τρία άποσπόμερα στη σειρά ύπεφερα. Τη νύχτα, όσο νάναι, κάπως τά κατάφερα να κοιμηθώ, αλλά για άπογευματινό ύπνο, ούτε λόγος. Αυτή ή ήσυχια που άπλωνόταν στο δρόμο, με κρατούσε σε μία νευρική ύπερδιέγερση. Τρεις ώρες από τον κρεβάτι, ήταν τρεις ώρες άγωνίας. Γρήγορα κατάλαβα πως δεν θα μπορούσα πιά να ξανακοιμηθώ άπόγευμα, αν δεν τακτοποιούσα το ήθικό ζήτημα που δημιούργησα με τον έγωισμό μου. "Έπρεπε να ξανακούσω το "Έξη φράγκα τά Μέρλιν" για να ξεφυθ ή γλυκεία ήδονη του ύπνου στο κουρασμένο μου κορμί και ή φρεσκάδα στο τσακισμένο μου πρόσωπο, που τρώμαζα πιά να τ' άναγνωρίσω. Τό είχαν παρατηρήσει και οι γνωστοί μου:

— Βρέ θανασάκη, πώς χάλασες έτσι;

Και πήρα πιά τους δρόμους ένα γύρο στη γειτονία και στίς παραπάνω γειτονίες, για να ξαναδρώ το χαμένο πορτοκαλά. Πουθενά. "Όταν άκουγα φωνές μανάδων πηγαινα κοντά, μά πάντα ήταν άλλος.

Τέλος μία ιδέα μου κατέβηκε. Αυτός είχε πη πως πάει πρωί-πρωί στη Λαχαναγορά, για ν' αγοράσει έμπορεύματα. Σημερώνματα ήμουν εκεί, ψάχνοντας ανάμεσα στους φτωχούς μικροπανταγίσες.

— Νάτος! είπα δυνατά.

Μόλις είχε φορτώσει κι' έτσι μαζόταν για το ξεκίνημα. "Ήταν κι' ο γιος μαζί.

— Χριστιανέ μου, είπα, μία βδομάδα ψάχνω να σε βρώ.

— Για ποιά λόγο; Μούκατες μήνυσι; με ρώτησε.

— Όχι, καλέ μου άνθρωπε, τώρα έρχομαι ως φίλος σου και ύποστηρικτής σου να σε ρωτήσω: Γιατί δεν ξαναήδες κάτω από το παράθυρό μου;

— Άφού μάς διώγατε; πετάχτηκε ο πιτσιρίκος.

— Παραξήγησατε, μία στιγμή που βρέθηκα σε νευρική έξαψη, ζητώ συγγνώμη. Και τώρα έρχομαι να σε παρακαλέσω να ξαναπαράσες. Τρεις μ' έξη σε θέλω κάτω από το παράθυρό μου, κάνε μου τη χάρη, κάρθες.

Μούρριξε βλέμμα πονηρό.

— Με δουλεύεις; ρώτησε.

— Σε λέω πως σε παρακαλώ. Σε συνήθισα, πως να στο πώ. Έχω το λόγο σου;

— Έν τάξει. Στις τρεις θάμασε κεί!

Σάπλωσα από τις τρεις παρά δέκα. Και στίς τρεις άκριβώς νάτος:

"Έξη φράγκα τά Μέρλιν!

"Έξη φορές αυτός, έξη ο πιτσιρίκος. Άνοιξα το παράθυρο: Σ' εύχαριστώ, του είπα. Φώναζε όσο θέλεις, μη σταματάς καθόλου.

Κοιμήθηκα του καλού καιρού, με το πρωτότυπο εκείνο φαριχτό νανούρισμα. Λοιπόν, όχι. Δεν είνε οι θόρυβοι που έμποδίζουν τον άνθρωπο να κοιμηθ ή είνε ή ένοχη συνείδησι. "Όταν έχης τη συνείδησι σου καθαρή, μπορείς να κοιμηθής σαν άγγελουδι, ακόμα και κανονίες να βροντούν. Σηκώθηκα έξη και τέταρτο, πήγα στον καθρέφτη. Το πρόσωπό μου είχε ξαναδρή την παλιά του φρεσκάδα.

Και τ' άλλο μεσημέρι, το ίδιο. Άλλά το τρίτο, άπάνω που άρχισε το "Έξη φράγκα τά Μέρλιν", άκούω ένα παράθυρο που άνοίγει με όρη άπάνω από το δικό μου και μία βαρεία φωνή:

— Τι θα γίνη με σάς, βρέ; Αυτό θάχουμε κάθε μεσημέρι; Σε κοιμιστήτε γρήγορα, να μη φωνάω την αστυνομία.

Κι' άκούω τον πορτοκαλά:

— Δεν φταίμε έμεις. "Ο κύριος που κάθεται από κάτω μ' έχει

περικαλέσει.

— Τρελλός είσαι; Αυτός ένοχλείται κι' άμα βουίζει κουνοίσι!

Τέντωσα το παράθυρό μου.

— Μάλιστα, κύριε Διονυσάκη, έγω του έχω άπείρψει να φωνάξω.

— Γιατί; Σ' άρέσει ή φωνή του;

— Όχι, κύριε Διονυσάκη. "Έχει πέντε παιδιά να θρέψη.

— Και τί με νοιάζει έμένα; "Έγω θέλω να κοιμηθώ. Κι' άμα φωνάζει, δεν μπορώ.

Κι' έγω πάλι δεν μπορώ να κοιμηθώ αν δεν τον άκούω να φωνάζει.

— Τότε βάλτον μέσα στο σπίτι σου να γκαρίζη.

— Θα τον έβαλα, αλλά μέσα από το σπίτι μου δεν περνάνε πελάτες. Φώναζε, άνθρωπέ μου, φώναζε.

"Ο πορτοκαλάς άρχισε πάλι καθώς κι' ο γιος του: "Έξη φράγκα τά Μέρλιν". Σάπλωσα κι' ο ύπνος έρχόταν γλυκά-γλυκά να μου βαρύνη τα βλέφαρα. Μά όχι για πολύ. Δεν είχαν ούτε δέκα λεπτά περάσει, όταν άκουσα άλλες φωνές άπ' έξω. "Ήταν ένας πόλισμαν. Άνοιξα το παράθυρό μου, άνοιξε και το πάνω, προβάλαμε κι' οι δυο ένοικοι να ύποστηρίζουμε τις άποψεις μας.

— Έσείς τηλεφωνήσατε; ρώτησε ο πόλισμαν τον κ. Διονυσάκη.

— Μάλιστα! Μ' έχει ξεκουράνει.

— Έσύ δεν ξέρεις πως άπαγορεύεται; είπε το όργανο στον πορτοκαλά.

— Τό ξέρω, αλλά κάνω το χατήρι του κυρίου άπό δω. "Ήρθε έξη έπί τούτου και με άντάμωσε στη Λαχαναγορά. Μόνο που δεν έπεσε στα πόδια μου.

— "Έτσι είνε, κύριε πόλισμαν, έπεσεβόλυσσα.

— Έμένα μ' ένοχλεί! φώναξε ο κύριος Διονυσάκης.

— Άκολουθήσε με, διάταξε ο πόλισμαν.

"Ήταν από τις πιο δραματικές σκηνές που είδα στη ζωή μου. Δάκρυσα. Σήκωσα το κεφάλι μου προς τα πάνω:

— Νά ιδούμε με τί συνείδησι θα κοιμηθής! είπα στον κ. Διονυσάκη.

— "Έγω λέω να πας να σε ιδή κανέναν γιατρό! μου άπάντησε και κλείστηκε στο δωμάτιό του.

★

Πρωί-πρωί ή πόρτα. "Ήταν ο πορτοκαλάς μ' ένα κίτρινο χαρτί στο χέρι.

— Μούκοφαν όγδόντα χιλιάδες στο αυτόφωρο, είπε το δυστυχές οικογενειάρχης.

— Τι μου λές, καλέ μου άνθρωπε. Δεν είπες στο δικαστήριο ότι...

— Τά είπα όλα τα καθέκαστα. Και μόδε ο δικαστής, να πας λείε σε κείνον που σ' έβαλε να τα πλερώσει.

Κατάλαβα. Του έδωσα τις όγδόντα χιλιάδες, όχι για τίποτ' άλλο, αλλά για να ήσυχάσω τη συνείδησι μου και να μην έχω πάλι τίποτα ζημιές στη φρεσκάδα του προσώπου μου. "Ο πορτοκαλάς μου είπε εύχαριστώ και πρόσθεσε:

— Μου κακοφαίνεται τώρα που δεν μπορώ να ξαναδρω. Κι' έχω πέντε στόματα να θρέψω...

— Έλα δω, φτώχέ μου άνθρωπε. Θα περνάς κάθε μέρα στίς τρεις και θα μου άφηνής τρεις δάδες περτοκαλία.

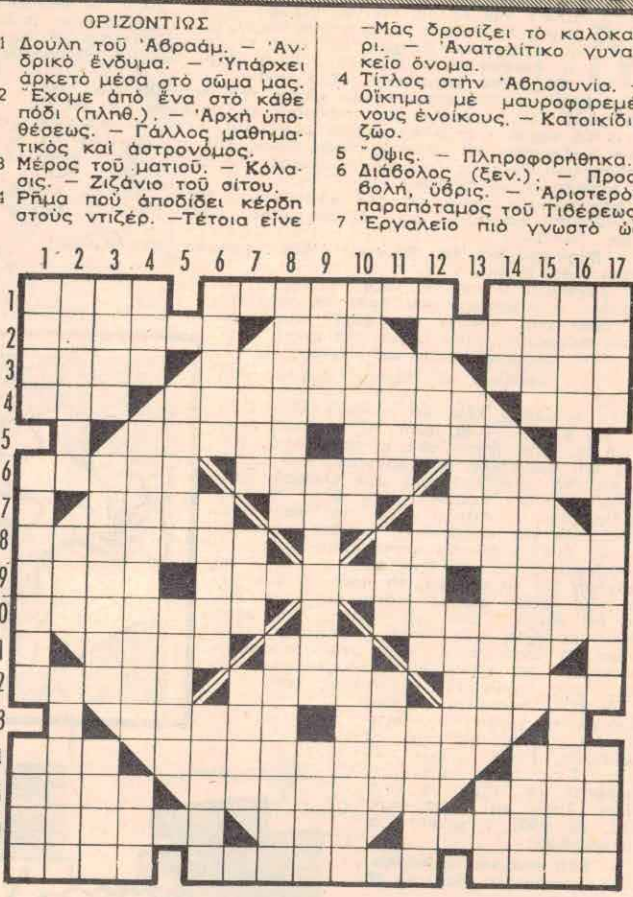
"Εύχαριστήθηκα πολύ βαθιά μ' αυτή την άραία λύσι που βρήκα. Είκοσι μέρες συνέχεια ο φτωχός οικογενειάρχης μούφερνε τα πορτοκαλία κι' έγω άπολάμβανα τους πιο όμορφους μεσημεριανούς ύπνους της ζωής μου. Στις είκοσι μέρες άπάνω, τον είδα μ' ένα μεγάλο μάστο πρσιανάδο:

— Από σήμερα έκοφα τα πορτοκαλία και πουλάω σέσκουλα, μού είπε. Τό λοιπόν, θα φέρνω άπό πέντε δάδες σέσκουλα!

Και μού φέρνει. Έχω γεμίσει το σπίτι μου πορτοκαλία και σέσκουλα. Άλλά ποτέ δεν είχα αυτή που έχω τώρα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΙΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 475

τά περισσότερα φίδια. — Νομός και ποταμός της Γαλιλίας.

5 "Υπερβολική άγάπη για κάτι. — Παιγνίδι.

6 Εύχαριστεί την όρασι και την όσφρη. — Έλαχιστή ποσότης υγρού. — Όλη.

7 Πληθύνω. — Όργωνω (άρχ.).

8 Τόπος τιμωρίας. — Άζιγάπη.

9 "Ολόκληρος. — Διάσημος Ρωμαίος ρήτωρ. — Μέλος του σώματος.

10 "Υποχρεωτική κατά την Σαρακοστή. — Παλαιό έμπροσθογενές ντυφέκι.

11 "Εμβλημα. — Προσωπική άντωνυμία (πληθ.). — Μέρος του αυτοκινήτου.

12 "Υπόνομος (δημ.). — Άναπαυτικά και εύρύχωρα. — Οι ήλκυσμένοι τα θυμούνται κι' άναστεναζουν.

13 Νησί του "Ιονίου. — Άκαβαρία.

14 Χρονικό έπίρρημα (δημ.). — Δεν έχει δύναμι. — Πολεμικό παράγγελμα.

15 Προτού τα καταβροχθίσουμε, καταβροχθίζουν τον μιμό μας. — Στέγω. — "Η γυναίκα του "Αδραάμ.

16 Προέρχεται από εύρωπαϊκό κράτος (ουδ.). — "Ηρώϊς άρχισι έρωτικού δράματος. — "Ιδιος.

17 Άνώτατος άρχων. — "Ο διασημότερος μαιευτήρ της αρχαιότητος. — Άκολουθούν την εύθεία γραμμή.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1 Βρίσκεται κοντά στο θεό (όηλ.). — Λίμνη κοντά τή Νικαία της Βιθυνίας. — Άγιονα.

2 Σκύτος φιλέλλην στρατηγός που πήρε μέρος στην πολιορκία της Τριπόλεως. — Στο νερό δεν γίνεται. — Βασιλιάς της Αιθιοπίας που σκοτώθηκε από τον "Αχιλλέα.

3 Ρήμα που διώχνει το κέφι.

— Μας δροαίζει το καλοκαίρι. — Ανατολίτικο γυναικείο όνομα.

4 Τίτλος στην "Αθηνά. — Οίκημα με μαυροφορεμένους ένοίκους. — Κατοικίδιο ζώο.

5 "Οφίς. — Πληροφρήθηκα.

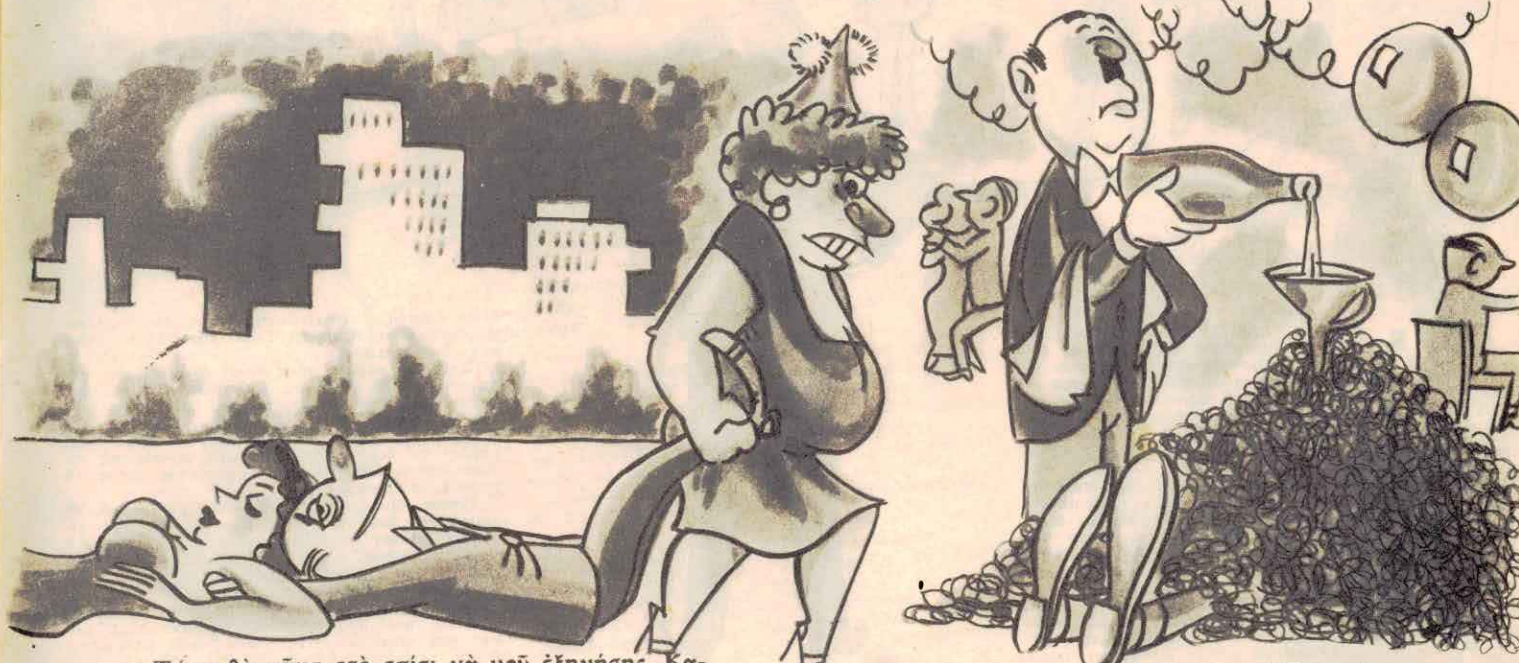
6 Διάβολος (ξεν.). — Προσβολή, ύβρις. — Άριστέρως παραπόταμος του Τιβέρεως.

7 "Εργαλείο πιο γνωστό ως

— Πώ, πώ! Αυτή είναι ή... μαμά σου;

— Παιδιά, γρήγορα κάτω άπ' το τραπέζι!... "Άρχισε το «μπουγκι - μπουγκι»!...

— Τώρα θα πάμε στο σπίτι να μου εξηγήσης. Κανόνα ποιά ήτανε αυτή μαζί σου κάτω από το... τραπέζι!...

"Ο... άκατάβλητος!...

— "Όχι, εύχαριστώ, οι σερπαντίνες είναι... δωρεάν!

— Ξέρετε το σκέφτηκα για να μην μου πατάνε την τουαλέττα!...

ΠΟΣΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΕΙΝΑΙ;

Τα σημάδια που φανερώνουν τη γυναικεία ηλικία

Μολονότι η ηλικία της γυναίκας αποτελεί ένα από τα καλύτερα φυλαγμένα μυστικά της, υπάρχουν ωστόσο στοιχεία που επιτρέπουν σ' ένα προσεκτικό μάτι να την υπολογίσει κατά προσέγγιση. Οι παρακάτω υποδείξεις αποτελούν τον καρπό μακροχρόνιων παρατηρήσεων γιατρών, οδοντοιατρών και αισθητικών — που έχουν όμως κάθε λόγο να μη φανερώσουν το δνόμά τους, αφού καταπιάστηκαν μ' ένα τόσο... επικίνδυνο κι' έγκλημα θέμα! Και, δίχως άλλο, θα ενδιαφέρουν εξαιρετικά τις τρυφερές υπάρξεις, που έχουν φανερώνουν την επιθυμία ν' ανακαλύψουν πόσα χρόνια έχουν στη ράχη τους οι «καλές φιλενάδες» τους...

Όσο κι' αν περιποιηθώ λοιπόν μία γυναίκα τον εαυτό της, όσο κι' αν επιστρατεύσει καλλυντικά, φτισιρίδια, μασσάζ και κομψά φορέματα, είν' αδύνατο να κρύψει ωριμασμένα σημάδια που φανερώνουν την πραγματική ηλικία της. Ένας προσεκτικός και λίγο έμπειρος παρατηρητής θα τ' ανακαλύψει, στα μάτια της, στο πηγούνι, στο λαιμό, στα χέρια, στα δόντια της — ακόμα και στους άγκωνες και στα νύχια της.

Θα περιγράψουμε εδώ λεπτομερώς αυτά τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα.

Αν ο Σαίξπηρ είχε πώς υπάρχουν έπιτά ηλικίες για τον άντρα, προκειμένου για τη γυναίκα μπορούμε να χωρίσουμε τη ζωή της σε τέσσερες μεγάλες περιόδους: κάτω από 20 χρονών, 20 ως 30, 30 ως 40 και πάνω από 40.

Για να καθορίσουμε σε ποιάν απ' όλες ανήκει μία ώριμη γυναίκα, χρειάζεται να τη μελετήσουμε λεπτομερώς και σε δυνατό φως. Αυτό όμως δεν είναι πολύ δύσκολο. Μας προσφέρονται χίλιες-δύο δυνατότητες, σ' ένα κοκταίλ-πάρτυ, στην αδρογιάλ, σε μία έκδρομη, κλπ...

Όταν λοιπόν βρούμε την καταλληλή ευκαιρία, καθορίζουμε πρώτα σε ποιάν από τις τέσσερες ηλικίες είναι πιθανόν ν' ανήκει η γυναίκα που μας ενδιαφέρει, κι' ύστερα αναζητούμε τα αντίστοιχα σημάδια.

Βρίσκεται κοντύτερα στα 15 παρά στα 20;

Την κοιτάζουμε στα μάτια, με κάποια πρόφαση. Έχει στις εξωτερικές γωνίες τους τις λεπτές εκείνες γραμμούλες, που έχουν διάταξη ανοιχτής βεντάλιας ή ποδιού κόττας; Οι γραμμές αυτές αρχίζουν να διακρίνονται γύρω απ' τα 20 χρόνια. Αν λοιπόν δεν τις έχω ακόμα σημαίνει πως βρίσκεται στην έφηβική ηλικία.

Αν το δέρμα της είναι τελείως λείο, δίχως δραστούς πόρους, είναι πιθανότατο πως ηγαίνει ακόμα στο σχολείο. Οι πόροι αρχίζουν να φανώνται λίγο στα 17 χρόνια, και στα 20

χρόνια διακρίνονται πολύ καθαρώτερα.

Προσεξτε ύστερα τα δόντια της καθώς χαμογελάει. Μπροστά βρίσκονται οι τομείς, τέσσερες στην άνω σιαγόνα κι' άλλοι τόσσοι στην κάτω. Όταν πρωτογεννηθούν αυτά τα δόντια, σε ηλικία 7 ετών περίπου, η κοφτερή άκρη τους (αυτή που δαγκώνει) είναι κάπως ανώμαλη, σαν πριόνι. Με τα χρόνια όμως και με το μάσημα φθείρονται αυτές οι μικρές προεξοχές, κι' έτσι σε ηλικία 16—17 ετών είναι έντελως ίσια η άκρη των δοντιών. Αν λοιπόν η κοπέλλα που εξετάζετε έχει ακόμα αυτές τις ανωμαλίες στα μπροστινά δόντια της, σημαίνει πως είναι πολύ νέα.

Είναι 20 ή 30; Κοιτάζετε τους άγκωνες της, καθώς σηκώνει το ποτήρι της για να πιη μία γουλιά. Είναι λείο; Βρίσκεται τότε γύρω στα 20. Έχουν δέρμα λίγο στεγνό και ζαρωμένο; Πλησιάζει στα 30.

Σπουδαίο είναι και τα μάτια. Μία κοπέλλα 20 χρονών έχει λεία και σφιστά βλέφαρα. Ύστερα όμως αρχίζουν να «θαλαίνονται» τα βλέφαρά της και ν' αλλοιώνονται από λεπτές γραμμούλες.

Έξ' άλλου, τα τσίνορα ενός κοριτσιού ειδικά χρονών είναι πυκνά κι' απαλά σαν μετσί. Στα 30, γίνονται σκληρότερα, αραιότερα και πιο ανοιχτόχρωμα στις άκρες τους. Αν ωστόσο η γυναίκα μεταχειρίζεται ριμμέλ, μπορεί να σάς ξεγελάσει σ' αυτή την εξέταση.

Οι δριζόντιες ρυτίδες στο μέτωπο, ακριβώς πάνω απ' τα φρύδια, καθώς κι' οι κάθετες πάνω απ' τη μύτη, αρχίζουν να εμφανίζονται γύρω απ' τα 30 χρόνια.

Είναι πάνω από 40; Υπάρχει γι' αυτή την κατηγορία γυναικών μια δοκιμασία, που γίνεται εύκολα μόνο το καλοκαίρι, χωρίς στα μαγιώ. Τον άλλο καιρό,

είναι κάπως... επικίνδυνη, ιδίως αν την επιχειρήσει ένας άντρας! Γιατί αφορά τις γάμπες της γυναίκας.

Στα 30, οι μύς τους είναι ακόμα λείοι και σφιχτοί. Στα 40 όμως, χαλαρώνονται και μαλακώνουν. Το ίδιο ισχύει και για τους μύς των μπράτσων και των μηρών. Ωστόσο, μία γυναίκα που γυμνάζει τακτικά το σώμα της, μπορεί να διατηρήσει τους μύς αυτούς σε τέτοια κατάσταση, ώστε να φαίνεται κατά 10 χρόνια νεότερη.

Τίποτε όμως δεν μπορεί να γίνει, για να κρυφτεί το δίκτυο των λεπτών φλεβών, που γίνονται ορατές στην επιφάνεια της γάμπας, ή οι φουσκωμένες φλέβες της ράχης του χεριού. Και τα δυο αυτά σημάδια δείχνουν τη γυναίκα που κοντεύει στα 40.

Το ίδιο ισχύει και για τις δυο διαγώνιες ρυτίδες, που αρχίζουν απ' τη βάση της μύτης και φτάνουν στις γωνίες του στόματος. Αυτές γίνονται καταφανείς και βαθιές, όταν πλησιάσει να συμπληρωθεί η τετάρτη δεκαετία της ζωής.

Είναι 30 ή 40;

Έδω γίνονται δυσκολότερα τα πράγματα. Όπως είπε κάποιος ειδικός: «Με τα μέσα που τους παρέχει σήμερα η επιστήμη της καλλωγής, όλες οι γυναίκες μπορούν να φανώνται 40 χρονών επί 10 χρόνια ακόμα». Ωστόσο, υπάρχουν και γι' αυτή την κατηγορία ωριμασμένα σημάδια.

Ένα απ' τα πιο ασυνήθιστα μελετήθηκε απ' τον Αμερικανό δόκτορα Μάρτιν Γκούμπερτ. Πρόκειται για τις ραβδώσεις κατά μήκος των νυχιών, που αρχίζουν να φανώνται στα 40 χρόνια περίπου και γίνονται βαθύτερες όσο προχωρεί η ηλικία. Στα 50, η επιφάνεια των νυχιών φαίνεται πια σαν δοντωτή. Ωριμασμένες ασθενείς ή ισχυροί ψυχικοί κλονισμοί — λέει ο δόκτωρ Γκούμπερτ — μπορεί να προκαλέσουν σ' οποιαδήποτε ηλικία δριζόντιες ραβδώσεις των νυχιών, κατά πλάτος τους, ποτέ όμως κατά μήκος τους.

Στα 50 χρόνια, σχηματίζεται ένα λιπαρό εξόγκωμα στη βάση του στέρκου — αποτέλεσμα της κακής στάσεως επί πέντε δεκαετίες.

Έξ' άλλου, στην ίδια ηλικία, το δέρμα της ράχης των χεριών χάνει την ελαστικότητά του. Αν το τομήσουμε, μένει ζαρωμένο για μία στιγμή κι' ύστερα στρώνει σιγά-σιγά, ενώ στις νεότερες γυναίκες ξανατενώνεται αμέσως.

Τέλος, μετά τα 40, χαλαρώνεται το δέρμα του στέρκου σε δυο σημεία: απ' το πηγούνι ως τα όστα των κλειδών κι' από τ' αυτιά ως το ίδιο μέρος.

Αυτές λοιπόν είναι οι τέσσερες ηλικίες της γυναίκας. Κι' η εξέταση πρέπει να σταματήσει ως εκεί, γιατί — όπως ξέρουμε όλοι — δεν υπάρχουν γυναίκες... μεγαλύτερες από 49 χρονών!

Χορευτικοί χοροί

Το Καρναβάλι φούντωσε ή, μάλλον, όσο πάει, τα πίνει περισσότερο ο κόσμος και τα σπάει κι' αφίνει τις αμέτρητες του βίου τις λύπες, στα νέφη να σκορπίζονται σαν του καπνού τολύπες, γιατί τον έδιδε τα σύγχρονα τα ήθη, οτ' «ελν» κι' αυτός ο βίος μας... καπνός και διελύθη!

Καπνός, λοιπόν, συνέχεια το κέφι του ηγαίνει και κάθε τάξης, σήμερα, στους... πηδούς παρα- (βγαίνει).

Διασκεδάζουν, δηλαδή, και «πλάκες όλοι σπάνε» κι' αφίνουν τα ντέρτια τους, κατά... καπνού γά πάνε! Διασκεδάζουν, κατ' αρχήν, τ' ανώτερα τα στρώματα, και μέχρι τα χαράματα και ως τα ξημερώματα, στο φόρτε του το γλέντι τους και στο ξενιθ κρατάνε και σαν να είναι... κομμετι της εποχής οι δυνατοί, τις λίρες τις δολχευσες, στην πίστα, τις... πετάνε.

Εκτός αυτών, στα χρόνια μας τα χαλεπά κι' εφήμερα γιορτάζει τον Καρναβάλι ή κάθε τάξης σήμερα κι' οι πάντες στροβιλίζονται στις μουσικής τόνους ήχους κι' ακολουθούν με βήματα... χορευτικά τους στίχους: «Μία ζωή την έχουμε κι' αν δεν τη γλεντήσουμε, τι θα καταλάβουμε, τι θα... καζαντίσουμε»!

Γλεντά, λοιπόν, συνέχεια κι' η φτωχογειτονιά και «πέρα βρέχει» αναφωνεί κι' «δ μήνας έχει» (έννη).

Γι' αυτό και βλέπεις, σήμερα, χορούς λογιών-λογιών, χορούς των αφεντάδων μας, χορούς των... παραγνιών, χορούς στην «Γκεάντ Μπρετανία» μ' επίσημα ένδυματα, χορούς στα... Κατοικαδικά, με άσματα-βελάματα και... (κατοικοπηδήματα!...

Χορούς σ' όλα τα κέντρα μας και σ' όλες τις ταβέρνες, τις κοσμικές λεγόμενες και φίνες και μοντέρνες, που σε καλούν οι πλειότες να διώξεις τα φαρμάκια σου, πόν τάχεις μέσα στίβα, και τελικώς σε κάνουν οί... προσιτές τους λίστες ν' απολαμάνεις, θες και μη, χασάπικα μοτίβα!

Γλεντάνε όλοι, σήμερα, κι' απολαμάνουν άρτι τους μπάλλους τους επίσημους και τα σπιτίσια πάρτι. Χορεύουν, δδεν, φίλοι μου, χωρίς να κάνουν κράτε, το Μίτς, ο Βατραχόνης, ο Γούβα, το Παγκράτι, χορεύουν τα Πετράλωνα, χορεύει το Δουρογούτι, με παστούρι, με μπαλαμά, με ντίφι και με ούτι... Τζιατζίκι απολαμάνουνε αμφότερα τα φύλα και για το ζήν δεν έχουνε καμιά... σκορδοκαίλα!

Χορεύουν μισοβιδιότοι, χορεύει το κεφάλαιο, το Κολωνάκι, ο Κολωνός, το Γκούζι, το Αιγάλεω. Απολαμάνει η Κοκκινιά την τζάζ και την διπλοπεννιά και το μεράκι ανάδουνε «μανέδες» και σαντούρια, σε Περιστέρι, Ασύρματο, Καμινία και Ταμπούρια...

Ετού Ρούφ επίσης σήμερα τα πάρτι κι' οι χοροί στο πόδι να σηκώνουν τον κόσμο καταφέροντας, κι' οι γεαρές οι σύγχρονες, καθώς κι' οι γεαροί, στις σάμπες ξεβιδώνονται και... μονορούφ τις παίρνουν!

Χορεύουν όλα και ηθοδών εις του χορού τα άλματα. Κι' εξαιρείς δεν κάνουνε ακόμη και τ' άγάλματα. Κι' έτσι εσχάτως είδαμε εν μιγ νυκτι και μόνη, το του Τριμούντη άγαλμα και του Κολοκοτρώνη, ως και του Δεληγιάννη, καθένα μεταπήδησι σε θέσι άλλη να κάνη και να γυρνούν σαν σβούρες, και να γυρνούν τις πιδ καλές... φιγουρες!

να ιδούνε πού θα κάνουνε τις χάρη πολλή, των άγαλμάτων ο χορός έχει χάρη πολλή, συμφώνως με τον μουσικόν γαβάν... Καρναμάνη! Χορεύει κι' ο τιμάρθιος, καθώς εσχάτως είδον, και κάθε μέρα πού περνά σκαρώνει κι' έναν πήδον, ενώ ο καβαλλέρος του, τούτστιν ο μυστός, του έρχεται, όπως πάντοτε, πάρα πολύ... κοντός!

Άρα, λοιπόν, παμφίλτατοι, αντίρρησης δεν μένει, πως χοροπροσκελήτηριον δι' όλους μας σημαίνει, κι' ότι χορεύει συνεχώς κι' ο πιδ μπατίρης και φτωχός, γιατί γνωρίζει κάλλιστα, πως στη ζωή μας τούτη, στην ίδια μοίρα βρισκόμαστε ή φτώχεια και τα πλούτη, κι' ότι κι' αν είσαι σπάταλος ή κι' αν σπατάλης φείδεσαι, εις των Αγγέλων τούς... χορούς, εν τέλει, παραδίδοσαι!

Εις τον χορό... Σμα. Ταδία... Σονοχάτις Γ.

Στάλκου—της επίσημης Ελληνικής Υπηρεσίας Διαφυγών του ΚΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

αίσιας πρέπει να γίνει πάλι ο Μυάλλος, μα ό φερώνωτος τον δέχομαι με μια κίνηση του περιού. Βγήκε ύστερα έξω κι ό αρχισ να εξετάζει τους ένοικους της πολυκατοικίας. Τρομοκρατημένοι εκείνοι, επανάλαβαν τα ίδια ακριβώς που είχαν πει και στον Μυάλλο. Ό ανακριτής κρατούσε σημειώσεις. Τού μάτι του άπτεσε σε κάποιον, γρηλάτο κύριο, με μαύρα μαλλιά, με ένα γυαλί στο αυτί, με ένα παλιό παλτό, με μια παλιά ράμματα. Ήταν ο Εμπορός, ο οποίος είχε έλθει στην Αθήνα, πού έχει τα μαλλιά του γκρίζα, τον έβλεπε στον Πειραιά. Τού πρόσφερε τογιάγρι, του κάλεσε στην κάτοπι τ' όνομα του, τή δουλειά πού έκανε και τέλος πεί ποιά βιωμαρίω έλεγε. Ό κ. Ζαρίφης κατοικούσε στον πρώτο όροφο.

Ο Άγγλος ηθοποιός που κατέκτησε το Χόλλυγουντ

ΣΤΟ Χόλλυγουντ σήμερα είναι σχεδόν κανόνας ότι, για να θεωρηθεί ένας καινούργιος ηθοποιός και μάλιστα ξένος, πώς πετύχει, πρέπει τουλάχιστον να παίξει σε 5-6 μεγάλες και εμπορικές ταινίες. Μόνο με τον τρόπο αυτόν αναγνωρίζεται η αξία του και καταγράφεται στα δελτία των «φτασμένων» στάρ. Η περίπτωση ωστόσο του καινούργιου και συμπαθούς Άγγλου ηθοποιού Ρίτσαρντ Μπάρτον αποτελεί μοναδική ίσως εξαίρεση. Τρεις μέχρι τώρα ταινίες του με τους τίτλους «Η εξαδέλφη μου Ραχίλ», με την Όλβια ντε Χάβιλαντ, «Αρouraίσι της ερήμου», με τον Τζέιμς Μέισον και «Ο Χιτών» με την Τζίν Σίμmons σε σύστημα Σινεμασκόπ, στήθηκαν όχι μόνο αρκετές για να αναγνωριστεί η αξία του ως δραματικού ηθοποιού, αλλά και για να καταχωρηθεί το όνομά του στα δελτία των πιο «εμπορικών» στάρ.

Πριν προσελκύσει τη προσοχή του αμερικανικού κινηματογράφου, ο Ρίτσαρντ ήταν ένας καλός ηθοποιός του αγγλικού θεάτρου με πολλές επιτυχίες. Επί πλέον, παρά την ηλικία του, ήταν εξαιρετικός ερμηνευτής έργων του Σαίξπηρ. Τον Ιανουάριο του 1951, μάλιστα, μαζί με την νεαρή γυναίκα του Συμπιλ Γουίλλιαμς, επίσης ηθοποιό, πήρε μέρος στο έπαινο μουσικό θεατρίκι του Έντινμπουργκ. Εκεί, στη γενέτειρά του Σαίξπηρ, στο Στράτφορντ Όν Αβόν, ερμήνευσε με θαυμαστή επιτυχία τα έργα «Ερρίκος ο 4ος», «Τρικυμία», «Πρίγκιπ Ιωάννης», «Ρικάρδος ο 2ος» και «Ερρίκος ο 8ος». Στο θεατρίκι αυτό και ανάμεσα στους άλλους θεατές παρευρισκόμενοι κάθε βράδυ, επί μια εβδομάδα και ο διάσημος Άγγλος ηθοποιός και στάρ Λάτον, που φαινόταν ενθουσιασμένος από το δραματικό ταλέντο του νεαρού συμπατριώτη του. Ο Λάτον, λοιπόν, ήταν αυτός που λίγο αργότερα έφερε τον Μπάρτον στις θεατρικές σκηνές του Μπροντγουάι και άμέσως μετά στο Χόλλυγουντ.

—Δεν ζήλεψα κινηματογραφική δόξα και χρήματα, απαντάει ο Ρίτσαρντ ο' αυτός που ισχυρίζονται ότι τον παρεούρε η γοητεία των δολλαρίων. Στο Χόλλυγουντ, συνεχίζει, έφτασα σχεδόν παρά τη θέλησή μου κι' όχι για να κυνηγήσω την τύχη ή να κάνω καριέρα. Αν τώρα οι άνθρωποι του κινηματογράφου έκει κάτω μου τα πρόσφεραν και τα δύο, μαζί με πολλά δολάρια, ο' αυτό δεν φταίω εγώ. Παρ' όλα αυτά δεν έπαθα διάλογο να ανήκω στο αγγλικό θέατρο από το οποίο προέρχομαι. 'Απόδειξη είναι το γεγονός ότι έχω γυρίσει τρεις ταινίες σε τρία διαφορετικά χρονικά διαστήματα. Μετά το τέλος της κάθε ταινίας μου ζαναγύριζα στην Άγγλία. 'Ετσι θα κάνω και στο μέλλον. 'Αν και έχω προτάσεις για μόνιμη εργασία και εγκατάσταση στο οτουόντιο της Αμερικής, ωστόσο δεν υπογράφω τίποτα το δεσμευτικό για μένα. Θα μείνω στο αγγλικό θέατρο και από καιρό σε καιρό θα πηγαίνω στο Χόλλυγουντ για το γύρισμα ταινιών. 'Ηδη έχω αναλάβει υποχρεώσεις για δύο ακόμη φιλμ. Οι τίτλοι τους είναι «Ντεζιρέ» ή μία και «Πρίγκιπ των ηθοποιών».

RICHARD BURTON

Ο Άγγλος στάρ Ρίτσαρντ Μπάρτον

ή άλλη. Και οι δυο θα είναι ενχρωμές με το σύστημα Σινεμασκόπ. 'Υστερα θα δούμε πάλι...

Ο Ρίτσαρντ Μπάρτον — το πραγματικό του όνομα είναι Ρίτσαρντ Τζένκινς — γεννήθηκε στη μικρή πόλη Ποντρεντίθ της Ουαλλίας στις 10 Νοεμβρίου του 1925. Είναι το τελευταίο από τα δέκα τρία παιδιά του Ρίτσαρντ Τζένκινς και της Έντιθ Τόμας, που απ' αυτά βρίσκονται σήμερα στη ζωή τα έντεκα. Ο πατέρας και τα 6 αγόρια του ασκούσαν τότε το επάγγελμα του μεταλλωρύχου, αλλά σήμερα όλοι τους το έχουν εγκαταλείψει για κάποιο άλλο πιο έπικερδο.

Από παιδί ο Ρίτσαρντ είχε ωραία φωνή, γεγονός που με τον καιρό του χάρισε πολλά βραβεία σε διαγωνισμούς ουαλλικών τραγουδιών. Όταν μεγάλωσε αρκετά, τον πήρε υπό την προστασία του ο Άγγλος καθηγητής ολίμπ Μπάρτον, ο οποίος και του έμαθε την τέχνη του ηθοποιού. 'Από ευγνωμοσύνη λοιπόν σ' αυτόν ο Ρίτσαρντ πήρε το ψευδώνυμο Μπάρτον για να βγεί στο θέατρο ως επαγγελματίας ηθοποιός. Χάρης στον καθηγητή Μπάρτον ο Ρίτσαρντ κέρδισε κι' ένα σεβαστό χρηματικό βραβείο, που του επέτρεψε να σπουδάσει δραματικές τέχνες στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης.

Μετά απ' την Οξφόρδη, από την οποία πήρε διπλώμα με άριστα, το στάρ του Μπάρτον άρχισε ν' ανεβαίνει στο στερέωμα του αγγλικού θεάτρου με πραγματικά λιγνυίδια ταχύτητα. 'Αλλά μέχρις ότου το προσέξουν οι άρμόδιοι του αγγλικού κινηματογράφου, πρόσλαβαν οι Αμερικανοί και τους τόν πηραν!

Τώρα, με τα συμβόλαια που έχει υπογράψει με τα αμερικανικά στούντιο, δεν

μπορεί για δυο χρόνια ακόμη να παίξει στον κινηματογράφο της πατρίδας του, μπορεί όμως στο θέατρο, όταν δεν βρίσκεται στο Χόλλυγουντ.

Υψηλός, με αθλητικό σώμα, καστανό μαλλιά και γκριζοπράσινα έκφραστικά μάτια, ο Ρίτσαρντ Μπάρτον είναι πάντα ευδιάθετος και αγαπάει το γέλιο. Το γεγονός ότι πληρώνεται για να παίξει θεωρείται από την οικογένειά του ως... μεγάλο άστείο, εκτός από την πρωτότοκη αδελφή του, την Σεσίλια Τζέιμς, φανατική θαυμάστριά του Τζέιμς Μέισον.

Για την τελευταία αυτή ο Ρίτσαρντ διηγείται το εξής χαρακτηριστικό επεισόδιο:

—Όταν πληροφορήθηκε, λέει ο Ρίτσαρντ, ότι ο Μέισον δεν είχε παρά ένα δευτερεύοντα ρόλο στο φιλμ «Αρouraίσι της ερήμου», στο οποίο ημουν ο πρωταγωνιστής, μου έγγραψε ένα αυστηρό γράμμα στο οποίο με λέξεις επιτιμητικές με ρωτούσε, ούτε λίγο ούτε πολύ, πως... είχα το θράσος να δεχτώ ένα τέτοιο πράγμα!

Ο πατέρας του δεν τον έχει δει ποτέ μέχρι τώρα στην οθόνη. Γι' αυτό το ζήτημα αυτό ο Ρίτσαρντ λέει:

—Ο πατέρας μου είναι ένας θαλερώτατος γέρος 80 περίπου χρόνων. Στο χωριό που μένει υπάρχει ένας και μόνος μικρός κινηματογράφος, αλλά για να πάω σ' αυτόν πρέπει απαραίτητα να περάσω μπροστά από 10 τουλάχιστον ταβέρνες! Και καθώς καταλαβαίνετε, κάθε φορά που ξεκινάει για το σινεμά, κατ' ανάγκη... σε μία απ' αυτές τις ταβέρνες αφού, όπως λέει ο ίδιος, είναι... πιο κοντά από τον κινηματογράφο! Κυττάζει την ευκολία του, ο καυμένος!

Και κάτι ακόμη για την εύθυμη διάθεσή που χαρακτηρίζει πάντα τον Ρίτσαρντ:

Μόλις έφτασε για πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ, ένας Αμερικανός δημοσιογράφος τον ρώτησε αν αγαπούσε να τον φιλούν τα παιδιά. 'Η απάντησή που έδωσε ο Ρίτσαρντ άφησε για πολλή ώρα άναυδο τον συνάδελφό:

—Βέβαια, απάντησε ο πρωταγωνιστής του «Χιτών», αγαπώ να με φιλούν τα παιδιά, κυρίως τα κορίτσια, που είναι από... 17 χρόνων και πάνω!...

OO

O. PENNY

Κινηματογραφικές πεννιές

* Ο Γουόλτ Ντιονέυ δήλωσε ότι στο εξής, όλα του τα φιλμ μικρού και μεγάλου μήκους, θα τα γυρίσει με το σύστημα Σινεμασκόπ.

* 'Ενώ ο Σάρλ Τρενέ διατυπώνει το είδωλλό του με την ζάπλουτη Αμερικανίδα Ντόρις Ντιούκ και ο κόσμος περίμενε από στιγμή σε στιγμή ν' ακούσει πως παντρεύτηκαν, εκείνη δήλωσε στη Γενεύη ότι ποτέ της δεν είχε δει τον Γάλλο τραγουδιστή. 'Η δήλωσή αυτή δεν αληθεύει, γιατί οι δυο... έρωτευμένοι είχαν βγει συχνά μαζί στη Νέα 'Υρκ, πριν από μερικούς μήνες.

Το γεγονός όμως είναι πως εξέπληξε όλους και πολύ περισσότερο τον δυστυχισμένο Σάρλ Τρενέ, ο οποίος δήλωσε κατόπιν τούτου ότι όλα τελείωσαν...

Ο Φράνκ Σινάτρα

Τα νεώτερα των άσιέρων

Σύντομες ειδήσεις

* Ο Γάλλος σκηνοθέτης Μαρσέλ Πανόλ και η γυναίκα του Ζακελίν Μπουβιέ έχασαν το χαριτωμένο κοριτσάκι τους, την μικρούλα 'Εστέλλα, που είχε γεννηθεί πριν από δυόμισι χρόνια. 'Η παιδούλα είχε προσβληθεί από μία σφοδρά μορφή εγκεφαλίτιδας και πέθανε πέντε μόλις μέρες μετά την εκδήλωσή της. Τη βραδιά του τραγικού θανάτου, κοντά στους απαρηγόρητους γονείς βρισκόταν το γνωστό καλλιτεχνικό ζευγάρι Χοσέ Φερέρ — Ρόζ Μαρί Κλόνευ.

* Η μεγαλύτερη έχθρα που χώρισε ποτέ αδελφούς του κινηματογράφου, χωρίς σήμερα τις δυο γνωστές στάρ Άνν Σέρινταν και Μαρία Φελίξ.

* Το προσεχές φιλμ του Τζόν Χιούστον (σκηνοθέτου του «Μουλέν Ρουζ») θα έχει για τίτλο «Ο άνθρωπος που θα γίνει βασιλιάς» και θα πρωταγωνιστή σ' αυτό ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ. Ο Χιούστον θα ήθελε για πρωταγωνίστρια το έργο του την Τζίνα Λολομπρίγκιτα. 'Η 'Ιταλίδα γόρρα όμως αρνείται να μεταβεί στην Αμερική, έφ' όσον οι αμερικανικές αρχές δεν επιτρέπουν να την συνοδεύει εκεί και ο Γιουγκοσλάβος σύζυγός της Μίρκο Σκοφίτ.

* Το τελευταίο φιλμ του Βιτόριο ντε Σίκα «Ψωμί, έρωτας και φαντασμός» κατέρρευσε στην 'Ιταλία τα ρεκόρ εισπραξέων, που είχε επιτύχει ο «Αδών Καμύλλος».

* Η Σεσίλ Όμπρι που είχε εγκαταλείψει τον κινηματογράφο για το θέατρο, εγκαταλείπει τώρα και το θέατρο για το χορό. Θα είναι η πρώτη χορεύτρια στο νέο μπαλέτο του Ζαν Γκελίας «Το τρίτο κορίτσι».

* Το τελευταίο φιλμ της 'Ιν. γκριντ Μπέργκμαν «Ευρώπη του 51» σημείωσε στη Νέα 'Υρκη παταγώδη αποτυχία. 'Η προσβολή του άρχισε μία Δευτέρα σε 67 κινηματογράφους συγχρόνως. Την Πέμπτη όμως όλοι είχαν αλλάξει πρόγραμμα. 'Από τον καιρό του γάμου της με τον Ροσσέλι, η Μπέργκμαν δεν γνώρισε καμία επιτυχία.

* Ο Γκάρι Κούπερ, που γυρίζει τώρα μέσα στη ζούγκλα του Μεξικού τα εξωτερικά του νέου του φιλμ «Ο κήπος του Διαβόλου», συζητούσε μία μέρα μ' έναν Ιθαγενή για τους σκοπούς που βρίθουν στην περιοχή αυτή.

—Πρέπει προ πάντων να προσέχετε τους μεγάλους, του είπε εκείνος. Με τους μικρούς προφταίνετε τουλάχιστον να... εξομολογηθείτε!

* Σ' ένα δημοσιογράφο που την ρωτούσε αν σκοπεύει σύντομα να ξαναπαντρευτεί, η Τέρρυ Μόουρ, απάντησε με ειλικρίνεια ως εξής:

—'Αρχίζω να το σκέπτομαι σ'α σσασα. Γι' αυτό άλλωστε δεν αγοράσα ακόμα ούτε μία Καντίλλακ, ούτε μαντά από Ριζόν. Θέλω ν' άφησω στον μέλλοντα σύζυγό μου την χαρά να μου τα προσφέρει.

* Το φιλμ «Πώς να παντρευτείτε εκατομμυριούχο» είχε το τεσσαρακοστό της Μπέττυ Γκρέημ.πλ., αλλά το πρώτο στο όποιο η καλλιτέχνις ούτε χορεύει, ούτε τραγουδάει.

* Οι 'Ιταλοί καλλιτέχνες Λουτσιά Μπόζε και Βάλτερ Κιάρι διέλυσαν τους άρραβώνες τους.

* 'Υστερα από τα επανειλημμένα σκάνδαλα της γυναίκας του Γκαίηλ Ράσσελ, ο Γκυ Μαντίσσον υπέβαλε έναντιον της αίτησι διαζυγίου, που θα εκδικασθεί προσεχώς.

* 'Επειδή δημοσίευσε στην εφημερίδα τρεις φωτογραφίες από το φιλμ «Από δώ και στην αιωνιότητα», που παρουσιάζουν τον Μπάρτ Λάγκαστερ να φιλά την Ντεμπορά Κέρρ σε μία αμμουδιά, ο διευθυντής της 'Ιταλικής εφημερίδας «Οί ώρες» καταδικάστηκε σε φυλάκιση 4 μηνών και πρόστιμο 15.000 λιρετών για... δημοσίευση άσεμνων εικόνων.

* Ο Φράνκ Σινάτρα είναι τρισευχαρισμένος. 'Από την 'Ιταλία, όπου βρίσκεται, η Άδα Γκάριντνερ του γράφει καθημερινώς και του τηλεφωνεί δυο φορές την εβδομάδα. Αυτός είναι έρωας, μία φορά!

* Ξέρετε γιατί δεν βλέπουμε συχνά στον κινηματογράφο τον Μοντγκόμερυ Κλίφτ; 'Ο ηθοποιός αυτός αδιαφορεί για το χρήμα και ο μόνος τρόπος να εξασφαλίσει ένας παραγωγός την συνεργασία του είναι να του βρει ένα καλό ρόλο. Το είδος αυτό έχει γίνει όμως τελευταίως πολύ δυσχερές.

* Για να ενισχύσει τον αγώνα κατά της πολιομειλίτιδας, ο Έρρολ Φλύνν σκέφτηκε να πουλήσει στον πλειστηριασμό ένα... φλογερό φιλί του. Δυστυχώς όμως το φιλί αυτό απέδωσε μόνο 10 δολάρια. 'Αν ο πλειστηριασμός γινόταν πριν 5-6 χρόνια θα απέδιδε ασφαλώς το εκατονταπλάσιο ποσό.

* Και να τώρα τα όνοματά των αδελφών που γεννήθηκαν τον μήνα Μάρτιο:

table>
Ντεϊβίδ Νίβεν	: 1/3/1909
Νάινα Σέρ	: 1/3/1917
Νταϊζή Άρντ	: 2/3/1917
Τζένιφερ Τζόνς	: 2/3/1917
Μπόμπι Ντρίσκολ	: 3/3/1937
Τζόν Γκρήνουικ	: 4/3/1921
Κρίεγκ Χιλ	: 5/3/1926
Ντίν Στόγκουελ	: 6/3/1908
Λού Καστέλλο	: 8/3/1912
Κλαίρ Τρένερ	: 9/3/1920
Μάργκαρετ Τσάπμαν	: 10/3/1888
Μάρρυ Φίτζεραλντ	: 12/3/1921
Γκόρντον Μάκ Ρε	: 15/3/1913
Μακντόναλντ Κάρεν	: 15/3/1916
Χάρρυ Τζέιμς	: 16/3/1926
Τζέρεμι Λιούκ	: 17/3/1906
Μαίικλ Ο' Σή	: 18/3/1928
Πέγκυ Ντόου	: 19/3/1909
Λούις Καθηνόρσντ	: 20/3/1914
Γουέντελ Κόρεν	: 23/3/1908
Τζόν Κράουφορντ	: 24/3/1914
Ρίτσαρντ Κοντέ	: 24/3/1920
Τζίν Μέισον	: 25/3/1908
Μπίνου Μπάρνετ	: 26/3/1916
Σπρίνγκ Χέντεν	: 27/3/1898
Γκλόρια Σέανσον	: 28/3/1909
Τσάρλες Τσάρντ	: 28/3/1901
Φόσκο Τσιακέτι	: 29/3/1908
Ντένις Ο' Κήφ	: 29/3/1908

* Ο σκηνοθέτης Μπίλλυ Βάιντερ, που πρόκειται να γυρίσει μία βιογραφία του Λίντμπεργκ, δεν ξέρει σε ποιόν άστέρα ν' αναθέσει τον ρόλο του διασημού αεροπόρου. Διστάζει μεταξύ του Γκάρι Κούπερ, του Μπάρτ Λάγκαστερ και του Τζαίημς Στιούαρτ. 'Ο τελευταίος όμως του δήλωσε εμπιστευτικά:

—Νομίζω πως και οι τρεις είμαστε πολύ γέροι για ν' αναλάβουμε τον ρόλο αυτό!... Καλύτερα να βρήτε κανέναν άλλον!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Καρναβάλι...

(Μία από τις τελευταίες νύχτες του υποτιθέμενου αυτού καρναβαλιού. 'Εκείνος κι' 'Εκείνη, τριγυρισμένοι από ένα πλήθος, που έχει αντικαταστήσει την καθιερωμένη αποκριάτικη εθιμική με ανάρθρο θόρυβο, προσπαθούν να τελειώσουν με μελαγχολικούς διαταγμούς μία μπουκάλα κρασιού).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ρουφώντας μία γουλιά κρασιού, που την υπολογίζει προχείρως σε δέκα χιλιάδες): Να που τελειώνει και φέτος το Καρναβάλι...

ΕΚΕΙΝΗ (φανερὰ νευριασμένη): Τελειώνει, χωρίς ν' άρχισή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς χωρίς ν' άρχισή!... Δεν άρχισε εδώ και τρεις Κυριακές!...

ΕΚΕΙΝΗ: Για μάρ, δχι! ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, δηλαδή!...

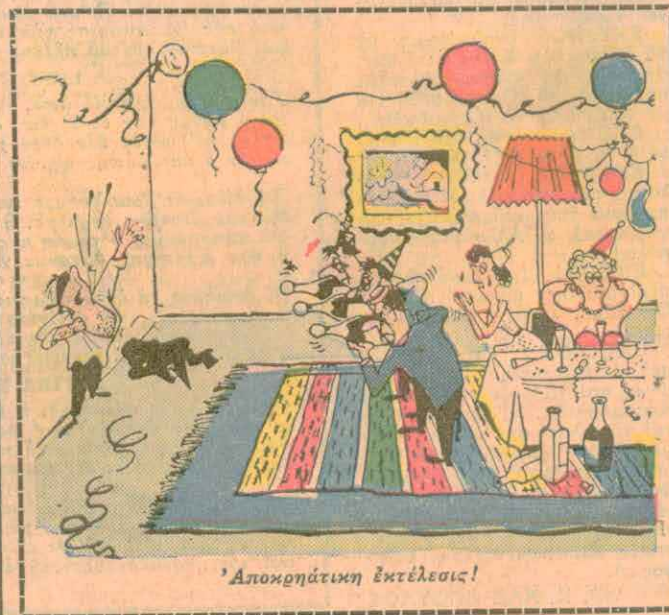
ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί, δηλαδή!... 'Εμείς τί είμαστε!... Παλαιομερολογίτες!...

ΕΚΕΙΝΗ (δρμητικά, επιθετικά): Είμαστε δυστυχισμένα πλάσματα, που όλες οι χαρές της ζωής περνάνε δίπλα μας χωρίς να μάρ άγγίζουν με τα πιο άσημαντα χόδια τους!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ύφος που προσπαθεί να δικαιολογηθεί): Πάλι θα μου πής γιατί δεν πήγαμε στο χορό του «Παρνασσού»!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και στο «Παρνασσού» και σ'της «Μερίμνης» και στο «Λυκείου» και στον «Συγγαφών»!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλά): Για να πάμε σε όλους αυτούς τους χορούς, έπρεπε να έχουμε μία πολυκατοικία, να την πουλήσουμε, και να τη φάμε!...

'Απορηγμένη έκτελεσις!

σήμαντες από μένα, που με-
σουρανούν και λάμπουν, γιατί
ή τύχη τις έρριξε μέσα στα
λερτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνιστάναται
άρκετα τις εθύνες του): Και,
αν ακόμα είχαμε καταφέρει να
προμηθευτούμε εισιτήρια για
όλους αυτούς τους χορούς, πάλι
δεν θα μπορούσαμε να πάμε
έσένα, σου λείπουν οι τουαλέτες,
τα μπίζου, έμένα το σμό-
κιν, το φράκο...

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ σιγά): Το
ξέρω... Μας λείπουν όλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμίζει κάπως
πιο τολμηρά το ποτήρι της με
το πολυτίμο κρασί και την α-
γκαλιάζει τρυφερά): Δε μας λεί-
πει όμως το κέφι... Έλα, ας τα
ξεχάσουμε όλα, κι' ας βουλιά-
σουμε ήδονικά στη μέθη του
Καρναβαλιού!... Και τα λε-
φτά, και τα μπίζου, κι' οι πα-
λυτέλειες, είναι άχρηστα παι-
σιώματα, όταν λείπει η βάσις.
Και η βάσις είναι η διάθε-
σις...

ΕΚΕΙΝΗ (τον κυττάζει με
κάποια δυσπιστία): Και... βρί-
σκες, ότι δε μας λείπει η διά-
θεσις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειστικά): "Ο-
χι!... Άρκει να μεθύσουμε τη
μετριότητα μας με λίγο καλό
κρασί... (Δυνατά, στο γκαρσόνι
που περνάει): Φέρε μας, σε
παρακαλώ, άλλη μια μπου-
κάλα...

ΕΚΕΙΝΗ (με κωμικό φόβο):
Σιγά... Θα φάμε και τον Ά-
πρηλη και το δώρο του Πά-
σχα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστι-
κά): "Ας τα φάμε!... Η, μάλ-
λον, ας τα πιούμε... Η ζωή
μπορεί να συμπυκνωθεί σε μια
νύχτα Καρναβαλιού και να χω-
ρέσει σε μια μπουκάλα!... (Το
γκαρσόνι άκουμπάει δίπλα
τους, σε μια καρέκλα, τη συμ-
πανιέρα ύστερα, ξεβουλώνει
τη μπουκάλα και ρίχνει στα
ποτήρια τους). Νά την η ζωή!
Πιές την και μεθύσε!... Στην
ύγεια σου... (Άδειάζουν ως κά-
τω τα ποτήρια τους. Κάποια
ρόδινη όμιχλη άποκρηάτικης
εύτυχίας τους αγκαλιάζει α-
παλά)

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμίζει πάλι τα
ποτήρια τους): Έλα!... Πιές
άλλο ένα!... Και του χρόνου
Άποκρηά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και του χρόνου...
(Άδειάζουν πάλι τα ποτήρια
τους. Η ρόδινη όμιχλη πυκνώ-
νει γύρω τους).

ΕΚΕΙΝΟΣ (που αρχίζει να
τά βλέπει όλα ξεπλά): Είδες,
ότι δεν ήτ'ων ανάγκη να πάμε
στο χορό του «Παρνασσού» για
να νοιώσουμε το Καρναβάλι!...

ΕΚΕΙΝΗ (που δεν βλέπει
ούτε τη μύτη της): Είδα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδειάζει το υπό-
λοιπο του μπουκαλιού στα δυο
ποτήρια τους και φωνάζει στο
γκαρσόνι): Άλλη μια μπου-
κάλα!...

ΕΚΕΙΝΗ (με χαμόγελο ά-
περίγραπτης μακαριότητας):
Θα φάμε, λοιπόν, και τον Ά-
ούνιο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα τον πιου-
με!... Θα πιούμε όλους τους
μήνες και τα χρόνια! Ζήτω το
Καρναβάλι!... (Την κυττάζει
και τη φιλάει σαν να τη βλέπει
για πρώτη φορά. Έκείνη πα-
ραδίνεται έκλυτη στην άποκρη-
άτικη αγκαλιά του, στα α-
φαιμένα ο καινούργιος της γοητευ-
τικός έρπαστής, κι' όχι ο πλη-
κτικός καθιερωμένος της σύζυ-
γος...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Άκους εκεί τάμπλ νε' δε! Μπα, τρομάρα να σούρθη
κνδ-Γιώργη, προδότη!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Επίκαιροι στίχοι

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ...

Η άποσυμφόρησις μας δυσκολίζει συναντά
και το θέμα της, εν γένει, δαιδαλώδες καταντά.
Ειδικοί, λοιπόν, θάοθονε ειδικώς απ' άλλα Κράτη,
να μας μάθουν πώς θα πάμε απ' τη Βάθη στο... Παγκράτι!

Πλήθος ξένων ειδημόνων θα μ'ας έρθη δηλαδή
κι' ασφαλώς, σε λίγους μήνες, ο καθένας μας θα δ'η-
τούς σκαμμένους μας τους δρόμους ή τους ασφαλτοστρω-
μένους.

ν' αραιώνουν από ντόπιους και να π'ήξουν από... ξένους!

ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ...

Συνεχώς μετακινούνται μερικές άφετηρίες
κι' έχει ο κόσμος μπαλιντσίει από τις ταιλαιωρίες...
Σ' άλλο μέρος τις άφινει, σ' άλλο μέρος τις ζητά
τους γνωστούς και τους άγνωστους και τους πόλισημ ρωτά
κι' όλο τρέχει, κάθε μέρα, πότε' έδω και πότε' εκεί
να μας μάθουν πώς θα πάμε απ' τη Βάθη στο... Παγκράτι!

Μετατίθενται, τούτέστιν, απ' τη μια στιγμή στην άλλη
και μ' αυτή την τακτική τους συμπεριβαίνει εύχεως,
πώς σ' αυτό το Καρναβάλι
δ... χορός των στάσεων μας είν' ο πλέον ζωηρός!

ΟΝΟΜΑ ΜΟΙΡΑΙΟ

Με το άρπαξε για νάχες και το κλέψε για να φ'ας
έξεκίνησε φουριόζος κάποιος ξευπνος Γραφάς
και τα οικονομικά του μια χαρά για να βολέψη
πήγε στο Πασαλιμάνι... αντίκλειδι να δουλέψη!

Όμως η διάρρηξις του τελικώς άπεκαλύφθη,
μολονότι διεπράχθη στα μοναχικά στα κουφά,
από της Αστυνομίας την τομπιάδα συνελήφθη
και κατόπιν τούτον πλέον: Γράψε άλλοιμονο... Γραφά!...

ΙΔΟΥ Η ΑΠΟΡΙΑ

Γλυτώσαμε, παμφίλατοι, απ' τον φοικτό Φλεβάρη
κι' ο μήνας της άνοιξεως, ο Μάρτης άριβάει...
Άλλά κι' αυτός δεν ξέρουμε τί μας επιφυλάσσει
κι' αν ο κατσούφης ούρανος θα μ'ας... χαμογελάση!

Σε δίλημμα βρισκόμαστε και ζούμε με τη σκέψι:
Θα μ'ας ξεστάνη, άρα γε, ή θα μ'ας τά... μουνσκεψη,
Θα πλημμυρίση ο τόπος μας με των άνθων τα μύρα,
ή της Κερκίνης θάχουμε χειρότερη... πλημμύρα;

Θ' άνοιξουν τα δενδρύλλια και τα φυτά στους φράχτες
ή τ' ουρανού... θ' άνοίγουνε συχνά οι καταράχτες;
Ημέρες άνοιξιάντικες, εν τέλει, θα γνωρίσουμε,
ή θα μ'ας κ'άνη δ... Μάρτης μας φοικτά να... μαρτυρήσουμε;

ΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Φωνάζει κάθε φιλάθλος, ή μάλλον φωνασκεί
κι' από την αγαπάντησιν φωνάζουνε σαν άσκι,
γιατί του μαιώνουνε τα μ'ας και τα ματσάνια,
δασκίς οι άρμόδιοι δεν πιάγουνε... ματσάνια!

Δικαίως εξανίσταται ο φιλάθλος, που λέε,
εφ' όσον τον υπαίξιζονε με τίς... αναβολές
και άφορηή του δίγουνε οι κύριοι μεγάλοι
και τον... αναβαλλόμενον' ακόμα να τους ψάλλη!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ και το παιδί

Μερικοί συγκινητικοί χα- ρακτηρισμοί

Οι μητέρες είναι οι μόνες
θεές στις όποιες πιστεύει όλος
ο κόσμος.

Η μητέρα μπορεί να πάρη
τη θέση όλων των άλλων, αλλά
δεν μπορεί κανείς να πάρη τη
θέσι της.

Κάποιος δημοσιογράφος έπι-
σκέψθηκε, για να πάρη συνέν-
τευξη, τη μητέρα δεκατριών παι-
διών. Για να την φέρη, λοιπόν,
σε άμνην, τις ρώτησε:

— Ποιό από τα δεκατρία
παιδιά σας αγαπάτε περισσό-
τερο;

— Και ή ύπεροχη μητέρα ή-
πάντησε απλά κι' αυθόρμητα:
— Όσπου να γίνη καλά έ-
κείνο που είναι άρρωστο... Κι'
όσπου να γυρίση εκείνο που
λείπει!

Την εποχή που την Καλι-
φόρνια είχαν κατακλίνει οι
χρυσόθηρες, μια γυναίκα πήρε
μαζί της το μικρό της στο θέα-
τρο. Μόλις όμως η όρχήστρα
άρχισε να παίξη, το μωρό ξα-
φνιάστηκε κι' άρχισε να κλαίη.

— Σταματήστε τα βιολιά
και τις καραμούζες και άφήστε
να κλαίη το μωρό! φώναξε κά-
ποιος άντρας από τη γαλο-
ρία. Δέκα χρόνια έχω ν' άκού-
σω μωρό να κλαίη!

Ευθύς άμέσως όλοι οι θεα-
τές χειροκρότησαν, η όρχήστρα
σταμάτησε να παίζει και το
μωρό συνέχισε τα κλάματα του
ανάμεσα στο ένθουσιασμένο
πλήθος των βασανισμένων και
χωρίς οικογένεια χρυσόθερων!...

Η κυρία ντε Σταέλ ρώτησε
κάποτε τον Ναπολέοντα:

— Ποιά είναι ή γυναίκα που
θ' αγαπούσατε περισσότερο;

— Η γυναίκα μου! άπάν-
τησε ο Ναπολέων.

— Ποιά γυναίκα όμως θα
θαυμάζατε περισσότερο;

— Την καλύτερη νοικοκυρά!
— Μα ποιά θα ήταν ή πρώ-
τη άνάμεσα στις καλύτερες;

— Εκείνη που είχε τα
περισσότερα παιδιά! άπάντησε
άδιστακτα ο Ναπολέων.

☼☼

Παλιά Άποκρηάτικα έθιμα

Ένα από τα πιο παράξενα πα-
λιά έθιμα της Βοημίας, κατά τις
Άποκρηές, ήταν και ή... καρατό-
μησις ενός πετεινού.

Οι Βοημοί διάλεγαν το έθιμα
λίγες μέρες πιο πριν, το περιποι-
ούνταν και το έτρεφαν για να γί-
νη όσο το δυνατόν πιο παχύ. Κα-
τόπιν, την ημέρα της καρατομή-
σεως, φορούσαν στον πετεινό ένα
κόκκινο σκούφο στο κεφάλι και...
παντελόνια και τον πηγαίνανε για
να τον δικάσουν. Δυό από τους
παρισταμένους, του άπρηχθονταν τό-
τε διάφορες κατηγορίες και κατό-
πιν ο πρόεδρος των δικαστηρίων
του έλεγε:

— Κατηγορούμενε, άπολογη-
σου!...

Ο φτωχός ο κόκκορας, φουσι-
κά, δέν... έλεγε τίποτα και τότε
ο δικαστής του διάβαζε την κατα-
δική του σε θάνατο!...

Έπειτα, ο καταδίκος μεταφε-
ρόταν με πομπή στον τόπο της εκ-
τελέσεως.

Τον πετεινό που άποκεφαλίζονταν
έτσι, τον έτρωγε ο δεσπότης της
πόλεως κι' οι Βοημοί γυρίζαν
κατόπιν στα σπίτια τους, για να
έξακολουθήσουν το άποκρηάτικο
γλέντι τους.

Ο 1 Άποκρηές στους Όλύμπους, σ' ένα χωριό της Χίου, άρχι-
ζουν μόλις περάσουν τα Θεοφάνεια και τελειώνουν την Κα-
θαρή Δευτέρα, χωρίς να περιμένουν για ν' άρχίσουν να μ'η
το Τριώδιο.

Την ημέρα των Θεοφανείων, μαζεύονται όλοι οι γέροι του χω-
ριού και διαλέγουν τον άρχηγό, στον οποίο πρέπει να ύπακουνε
όλοι σ' όλο το διάστημα της Άποκρηάς και που τον λένε «πρω-
τοπαλληκάρο». Τόση είναι ή έξουσιμ του «πρωτοπαλληκάρου» αυ-
τού πάνω στην «κουμπανία», όπως λένε την παρέα, ώστε κανείς
από τα μέλη της δεν μπορεί πιά να έχη γνώμη ή να κ'άνη τίποτε,
αν δεν το έγκρινη προηγουμένως αυτός.

Η πρώτη δουλειά της «κουμπανίας» είναι κάθε γιορτή και Κυ-
ριακή, να μαζεύη τα κορίτσια του χωριού στην πλατεία και να
χορεύουνε τους τοπικούς χορούς, το Συρτό και το Σμιχτό.

Την πρώτη γιορτή, που θα γίνη ο χορός, δίνουν με κλήρο τα
πρωτεία σε ένα από τα κορίτσια του χωριού. Την ημέρα αυτή,
ή κοπέλλα έχει το γενικό πρόσταγμα. Όταν όμως γίνη ο δεύτε-
ρος, μπαίνει τελευταία. Εκείνη πάλι που θα κληρωθή στο δεύ-
τερο χορό για πρώτη, στον τρίτο χορό θα πάη τελευταία. Με την
τάξη αυτή, θα πάρουν τα πρωτεία όλα τα κορίτσια, χωρίς έτσι
να δημιουργούνται δυσάρεστες και ζηλίες.

Το κορίτσι που θα κληρωθή ως πρώτη του χορού, είναι ύποχρεω-
μένο να προσφέρει στο πρωτοπαλληκάρο μια κουλούρα, που να
ζυγίζει τουλάχιστον έννηα όκάδες, να έχη άπάνω στολίδια, που
να παριστάνουν τον ήλιο, το φεγγάρι, άστέρια, λουλούδια, ζωα
κλπ. Μαζί με την κουλούρα, πρέπει να προσφέρει και μια μεγάλη
μποτίλια ή ένα λαγύνη με κρασί, και μεζέδες για να γλεντήση ή
«κουμπανία».

Για τις άποκρηάτικες αυτές
κουλούρες, οι κοπέλλες βάζουν τα
δυνατά τους ποιά να τη ζυμώση
με το καλύτερο άλεύρι και να
βάλη τα πιο όμορφα στολίδια.

Οι χοροί αυτοί κρατούν από
τη δεύτερη ημέρα των Θεοφανεί-
ων ως την Κυριακή της Κρεφά-
γου. Τη Δευτέρα πάλι, που άρ-
χίζει ή έβδομάς της Τυροφάγου,
γίνεται ή περίφημη «παράστασις
του άγ'α», είν άνάμνησι του άγ'α,
που πριν από τα 1822, ήταν έ-
πόπτης των δικαιωμάτων της
τουρκικής κυβερνήσεως, επί της
μαστιχας, που όλοι οι κάτοικοι
του χωριού έπρεπε να παραδώ-
σουν ως φόρο. Συγχρόνως, ο ά-
γ'ας αυτός δικάζε και μερικές μι-
κροϋποθέσεις, όσες του επέτρεπε
ο Μουσελίμης, ο άνώτερος δηλα-
δή διοικητής του νησιού.

Η παράστασις του άγ'α γίνεται
ως έξης:

Διορίζουν άγ'α ένα νέο, που ν'
άνηκη στην καλύτερη οικογένεια
του νησιού. Τον ντύνουν δε με τα
ρουχα που φορούσε ο Τούρκος
άγ'ας. Επίσης διαλέγουν και άλ-
λους δυό νέους, που ο ένας είναι
βεζύρης του άγ'α κι' ο άλλος ο
γραμματέας του. Και άλλους δυό
ακόμα, που κάνουν χρέη ζαπτιέ-
δων (κλητήρων).

Την ημέρα, λοιπόν, αυτή, όλοι
οι νέοι του χωριού, μαζί με τον
βεζύρη, το γραμματέα και τους
ζαπτιέδες, που φορούν όσο μπο-
ρούν πιο παράξενα ρούχα, πάνε
όλοι στο σπίτι του άγ'α, τον
παίρνουν και τον φέρουν στην
πλατεία του χωριού, που λέγεται
Λειβάδι. Στο δρόμο που πηγαί-
νουν, προπορεύονται οι κλητήρες,
τα όργανα και ένα τραπέζι με
γάλα στρωμένο και γεμάτο γλυ-
κά ντόπια, στραγάλια, ρακι, κρασί, μεζέδες, που το βαστούν τέσ-
σερις από τους νέους περασμένο σε δοκάρια μακρυνά. Έτσι, με
πομπή και με παράταξη, φέρνουνε τον άγ'α στην πλατεία, όπου
έχουν στολίσει για ήθρον μια πολυθρόνα. Εκεί τον βάζουν και
καθεται σ' αυτή άνάμεσα στο γραμματέα και το βεζύρη.

Ο άγ'ας τότε, άφου εξέταση τις υποθέσεις που άφορούν την
κοινότητα του χωριού, κυττάζει κατόπιν και τις ιδιωτικές υποθέ-
σεις των κατοίκων και προσκαλεί όσους άποδειχθή ότι έκαμαν άδι-
κιες, να παρουσιασθούν μπροστά του. Σε κάθε υπόθεσι όπου δι-
κάζεται, μόνον ο βεζύρης έχη το δικαίωμα να π'η γνώμη του. Ο
γραμματικός σημειώνει μόνο τις καταδικαστικές άποφάσεις και το
πρόστιμο, που επιβάλλεται σε κάθε καταδικαζόμενο. Το πρόστιμο
ήταν ένα γρόσι το κατώτερο κι' ένα τέταρτο του μετζητιού το
άνωτερο.

Οι κατηγορίες των δικαζομένων, είναι διάφορες: Εκείνων που
κλέβουν από ξένα δένδρα, εκείνων που κλέβουν χορτάρι από χωρά-
φια ξένα, κλπ.
Επίσης δικάζονται και οι άντρες που κυνηγούν τις γυναίκες.
Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ή γυναίκα που ένοχλήθηκε, πα-
ρουσιάζεται στον άγ'α και του λέει τα παράπονά της.

Τότε ο άγ'ας προσκαλεί τον κατηγορούμενο και άφου κάνει ά-
στηρή άνάκρισι, τον άθώνει ή τον καταδικάζει σε πρόστιμο.

Ιο στρωμένο τραπέζι με τα χιώτικα γλυκά, τους μεζέδες, τα
πιστά, είναι ύποχρεωμένη να το στολίση και να το προσφέρει ή
οικογένεια εκείνου που θα εκλεγ'η άγ'ας, δείχνοντας έτσι την ευ-
γνωμοσύνη της στα παλληκάρια για την τιμή που της έκαμαν.

Άλλά και τ' άλλα παλληκάρια, για να μην έπιβαρύνουν με με-
γάλα έξοδα την οικογένεια του άγ'α, κάνουν ρεφενέ, και τα χρή-
ματα που μαζεύουν, τα δίνουν στο «πρωτοπαλληκάρο», για να
ψωνίση κι' άλλα πιστά και φαγητά και να γλυκάνη την Κυριακή
της Τυροφάγου όλη την «κουμπανία».

Επίσης τα λεπτά που μαζεύονται από τα πρόστιμα, τα παίρνει
το πρωτοπαλληκάρο για τον ίδιο σκοπό.

Κι' έτσι την Κυριακή της Τυρινής γίνεται ένα τρικούδερτο
γλέντι, στο οποίο κάθονται, εκτός από τα παλληκάρια της «κουμ-
πανίας» και όλοι όσοι καταδικασθήκανε σε πρόστιμο άνώτερο από
πέντε δραχμές ή τρία γρόσια.

ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΣΤΗ ΧΙΟ

Παλιά έλληνικά έθιμα

Οι γιορτές αυτές, στο μυροδόλο νησί της Χίου, τελειώνουν,
όπως είπαμε και πιο πάνω, την Καθαρή Δευτέρα.

Στη Σίφνο πάλι, τους μα-
σκαράδες τους λένε «καμηλές»
και τα ρούχα που φορούν λέ-
γονται «καμηλωτές».

Την ημέρα της Άποκρηάς,
οι Σιφναίοι δέχονται τους ξε-
νους σε μια μεγάλη κάμαρη,
που βρίσκεται στο βάθος της
αύλης του σπιτιού. Εκεί, άφου
τους κεράσουν, τους βγάζουν
έπειτα στην αυλή κι' αρχίζει ο
συρτός κι' ο καρσιλαμάς, ο «κα-
τεπανωτός», ενώ τα βιολιά και
τα λαούτα σκοπούν παντού
χαρά και αγαλλίασι.

Το πρώτο τραγούδι του ά-
ποκρηάτικου χορού στη Σίφνο
είναι ο «άγγελος» κι' αρχίζει
έτσι:

Όλοι θωρούν την θάλασσα,
αν έρχονται καράβια,
και ν'ω θωρώ τις ένκαριές
αν έρχονται μουλάρια.

Το τραγούδι αυτό έχει και
τουτό το περίεργο, ότι από το
σοβαρό πέφτει στο άστείο και
από το άστείο γυρίζει πάλι στο
σοβαρό.

Άμα άνάψη ο χορός, οι Σι-
φνιοί αρχίζουν τις «ρίμες», δη-
λαδή, τα δίστιχα, που φτιάνον-
νε εκ του προχείρου, με μεγά-
λη εύχρησι και έπιτηδεότητα.
Τα λέει πρώτα ένας κι' έπειτα
τα επαναλαμβάνουν όλοι μαζί.

Στους χορούς αυτούς, πη-
γαίνουν και μεταμφιεσμένοι,
που δεν φορούν μάσκα, αλλά
λεπτότατα διαφανή ύφασματα.
Τότε όλοι οι χορευτές και ή
παρέα τους, προσπαθούν ν' ά-
ναγνωρίσουν τους μεταμφιεμέ-
νους και κατά την υπόθεσι που
σχηματίζει, ο καθένας άποτει-
νει στους νεοφερμένους και το
ανάλογο δίστιχο, που συνήθως
είναι εξυπνότατο, γεμάτο από πηγαίο λαϊκό χιούμορ.

Ό,τι γίνη τις ημέρες της Άποκρηάς, το θεωρούμε άστατο κι'
έφημερο. Άκόμη και την αγάπη που θα τύχη να πιάσουν δυό
πρόσωπα, ένας νέος και μια νέα, τις ημέρες της Άποκρηάς, τη
θεωρούμε και αυτή χωρίς βάσεις και συνέπειες, δίχως καμμία ση-
μασία για το μέλλον τους.

Για τον άστατο, μάλιστα, χαρακτήρα όλων όσα γίνονται τις
ημέρες αυτές και ιδίως των έρώτων, οι νησιώτες της Σίφνου έχουνε
και μια παροιμία:

Άγ'ας της Άποκρηάς
στάπη της πανωστιάς.

Στους χορούς αυτούς, λαβαίνουν μέρος όλοι οι νέοι και οι νέες
του χωριού και πολλές φορές και κορίτσια από τα γύρω χωριά.
Έτσι, με την ευκαιρία της Άποκρηάς, πρωτοβγαίνουν στον κόσμο
και τα νέα κορίτσια, που από την ηλικία τους δεν έπαρναν μέ-
ρος τα περασμένα χρόνια στους χορούς. Η έπίσημη αυτή εμφά-
νισι των κοριτσιών στ' άποκρηάτικα πανηγύρια, έχη και ιδιαίτερη
φράσι:

«Σηκώνονται ν'ες», λένε για τις κοπέλλες αυτές και έννοούν
ότι μπαίνουν πιά στην κοινωνική ζωή.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ίμπερια προπαθεί να πείση την κόρη της να μετασχη στη γιορτή που δίνει στο μέγαρό της. Η συνομιλία μεταξύ των δύο γυναικών είναι δραματική. Η Ίμπερια αναγκάζεται να απολογηθεί στην Μπιάνκα ποιά είναι το επάγγελμά της. Της λέει επίσης ότι αγνοεί το όνομα του πατέρα της. Από τ' άλλο μέρος, τα λόγια της Μπιάνκας κάνουν την Ίμπερια να καταλάβει πως η κόρη της αγαπάει το Ρολάνδο Κανδιάνο και της το φωνάζει κατά πρόσωπο. Η Μπιάνκα σωριαίζεται λιποθυμιά. Η Ίμπερια, πλημμυρισμένη από ζήλεια, εύχεται το θάνατο της κόρης της. Η Μπιάνκα συνέρχεται σε λίγο. Αλλά τα λόγια που ξεφυγαν από το στόμα της μητέρας της και ώριωμένες κινήσεις της την κάνουν να καταλάβει πως δεν έχει πια θεό μέσα σ' αυτό το μέγαρο. Φεύγει κρυφά έπειτα από λίγη ώρα και πηγαίνει στο Μεγάλο Κανάλι.

— Η κυρία θέλει να ταξιδέψει; ρώτησε ο Πιέτρο.

— Ναι, απάντησε η Μπιάνκα. Θέλω να περάσω απέναντι.

— Θα πάω όπου θέλετε, είπε ο Βαρκάρης. Η «Σειρήνα» τρέχει σαν δελφίνι πάνω στα κύματα. Έμπρός, περάστε.

Η Μπιάνκα είχε την πρόνοια να πάρει μαζί της λίγα χρήματα και μερικά κοσμήματα. Έβγαλε ένα ασημένιο νόμισμα και θέλησε να το δώσει στο Βαρκάρη που την είχε πάρει ως εκεί. Αλλά αυτός αρνήθηκε να το πάρει.

Η νέα πήδησε μέσα στη γόνδολα.

Ο Πιέτρο ζήτησε άμεσως τους τρεις ναύτες, που αποτελούσαν το πλήρωμα της «Σειρήνας». Έπειτα από μερικά λεπτά, η μεγάλη γόνδολα άρχισε να τρέχει πάνω στη λιμνοθάλασσα της Βενετίας.

— Πού θέλετε να πάω; ρώτησε έπειτα από κάμποση ώρα ο Πιέτρο.

Η Μπιάνκα τον κούταζε μ' απορία.

— Βγάλτε με κάτω κοντά στο δρόμο του Μέατρε, απάντησε έπειτα από μικρή σκέψη.

Ο μαύρος άνθρωπος του δάσους

Η ώρα ήταν περίπου έντεκα και μισή, όταν η «Σειρήνα» σταμάτησε σ' ένα ερημικό μέρος της ακτής.

— Νά ο δρόμος του Μέατρε, είπε ο Πιέτρο, απλώνοντας το χέρι.

Η Μπιάνκα του πλήρωσε το ποσόν που της ζήτησε για τη διαδρομή και πήδησε στην ξηρά.

Η γόνδολα απομακρύνθηκε άμεσως.

Η νέα ήταν τώρα ολομόναχη. Άρχισε να προχωρή με διαταγμό. Δεν ένοιωσε πια το βάρος που είχε πριν. Γύρω της απλωνόνταν τα σκοτάδια. Ένας κρύος αέρας κατέβαινε από τα γειτονικά βουνά. Από τα δύο μέρη του δρόμου υψώνονταν μεγάλα κυπαρίσσια.

Πού πήγαине, λοιπόν, μόνη, ολομόναχη, μέσα στη νύχτα;

Η απόβαρρυνσι γινόταν σιγά-σιγά μέσα στην ψυχή της.

Είχε ταχύνει τώρα το βήμα της. Ω, άς μπορούσε να φτάσει στο μικρό σπιτάκι του Μέατρε! Εκεί θα ήταν ασφαλισμένη. Κι' ίσως ξανάβλεπε τον άνθρωπο, που ένα του μόνον βλέμμα θα ήταν αρκετό για να γαληνέψει τη φουρτουμισμένη ψυχή της.

Ο δρόμος περνούσε τώρα από ένα δάσος.

Η Μπιάνκα σταμάτησε, ανατριχιάζοντας.

Το σκοτάδι εκεί ήταν πιο πυκνό. Έπειτα από δυό ή τρία μέτρα, δεν ξεχώριζε τίποτε σχεδόν μπροστά της.

Άρχισε τότε να τρέχει με όλη της τη δύναμη.

κατό πολέμιστες και πολλούς υπηρέτες. Κάθε τόσο, λοιπόν, έμπαινε μαζί με τους ανθρώπους του μέσα σε μεγάλα πλοία κι έκανε τρωμερές επιδρομές στην περιοχή ολόγυρα.

Κάθε φορά που ο άρχων Κατενάτσιο έμπαινε μαζί με τους ανθρώπους του σ' αυτά τα πλοία, οι γυναίκες ουρλιάζαν σαν τρελλές κι' οι άντρες έτοιμάζονταν για μία απελευθερωτική άμυνα.

Δεν ήταν άνθρωποι αυτοί που ξεκινούσαν από τον όχθρο πύργο, αλλά δαιμόνες βγαλμένοι από την κόλαση. Η λύπη δεν είχε θεσί στην ψυχή τους. Σκότωναν, πυρπολούσαν κι' έρημιζαν τα πάντα.

Η όργη του Κατενάτσιο στρεφόταν περισσότερο εναντίον της Βενετίας, που μόλις άρχισε να δημιουργείται. Απόλυτος κύριος της λιμνοθάλασσας, ως τότε, έδλεπε με ζήλεια και όργη αυτή την πόλη που προέδρευε από τη μία μέρα στην άλλη. Κάθε τόσο, λοιπόν, έμπαινε μαζί με τους ανθρώπους του στα πλοία του κι' έμπαζιζόταν μπροστά στη δυστυχισμένη πόλη, για να καταστρέψει ό,τι είχε δημιουργήσει ως τότε με ιδρώτα, κόπο και αίμα.

Ο θύλος έλεγε πως ο άρχων Κατενάτσιο κι' οι άνθρωποι του πηδούσαν έφιπποι από τα πλοία τους κι' άρχιζαν άμεσως τις τρωμερές επιθέσεις τους, που κανείς και τίποτε δεν μπορούσε ν' αντισταθεί σ' αυτές.

Γυρίζοντας από κάθε τέτοια επιδρομή, δεν έπαινον μόνο ο,τι πιο πολύτιμο εύρισκαν στην πόλη, αλλά και τις πιο όμορφες Βενετιάνες.

Ο άρχων Κατενάτσιο έκανε, βέβαια, πολλούς από τους ανθρώπους του σ' αυτές τις επιδρομές. Αλλά, μόλις γύριζε στον πύργο του, φρόντιζε να τους αντικαταστήσει με άλλους. Για τους τραυματίες, όμως, δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον. Οι άνθρωποι του τους στίβαζαν σ' ένα πλοίο, που το βούλιαζαν εκεί που δημιουργήθηκε αργότερα το περίφημο κανάλι Ορφάνο.

Μ' αυτό τον τρόπο ο Κατενάτσιο ήθελε να κόψει τους ανθρώπους του να καταλάβουν ότι γι' αυτούς δύο μόνον λύσεις υπήρχαν: ή να νικήσουν ή να πεθάνουν. Οι έπιζώντες έπαιρναν πλούσια ανταμοιβή σε κοσμήματα, χρυσάφι και γυναίκες. Έπειτα από κάθε επιδρομή, οι γιορτές και τα δώρα συνεχίζονταν πολλές μέρες και πολλές νύχτες στον πύργο. Οι Βενετιάνοι άκουγαν από μακριά τις φωνές και τα τραγούδια των ληστών που πανηγυρίζαν τη νίκη τους. Αλλά δεν περνούσε πολύς καιρός κι' ο τρωμερός πυργοδεσπότης έτοιμάζε μια καινούργια επιδρομή.

Ο πύργος είχε τέσσερις πτέρυγες. Σε καθεμία απ' αυτές έμενε κι' από μία γυναίκα. Ήταν μια από τις αίχμαλώτους, που ο Κατενάτσιο είχε κρατήσει για τον εαυτό του.

Νά, λοιπόν, τί γινόταν στο γυρισμό από κάθε καινούργια επιδρομή. Ο Κατενάτσιο διόλεγε τις τέσσερις καινούργιες εύνοούμενες του, που φρόντιζε ν' ανήκουν σε διαφορετικό τύπο ή καθεμία. Τις ώδηγούσε κατόπιν στην πτέρυγα, που ήταν προωρισμένη για την καθεμία κι' εκεί μπροστά τους έκοβε το κεφάλι της παλίας εύνοουμένης.

Οι Βενετιάνοι έκαναν πολλές απόπειρες για να γλυτώσουν απ' αυτή τη μαστίγια. Ύψωσαν, πρώτα - πρώτα, ένα τείχος γύρω στην πόλη τους. Αλλά ο Κατενάτσιο το κατέστρεψε πριν προφτάσουν να το αποτελειώσουν. Έπειτα προσπάθησαν να καταλάβουν τον πύργο. Αλλά πλήρωσαν αυτή την απόπειρα με μεγάλες φθορές σε έμφυχο και άψυχο υλικό. Στο τέλος, όσοι είχαν απομείνει πήραν την απόφαση να έγκαταλείψουν την πόλη τους και να φύγουν μακριά.

Την εποχή εκείνη, ζούσε στη Βενετία ένας νέος, που προερχόταν από τα λαϊκά στρώματα και που λεγόταν Μάρκος. Ήταν αρραβωνιασμένος με μια νέα που την αγαπούσε και που του ανταπέδιδε την αγάπη του. Μια μέρα, όμως, η Ίωάννα - αυτό ήταν τ' όνομά της - έπεσε στα χέρια του Κατενάτσιο κι' είχε την ίδια τύχη με τόσες άλλες γυναίκες που είχε κλέψει από τα σπίτια τους ο τρωμερός πυργοδεσπότης.

Η λύπη του Μάρκου ήταν πολύ μεγάλη. Αντί, όμως, να κλαίει το χαμό της αγαπημένης του, πήρε την απόφαση να εκδικηθεί τον άνθρωπο που ήταν ο αίτιος της δυστυχίας του.

Αλλά πώς θα κατάφερνε να πραγματοποιήσει την απόφασή του; Στον πύργο δεν μπορούσε να μπει, γιατί ο Κατενάτσιο δεν δεχόταν κανένα.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, ο πυργοδεσπότης ώργάνωσε μια καινούργια επιδρομή. Ο θύλος άναφέρει ότι πριν ξεκινήσει γι' αυτήν, ο Σατανάς, που τον προστάτευε, παρουσιάστηκε μπροστά του και τον συμβούλεψε να την αναβάλει.

— Για ποιο λόγο; έπτε θυμωμένος ο μαύρος άνθρωπος. Πρέπει να πάω να φέρω όμορφες γυναίκες για το κρεβάτι μου, κρασί για το κελλάρι μου και χρυσάφι για τους ανθρώπους μου.

— Δεν μπορώ να σου εξηγήσω για ποιο λόγο πρέπει ν' αναβάλω αυτή την επιδρομή του απάντησε ο Σατανάς. Μάθε μόνο ότι ο Άγιος Μάρκος μου το απαγόρευσε ρητά. Κι' ο Μάρκος είναι ένας τρωμερός άγιος, που θα μ' αφανίσει, αν τολμήσω να του αντισταθώ.

— Δεν λογαριάζω ούτε τον Άγιο Μάρκο, ούτε κανένα άλλο! φώναξε ο Κατενάτσιο. Θα κάνω ό,τι μου άρέσει!

Το άλλο πρωί ξεκίνησε μαζί με τους ανθρώπους του.

Μια χάλαζα από βέλη τους υποδέχτηκαν τη στιγμή που αποβιβάζονταν. Έπακολούθησε μια άγρια συμπλοκή, που κράτησε πολλές ώρες. Οι Βενετιάνοι νικήθηκαν, στο τέλος, κι' άρχισαν να φεύγουν. Η λεηλασία άρχισε άμεσως.

Το άλλο πρωί, οι ληστές έφυγαν αφού έβαλαν φωτιά στην πόλη, παίρνοντας μαζί τους καμιά πενηνταριά παρθένες και νεαρές γυναίκες.

Όταν έφτασαν στον πύργο, ο Κατενάτσιο έκανε τη συνθησικμένη επιθεώρησή του και διόλεξε τέσσερις ανάμεσα στις όμορφότερες. Πήρε κατόπιν τη μία απ' αυτές και την ώδηγησε στην ανατολική πτέρυγα, από όπου φαινόταν η Βενετία.

Η γυναίκα που έμενε σ' αυτή την πτέρυγα και που ο Κατενάτσιο, σύμφωνα με τη συνθηδία του, θα την σκότωνε για να την αντικαταστήσει με την καινούργια εύνοουμένη του, στεκόταν σε μια γωνιά κρατώντας ένα έγχειρίδιο στα χέρια της. Μόλις είδε τη νέα που ο μαύρος άνθρωπος έστερνε μαζί του, έβγαλε μια δυνατή κραυγή και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Γιατί είχε αναγνωρίσει σ' αυτή τη νέα... τον αγαπημένο της.

Ο παλινός θύλος μάς αφήνει να υποθέσω πως ο Μάρκος ήταν πολύ όμορφος. Ο μνηστήρας της Ίωάννας, για να πραγματοποιήσει την εκδίκησή του, είχε ντυθεί γυναίκεια και το βλέμμα του έλαμπε από θάρρος κι' αυτοπεποίθηση.

Ήταν αυτό το βλέμμα που κίνησε την προσοχή του Κατενάτσιο και τον έκανε να διαλέξει τον Μάρκο, νομίζοντάς τον για γυναίκα; Άγνωστο. Ο παλινός θύλος άδιαφορεί για τις λεπτομέρειες.

Ο Κατενάτσιο πήγε, λοιπόν, κοντά στην Ίωάννα και της είπε:

— Μου αντιστάθηκες ως τώρα, χάρις στο καταραμένο αυτό έγχειρίδιο που σου έδωσε ο Άγιος Μάρκος, αλλά η τελευταία σου ώρα έφτασε! Δεν κατάφερα να σε κατακτήσω! Κανείς, όμως, δεν θα μ' απορρήσει νά μ' έμποδισι να σε σφάξω!

Ο Μάρκος έμαθε έτσι πως η αγαπημένη του ήταν άδικη κι' ένοιωσε μεγάλη χαρά.

Ο Κατενάτσιο είχε γυρίσει τώρα προς το μέρος του.

— Και σ' πώς λέγεσαι; τον ρώτησε.

— Θα το μάθεις απάντησε ο νέος με βροντερή φωνή.

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυτής της εβδομάδας του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 40-41) τη νέα αποκαλυπτική και διαφωτιστική σειρά μας με το γενικό τίτλο:

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΓΑΜΟΣ

Πρόκειται για μία σειρά έγκυκλοπαιδικών άρθρων του διασημού Γάλλου δοκτορος

ΠΙΕΡ ΒΕΡΙΕ

για το πρόβλημα του ταιριαστού και ευτυχισμένου γάμου.

Μερικά από τα περιεχόμενα της νέας σειράς:

- * Έκρεωκόπησε ο θεσμός του γάμου στις ημέρες μας;
- * Το σταυροδρόμι που φέρνει στην ευτυχία ή τη δυστυχία;
- * Η εκλογή του συντρόφου της ζωής μας;
- * Τι τέσσερις άκρογωνιαίοι λίθοι της συζυγικής ευτυχίας;
- * Το κλίμα της συζυγικής ζωής;
- * Ο ψυχολογικός προσανατολισμός των συζύγων;
- * Δύο σκόπελοι: ο έρωας και το συμφέρον;
- * Η διανοητική και ήθικη έγκατάλειψη της γυναίκας;
- * Το μεγάλο πρόβλημα των παιδιών;
- * Η αρμονική και γόνιμη συζυγική ζωή κτλ. κτλ.

Έσχισε άμεσως τα γυναίκεια ρούχα που φορούσε. Κάτου απ' αυτά έλαμπε ένας ατσάλινος θώρακας. Ο νέος τράβηξε ταυτόχρονα το βαρύ σπαθί που κρεμόταν στο πλευρό του.

— Λέγομαι Μάρκος και μ' έστειλε ο άγιος που έχω τ' όνομά του για να σε τιμωρήσω για όλα τα εγκλήματα που έκανες ως σήμερα! φώναξε.

Και, πριν ο Κατενάτσιο συνέλθει από την κατάπληξή του, ώρμησε πάνω του και του έχωσε το ξίφος του μέσα στο λαιμό.

Ο μαύρος άνθρωπος σωριάστηκε άμεσως κάτω, ενώ η Ίωάννα ρίχτηκε στην αγκαλιά του μνηστήρα της, που είχε γίνει τώρα ο σωτήρας της.

Τη στιγμή εκείνη ο Σατανάς μπήκε μέσα στο δωμάτιο κι' έσκυψε πάνω στον Κατενάτσιο:

— Σε είχα προειδοποιήσει, του είπε.

— Είχες δίκιο, του απάντησε ο μαύρος

άνθρωπος. Πάρε με τώρα μαζί σου, όπως μου έχεις υποσχεθεί.

Ο Σατανάς ξέσπασε σ' ένα τρωμερό γέλιο. Έπιασε κατόπιν τον Κατενάτσιο από τα μαλλιά, χτύπησε με το πόδι του τις πλάκες που άνοιξαν άμεσως και χώθηκε μαζί με τη λεία του μέσα στα έγκατα της γης. Την ίδια στιγμή, οι τοίχοι του πύργου σωριάστηκαν σε έρείπια μ' έναν τρομαχτικό πάταγο κι' έπειτα από λίγο ολόκληρος ο βράχος καταποντίστηκε μέσα στα κύματα.

Ο Μάρκος κι' η Ίωάννα πρόφτασαν, ώστόσο, να μπουν σε μία βάρκα, που τους μετέφερε στη Βενετία. Ο λαός τους δέχτηκε με μεγάλες τιμές κι' έπειτα από λίγο καιρό έκαναν τους γάμους τους. Ο παλινός θύλος λέει πως απόχτησαν πολλά παιδιά κι' έζησαν ευτυχισμένοι.

Η ψυχή του μαύρου ανθρώπου καταδικάστηκε να πλανιέται αιώνια στον τόπο των έγκλημάτων του. Όσο καιρό, λοιπόν, ήταν θάλασσα σ' αυτό το μέρος, οι ψαράδες έβλεπαν πολλές φορές τον Κατενάτσιο να τους κυνηγά με τη βάρκα του, βγάζοντας στριγγές κραυγές.

Έπειτα κύλησαν σιγά-σιγά οι αιώνες και στο μέρος όπου βρισκόταν ο πύργος του Κατενάτσιο απλώθηκε ένα μεγάλο και πυκνό δάσος.

Ο Κατενάτσιο έγινε τότε ο μαύρος άνθρωπος του δάσους. Η κολασμένη ψυχή του γύριζε πάντα σ' αυτά τα μέρη κι' άλλοιμονο στη νέα που βάπεφτε στα χέρια του.

Η Μπιάνκα, όπως είδαμε, είχε σκοντάψει σε μία πέτρα κι' είχε σωριαστεί κατ' αυτήν. Βέβαιη ότι ο μαύρος άνθρωπος την κυνηγούσε, περίμενε τώρα το μοιραίο χτύπημα.

Πόσες ώρες έμεινε σ' αυτή τη θέση; Δυό, τρεις, ίσως... Κόντευε να ξημερώσει, όταν άκουσε, ξαφνικά, ένα βήμα που διευθυνόταν προς το μέρος της.

Και, στ' αλήθεια, ήταν ένας άνθρωπος, τυλιγμένος μέσα σ' έναν εύρωγο μανδύα, που έσκυβε πάνω της. Το φως του φαναριού που κρατούσε στα χέρια του φώτισε το πρόσωπο της νέας. Ένα χαμόγελο θριάμβου μισάνοιξε τότε τα χείλη του.

Αν η Μπιάνκα γύριζε εκείνη τη στιγμή το κεφάλι της, ο τρόμος που θα δοκίμαζε θα ήταν πολύ μεγαλύτερος παρά αν έδλεπε μπροστά της τον ίδιο τον άνθρωπο του δάσους με σάρκα και όστά.

Στο μέγαρο της Ίμπερια

Η Ίμπερια, φεύγοντας από το διαμέρισμα της κόρης της, γύρισε στο δωμάτιο

Και, πριν ο Κατενάτσιο συνέλθει από την κατάπληξή του, ώρμησε πάνω του και του έχωσε το ξίφος του μέσα στο λαιμό.

της, όπου βυθίστηκε για λίγο σ' έσφειρες. Η μητέρα της Μπιάνκας δεν ήταν, ωστόσο, από τις γυναίκες που τα χάνουν εύκολα. Η σκηνή με την κόρη της την είχε λυτρήσει, αλλά δεν την είχε κάνει να παραιτηθεί από τα σχέδιά της.

Φώναξε σ' ένα από τα υπηρέτριες της και τις διέταξε να την ντύσουν. Όταν τέλειωσε την τουαλέττα της κι' ο πύρις έμπειρος παρατηρητής δεν θα την έκανε μεγαλύτερη από είκοσι πέντε χρόνων.

Βγήκε κατόπιν από το δωμάτιό της και διευθύνθηκε και πάλι στο διαμέρισμα της κόρης της.

Η πόρτα του διαδρόμου ήταν μισάνοιχτη κι' η 'Ιμπέρια μπήκε από εκεί.

Το λευκό φόρεμα βρισκόταν πάνω πάνω στον καναπέ. Και το κομμάτι με τα κομμάτια ακτινοβολούσε πάνω στο τραπέζι.

— Δεν ντύθηκε! ψιθύρισε η 'Ιμπέρια. Έτρεξε άμέσως στα δωμάτια, αλλά δεν βρήκε πουθενά την κόρη της.

Ξαναβγήκε κατόπιν στο διάδρομο και φώναξε τις υπηρέτριες της Μπιάνκας.

— Πού είναι η κόρη μου; τις ρώτησε.

— Ήταν μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, της απάντησαν. Μας είπε ότι θα ντυνόταν μόνη της και μας κλείδωσε την πόρτα.

— Πού πήγε, λοιπόν, η κόρη μου;

— Η 'Ιμπέρια προσπαθούσε να δώσει κάποιον τόνο ανησυχίας στη φωνή της. Ήταν, ωστόσο, πολύ ευχριστιμένη. Γιατί δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι η κόρη της είχε φύγει. Κι' αυτό ήταν, βέβαια, το καλύτερο που μπορούσε να γίνει.

Οι υπηρέτριες άρχισαν να ξεφωνίζουν δόλογο. Αλλά η 'Ιμπέρια τις διέταξε να σωπάσουν.

— Ούτε λέξη γι' αυτό το ζήτημα, τους είπε.

Και για μεγαλύτερη ασφάλεια έκαμε ότι πρωτότερα κι' η Μπιάνκα. Τις κλείδωσε σ' ένα από τα δωμάτια και πήρε μαζί της τα κλειδιά.

Στο μεταξύ, η γιορτή είχε αρχίσει στα σαλόνια της.

Η έταίρα άφησε να περάσουν μερικά λεπτά για να συνέλθει τελείως κι' έπειτα έκαμε την εμφάνισή της.

Τίποτε στο πρόσωπο και στην έκφρασή της δεν φανέρωνε την ταραχή της. Έσφιγγε δεξιά κι' αριστερά τα χέρια που απλώνονταν προς το μέρος της και χαμογελούσε στους προσκαλεσμένους της.

Ο Σαντρίγκο ήταν από τους πρώτους που έτρεξαν κοντά της.

— Η 'Ιμπέρια του έσφιξε με συγκίνηση το χέρι. Το πρόσωπό της έλαμπε από χαρά.

Σ' ένα άλλο ανθρώπινο μένος μάσκα υποκλήθηκε μπροστά της.

— Η 'Ιμπέρια τον άναγνώρισε χωρίς δυσ-

κολία. Έκαμε άμέσως νεύμα στον Σαντρίγκο να την περιμένει κι' άπομακρύνθηκε μαζί του.

— Πού είναι η Μπιάνκα; ρώτησε αυτός ο άνθρωπος που δεν ήταν άλλος από τον Βέμπο.

— Δεν θάρρη στη γιορτή, απάντησε με υπόκωφη φωνή η έταίρα.

Ο καρδινάλιος - επίσκοπος ξεφώνισε από χαρά. Είχε πολλούς λόγους για να μην επιθυμεί να εμφανισθεί η Μπιάνκα σ' αυτή τη γιορτή.

— Πιστεύω ότι δεν ξεχνάτε τη συμφωνία μας, είπε. Έπειτα από την τελετή του γάμου, η Μπιάνκα θ' ανήκει σ' εμένα...

— Ο γάμος δεν θα γίνει... η τουλάχιστον δεν θα γίνει μεθυσμένο, απάντησε η έταίρα.

Ο Βέμπο ανατρίχισε.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε. Άρνεύεται;

— Ακούστε, Βέμπο, απάντησε η έταίρα. Θα σας πω κάτι που θα το κρατήσω μυστικό από όλους, ακόμη κι' από τον άνθρωπο που μας καταδροχίζει αυτή τη στιγμή με τα μάτια του, προσπαθώντας να μαντέψει τι συζητούμε.

Ο Βέμπο έριξε μια ματιά προς το μέρος του Σαντρίγκο. Είχε τόσο λάμψη το βλέμμα του, που ο παλιός ληστής ένιωθε μια ανατριχίλα σ' όλο του το σώμα. Σηκώθηκε άμέσως από τη θέση του κι' άρχισε να προχωρή προς το ζευγάρι.

— Μιλήστε γρήγορα γιατί έρχεται προς τα δω, είπε σιγά ο Βέμπο.

— Η Μπιάνκα εξαφανίστηκε πριν από δυό ώρες, απάντησε η 'Ιμπέρια. Μην τρέμετε έτσι... Υποθέτω ότι θα προσπαθήσει να βρει τον Ρολάνδο Κανδιάνο στο Μέστρο!

Αυτά είπε όλα στα ξέρω. Κάμετε τώρα, ό,τι νομίζετε.

Ο Βέμπο έφερε το χέρι στο μέτωπό του. Ένοιωθε όλο του το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. Συνήλθε, ωστόσο, γρήγορα, έκαμε μια βαθειά υπόκλιση μπροστά στην έταίρα κι' άπομακρύνθηκε.

Την ίδια στιγμή ο Σαντρίγκο έφτασε κοντά στην 'Ιμπέρια, που του χαμογέλασε με τον πιο γοητευτικό τρόπο.

— Ποιος είναι αυτός ο νυχτοκόρακας; τη ρώτησε.

— Ένας φίλος μου, που έλπιω να γίνει και δικός σας, απάντησε η έταίρα. Είναι ένας από τους πιο γοητευτικούς άρχοντες της Βενετίας...

Το χαμόγελο της έταίρας τον καθησύχασε.

Δεν είχε φαντασθεί πως η 'Ιμπέρια θα μπορούσε να ήταν τόσο όμορφη. Χωρίς τον κόσμο που τους περιστοιχίζει, θα την έσφιγγε στην αγκαλιά του και θα την γέμιζε φιλία.

— Τρελλός που είμαι! ψιθύρισε χωρίς να σταματήσει. Ο δρόμος που ακολουθώ θα με φέρη στο Μέστρο. Άλλά σ' εμένα πού πρέπει να χτυπήσω;... Βιάστηκα σ' αν ήλιος... Έπρεπε να ζητήσω πληροφορίες από την 'Ιμπέρια...

— Άρχισε να τρέχει. Η μόνη του έλπίδα ήταν να συναντήσει την Μπιάνκα προτού φτάσει στο Μέστρο.

«Κι' αν την βρώ, τί θα κάμω;» άναρωτήθηκε ξαφνικά.

Ούτε αυτό το είχε σκεφτεί. Θα ξαναγύριζε στη Βενετία ή θα πήγαινε μαζί με τη νέα στο Μέστρο;

— Άλλά τώρα δεν είχε καιρό να χάνη. Το κυριότερο ήταν να ξαναβρεί την Μπιάνκα. Θα έβλεπε κατόπιν τι θα έκανε.

Έξακολουθούσε να τρέχει σαν τρελλός.

Διέκρινε ξαφνικά ένα σκούρο δγκο στην άκρη του δρόμου. Πήγε άμέσως κοντά και πλησίασε το φανάρι του.

— Η Μπιάνκα βρισκόταν μπροστά του.

Ο Βέμπο ανέπνευσε με άνακούφιση. Έπιτέλουν! Η Μπιάνκα ήταν δική του!

Κανείς δεν θα μπορούσε πιά να του την πάρει.

— Η γόνδολα του έρωτος και του θανάτου

Λίγο έπειτα από τα μεσάνυχτα, ο Ρολάνδος Κανδιάνο έκαμε το γύρο του μεγάλου της 'Ιμπέρια, για να δει αν όλοι βρισκόταν στις θέσεις τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

— Δεν βλέπω ακόμη την Μπιάνκα, είπε μ' αδιάφορο ύφος.

— Σ' εμένα, φίλε μου...

Προχώρησαν μαζί μέσα από το πλήθος των προσκαλεσμένων που συνωστίζονταν στα σαλόνια.

Ο Βέμπο ήξερε το σπίτι της 'Ιμπέρια όπως και το δικό του. Έπειτα από λίγο βρισκόταν στο διαμέρισμα της Μπιάνκας. Είχε άμέσως το λευκό φόρεμα και τα κοσμήματα.

— Μου είπε την αλήθεια! ψιθύρισε χαρούμενος. Έτσι ο Σαντρίγκο δεν θα τη δει άποψε... Ούτε και ποτέ άλλοτε! Ξέρω τώρα τι πρέπει να κάμω για να την βρώ!

Κατέβηκε άμέσως στο Μεγάλο Κανάλι, πήδησε σ' μια γόνδολα και φώναξε στον γονδολιέρη:

— Τρέξε όσο μπορείς πιο γρήγορα. Θα σε πληρώσω διπλά!

— Πού επιθυμεί ο άφεντης μου να τον οδηγήσω; ρώτησε ο γονδολιέρης.

— Κοντά στο δρόμο του Μέστρε.

— Η γόνδολα ξεκίνησε άμέσως.

Στη μέση περίπου της λιμνοθάλασσας, είδαν μια μεγάλη βάρκα που γύριζε στη Βενετία.

— Πήγαινε κοντά, διέταξε ο Βέμπο τον γονδολιέρη.

Οι δυό γόνδολες βρισκόταν σ' ένα μικρό κέντρο στην άλλη.

— Έ, από τη βάρκα! φώναξε ο Βέμπο.

— Τι τρέχει; ρώτησε μια βαρειά φωνή.

— Από που έρχόσαστε; ρώτησε ο καρδινάλιος - επίσκοπος. Άπαντήστε άμέσως, γιατί, διαφορετικά, θα λογαριασθήτε με την αστυνομία του λιμανιού.

— Ερχόμαστε από το δρόμο του Μέστρε.

— Πήγατε εκεί μια νέα;

— Ναι, έξωχάτε, απάντησε ο ιδιοκτήτης της βάρκας, που ήταν βέβαιος ότι είχε να κάμει με κάποιο σημαντικό πρόσωπο.

— Καλά, είπε ο Βέμπο. Μπορείτε να συνεχίσετε το ταξίδι σας. Άλλά αν είπατε ψέματα, αλλιώς μου σας! Ποιό είναι το όνομα της βάρκας σας;

Αυτή τη φορά, ο ιδιοκτήτης της «Σειρήνης» - γιατί αυτός ήταν - σκέφτηκε πως ήταν καλύτερο να μην απαντήσει.

— Η γόνδολα εξαφανίστηκε σ' ένα μέσο στη νύχτα.

Ο Βέμπο σκέφτηκε για μια στιγμή να την καταδιώξει. Άλλά έτσι θα έχανε πολύτιμο χρόνο. Κι' άλλωστε μήπως δεν ήξερε εκείνο που ήθελε;

Έφτασαν σ' ένα από τα ίδια σχεδόν μέρος όπου είχε βγει η Μπιάνκα. Ο Βέμπο διέταξε τον γονδολιέρη να τον περιμένει.

Έπειτα πήδησε στην ξηρά κι' έτρεξε προς το μέρος του δρόμου του Μέστρε.

Ήταν ώπλισμένος μ' ένα έγχειρίδιο κι' είχε πάρει από τη βάρκα ένα κλεφτοφάνερο. Έπειτα από κάμποση ώρα βρισκόταν στην είσοδο του δάσους.

— Τρελλός που είμαι! ψιθύρισε χωρίς να σταματήσει. Ο δρόμος που ακολουθώ θα με φέρη στο Μέστρο. Άλλά σ' εμένα πού πρέπει να χτυπήσω;... Βιάστηκα σ' αν ήλιος... Έπρεπε να ζητήσω πληροφορίες από την 'Ιμπέρια...

— Άρχισε να τρέχει. Η μόνη του έλπίδα ήταν να συναντήσει την Μπιάνκα προτού φτάσει στο Μέστρο.

«Κι' αν την βρώ, τί θα κάμω;» άναρωτήθηκε ξαφνικά.

Ούτε αυτό το είχε σκεφτεί. Θα ξαναγύριζε στη Βενετία ή θα πήγαινε μαζί με τη νέα στο Μέστρο;

— Άλλά τώρα δεν είχε καιρό να χάνη. Το κυριότερο ήταν να ξαναβρεί την Μπιάνκα. Θα έβλεπε κατόπιν τι θα έκανε.

Έξακολουθούσε να τρέχει σαν τρελλός.

Διέκρινε ξαφνικά ένα σκούρο δγκο στην άκρη του δρόμου. Πήγε άμέσως κοντά και πλησίασε το φανάρι του.

— Η Μπιάνκα βρισκόταν μπροστά του.

Ο Βέμπο ανέπνευσε με άνακούφιση. Έπιτέλουν! Η Μπιάνκα ήταν δική του!

Κανείς δεν θα μπορούσε πιά να του την πάρει.

— Η γόνδολα του έρωτος και του θανάτου

Λίγο έπειτα από τα μεσάνυχτα, ο Ρολάνδος Κανδιάνο έκαμε το γύρο του μεγάλου της 'Ιμπέρια, για να δει αν όλοι βρισκόταν στις θέσεις τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΤΑ ΕΓΓΥΙΑ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Ο πρώτος «γίγας»

Ενώ υπάρχουν στο πλανητικό μας σύστημα χιλιάδες «άνοι», οι «γίγαντες» του είναι μόνο οι εξής τέσσερις, κατά σειράν άποστάσεως από τον Ήλιο: Ζεύς, Κρόνος, Ουρανός και Ποσειδών. Ένώ ο Έρμης, η Άφροδίτη, η Γη κι' ο Άρης, περιλαμβάνονται σ' ένα κύκλο με ακτίνα 227.000.000 χιλιομέτρων, οι τέσσερις μεγάλοι πλανήτες βρίσκονται πολύ, πάρα πολύ μακρύτερα. Άνάμεσα στον Άρη και στον άμέσως επόμενο, τον Δία, μεσολαβεί μια άπόσταση 547.000.000 χιλιομέτρων. Όσο δε προχωρούμε προς τους άλλους μεγάλους πλανήτες, αυξάνουν όλοένα περισσότερο οι άποστάσεις μεταξύ τους.

Αν κάναμε κάποια μέρα τη διαδρομή των 630.000.000 χιλιομέτρων, που μας χωρίζει απ' το Δία, θα σαστίσαμε από τις τεράστιες διαστάσεις αυτού του πλανήτη. Πράγματι, έχει διάμετρο 140.000 χιλιομέτρων κι' επιφάνεια 120 φορές μεγαλύτερη από της Γης. Θα μπορούσε δηλαδή να χωρέσει 120 φορές περισσότερους κατοίκους. Κι' όμως, στην άπόσταση που βρίσκεται, φαίνεται τόσο μικρός, ώστε μας τον κρύβει ακόμα και μια μυία που περπατάει πάνω στο τζάμι του παραθύρου μας!

Η ταχύτης περιστροφής του γύρω απ' τον άξονά του είναι ιλιγγιώδης: Κάνει μια δόκνηρη στροφή σ' ένα διάστημα λιγότερο από 10 ώρες. Συνεπώς, η μέρα και η νύχτα του διαρκούν μόνο 5 ώρες περίπου η καθεμία. Αν βρισκόμαστε, λοιπόν, στο Δία, θα έπρεπε να μεταρρυθμίσουμε αναλόγως το πρόγραμμα της καθημερινής μας ζωής: να κοιμόμαστε λιγότερο, να τρώμε τρεις-τέσσερις φορές μέσα σ' ένα πεντάωρο, κλπ.

Η μέση άπόσταση του Διός απ' τον Ήλιο είναι 775.000.000 χιλιομέτρων. Έτσι, ο πλανήτης αυτός δέχεται 27 φορές λιγότερο φώς και θερμότητα, απ' όσο η Γη. Είναι μάλιστα πιθανόν, ότι τα βάρη σύννεφα που υπάρχουν μόνιμα στην ατμόσφαιρά του, θα έμποδισαν τελείως το ήλιακό φώς να φτάσει στην επιφάνειά του.

Ο κόσμος, λοιπόν, αυτός είναι σκοτεινός και παγωμένος, με μέση θερμοκρασία 130 βαθμών υπό το μηδέν! Αν δεν υπήρχαν τα σύννεφα, οι πιθανοί κάτοικοι του θα έδωσαν τη Γη σαν ένα μικροσκοπικό φωτεινό σημείο στον ούρανό τους. Φαντασθήτε δε πόσο θα διασκεδάζαν, αν τους έλεγε κανείς πως οι κάτοικοι αυτής της μικρής κουκκίδας, πιστεύουν εγωιστικά, ότι δόκνηρη το Σύμπαν πλάσθηκε γι' αυτούς μονάχα!...

Το περίεργο είναι πως το βάρος του Διός, όπως και των άλλων τριών μεγάλων πλανητών, δεν αναλογεί με τον δγκο τους. Είναι πολύ μικρότερο, σαν ν' αποτελούσαν από ένα υλικό έλαφρο όπως το νερό.

Γι' αυτό, οι άστρονόμοι πιστεύουν τώρα, ότι ο Ζεύς άποτελείται από τρία μέρη: ένα μικρό, μεταλλικό και βαρύ κεντρικό πυρήνα, ένα παχύ στρώμα πάγου και μια ατμόσφαιρα ακόμη πιο αραή. Υπολογίζουν δε την ακτίνα του πυρήνα (Ρ) σ' 30.000 χιλιόμετρα, το πάχος του πάγου (Π) σ' 27.000 χιλιόμετρα και το ύψος της ατμόσφαιρας (Α) σ' 12.500 χιλιόμετρα.

Η πίεσις της ατμόσφαιρας του Διός, σ' τα κατώτερα στρώματά της, πρέπει νάναι 100.000 φορές μεγαλύτερη απ' την ατμοσφαιρική πίεσι που υπάρχει στη Γη, στην επιφάνεια της θαλάσσης. Έπομένως, όλα τα αέρια που την άποτελούν, θα συμπιέζονται τόσο δυνατά, ώστε θα παίρνουν ύγρη ή στερεά μορφή. Σ' ένα βάθος δηλαδή μεγαλύτερο από λίγες εκατοντάδες χιλιόμετρα, η ατμόσφαιρα θα παύει να είναι αέρωδης, και το στρώμα του πάγου θα σκεπάζεται από ύγροποιημένα ή στερεοποιημένα αέ-

ρια. — Ιδίως στερεό υδρογόνο — βάθους χιλιάδων χιλιομέτρων.

Πρέπει να σημειωθεί ακόμη, ότι πολλά από τα αέρια αυτά, είναι δηλητηριώδη, όπως το μεθάνιο και η άμμωνία. Απ' αυτά άποτελούνται τα βάρη σύννεφα, που κρέμονται πάνω από τις παγωμένες και σκοτεινές εκτάσεις του Διός.

Η μικρή ποσότης ήλιακής ένεργείας, ή άσπληπτα μεγάλη ατμοσφαιρική πίεσις, ή έλλειψις οξυγόνου, διοξειδίου του άνθρακος και υδρατμών, και ή παρούσα των δηλητηριωδών αερίων, άποτελούν τα συνθησμένα επιχειρήματα εκείνων που άποκλείουν την ύπαρξη ζωής πάνω στον Δία. Όπως όμως έχουμε πη κι' άλλοτε, ή ζωή μπορεί να πάρη άπειρες μορφές και να προσαρμοσθή στις πιο διαφορετικές έξωτερικές συνθήκες. Δεν πρέπει, λοιπόν, να τα κρίνουμε όλα από τη δική μας άποψη.

Μήπως άλλωστε, δεν έχουν βρεθί στις άβυσσους του άκεανού ζωντανά πλάσματα, που αντέχουν σ' άπίστευτες πιέσεις πάνω από 4 τόνους; Πώς θ' άποκλείουμε, λοιπόν, την παρουσία μιάς κάποιας ζωής στο Δία, αναλόγως προς τις συνθήκες του περιβάλλοντος;

Ας κάνουμε όμως τώρα ένα φανταστικό ταξίδι ως το μακρυνότερο αυτό πλανήτη. Είναι βέβαια κάπως επικίνδυνο, με τα τόσα μετέωρα που αλωνίζουν τον κενό χώρο μεταξύ Άρεως και Διός... Άλλά, ας υποθέσουμε, ότι ξεφύγαμε απ' αυτό τον κίνδυνο κι' ότι το διαπλανητικό σκάφος μας βουτάει επιτέλους μέσα στην ταραγμένη και δηλητηριώδη ατμόσφαιρα του μεγάλου πλανήτη...

Τώρα πλέουμε σ' ένα άπέραντο άκεανό από ύγροποιημένα αέρια. Πάνω απ' αυτόν, ύψωνονται, σαν παγόβουνα, τεράστιοι δγκοί στερεών αερίων (κάτι τέτοιο είναι ίσως ή «Κόκκινη Κηλίς», που διακρίνουν οι άστρονόμοι της Γης με τα τηλεσκόπια τους πάνω στο Δία). Η άργη μετακίνησή τους έχει μια επιδηλητική μεγαλοπρέπεια. Δίνουν την εντύπωση μιάς ακατανίκητης δυνάμεως.

Τόσο αυτοί οι στερεοί δγκοί, όσο κι' ή ύγρη «θάλασσα», έχουν διάφορα χρώματα : κόκκινο, καφετί, πορτοκαλί, πράσινο, μπλέ... Οι χρωματισμοί αυτοί υπάρχουν και στα σύννεφα του Διός κι' είναι όρατοι από τη Γη. Όφείλονται δε στον ίριδισμό που παράγεται από μικρές ποσότητες ένωσης νατρίου.

Οι στερεοί δγκοί παίρνουν τα πιο άλλοκοτα σχήματα, σαν άψίδες, στήλες, παλάτια των παραμυθιών... Μεταμορφώνονται κάθε τόσο, συγκροτούνται μεταξύ τους με φοβερό πάγγο και πέφτουν σ' συντριμματα. Άλλά και το άπλο άνεβοκατέβασμά τους μέσα στο ύγρο που πλέουν, προκαλεί ένα συνεχές βουτό, σαν μακρινή βροντή... Κι' οι μανιασμένοι άνεμοι που φυσάνε, συμπληρώνουν αυτή την εικόνα της Κολάσεως.

Ο Ζεύς μπορεί να θεωρηθί «ζωντανός» κόσμος, έφ' όσον ή Φύσις δημιουργεί σ' αυτόν συνεχώς καινούργιες μορφές. Μπορεί δε, όπως είπαμε, να έχη ζωικά και φυτικά πλάσματα, αλλά τελείως διαφορετικά βεβαίως απ' αυτά που ξέρουμε στη Γη.

Το παλιό κρασί

Κάποτε, ο άείμνηστος ποιητής Άλέξανδρος Σούτσος, ήταν προσκαλεσμένος στο σπίτι ενός νεόπλουτου.

Ο οικοδεσπότης και ή οικοδέσποινα έβαλαν όλα τα δυνατά τους να τον περιποιηθούν και είχαν έτοιμάσει για τον ένο τους τα καλύτερα φαγητά. Προτού σηκωθούν από το τραπέζι, ή σύζυγος του νεόπλουτου γύρισε προς τον ποιητή και του είπε:

— Έ, κύριε Σούτσο, τώρα θ' άνοιξω για χάρι σας ένα μπουκάλι με παλιό κρασί, μά πολύ παλιό, τουλάχιστον εκατό χρόνων. Άγοράσαμε τελευταία αρκετά τέτοια μπουκάλια.

— Ω, σας εύχαριστώ πολύ! άναστέναξε ο ποιητής.

Σ' ένα λίγο, παρουσιάστηκε ο υπηρέτης φέρνοντας το άναμενόμενο μπουκάλι που ήταν σκονισμένο. Οι οικοδεσπότες το άνοιξαν και το άδειασαν μέσα σ' τα ποτήρια.

— Έ, πώς σας φαίνεται; ρώτησαν τον ποιητή, αφού το δοκίμασε. Δεν είναι πραγματικό βάλασμο;

— Ο Σούτσος ξανάπνε μια γουλιά και στραβομουτσούνισε.

— Είναι άληθινά έξαισιο! άποκρίθηκε.

Και άμέσως πρόσθεσε:

— Ξέρετε όμως; Δεν θ' έπρεπε να πίνεται έτσι...

— Δηλαδή;

— Ναι, θέλω να πώ, ότι καλύτερα θα ήταν να τώπινε κανείς... μέσα στη σαλάτα!...

— «Οχι, δεν είμαστε λωποδύτες! Άλλά, μια και φοράμε τις μάσκες, είπαμε να βγάλουμε τά... έξοδα του χορού!» (Του Άρχελαου)

— «Ετσι που πᾶς θὰ μείνης στὴν Ἱ. δια τάξι!... ἔλεγε στὴ μαθήτριά του κύριος Νικολάκης.

ΟΙ «ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ» τοῦ 'Αρσακειοῦ

Τὰ χιουμοριστικά ἔμμετρα περὶ
ἀνὰμνησιν τῶν 'Αρσακειῶν

Στὰ 1897, ὅταν ἦταν διευθύντρια τοῦ 'Αρσακειοῦ ἡ Ἑλένη Μπουκουβάλα κί' ἐπόπτης ὁ Γεώργιος Βιῶνης, στὸ 'Αρσακεῖο φοιτοῦσαν τὰ κορίτσια, ποὺ προορίζονταν γιὰ διπλωματούχες δασκάλες.

Τὸ μέγαρο αὐτό, ὅπου σήμερον στεγάζονται τὰ Δικαστήρια, φιλοξένησε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια χιλιάδες κορίτσια.

Πληθαίνε λοιπὸν, τότε Σαρακοστή. Μερικὰ ἀνάμνημα γράμματα πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Φιλεκαπιδευτικῆς Ἑταιρείας κατὰγγελλαν τὴν μαθήτριά, ποὺ ἀντὶ νὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους στὰ μαθήματά τους, ἔγραψαν σατιρικοὺς στίχους, τοὺς γνωστοὺς τῆν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς «Χαιρετισμοὺς τοῦ 'Αρσακειοῦ». Ζητοῦσαν μάλιστα τὴν αὐστηρὴ τιμωρίαν καὶ τὴν ἀποβολὴν ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῶν ἐνόχων ἐκείνων μαθητριά, ποὺ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο γελοιοποιοῦσαν τοὺς καθηγητὰς τους.

Οὐτὲ ὅμως πᾶς ἔγιναν γνωστοὶ αὐτοὶ οἱ στίχοι, οὔτε πᾶς ἐγράφησαν, οὔτε πᾶς ἐκυκλοφόρησαν, δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ Συμβούλιο. Στὰ διαλείμματα δυὸ-δυὸ οἱ 'Αρσακειᾶδες κρυφοκουβεντίζαν κατὰ τὴν αὐλὴν, κοντὰ στὴς βρύσες καὶ ἐξακριβώσαν στὰ γέλια, σκαρώνοντας τοὺς περιφνημοὺς ἐκείνους στίχους.

Οἱ «Χαιρετισμοὶ τοῦ 'Αρσακειοῦ», ποὺ τοὺς ὠνόμασαν ἔτσι θέλοντας ἴσως νὰ μνησθῶν τοὺς εὐχαριστήριους ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ἕνα χιουμοριστικὸ ποίημα, ἀσυνάρτητον σὲ πολλὰ μέρη καὶ πολλὰς φορὲς ἀνορθόγραφον καὶ χωρὶς τὴν κατάλληλὴν ὁμοιοκαταληξίαν.

Ὅλες ἀπὸ κοινὸν οἱ 'Αρσακειᾶδες ἔβαζαν μέσα σ' αὐτὰ τὰ πειράγματα τοὺς ἐναντίων τῶν καθηγητῶν, ποὺ δὲν τοὺς ἔχωνεσαν. Σὲ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς, δασκάλους, δασκάλισσες, κί' ἐπιμελήτριες εὐρίσκαν κί' ἀπὸ ἕνα «κουσουρί» κί' ἔγραφαν τὸ «Χαιρετισμὸν» τους. Ἦσαν π.χ. κανεῖς ἀπ' αὐτοὺς μιτάρες, τάβαζαν τὴν τὴν μὴν τοῦ. Ἄν ἦταν κοίλαρος, τάβαζαν μὲ τὴν προεξέχουσαν κοιλίαν του. Ἄν πάλι ἦταν αὐστηρὸς μαζί τους καὶ τύχαινε νὰ τὴν εἶχε μαλλώσει, ἔ, τότε ἦταν ποὺ τὸν γελοιοποιοῦσαν ὁλόκληρα μὲ τοὺς στίχους τους.

Καὶ δὲν ἔθαναν μόνον τὰ σωματικά ἐλαττώματα τῶν καθηγητῶν. Ἄν π.χ. τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἔβλεπαν τὸν καθηγητὴ τους νὰ ἔχῃ τὴν ἀσθενέστερη συζήτησιν μὲ μίαν ἀπὸ τὴς

δασκάλες ἢ τὴς ἐπιμελήτριες, ποὺ ἦταν νέα καὶ ὡραία, ἀμέσως τὴν ἄλλῃ μέρᾳ μιλοῦσαν ὅπως «Χαιρετισμοὺς» τοὺς γιὰ εἰδύλλια κλπ.

Ἄν ὁ καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς Κονδύλης, ποὺ φοροῦσε ὁ χριστιανὸς γυαλιά, τοὺς ἔκανε τὴν ὥσαν τοῦ μαθητῆ αὐστηρὸς παρατηρήσεις, ἐκείνες στὸ διάλειμμα ἔφταναν τὴ γελοιογραφία του, ἐνῶ συγχρόνως ἀπὸ κάτω προσέβησαν καὶ τὸ σχετικὸ «Χαιρετισμὸν».

Ἀπ' ὅλους τοὺς καθηγητὰς: Χαριτανίδην, Χουσανθακόπουλον, Μεσολωρὰ, Δαυδονέλην Πολυκράτην, Χατζηδάκη, Παπανικολόπουλον, Μπαλάνην, Φιλαδέλφην, Παπασωτηρίου καὶ τὴς καθηγήτριες Ἀμοιροδάκη, Κροντηροπούλου, τὴν παννύχη καὶ βοοντόφωφν τῆς ὁδοπεδικῆς γυμναστικῆς Σουρδέζα Γιάδασιν, τὴς ἐπιμελήτριες Δόξα, ἀδελφὲς Ράλλη καὶ Λέοντος, μόνον ὁ ἀειμνηστὸς παιδαγωγὸς Ἀριστοτέλης Κουρτίδης ἐξαίρειτο ἀπὸ τοὺς «Χαιρετισμοὺς» τῶν 'Αρσακειῶν.

Σὰς παραθέτομε λίγους ἀπὸ τοὺς στίχους αὐτοὺς γιὰ νὰ πάρετε μίαν ἰδέαν:

Χαίρε τοῦ Δεῖνα... ἡ ἀνείδεια
Χαίρε τοῦ Τάδε... ἡ ἀγνεία
Χαίρε τῆς Διευθύντριας ἡ ἀμέλεια
Χαίρε τοῦ Φ... ἡ ἀφέλεια
Χαίρε τοῦ Χ... ἡ γραμματικὴ
Χαίρε τῆς Λ... ἡ ὑποκριτικὴ
Χαίρε καὶ τοῦ Κουρτίδου ἡ εὐγένεια!

Οἱ πρῶτες ποὺ ἀποστήθιζαν τὸ ποίημα, ἀνελάμβαναν νὰ τὸ μάθουν καὶ στίς ἄλλες συμμαθήτριές τους, ποὺ τὸ μάθαιναν κί' αὐτὲς μὲ τὴν ἴδια ευκολίαν, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν Ὀμηρο, τὴ Φυσικὴ καὶ τὸ «σοφὸν» τῆς Κροντηροπούλου.

Ἔτσι, μέσα σὲ λίγες μέρες, οἱ ἐξωτερικὲς μαθήτριες τοῦ 'Αρσακειοῦ, ἀλλὰ κί' ἐκείνες ποὺ φοιτοῦσαν ὡς ἐσωτερικὲς στὴν πτέρυγαν τοῦ μεγάρου, πρὸς τὴ γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου, εἶχαν ἀριστεύσει ὅχι στὸ Ράλλειο ἢ στὸ Μπυτοῦσκειο βραβεῖο, ἀλλὰ στὸς «Χαιρετισμοὺς»!...

Κί' αὐτὸν ἀκόμα τὸ σκυθρωπὸν τὸν ἀγρίον, τὸν ἀδέκαστο θυρωρὸν κυρ-Νικόλα, τὸν περὶέλασαν στὸ ποίημά τους. Γιατὶ κί' αὐτὸς τοὺς καθόταν στὸ στομάχι. Ὅταν ἔβλεπε τὴς 'Αρσακειᾶδες νὰ φεύγουν, τὴς παρακολουθοῦσε ὡς τὴ γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πεσματζόγλου καὶ Σταδίου (γιατὶ ἡ ἐξόδος ἦταν τότε ἀπὸ ἐκεῖ). Ἀλλοίμονο δὲ στὴ μαθήτριά, ποὺ ὁ κυρ-Νικόλας θὰ τὴν ἐπῆνε ἐπ' αὐτοφῶν μὲ κανένα γυμνασιόπαιδον! Τὴν ἄλλη μέρᾳ τῆς ἔμεινε τὸν ἀναβαλλόμενον:

— Ἔτσι ποὺ πᾶς, θὰ μείνης στὴν Ἱ. δια τάξι!... τῆς ἔλεγε. Ἄν σὲ ἐρ-ναῖδῶ μὲ τὸ φιλάρακόν, δὲ σὲ μαρτυρῶ στὴ διευθύντρια...

Ἔτσι οἱ «Χαιρετισμοὶ τοῦ 'Αρσακειοῦ», τὸ ποίημα ποὺ ἀσάβιαζε σωρεῖα ὀνομάτων, ἀπὸ τὴ διευθύντρια, ὡς τὸ θυρωρὸν, κατάντησε νὰ γίνῃ μακροσκελέστατον.

Τοὺς «Χαιρετισμοὺς», στὸ τέλος, τοὺς ἀνακάλυψε μίαν ἐπιμελήτρια, ἡ ὁποία καὶ ἀνέφερε τὸ γεγονός στὴ διευθύντρια. Ἀρχίσαν ἀμέσως οἱ ἀνακρίσεις γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἐνοχὸν, ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ σκαρῶνῃ τοὺς σατιρικοὺς ἐκείνους στίχους.

Ἄλλ' ἐνῶ ὅλες οἱ 'Αρσακειᾶδες ὡμολόγησαν ὅτι ἤξεραν τὸ ποίημα, ὥστόσο κανεὶς δὲν μαρτύρησε ἐκείνην, ποὺ εἶχε τὴν ἰδέαν τῶν «Χαιρετισμῶν τοῦ 'Αρσακειοῦ», ποὺ ἄφσαν ἐποχὴν.

Κί' ἔτσι τὸ μικρὸ σκάνδαλον τῶν «Χαιρετισμῶν», ποὺ ἀνησυχῆσε τὸ Συμβούλιον τῆς Φιλεκαπιδευτικῆς Ἑταιρείας, τοὺς καθηγητὰς, τοὺς δασκάλους, τὴς ἐπιμελήτριες, τὸν κυρ-Νικόλα σκεπτάσθηκε ἀπὸ πικρὸν πέπλον μυστηρίου καὶ παρέμεινε ἀνεξίτητος!...

— Πάρε τὴ μύτη σου ἀπὸ κεῖ, Χαρίλαε...
(τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

Ἀποκρηθᾶτικοὶ στίχοι

Ο ΠΙΕΡΟΤΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Πόσο μ' ἀρέσεις, ἀγαπούλα μου χρυσή,
γεμμένη ὥπως εἶσαι ἀπόψε, Κολομπίνα...
Μέσα στὴ σάλα ἡ πιὸ ὡραία εἶσαι σὺ,
ἡ πιὸ γλυκιὰ, ἡ πιὸ αἰδέρια, ἡ πιὸ τσαπνίνα!

Πόσο μ' ἀρέσεις, ἀγαπούλα, ἀληθινά.
Πίσω ἀπ' τὴ μάσκα τὴ μικρὴ τὴ βελουδένια,
λὰμπουν τὰ μάτια σου σὰν ἀστρα φωτεινὰ
καὶ τὰ δοντάκια σου τὰ μαργαριταρένια...

Πόσο σοὺ πᾶει τὸ βυσινὶ τὸ κοτινιόν,
ποὺ τὸ κοινὸ κλιστικὸ κεφάλι σοὺ στολίζει!
Εἶναι ἀσσορὶ μὲ τῶν χειλιῶν σου τὸ κραγιόν,
μὲ τὸ κραγιόν ποὺ τὰ φιλιὰ σου μοῦ θυμίζει...

Ἀπόψε ὅλα σου εἶν' ὡραία, νὰ σὲ χαρῶ!...
Τὰ φῶτα σβῶσαν καὶ ταχὸν ἡ δοχὴ στὴν παίζεις
Πᾶμε στὴν πίστα γιὰ τὸν πρώτον μας χορὸν
κί' ἂς μείνουν ἀδεία τὰ ποτήρια στὸ τραπέζι...

Κύττα τοιγύρω... μαρκήσιες τρυφερὲς
καὶ μπαλλαρίνες πεταχτές, γλυκὲς Σπανιόλες,
μικρὲς Κινέζες καὶ Τσιγγάνες φλογερὲς.
Μὰ, ξεχωρίζεις, ἀγαπούλα, ἐνῶ ἀπ' ὅλες!...

Τί λές; Μεθᾶς μὲ τὸ ταχὸν τ' ἀργεντινῶ;
Γύρε στὸν ὦμον μου τ' ὡραῖο σου κεφάλι
καὶ δός τὰ χεῖλιά σου κρασὶ νὰ πιῶ ἀγνόν.
Τὸ θέλει ἀπόψε τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι...

Ἄ! Ἔτσι, μπράβο! Μὴ σὲ νοιάζῃ ἂν θὰ μᾶς δοῦν.
Μᾶς κρύβει ἡ μάσκα μας καὶ κάποια σεργαντίνα.
Μὰ κί' ἂν μᾶς εἶδαν, τὸ πολλν-πολν νὰ πουν:
— Φιλιέται ὁ Πιερόττος μὲ τὴν Κολομπίνα!

Τὰ φῶτα ἀνάψαν. Τώρα κλείωσ' ὁ χορὸς.
Πᾶμε, ἀγαπούλα μου, νὰ πιῶμε στὴ γωνία μας.
— Γκαρσόν, σαμπάνια! Φέρε γρηγορὰ, ἔμπρός!
Ἀπόψε ὅλ' ἡ νύχτα αὐτὴ, θάναί δικιά μας!...
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΡΑΣΟΣ

Στὴν ἐποχὴ μας, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, ἔτσι καὶ ἡ Ἀποκρῆ, κοντεῦει νὰ ἐκφυλισθῇ... Ἀλλοτε ὅμως, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον. Ὁ κόσμος τότε ἤξερε καὶ ἤθελε νὰ γλεντᾷ!... Κέντρον τῆς ἀποκρηθᾶτικῆς κινήσεως τῆς Εὐρώπης, ἦταν, ὅπως ἀλλοτε καὶ τώρα, ἡ Νίκαια. Καὶ τὸ Παρίσι ὅμως, δὲν πῆγαινε πίσω.

Μόλις ἀνοίγε τὸ Τριώδιον, δὲν ὑπῆρχε κέντρο καὶ στίπιν ἀπὸ τὰ πιὸ μπρομικά τοῦ Καρτιέ-Λατέν ὡς τ' ἀριστοκρατικὰ μέγαρον τοῦ προαστείου τοῦ Σαιν-Ζερμαίν, ποὺ νὰ μὴ δινόταν κάθε βράδυ κί' ἕνας χορὸς μεταμφιεσμένων.

Μιὰ ἀπὸ τὴς πιὸ διάσημες «διοργανώτριες» χορῶν ἀποκρηθᾶτικῶν, ἦταν ἡ Γαλλίδα καλλιτέχνης Μαντελὲν Λεμαίρ. Στους χοροὺς τῆς δὲν δεχόταν συνηθισμένους μασκαράδες, ὅπως π.χ. πιερρότους, μαρκήσιους κλπ. Ἐννοοῦσε οἱ προσκαλεσμένοι τῆς νὰ σατυροῦν μὲ τὰ κοστούμια τοὺς γεγονότα τῆς ἐποχῆς. Στὰ 1900 π.χ. ἔδωσε ἕνα χορὸν, ποὺ ἔκανε μεγάλο θόρυβον. Ὡς θέμα εἶχε διαλέξει τὴν... Παγκόσμιαν ἐκθεσιν, ποὺ γινόταν τότε στὸ Παρίσι. Κάθε καλεσμένος, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὑποδύετο καὶ ἀπὸ μιά... ἀτραξιὸν τῆς Ἐκθέσεως! Κάποιος π.χ. μεταμφιεσθῇ σὲ... Πύργον τοῦ Αἴφελ! Ἡ οἰκοδόμησις ὑποδύονταν τὴ «Μεγάλῃ Πύλῃ» τῆς Ἐκθέσεως καὶ ἡ κόρη τῆς τὸ «Παλάτι τοῦ Ἡλεκτρισμοῦ».

Ὁ πρῶτος ποὺ ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τῆς Λεμαίρ, ἦταν ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς Πιέρ Λοτί, ποὺ ἔδωσε στὴν ἐπαυλὶ τοῦ ἕνα χορὸν γιὰ τὸν ὁποῖο γινόταν ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια λόγος στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιῶ. Ὁ χορὸς αὐτὸς ὠνομάσθηκε «Κινέζικος» καὶ κανεῖς καλεσμένος δὲν γινόταν δεκτὸς ἂν δὲν φοροῦσε κινέζικον κοστούμι ὁποιασδήποτε ἐποχῆς.

Τὸ τί γινόταν μέσα στὰ σαλόνια ἐκεῖνα, εἶναι ἀπερίγραπτον!

Οἱ ἀποκρηθᾶτικοὶ χοροὶ στὸ Παρίσι, τὰ παλὰ χρόνια, φημιζόνταν γιὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ κοστούμιού τους!...

Ὁ οἰκοδεσπότης, φορώντας ἕνα θαυμάσιον παλὸν κινέζικον κοστούμι, δεχόταν τοὺς καλεσμένους. Οἱ αἰθουσὲς τοῦ χοροῦ φωτίζονταν ἀπὸ χιλιάδες κεριὰ.

Ἐξάφην, παρουσιάστηκε ἕνας Κινέζος ἀγγελιαφόρος, κρατώντας μίαν παντιέρα ἀπάνω στὴν ὁποία ἦταν γραμμένο κινέζικα: «Σιωπὴ!». Μαζὶ μὲ τὸν ἀγγελιαφόρον, παρουσιάστηκε κί' ἕνας κήρυκας, ποὺ ἀνάγγειλε, ὅτι ἔφτανε ἡ Αὐτοκράτειρα!

Ἡ πομπὴ τῆς Αὐτοκράτειρας ἦταν κατὰ τὸ ὄνειρεμένο. Ἐνόμιζε κανεῖς, ὅτι βρισκόταν πραγματικὰ στὴν Κίνα. Τὴν ἄλλη μέρᾳ, κάποιοι καλεσμένοι, ὁ Σιν-Σουν-Σάο, πραγματικὸς Κινέζος αὐτὸς, ἔλεγε ἐνῶ ἔπαιρνε τὸ τραῖνον γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι:

— Νομίζω πῶς φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου γιὰ δεύτερη φορὰ!...
Νὰ ὅμως κί' ἄλλοι πρωτότυποι χοροὶ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Πρῶτα ἔχουμε τὸ «Χορὸν τῶν Ζώων», ποὺ διοργάνωνε στὸ μέγαρον τῆς ἡ πριγκίπισσα ντὲ Λαγκάν. Οἱ καλεσμένοι εἶχαν μεταμφιεσθῇ σὲ διάφορα ζῶα καὶ φαντάζεστε τί διασκεδαστικὸν σύνολον ἀποτελοῦσαν! Λιοντάρια χόρευαν μὲ τίγρεις, γαϊδουράκια μὲ καμηλοπαρδάλεις, πιθηκοὶ μὲ ἀγριογαῖτες!...

Ἡ κυρία Ἐντμόντ Μπλάν διοργάνωνε ἐπίσης τὸν χαριτωμένον «Χορὸν τῶν Χωρικῶν». Ἡ διακόσμησις τοῦ σαλονιοῦ παρίστανε μίαν χωρικὴν ταβέρναν. Οἱ καλεσμένοι φοροῦσαν ὅλοι χωρικάτα κοστούμια. Τὰ φαγάκια δὲ, τὰ κρασιά καὶ τὰ σεργίτια, ἦσαν ὅλα χωρικάτα...

Μιὰ ἄλλη ἀριστοκρατίσσις, εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ δώσῃ μίαν πολὺν πιὸ πρωτότυπην χοροεσπερίαν. Ἐδωσε τὸ «Χορὸν τῶν Βασιλέων». Ὅλοι οἱ ζωντανοὶ βασιλεῖς ἀντιπροσωπεύονταν στὸν χορὸν ἐκεῖνον.

Μὰ κί' ὁ «Χορὸς τῶν Τραπουλόχαρτων» τί σὰς λέει... Τὸν ἔδωσε μίαν Ἀγγλίδα ἀριστοκράτισσα. Οἱ καλεσμέ-

Χοροὶ καὶ πρωτότυποι με-
ταμφιέσεις

νοὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ εἶναι μεταμφιεσμένοι... τραπουλόχαρτα!

Ἐνας ἄλλος χορὸς ποὺ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχίαν, ἦταν κί' ὁ «Χορὸς τῶν Μπεμπηδῶν», ποὺ δόθηκε στὰ 1908 στὸ Παρίσι. Οἱ καλεσμένοι ἦσαν μεταμφιεσμένοι ἀπλοῦστατα σὲ... μπεμπέδες καὶ μπεμπέκες! Καὶ τίποτα δὲν ἦταν πιὸ κομικὸ ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ κανεῖς σοβαρὲς κυρίες καὶ ἡλικιωμένους κυρίους μὲ ποδίστους ἀστρες καὶ κοντὰ καλτσάκια!

Ὅσο προχωροῦμε σὲ παλιότερους χρόνους, τόσο βλέπουμε τ' ἀποκρηθᾶτικο κέφι ν' αὐξάνῃ.

Τὴν ἐποχὴ τῆς 2ης Αὐτοκρατορίας στὴ Γαλλίαν, οἱ ἀποκρηθᾶτικοὶ χοροὶ εἶχαν ἕνα μπρίον, ποὺ δὲν τὸ ξαναεῖδαν ἀπὸ τότε. Ὁ ἐπίσημος χορὸς ἦταν ὁ Χορὸς τῆς Ὀπερας. Ὁ πανζουρλισμός ποὺ ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ, ἦταν κατὰ ἀφάνταστο! Ἡ σαμπάνια ἔτρεχε ἀβόητον κί' ὅλοι γλεντοῦσαν χωρὶς καμμία ἐτικέταν...

Τὴν ἰδίαν περίπτωσιν ἐποχὴν, κάποιοι ἐκκεντρικὸς Ἀγγλος, ἐμφανίσθηκε μεταμφιεσμένος σὲ νεκρὸ! Φοροῦσε μίαν μάσκα νεκροεφθαλμῆς, ἦταν τυλιγμένος μέσα σὲ σάβανον καὶ στὴ ράχη

τοῦ κρατοῦσε τὴ νεκρικὴ τοῦ κάσσι!...

Οἱ ἀποκρηθᾶτικὲς γιορτὲς ποδῶν ὁ Ναπολεὼν ὁ 3ος καὶ ἡ σύζυγός του Εὐγενία, ἔμειναν θρυλικὲς γιὰ τὸν πλοῦτον τους. Ὁ «Χορὸς τῶν Ἡλυσίων» μάλιστα, ἀναφέρεται ἀκόμα σὰν κατὰ μο-ναδικὸν στὸ εἶδος του.

Ὁ χορὸς αὐτὸς δόθηκε σ' ἕνα θαυμάσιον πάρκον. Ὑπηρετοῦσαν δὲ σ' αὐτὸν «νεράιδες» καὶ μεσαιωνικὰ «παιδοπούλα».

Ὁ κήπος αὐτὸς ἦταν στολισμένος φαντασμαγορικὰ ἀπὸ τοὺς σκηνογράφους τῆς Ὀπερας. Ὅσο γιὰ τὴν Αὐτοκράτειραν, εἶχε μεταμφιεσθῇ σὲ Ἀρτέμιδα, ἐνῶ οἱ περισσώτεροι ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους τῆς φοροῦσαν κοστούμια, ποὺ θυμίζαν διάφορα μυθολογικὰ πρόσωπα.

Ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε καὶ τὸ φαντασμαγορικὸν χορὸν, ποὺ ἔδωσε στὴ Βίλλα της, στὸ Σαιν-Κλου, ἡ κόμισσα Κλερμόν-Τοννέ, καὶ ποὺ ἔμεινε ἱστορικὸς γιὰ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν ἀμφιέσεων. Κάθε καλεσμένος εἶχε μασκαρευθῇ σ' ἕνα ἐξωτικὸν λουλούδι ἢ ποῦλι.

Ὁ περίφημος γιὰ τὴς ἐρωτικὲς κατακτήσεις του, κόμης Μπονὺ ντὲ Καστελάν, ἀνακρηρύχθηκε «Βασιλεὺς» τοῦ ἀποκρηθᾶτικοῦ αὐτοῦ χοροῦ, γιὰτὶ ἡ μεταμφιέσις του ἦταν ἡ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες. Ὁ γυναικοκατακτητὴς αὐτὸς παρουσιάστηκε ὡς... παπαγάλος τῆς Βραζιλίας!

Ἔτσι περνοῦσαν τὴς Ἀποκρῆς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, μέσα σὲ μίαν ἀτμόσφαιραν εὐθυμίας, ἐξωφρενισμοῦ καὶ ὑπερβολῆς σὲ ὅλα!...

☼☼

Ἀποκρηθᾶτικα μυστικά

Ὁ Φρειδερίκος τῆς Πρωσίας εἶχεν ἀπαγορεύσει στοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν ἀνακτόρων του νὰ πᾶνε σ' ἕνα χορὸν μεταμφιεσμένων, ποὺ θὰ δινόταν τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀποκρῆς.

Ἐνας νεαρὸς ὅμως ἀξιωματικὸς, παρὰκονε τῆς διαταγῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ μεταμφιέσις του θὰ τὸν ἔκανε ἀγνωρίστο. Ὁ βασιλεὺς, ὅμως, ποὺ εἶχε πᾶσι τὸν χορὸν, μεταμφιεσμένους κί' αὐτὸς, τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν ρώτησε:

— Δὲν εἶστε ἀξιωματικὸς τῶν Ἀνακτόρων;

— Ναι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ θὰ εἶναι κακοῦς ὁποῖος θὰ μὲ μαρτυρήσῃ ἢ θὰ διαδῶσῃ ὅτι βρισκόμην ἐδῶ!...

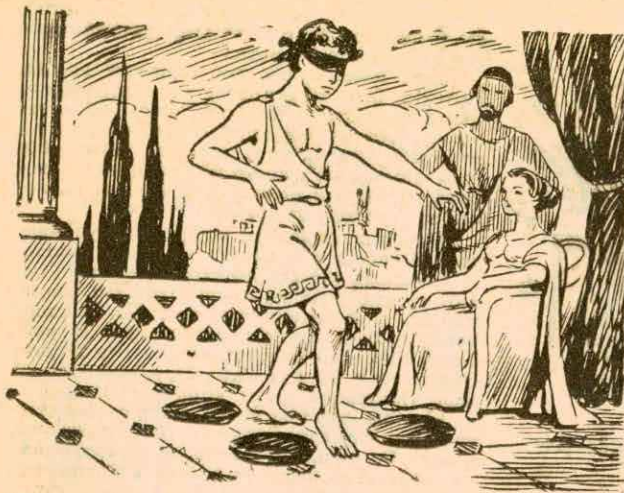
Ὁ βασιλεὺς, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτα, ἀπομακρυνθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρᾳ, ὅμως, καθὼς ἐπιθεωροῦσε τὴν ἀνακτορικὴν φρουράν, τοῦτε χαμηλόφωνα:

— Σὰς προβιάζω σὲ λοχαγόν, ἀλλὰ θὰ εἶναι κακοῦς ὁποῖος... τὸ διαδῶσῃ!...

Ὁ ἀξιωματικὸς ὑποκλίθηκε καὶ ξαναγύρῃ στὴ θέσι του, ζεματισμένος, φυσικὰ, μὲ τὸ πάθημά του, ποὺ τὸ φύσαγε καὶ δὲν κρύωνε...

«Έβαζαν τα παιδιά να κάνουν μερικά βήματα ανάμεσα σε τρεις πίτες...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Το θέατρο είναι έργο καθαρά ελληνικό. Τα πρώτα σπέρματά του, όπως αναφέρει και ο Πλάτων, παρουσιάστηκαν στην Κρήτη του Μίνωος, όπου υπάρχει το τετράγωνο θεατράκι της Κνωσού, μέσα στο οποίο περιόταναν συμβολικά τη γέννηση του Διός και το γάμο του με την «Ηρα, χωρίς ομιλίες, μ' έκφραση της παντομίμας μόνο. Συγχρόνως με τους Κρητικούς, οι Πελασγοί τσομπάνηδες έκαναν χορούς προς τιμή του αγαπημένου τους θεού Πανός, ντυμένοι με προδιές και κέρατα τράγων. Με τον καιρό όμως ο χορός άρχισε να κατακτά όλους σχεδόν τους Έλληνες.

Ο τύραννος των Αθηνών Πεισίστρατος, φιλόμουσος σαν τον έγγονό του Περικλή, για να δώσει λίγη διασκεδάσι στους Αθηναίους — τους οποίους ανάγκαζε να δουλεύουν έντατικά — άρχισε να οργανώνει διάφορες τελετές με χορούς. Οι μητέρες για να μάθουν τα παιδιά τους να χορεύουν, τους έδεναν τα μάτια κι' ύστερα τα έβαζαν να κάνουν μερικά βήματα ανάμεσα σε τρεις πίτες. Το παιδί που κατάρθωνε να τις περάσει χωρίς να τις πατήσει, τις έπαιρνε δικές του. Αν συνέβαινε το αντίθετο έμενε νησιτικό όλη μέρα. Με τον τρόπο αυτό τα παιδιά μάθαιναν το ρυθμό του βαδίσματος και προετοιμάζονταν έτσι να μπουν στην ομάδα των χορευτών. Ωστόσο από το γεγονός αυτό έμεινε ως τα χρόνια μας η φράση «πάτησες την πίτα» που τη λέμε ειρωνικά, για κείνους που χειρίζονται άσχημα μίαν υπόθεση.

Μερικά χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα, υπήρχε κάποτε μία μεγάλη τοποθεσία που την έλεγαν Αλωνάρα. Ως τα 1865 περίπου, το μέρος αυτό ήταν καφάτοιο από χιλιάδες πεύκα και από διάφορα άλλα όπωροφόρα δέντρα: Μηλιές, πορτοκαλιές, λεμονιές, νερατζιές και άκοκτες καστανιές. Από τις τελευταίες, δεν υπάρχει σή-

μερα σχεδόν ούτε μία. Τα δέντρα αυτά, όπως και ολόκληρη η περιοχή, δεν είχαν ιδιοκτήτη. Κανείς δεν τα φύλαγε, αλλά και κανείς δεν τολμούσε να χτίσει σπίτι εκεί τριγύρω, γιατί όπως είναι γνωστό, την εποχή εκείνη σε όλη την Αττική βασίλευαν οι διάφορες λημοσυμμορίες με αρχηγούς το Νταβέλη, τον Καρακάση, τον Τσουλή και άλλους. Η Αλωνάρα όμως ήταν σωστός πειρασμός για τους Αθηναίους, ιδίως το καλοκαίρι, που ξεροψήνονταν μέσα στα στενόχωρα σπιτάκια της μικρής τότε πρωτεύουσας. Έτσι πολλοί τολμηροί, αποφάσιζαν να εκδράμουν ως εκεί. Προτού όμως ακόμη βασιλέψι ο ήλιος, παρατούσαν την πρόσφινη εκείνη ζουγκλά της Αττικής και γυρνούσαν λυπημένοι στην Αθήνα. «Εκεί φυσά, έλεγαν ο ένας στον άλλον, ενώ εδώ πεθαίνει κανείς από την καψα». Κι' αυτό το έλεγαν τόσο συχνά, που η Αλωνάρα έγινε σιγά-σιγά Κηφισιά, από παρασθορά των λέξεων «εκεί φυσά».

Όταν οι Αθηναίοι νίκηθηκαν από τους Λακεδαιμόνιους, υποχρεώθηκαν να τους παραδώσουν όχι μόνο την πόλη τους, αλλά και όλες άλλες πόλεις είχαν υπό την κυριαρχία τους. Νικήθηκαν δηλαδή κατά κράτος. Την εποχή εκείνη οι Αθηναίοι κατείχαν και τη Σάμο. Έλπιζαν όμως ότι αυτήν του-

Από το εγχόμενο τεύχος ο ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, Μαιευτήρ-Γυναικολόγος, θα παρέχει τις Ιατρικές συμβουλές του δωρεάν στις αναγνώστριές μας, που θα επιθυμούν να έχουν την γνώμη του επί ζητημάτων της άρμοδιότητάς του. Μπορούν ν' απευθύνουν την επιστολήν τους στα γραφεία του «Θησαυρού», δόδος Σανταρόζα 5.

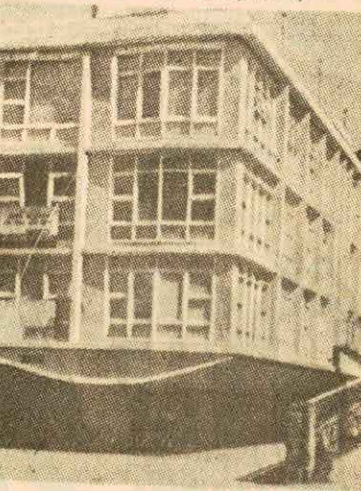
λάχιστον, θα τους την αφήνουν οι νικηταί. Σχηματίστηκε τότε μία επιτροπή από ένενά δημογέροντες και έπισκέφθηκαν τον αρχηγό τους, το Λύσανδρο, για να τον παρακαλέσουν να μην τους πάρη το νησί, που η εκμετάλλευσή του τους έδινε μεγάλα κέρδη. «Αν μας πάρης τη Σάμο, του είπαν, μας καταδικάζεις στην αφάνεια που είναι χειρότερη κι' από το θάνατο. Άλλωστε οι Σαμιώτες είναι λαός επαναστατικός, που μόνο εμείς μπορούμε να τον κάνουμε καλά». Ο Λύσανδρος όμως όχι μόνο αρνήθηκε να τους την αφήσει, αλλά και τους αποκρίθηκε όπως τους άξιζε: «Εσείς δεν είσατε ικανοί να κυβερνήσετε τον εαυτό σας και θέλετε υπηκόους;» Από την απάντησή αυτή προήλθε η αρχαία παροιμία «δεν αυτόν ούκ έχει, Σάμον θέλει». Σαν απήχησι λοιπόν της παροιμίας αυτής βγήκε και η νεώτερη φράση: «Δεν ορίζει τον εαυτό του και στη Σάμο πάει γι' αφάνειας», που τη λέμε συνήθως για κείνους που πιστεύουν ότι είναι πλάσιμον για μεγάλα έργα, ενώ δεν έχουν καμμία δυνατότητα.

Πολύ συχνά διαβάζουμε στις εφημερίδες τη φράση: «Ενίκησε νίκη Κασμεϊάν». Η φράση αυτή είναι αρχαϊστική. Κατά τη μυθολογία, όταν ο Ζεύς έκλεψε την ωραία Εύρωπη — αδελφή του Κάδμου — ο πατέρας του τελευταίου, που ήταν βασιλιάς της Φοινίκης, τον έστειλε να τη βρή και να τη φέρη πίσω. Ο Κάδμος έφυγε αμέσως και γυρίζοντας από τόπο σε τόπο, έφτασε και στο μαντέιο των Δελφών. Ρώτησε τότε την Πυθία να του πη που βρίσκεται η αδελφή του. Άλλ' εκείνη του είπε, πως αν θέλη να τη φανερώσει, να την κρησφύγετο των δύο έρωτευμένων, εκεί που θα συναντήση βώδι με κόκκινες και μαύρες βούλες στο σώμα του, να χτίσει μία καινούργια πολιτεία. Ο Κάδμος έφυγε απογοητευμένος. Όταν όμως έφτασε στη Βοιωτία, είδε ξαφνικά μπροστά του να βόσκει ένα βώδι ακριβώς όπως του το περιέγραψε η Πυθία. Αμέσως λοιπόν κάλεσε πολλούς και γρήγορους εργάτες για ν' αρχίσουν το χτίσιμο. Ωστόσο στην περιοχή εκείνη ζούσε — κατά τη μυθολογία πάντοτε — ένας φοβερός δράκος, που τον προστάτευε ο θεός του πολέμου, ο Άρης. Όποιοι περνούσε από εκεί, έδιναν και τον νικήση και να τον σκοτώσει. Αυτή λοιπόν είναι η νίκη του Κάδμου που όμως του βγήκε σε κακό. Γιατί όταν ο Άρης έμαθε το φόνό του δοσάκου, υποχρέωσε το βασιλόπουλο να τον υπηρετήσει οχτώ ολόκληρα χρόνια. Με λίγα λόγια, η Κασμεϊά αυτή νίκη υπήρξε βλαβερή για το νικητή.

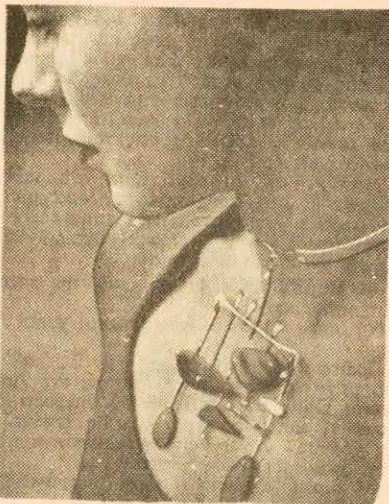
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Σε λίγες μέρες θα προβληθώ στην Αθήνα το νέο ελληνικό φιλμ «Το ξυπόλυτο τάγμα». Η υπόθεσις του έργου είναι εμπνευσμένη από τους άγones της νεολαίας κατά την κατοχή. Τα εξωτερικά του φιλμ γυρίστηκαν στη Θεσσαλονίκη και τα εσωτερικά στο Χόλλυγουντ. Πρωταγωνίστρια του έργου, που χρηματοδότησε ο Έλληνοαμερικανός Πίτερ Βουδούρης είναι η Έλληνίδα Μαίρη Κωστή πολύ γνωστή στην Αμερική. Ιδίως ως φώτερη της τηλεόρασης.

ΤΟ ΜΕΤΕΩΡΟ ΣΠΙΤΙ

Το σπίτι αυτό χτίστηκε, πρό τινος, στην Αυστραλία. Έχει εν συνόλη 12 κατοικίες και σπριζείται πάνω σε πέντε κολλώνες από μπeton άρμε. Ο στεγασμένος χώρος χρησιμοποιείται ως γκαράζ από τους ενοίκιους που έχουν αυτοκίνητα.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Πώς βρίσκει αυτό το πρωτότυπο παρισινό κοσμήμα; Το κατασκευάζει μαζί με άλλα παρομοία μία νεαρά Σουηδέζα που αγάπησε και παντρεύτηκε ένα Γάλλο και αντί της έμπνευσης της από τα θέλητρα του Παρισιού. Πάνω σε κατεργασμένο ασμένιο σύρμα κολλάει πολύχρωμες γυαλινές χάντρες και κάνει διάφορα πρωτότυπα κοσμήματα.

Τυρί. Ότι τρώτε τυρί: μικρές στενοχώριες.

Τυφλοπόντικας: ύπουλος και δόλιος έχθρος από τον όποιον πρέπει να φυλάγεσθε.

Τυφλός: άρρώστεια, άποτυχία. Ότι έλεε ένα τυφλό: μία υπόθεσις σας που την θεωρούσατε χαμένη, θα πάρη εύχρηστη τροπή.

Υ.

Υάκινθος: άδολη και άγνη άγάπη.

Υδρία. Γεμάτη: χαρά, εὐημερία. Άδεια: φτώχεια. Σπασμένη: άποτυχία.

Υπηρέτης: οικογενειακές σκοτούρες.

Υπόγειο: υπερδεμένη υπόθεσις. Ότι κατεβαίνετε σε υπόγειο: κίνδυνος.

Φ.

Φαγοϋρα: περιπλοκές, υπερδέματα στις υποθέσεις σας. Αυτό το όνειρο είναι κάποτε προφητικό. Η φαγοϋρα σε ώριμο μέρος του σώματος προαναγγέλλει ασθένεια δερματική ή άλλη (ιατρική παρατήρησις).

Φάλαγμα: σοβαρός κίνδυνος. Φανέρια: Αναμμένο: ευτυχία, καλή έκβασις των υποθέσεών σας. Σβυστό: άποτυχία, στενοχώρια.

Φάντασμα. Λευκό: χαρά, παρηγορία, υγεία, ευτυχία, προμήνυμα ότι οι υποθέσεις σας θα πάνε καλά. Μαύρο: λύπη, στενοχώρια, πένθος. Πολλά φαντάσματα: βρισκόσαστε σε πολύ άσχημη θέση, προσέξτε! Φάντασμα που μιλάει: μην περιφρονήτε τις συμβουλές που σας δίνουν γιατί θα μετανοιώσετε. Φάντασμα με βαρεία και σκούρα ρούχα: σοβαρή ασθένεια, κίνδυνος.

Φάρος: υγεία, χαρά, πρόοδος στις υποθέσεις σας, ευημερία.

Φασιανός: διασκεδάσις, κραιπάλη. Φέρετρον: χαρά, θεραπεία. Κατά τον Χαλil έλ Μασουρί, τον περίφημο Άραβδα όνειρομάντη: Όταν βλέπετε πολλά φέρετρα σ' ένα μέρος: επιδημία. Όταν βλέπετε ένα φέρετρο που το μεταφέρουν στα χέρια: σύντομο ταξίδι. Όταν βλέπετε πώς είσατε ζωντανός μέσα σ' ένα φέρετρο:σοβαρώτατος κίνδυνος για την υγεία σας. Όταν βλέπετε πώς είσατε νεκρός μέσα σ' ένα φέρετρο: υγεία, χαρά. Όταν βλέπετε μία νέα μέσα σ' ένα φέρετρο: σύντομος γάμος.

Φιάλη. Με καθαρό νερό: χαρά, ευτυχία. Με ακάθαρτο νερό: στενοχώριες.

Φίδι: έχθρος. Ότι το σκοτώνετε: νίκη, θρίαμβος, θα υπερηδύσετε τα εμπόδια που παρουσιάζονται στο δρόμο σας. Φιλί. Αν δώτε ότι σας φιλούν: άπάτη, προσοσία εις βάρος σας. Αν δώτε ότι σας φιλεί νεκρός: σύντομη συνάντησι με προσφιλές σας πρόσωπο.

Φιλονεικία. Αν δώτε ότι φιλονεικείτε με γνωστό σας πρόσωπο: συμφιλίωσι, όμόνοια, άγάπη. Αν δώτε, ότι φιλονεικείτε με άγνωστο πρόσωπο: απροσδόκητο εμπόδιο, υπερδέματα στις υποθέσεις σας.

Φίλος. Αν δώτε στον ύπνο σας, ότι βρισκόσαστε με φιλικό σας πρόσωπο: καλό σημάδι, οι υποθέσεις σας θα ευδωθούν. Φίμωτρο. Αν δώτε, ότι σας βάζουν φίμωτρο στο στόμα: προσοσία, δυστύχημα. Αν δώτε έναν άλλον με φίμωτρο: κίνδυνος που δεν τον υποπευδύσατε, οι έχθροί σας σας πολεμούν με δόλια μέσα.

Φλόγα. Που άνεβαίνει ίσια: νίκη, θρίαμβος. Που τρέμει: αμφίβολη επιχείρησι. Που σκορπίζει άπλετο φώς: επιτυχία που δεν την περιμένετε. Κόκκινη: θυμός. Που σβύνει: απογοήτευσι, άποτυχία. Φόβος. Αν δώτε στον ύπνο σας, ότι φοδόσαστε: καρδιακή αδυναμία (ιατρική παρατήρησις).

Φονεύω: κακό σημάδι, ή δογή σας θα σας παρασύρη σε βίαιες πράξεις. Αν δώτε ότι σας φονεύουν: κίνδυνος, καταστροφή, σοβαρή άρρώστεια.

Φόνος. Όταν βλέπετε, ότι σκοτώνουν κάποιον: θα υπλехθήτε σε σκοτεινή υπόθεσι.

Πώς να εξηγήτε τα όνειρά σας

Συμβολικά και προφητικά όνειρα

Φοϋρνος. Που καίει: ευημερία, άνεσι. Σδυμένος: φτώχεια, δυστυχία. Φόρεμα: ασθένεια, τραύμα. Φόρεμα. Καινούργιο: χαρά. Φθαρμένο: φτώχεια. Ότι βγαζετε το φόρεμά σας: άπερισκεψία, παρέκτροπή.

Φορτίο: κόποι που θα σας αποφέρουν κέρδη.

Φράχτης: εμπόδιο. Που τον πηδάτε: θα υπερηδύσετε ένα σοβαρό εμπόδιο.

Φρέαρ: βλέπε πηγάδι.

Φρούτα. Όριμα: χαρά. Άγουρα: στενοχώρια.

Φρύνος: Κάποιος σοβαρός κίνδυνος σας απειλεί, φυλαχθείτε!

Φτερά. Ότι έχετε φτερά: κοινωνική άνωψωσις, ευημερία.

Φτύσιμο: καταφρόνια, προσβολή.

Φτώχεια. Αν δώτε ότι είσατε φτώχος: εύχρηστη άλλαγη της καταστάσεώς σας.

Φυλακή. Ότι σας βάζουν φυλακή: στενοχώριες, έπαγγελματική ή κοινωνική υποδούλωσις. Ότι βγαίνετε από τη φυλακή: έλευθερία, θεραπεία από ασθένεια, έπιτυχία.

Φύλλα. Δροσερά: ευημερία. Ξερά: άρρωστεια.

Φωλιά. Που την βλέπετε απ' έξω: έρωτικός δεσμός, κέρδος. Με πουλιά: ευτυχία. Άδεια: χωρισμός που θα σας λυπήσει πολύ. Με φίδια: ύπουλοι και δόλιοι έχθροί.

Φωνή. Φωνές που άκούτε στον ύπνο σας: υπερδέματα, φασαρίες.

Φώς: χαρά, ευτυχία. Που σβύνει: άποτυχία, λύπη.

Φωτιά. Ότι άνάβετε φωτιά: κάτι το πολύ σοβαρό θα συμβή στη ζωή σας. Φωτιά με καπνό: φιλονεικία, ρήξις. Χωρίς καπνό: υγεία, χαρά. Φωτιά που σας καίει: επικίνδυνος έχθρος. Σδυμένη: λύπη.

Φωτογραφία: άπάτη. Αν βλέπε-

τε τη φωτογραφία σας: ασθένεια. Φωτοστέφανος: τιμή, δόξα, κοινωνική άνοδος. Φωτοχυσία: χαρά, ευτυχία.

Χ.

Χαϊδεύω. Αν δώτε ότι σας χαϊδεύουν: σπορη, άγάπη. Αν δώτε ότι χαϊδεύετε άλλον: στενοχώρια.

Χάλαζα: λύπη, ζημιές.

Χαλίκια: δυσκολίες, εμπόδια.

Χαρά. Αν δώτε στον ύπνο σας ότι είσατε χαρούμενος: λύπη, στενοχώρια. Αν δώτε άλλους να χαίρωνται χωρίς να μετέχετε και σεις: παραγκωνισμός, έγκατάλειψις, έρωτική λύπη.

Χάρτες. Αν δώτε ότι κυττάζετε χάρτες: σύντομο και μακρινό ταξίδι.

Χαρτιά. Ότι παίζετε χαρτιά: θα χάσετε χρήματα. Αν βλέπετε άλλους να παίζουν: προσπαθούν να σας παρασύρουν σε έπισφαλή υπόθεσι.

Χαρτονομίσματα. Ότι σας δίνουν χρήματα: ζημία. Ότι μετράτε χαρτονομίσματα: χρηματική στενοχώρια.

Χείλη: ειλκρινεία, πίστις. Βαμμένα: άπάτη, πειρασμός.

Χείμαρρος: εναντιότητες, κίνδυνος. Ότι παρασύρεσθε από χείμαρρο: μεγάλη ζημία, καταστροφή.

Χειροκροτήματα: θα σας κάμουν μία σοβαρή έπίπληξις. Ότι χειροκροτείτε άλλον: ενίσχυσι, βοήθεια.

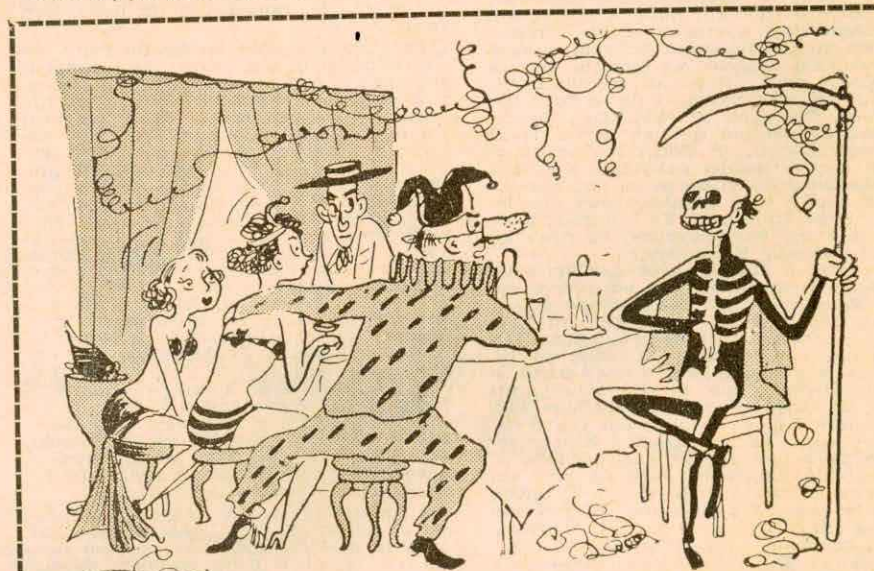
Χειρούργος: σοβαρή ασθένεια. Ότι ένας χειρούργος σας κάνει έγχειρησι: συμβουλευθείτε το γιατρό σας. Τα όνειρα αυτού του είδους έχουν συνήθως προφητικό χαρακτήρα.

Χέλι. Ζωντανό που γλυστράει από τα χέρια σας: θα χάσετε από άπερισκεψία μία μεγάλη εύκαιρία. Νεκρό: θα ικανοποιήσετε μία έκδικήσι σας. Πολλά χέλια: ύπουλοι έχθροί που καραδοκούν την κατάλληλη εύκαιρία για να σας βλάψουν.

Χελιδόνι: χαρά στο σπίτι, ευτυχία. Χελιδόνι που φεύγει από το σπίτι: στενοχώριες, φτώχεια. Χελιδόνι που μπαίνει στο σπίτι: εύχρηστα νέα, ευτυχία. Νεκρό χελιδόνι: θα χάσετε την άγάπη προσφίλους σας προσώπου. Ότι σκοτώνετε χελιδόνι: ό έγωισμός σας θα σας παρασύρη να φανήτε άγνώμων σε πρόσωπο που σας έχει ευεργετήση.

Χέρι. Ότι σας χαϊδεύουν το χέρι: κολακείες. Κομμένο χέρι: θα χάσετε έναν πολύτιμο φίλο ή συντροφο. Ακάθαρτο χέρι: θα σας ζητήσουν χρήματα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΜΠΑΛ ΜΑΣΚΕ

— "Όποιος και νάσαι, φίλε μου, κάνε μου τη χάρι να καθήσης σε κανένα άλλο τραπέζι!...

Οι παλποί φίλοι της την κατέκριναν, που καταδίκασε την εξαιρετική ομορφιά της στην αφάνεια...

Η όσιομάρτυς Ευδοκία

Παλινεστιαστικές παραδόσεις

Η 'Ηλιούπολις της Συρίας δεν είχε κόρη πιο όμορφη από την Ευδοκία τη Σαμαρείτισσα. Όλες οι κοπέλλες την εζηλεύαν κι' όλοι οι νέοι ήταν έρωτευμένοι μαζί της. Κι' επειδή η Ευδοκία ήταν ειδικά όμορφη, διασκέδαζε ελεύθερα μαζί τους. Έτσι ήρθε καιρός που γύρω της σχηματίστηκε στρατός ολόκληρος από θαυμαστάς.

Σίγα-σιγά όμως, οι άντρες, που έζητευαν για να γίνουν δεκτοί κοντά της, άρχισαν να της προκαλούν την άδεια. Το σίδημα αυτό δεν άργησε να το νοιώσει και για τον ίδιο τον εαυτό της!

Σ' αυτή λοιπόν την ψυχολογική κατάσταση βρισκόταν η Ευδοκία, όταν είδε μία μέρα από το παράθυρό της έναν άντρα να βγαίνει από το αντικρινό σπίτι.

Ήταν ντυμένη μ' ένα υπέροχο φόρεμα και μόλις πριν λίγη ώρα είχε δει στον καθρέφτη τη σαγηνευτική ομορφιά της. Ο άντρας όμως εκείνος, μόλις την είδε, γύρισε το πρόσωπό του αλλού και συνέχισε το δρόμο του.

Η αδιαφορία αυτή την αναστάτωσε. Την άλλη μέρα, την ίδια ώρα η Ευδοκία βρισκόταν πάλι στο παράθυρό.

Όταν λοιπόν ο άντρας εκείνος παρουσιάστηκε στην αντικρινή πόρτα, η Ευδοκία έγινε κατακοκκίνη από τη συγκίνηση. 'Εκείνος όμως, χωρίς πάλι να σηκώσει τα μάτια του να την δει, προχώρησε στο δρόμο του.

Τη νύχτα η αμαρτωλή Σαμαρείτισσα, που κοιμόταν από τον πυρετό, έβρισκε στο παράθυρό της, κυττάζοντας τα άστρα.

Κατά τα μεσάνυχτα η Ευδοκία άκουσε μία γλυκιά αρμονία να έρχεται από το αντικρινό σπίτι. Ήταν μία αρμονία απλή, σεμνή, που τη συγκινούσε ως τα βάθη της καρδιάς. 'Ανάμεσα σε γυναικείες φωνές, άκουγονταν και μία αντρική φωνή. Τίνας να ήταν άραγε; Η Ευδοκία τέντωσε τ' αυτιά της ν' ακούσει καλύτερα. Και τότε απερίφηκε ότι οι άνθρωποι που έμεναν στο απέναντι σπίτι ύμνολογούσαν τον 'Ιησού.

Ήταν Χριστιανοί. Κι' ο άντρας εκείνος, που την περιφρόνυσε, θα ήταν κι' αυτός σφαλώς Χριστιανός!

Ός τότε η Ευδοκία είχε ακούσει τους ανθρώπους της φυλής της να μιλάνε για τους Χριστιανούς με τα χειρότερα λόγια.

Δύο μέρες ακόμη συνέθεσαν τα ίδια. Η αμαρτωλή Σαμαρείτισσα τώρα όμως δεν περιποιόταν τον εαυτό της, όπως πρώτα. Μα πάλι ο άγνωστος, που ήταν αρκετά ώριμος, έδινε από το αντικρινό σπίτι χωρίς να κυττάει προς το παράθυρό της.

Τέλος η Ευδοκία άκουσε μία νύχτα πάλι τη γλυκιά εκείνη μελωδία. Φόρεσε τότε το πιο σεμνό φόρεμά της, σκέπασε μ' ένα μαύρο πέπλο το πρόσωπό της και χτύπησε την αντικρινή πόρτα. Ο ύμνος αμέσως έπαψε. 'Επειτα τις άνοιξαν και την ρώτησαν το όνομά της. Η Σαμαρείτισσα δεν απάντησε. Θεώρησε τον εαυτό την ένοχο. Κι' από το φόβο μήπως δεν την δεχτούν είπε ένα άλλο όνομα.

Οι καλοί άνθρωποι εκείνου του σπιτιού την δέχθηκαν με ευγένεια και την έβαλαν σ' ένα δωμάτιο, όπου παρουσιάστηκαν μόνον οι οικοδεσπότες. Η Ευδοκία, βγαδώντας τότε το πέπλο της, στάθηκε ντροπαλή και περίμενε τις εντυπώσεις τους από την απόκρυψη αυτή.

Οι Χριστιανοί όμως σύζυγοι, αφού αλληλοκυτάχθηκαν, έκαμαν ότι δεν την γνωρίζουν και την περιποιήθηκαν.

Η Ευδοκία, εκπληκτική από την ευγενική συμπεριφορά των γειτόνων της, θέλησε να δικαιολογηθεί για την επίκεψη της. Τους είπε λοιπόν ότι από εδώ και μερικές μέρες ήταν τόσο στενοχωρημένη, ώστε κανένα φάρμακο δεν μπόρεσε να της ησυχάσει την ψυχική της ταραχή. Τη νύχτα όμως, που δεν κοιμόταν, άκουγε τους ύμνους, που έψαλλαν στο σπίτι τους και αυτό την ανακούφιζε. Είχε πει λοιπόν να γνωρίσει τους γείτονές της και να τους εκφράσει την ευγνωμοσύνη της.

'Εκείνοι της απάντησαν ότι στενοχωριόντουσαν για τις λύπες της και ο σύζυγος άρχισε να την παρηγορή.

Σε λίγο μπήκαν μέσα στο δωμάτιο τα παιδιά τους: 'Ενα χαριτωμένο αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι. Η Ευδοκία, βλέποντας την καλή εκείνη οικογένεια, ζήλεψε όχι από κακία, αλλ' από πίκρα. 'Εκείνοι δεν τον είχε δη. 'Αλλά τι περίεργο! Δεν ποθούσε να τον δει με την ανησυχία που είχε το πρωί εκείνο.

Την άλλη μέρα η Ευδοκία πήγε πάλι στο αντικρινό σπίτι. Η καρδιά της χτύπησε, όταν μπαίνοντας, είδε τον άγνωστο της. 'Εκείνος δεν συγκινήθηκε από την παρουσία της. Παίρνοντας τον οικοδεσπότη βγήκε έξω, ενώ η Σαμαρείτισσα έμεινε μόνη με την οικοδέσποινα.

Τότε η Ευδοκία εξομολογήθηκε στην Χριστιανή την ψυχική της τρικυμία.

Η Χριστιανή, αφού της μίλησε με αγάπη, της έδωσε να καταλάβει ότι δεν ήταν αδιάφορος θεός ο 'Ιησούς, αλλά ξέρει να σώσει και να συγχωρή τον κόσμο.

Στο τέλος, ενώ η Σαμαρείτισσα ήταν γονατιστή, η οικοδέσποινα προσευχήθηκε γι' αυτήν και ικέτευε τον 'Ιησού να την σώσει.

Για τη σωτηρία της βοήθησαν κι' οι δυο άντρες και κυρίως ο άγνωστος. Η Ευδοκία έμαθε ότι εκείνος που ζητούσε να βάλει σε πειρασμό, ήταν ο Χριστιανός Ιερέας της 'Ηλιούπολεως.

Στο διάστημα αυτό της κατηχήσεως, η Σαμαρείτισσα έκλεισε το σπίτι της, απόλυσε τις υπηρέτριές της και πήρε για συντροφιά της μία φτωχή χριστιανή.

Η απότομη αυτή μεταβολή της αναστάτωσε τους άστυους φίλους της, γιατί δεν ήξεραν τί μεσολάβησε.

Η Σαμαρείτισσα όμως σε λίγο βαπτίστηκε. Η χαρά των Χριστιανών της 'Ηλιούπολεως ήταν μεγάλη για την επιστροφή της Ευδοκίας στο δρόμο του Θεού.

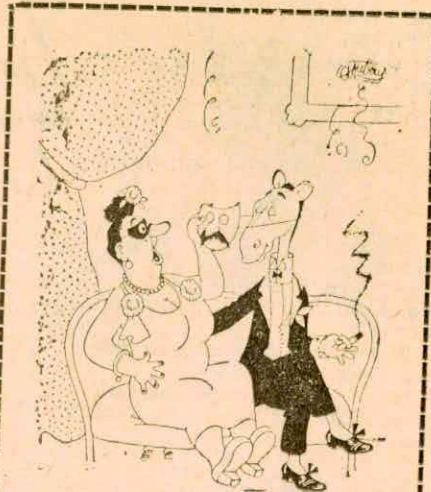
Η Ευδοκία έφυγε από την 'Ηλιούπολη για να μείνει κοντά τη παλιά της ζωή και πήγε σε μία πόλη που δεν ήξεραν το παρελθόν της και αφοσιώθηκε στην υπηρεσία του Χριστού. 'Εκεί έλαμψε η ειλικρίνεια της μετανοίας της και η στερειά της πίστις. Διδασκόντας τους ψαλμούς του Δαυίδ, έκλαιγε στις στροφές τους, που ικετεύουν να μη θυμάται ο Θεός τις αμαρτίες της νεότητος. Η ζωή της ήταν ολόκληρη αοκτική. 'Υστερα από την τόσο πολυτέλεια, φόρεσε ένα φτωχικό ρούχο, και περνούσε την ημέρα της με πολύ λίγη τροφή.

Στη νέα της αυτή κατάσταση έναν μόνο έχθρο είχε η Ευδοκία: Την ομορφιά της. Δεν άργησε λοιπόν να γίνει λόγος ανάμεσα στους εκφύλους, πράγμα που την έκαμε ν' αλλάξει σπίτι. 'Αλλά και εκεί την ανακαλύψαν. 'Ενας μάστορας 'Ηλιουπολίτης τη γνώρισε και θέλησε ν' ανανεώσει την ένοχη φιλία του μαζί της. Η Χριστιανή όμως τον έδιωξε και εκείνος ορκίστηκε να την εκδικηθεί. Σε λίγες μέρες οι 'Ηλιουπολίτες παλποί φίλοι της ήρθαν κι' έπεσαν στα πόδια της και την κατέκριναν που καταδίκασε την εξαιρετική ομορφιά της στην αφάνεια. Η Ευδοκία τους απήδωσε περισσότερο και θέλησε να τους κάνει να μετανοήσουν. Ήταν δέ τόσο η επιμονή της, ώστε οι ειδωλολάτρες αποφάσισαν να την εξοντώσουν. Τότε, επί Τραϊανού έγινε ο μεγάλος διωγμός των Χριστιανών, στα 98-117. Καταγγείλαν λοιπόν την Ευδοκία ως Χριστιανή και την ώδηγησαν στο δικαστήριο.

Ο ειδωλολάτρης έπαρχος θαμπώθηκε από την ομορφιά της. Κι' επειδή λυπήθηκε να θανατώσει μία τόσο ωραία γυναίκα, προσάφησε να την πείσει να θυσιάσει στη είδωλα. Η Ευδοκία όμως του είπε:

— 'Αδιαφορώ για την ομορφιά μου. Αύριο θ' απομεινώνω στο πρόσωπό μου μόνον οι ρυτίδες. Μισώ την ομορφιά μου, που με ώδηγησε στην αμαρτία με διεφθαρμένους φίλους. 'Εχω όμως πια την ψυχή μου στον Χριστό και είμαι έτοιμη να του χαρίσω πρόθυμα και τη ζωή μου.

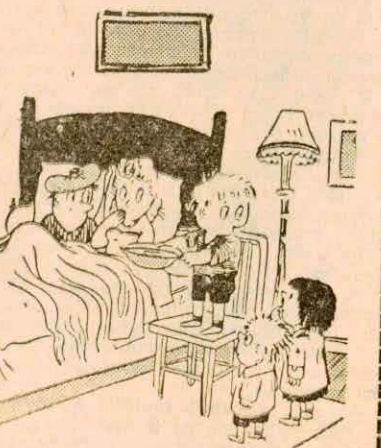
Τότε την βράνισαν και στο τέλος της έκοψαν το κεφάλι. 'Οσοί τότε ένα καυτό γέλο φώτιζε το χέλι της με την έλπίδα ότι το αμαρτωλό της παρελθόν θα καθαριζόταν από το αίμα του μαρτυρίου της.

— 'Ω!... 'Ω!...

— Και τώρα τι λέτε;...

— Κάθε 'Απόρητα τα ίδια! Τη νύχτα γυρίζουν εδώ κι' εκεί και το πρωί είναι άρρωστοι!...

Η Αθήνα

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Την εποχή του Κριμαϊκού πολέμου

Την ειρηνική ζωή της 'Αθήνας του 1854, ήρθε να ταραχθεί ο Κριμαϊκός πόλεμος. 'Ενθουσιασμός και πολεμικός όργασμος σημειώθηκε από τη μία άκρη της Ελλάδας ως την άλλη και όλοι όνειροπολούσαν ένα καινούργιο 21.

Στην 'εθνική αυτή πολιτική» όπως την ονομάζαν οι έφημερίδες, πρωτοστατούσε ο 'Οθων με την 'Αμαλία. Η 'Αθήνα έδινε το συνθημα.

Η κατοχή όμως του Πειραιά (Μάιος 1854) από γαλλικά και αγγλικά στρατεύματα, ανάγκασε τους 'Ελληνες να υποστείλουν τη φιλοπόλεμη σημαία τους.

Οι 'Εθελοντές και οι 'Αντάμειδες του Ψυρρή, που απειλούσαν θεούς και δαίμονες, αν αποβιβάζονταν ξένα στρατεύματα στην 'Ελλάδα, έμειναν μόνο με το τραγούδι τους:

*'Αν σ'ας βαστάει Φράγκοι, έδω'ατε στη στεριά
που θαύρετε της Πλάκας και τού Ψυρρή παιδιά!...

Από την αγγλογαλλική κατοχή, τράβηξε πολλά η πρωτεύουσα και ο Πειραιάς και περισσότερα οι ελληνικές αρχαιότητες, που άφθονες διοχετεύθηκαν τότε στο εξωτερικό, με όλες τις... στρατιωτικές τιμές. Το χειρότερο όμως ήταν η χολέρα που έφερε στην 'Ελλάδα ο ξένος στρατός. Το δέκατο του πληθυσμού της 'Αθήνας πέθανε τότε από την φοβερή αρρώστια και η πόλις είχε έρημο.

Ο Δραγουμης, αυτόπτης μάρτυρας, γράφει, ότι πολλοί 'Αθηναίοι «έγκατέλειπον και τους φίλους τους και τις οικίες τους και πήγαν προς τον θάνατον... Και δεν έβλεπε άλλο, είμη όχηματα και υποζύγια μετακομίζοντας σωρούς ανθρώπων, γυναικών και παιδιών εις ζυγία λιμένας, εις τους άγρους και άλλαχού και άλλο δεν ήκουε ειμη κατακλύσιμα τροχών και ίππων ποδοβολητόν και ύλακας κυνών και όλοφυρμούς των μενόντων. Μετ' όλιγον δέ αι όδοι μετεβλήθησαν εις έρημους, τα έργαστήρια έκλείσθησαν, εντός των οικιών εξέφυγε πάσα φωνή και η πόλις άπ' άκρου εις άκρον έσιγησε, ως άπέραντον νεκροταφείον...».

Πολλές αθηναϊκές οικογένειες ξεκληρίστηκαν έντελώς στη φοβερή έπιδημία. 'Όταν η χολέρα έφθασε στη μεγάλη της έντασι, έφθασαν να πεθαίνουν στην 'Αθήνα 250 την ημέρα, σε πληθυσμό 30 χιλιάδων. Οι πεθαμένοι ρίχνονταν σε κάρρα με ασθένειά και θάβονταν πολλοί μαζί σε μεγάλους λάκκους που άνοιγαν στο νεκροταφείο. Και, επειδή οι περισσότεροι νεκροθάφτες είχαν έσκαφιστή, είτε από την έπιδημία, είτε από πανικό, αναλάβαν τα καθήκοντά τους διάφορα κακοποιά στοιχεία που κάναν τη δουλειά αυτή με πλούσια αμοιβή. 'Από τότε έμεινε για τους τύπους αυτούς και η παρωνυμία του «μόρτη», βγαλμένη από τη γαλλική λέξη mort (πεθαμένος), που κατόπιν πήρε τη γενικώτερη σημασία, που έχει και σήμερα.

Με την ομαδική αυτή ταφή έγινε κι' ένα κωμικοτραγικό έπεισόδιο. 'Εναν μεθυσμένο, που τον βρήκαν ανάσπαστο σ' ένα δρόμο,

τον πέρασαν για πεθαμένο από χολέρα και τον ρίξαν στο κάρρο, μαζί με τους άλλους χολεροβλήτους. Με το τράνταγμα όμως του αμαξίου, ο μεθυσμένος άρχισε να συνέρχεται και, όταν κατάλαβε που τον πηγαίνουν, έδωσε γοερές φωνές...

Μεγάλος πανικός έπιασε τους νεκροθάφτες που συνοδεύαν το κάρρο, γιατί νομίζαν πως βρυκολάκισαν οι πεθαμένοι. Το βάλαν στα πόδια και δεν ένοούσαν με κανένα τρόπο να γυρίσουν πίσω. 'Ο πανικός μεταδόθηκε και στη γύρω συνοικία και όλοι φεύγαν μακριά από τους βρυκόλακες... Χρειάστηκε να επέμβη ο διευθυντής της αστυνομίας, για να συνεχίσει ύστερ' από ώρες «τό μακάβριον αυτό άρμα» την πορεία του στο νεκροταφείο, αυτό το ταξίδιού του 'Χάρωνος» κατευθυνόμενος από την περιπέτεια που είχε περάσει!...

*

Με την περίοδο του Κριμαϊκού πολέμου συνδέθηκε κι' ένα έπεισόδιο που αναστάτωσε την κοσμική 'Αθήνα της εποχής εκείνης. 'Ηρως του έπεισοδίου ήταν ο αξιωματικός του οικονομικού 'Ευστράτιος Ράλλης, ένας φοβερός Δόν Ζουάν της εποχής του.

Ο Ράλλης ήταν άσημότερος και ιδιόρρυθμος, αλλά εύφρεστος, πολύγλωσσος και κοσμικώτατος τύπος.

Μαζί με τους άλλους αξιωματικούς που έφευγαν για να μπουν στο τουρκικό έδαφος, αποφάσισε να πάει κι' ο Ράλλης, επί κεφαλής ενός άνταρτικού σώματος. Δεν έφυγε όμως όπως οι άλλοι όπλαρχηγοί αθόρυβα για τα σύνορα, αλλά θέλησε να δώσει μελοδραματικό τόνο στην αναχώρησή του.

Στην έκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου Καρύστη έγινε μία μεγαλοπρεπής τελετή, στην οποία παρευρέθηκε ολόκληρη η κοσμική 'Αθήνα. Ο Ράλλης δέχτηκε γονατιστός την ευλογία του 'Αρχιεπισκόπου, ενώ πολλοί και ιδίως πολλές, δάκρυσαν από συγκίνηση...

'Αλλά στην εκστρατεία του ο ίππότης αυτός όπλαρχηγός, δεν υπήρξε πολύ τυχερός. Μόλις πέρασε τα σύνορα, τον κυνήγησε ο τουρκικός στρατός και το σώμα του διαλύθηκε. Ο άτυχης Ράλλης αναγκάστηκε να γυρίσει άπρακτος, αφού άφησε στο «πέδιο της μάχης» το αλόγό του και τις άποσκευές του...

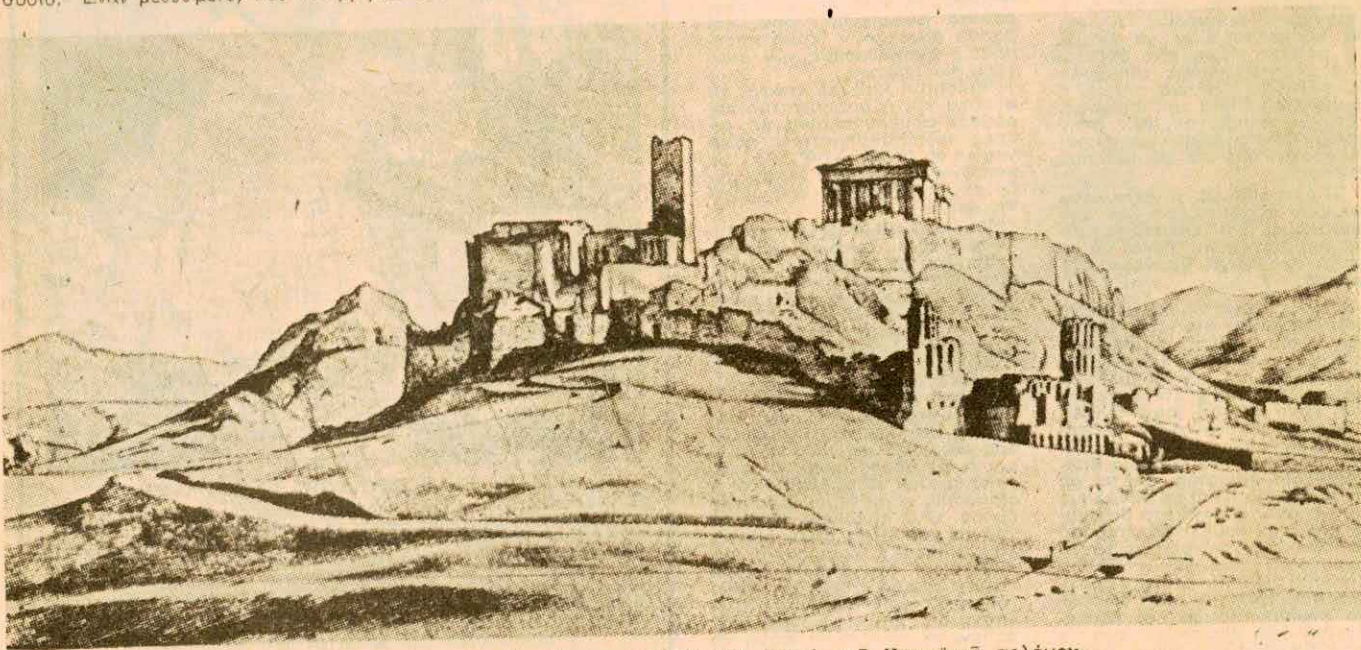
Μαζί με τις άποσκευές του Ράλλη, ήταν κι' ένα δέμα που περιείχε ολόκληρη την έρωτική του αλληλογραφία.

Ο Τούρκος αξιωματικός, όταν είδε τα γράμματα, νόμισε πως έπρόκειτο για σπουδαία έγγραφα και τα έστειλε με ειδικό ταχυδρόμο στην Πόλη, για να μεταφραστούν. Οι πασάδες που τα πήραν, θα αϊσθάνθηκαν αρκετή έκπληξη, όταν μεταφράστηκαν και διαβάσαν το περιεχόμενό τους...

Το πράγμα έγινε γνωστό στην 'Αθήνα και προκάλεσε μεγάλο θόρυβο και μεγαλύτερες ανησυχίες στις ενδιαφερόμενες θαιμάστριες του ρωμαντικού όπλαρχηγού. Στάθηκαν έτοιμους άνθρωποι στην Πόλη για να πάρουν τα γράμματα και ν' αποφευχθεί το σκάνδαλο. Και οι ίπποτικώτατοι πασάδες, που τα είχαν, δέχτηκαν να τα επιστρέψουν μετά το τέλος του πολέμου. 'Ετσι κι' έγινε. Μία μέρα ο Τούρκος πρέσβης στην 'Αθήνα, κάλεσε το Ράλλη σε τραπέζι και, μετά το γεύμα, του έδωσε την πέτιση τσάντα που είχε τα γράμματα με άθικτο το περιεχόμενό της. Συγχρόνως του διαβίβασε τους χαιρετισμούς και το βαθύτατο θαυμασμό των πασάδων της Πόλης!...

'Ετσι, σώθηκε το πολύτιμο έρωτικό άρχειο ενός Δόν Ζουάν του 1854 και η τιμή πολλών γνωστών κυριών της εποχής εκείνης...

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η 'Ακρόπολις με τη γύρω έρημη περιοχή την εποχή του Κριμαϊκού πολέμου

Συμβουλές για τὰ νοσήματα τοῦ χειμῶνα

Ο έρετεινός χειμώνας έμφα-
 νίστηκε με πολλά κρυα και χι-
 όνια και με αρκετή υγρασία. Ή-
 δε έπιδρασε, του έξεδηλώθηκε
 με την εμφάνιση ώριμων σο-
 ράρων λοιμωδών νοσημάτων,
 της πολιομυελίτιδας, της οσ-
 τρακιάς, της λαρίας, καθώς και
 με νοσήματα προερχόμενα α-
 πό ψύξης, που επηρεάζει τα πε-
 ςήνια νοσήματα, όπως της αρθρί-
 τιδας, τους ρευματισμούς, τα
 καρδιακά νοσήματα και την πνι-
 σαι, τη χοληλιθίαση, τη νεφρο-
 λιθίαση, τις νευραλγίες, τα οτι-
 θικά (βρογχικά-πνευμονικά),
 τις έντερικές παθήσεις, τις χι-
 ονιόστες, τέλος δε με την απα-
 ραιτητή γρίπη, εύτυχώς οραή
 προς το παρόν,

Γι' αυτό, από τη σπλήν αυτή, κάνω μία έκκληση στις προϊστάμενες αρχές, όπως οι αποδοχές ζούμενοι εκ του εξωτερικού σε απολύτως υποθαλάσσονται οδ απολύτως από την οικεία υγιονομική υπηρεσία. Άλλως, θα εξακολουθούμε να έχουμε τη μοίρα τύχη της ένδομη- κής εγκαταστάσεως της πολι- ομολογίας. Μήπως περνού- η μεγάλη επιδημία της ευρύρας, ευτυχώς ακινδύνου, δεν ήταν προϊόν ζήτησης μεταφοράς μικρο- βιοφθορών από τα βόρεια που ένδομη;

Και γιὰ νὰ ολοκληρώσωμε καὶ τῶν τριῶν ἀντὶ τὴν λειψιδῶν νοσημάτων τὴν συμβουλευτικὴ κατὰ κεφαλὴν μᾶς, τοιζόμε ἰδιαίτερως καὶ τὸ διαλογούμε μὲ τὸν πῶς δυνατότερον τρόπο καὶ τὸν πῶς φωνῇ, σὰν ἄνθρωποι πῶς ἀπευθύνονται ὁλοφύχοντες σὲ συνανθρώπους τους: Ὅταν παρουσιασθῇ νόσος ἢ ἀδυσχελία, πυρετός, ἔμετος ἢ μικρὰ παῖδια ἢ καὶ σὲ μεγάλους μὴ ἐκπαθεύετε στὴ διάγνωση σας περὶ κρυολογημάτων καὶ στὴ θεραπευτικὴ σας μὲ τὴν γιγνωσκόμενη τῆς παλίας πλεονέκτησιν, γιατί χάνετε τὸν ἀρρώστο σας. Μόλις περάσῃ τὸ πρῶτον εἰκοσιτετράωρον καὶ ἐξακολουθεῖτε τὰ ἴδια φαινόμενα νὰ κατακυριεύουν τοὺς ἀρρώστους.

Σήμερα, εύτυχως, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, η Ιατρική περιθαλπία είναι προσβάσιμη σε όλους και στον καθέναν. Όσο πρωιμότερα νοιάζεστε, τόσο γρηγορότερα απαλλάσσεται από τον τον εφιάλτη της κάθε αρρώστιας και του μεγάλου κινδύνου, που έχει ατθείσει ενέδρα στη ζωή των δικών σας. Γιατί συμβάντα και επιπλοκές σαν της πολιομυελίτιδος, που κασιόταν τον άρρωστο παράλυτο ισθίου, σαν της οσφρακτικής που σάς αφαιρεί τον άρρωστο από νεφρίτιδα ή τον κασιότα καρδιακό έφ' όρου ζωής, σαν της ιλαράς που άναυπηρώνει την άδονοπάθεια, παρουσιάζουν μεγάλους κινδύνους.

Οι προσιτάμενες επίσης άρχες, έπρεπε και πρέπει να έλκουν στα σχολεία μια πιο επιμελημένη φροντίδα στην τακτική απομάκρυνση των χώρων διαμονής των εκπαιδευτηρίων και στην καλή και από την έδρα για τ' απολύτως προληπτικά μέτρα αποφυγής αντισηψίας και προφυλάξεως. Είτε για τις επερχόμενες επιδημίες είτε όχι. Οι νεαροί βλαστοί έχουν ανάγκη μεγαλύτερης κηδεμονίας. Τέλος, η καθαριότητα των κυνίων (χειρών, ποδιών) και κυνίων, καθαρών ενδυματιών, οι αντισηπτικές πλύσεις του στόματος με λίγο αλατόνερο καθώς και της μύτης με ένα όποιο οινόπνευμα από τα κυκλοφορούντα αντισηπτικά πρωϊ και βράδυ αποτελούν ικανή προαίρεση άναχατιρώσεως των ανώτερων νοσημάτων.

Ἄκομη λογικὸ μέτρο προφυλάξεως εἶναι ὁ περιορισμὸς μετὰβάσεων εἰς κέντρα συνωστισμοῦ καὶ κλειστῶν χώρων θεσπῶν κλπ. καθὼς καὶ ἡ ἀκατάλληλος καιρικὴ ὥρα ἐξόδου τῶν παιδιῶν σὲ ὑγρὴ ἀτμόσφαιρα ἢ τῆς ἀουδοῦται περὶπλάποι τὸν στοῦθ δρόμους.

Όσον αφορά για τη προφύλαξη από τα νοσήματα της ψυχής, στα οποία υποκείμεται ες επί το πλείστον άτομα μέσης και μεγάλης ηλικίας, οι όλοι ή τα μέτρα είναι γνωστά, αλλά πολλοί αδιαφορούν και η διαφορά είναι ο μεγάλος κίνδυνος. Είνε κίνδυνος, γιατί τα ρόγια νοσήματα είναι απάτη· και ύπουλα. Νομίζουν οι περισσότεροι ότι, επειδή έχουν στα περιόδια ευεξία, είναι ελεύθι υγιείς και δεν γνωρίζουν, ότι μια προέγνωση της οθονείας τους είναι ικανή να τους κρεβάτιον ή να αποβή

παροξύνσεις της αρρώστειας τους φέρνουν δυσάρεστες επιπλοκές και σοβαρές εκληήξεις. Για όσους πάσχουν από έλκος του στομάχου και έντερικές παθήσεις το ψυχοσ και η υγρσία είναι ισχυρά ερεθίσματα του νευρικού συστήματος και έχουν φοβερή επίδραση. Για τα μικροκροπανήματα, τις έννοχλητικές χιονιστρες, που έ-

Τέλος, για τη γρίπη ο περιορισμός, η κατάκλιση και η λήψη τήλγιου και άλλων θερμαντικών νέν ένα κοινότομο κίνησης αι μίας ασπρίνης, καθώς και ντρίβος του σώματος είναι τα ιο άθωα θεραπευτικά μέσα. Αν όμως έπιμενν νέν δυσάρετα συμπτώματα, η προσφυγή το γιάτρο σας θν βελτίωση τη έοι σας και θ' αποφυγείτε ό-οιαδήποτε άλλη έπιπλοκή ή ά-ααυπώρωτο άλλης άρρώστιας.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΚΙΝΔΥΝΟ
κατά πόσον τὸ καπνίσμα μπορεί νὰ
γητήσῃ Πιερ Στάινερ ἑνὸς ἐπιστημο-
κατασκευάσῃ τὴν συσκευή τῆς φω-
«στερεόμετρες» καὶ ἡ ὅποια τοῦ ἐπι-
«ἀνρίβει» τὰ τοξικά ἀποτελέσματα.
Χάρης στὶς παρατηρήσεις καὶ τὶς σ-
Στάινερ ἀνακάλυψε ὅτι ἡ βιταμίνη
τιδοτο κατὰ τὸν συνεπεί

Ἰατρός Ε. Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

“Ένας πλαστικός χειρουργός της Ν. Ύρκης, ο δόκτωρ Χέρμπερτ Κόνγουντ, μεταχειρίζεται με επιτυχία το τατουάζ (στιγματισμό) για την απόκρυψη των έγκληματων σημάδιων που υπάρχουν συχνά στο δέρμα έξι γενετής. Εισάγει δηλαδή στο μέρος εκείνο μία ουσία με το φυσικό χρώμα του δέρματος κι’ έτσι εξαφανίζει τα σημάδια.”

Ἀφού καθορίση ἀκριβῶς τὴν ἀπόρριψη τῆς οὐσίας πού θά μετα-
επιρριθῇ σέ κάθε συγκεκριμένη
περίπτωση, ὁ δόκτωρ Κόνγουαι
ἐκτιμᾷ τὸ τατουάζ, πού γίνεται
αὐθιμαία καί μέ διαλειμματα 4
δευδωμάτων. Σέ μιὰ ὥρα μπορεί
ἀ σκεπάσει περί τὰ 25 τετραγωνί-
α ἐκατοστόμετρα. Γιά σημάδια
ὁ ἀπλῶνονται πρὸ μιᾶς πρόσω-
πῶς περίπου, ἀπαιτοῦνται 15-20
φαρμογές. Γιά νὰ μὴ προκαλῇ
ἀβολὸν πόνο αὐτὸ τὸ τατουάζ,
πορεῖ νὰ προστεθῇ νοβοκαΐνη στὴ
ρυστική οὐσία.

Μέχρι πρό 20 ετών, πολλοί ει-
κοί συνιστούσαν στις γυναίκες ν'
ποφεύγουν τα κουραστικά σπορ,
γιατί δε τους άφινε για την
τάκτρατη αθλητικών ρεκόρ, για-
τί θεωρούσαν επιβλαβή στη φυ-
κή λειτουργία της τεκνοποίησης.
Αι μελέτη όμως, του Φινλανδού
κότορος Νιεμινένθα, που δημοσι-
ύθηκε πρόσφατως σ' ένα ιατρι-
κό περιοδικό της χώρας του, κα-
τέληξε στο συμπέρασμα ότι οι
αθλήτριες γίνονται μητέρες εξ ί-
σου καλά και εύκολα όπως κι' οι
άλλες γυναίκες.

Μία τρομερή ασθένεια που
δαμάσθηκε σήμερα

Τό έρυσίπελας είναι, εύ-
χως, σπάνιο στις ημέρες μας.
Κι' αυτό όφειλεται στο ό-
τι έποχή μας διαθέτει παντός εί-
δους μέσα για να καταπολεμη-
ση το μικρόβιο που το προκα-
λεί και που δεν είναι άλλο απ-
λώς γνωστό μας στρεπτόκοκκο.

Ο στραπτοκόκκος δεν έχει τίποτα το τρομακτικό. Είναι ένα συνηθισμένο μικρόβιο, παίζει με τρόπο μόνιμο σχεδόν παύση στο δέρμα μας, ή μέσα στα λαϊμά μας, στη μύτη μας κλπ. χωρίς να προκαλεί καμμία βλάβη. Άλλα μπορεί να γίνει το ξίκο από τη μία στιγμή στην άλλη. Ή επιστήμη δεν μπορεί σε ακόμη να προσδιορίσει η ακριβεία σε τι όφειλεται αυτό η μεταβολή. Υποτίθεται, όμως...

η μεταβολή. Προτιμάται, ο-
ένας γερός οργανισμός, πο-
διαθέτει όλα τα φυσικά μέ-
αμύνει, καθιστά αυτό το π-
κρόβιο αβλαβές. Όταν όμως
αμυνα του οργανισμού εξασθ-
νισή, ο στρεπτοκόκκος αρχί-
αμείψει την κατοικία του δρ-
του. Αν βρῇ τότε μία μικρ-
σκοπική ρωγμή στο δέρμα, έ-
καθιστάται μέσος σ' αυτήν η
αρχίζει ν' αναπτύσσεται με κ-
ταληφτική ταχύτητα. Δηλ-
νοούνται τότε το έρυσίπελο

“Όλες οι ασθένειες που εξασθενίζουν τον οργανισμό και περιορίζουν την άμυνα καταπορεύονται, λοιπόν, σ’ αυτή την πάθησι. Ειδικότερα πρέπει να σημειώσουμε τη λευκωματούρια, τις καρδιοπάθειες, την ανεπάρκεια του ήπατος, τον αλκοολισμό, τον υποσιτισμό και την υπέρκοπωση.

Σε μερικές περιπτώσεις, π
είναι πολύ σπάνιες, προγυ
δηλωθεί η ασθένεια, εμφανί
ένα έρυθμα, ελάχιστα οδυνη
ή ένα έπιμονο συνάχι, που
προκαλούν την προσοχή κ
Συνήθετα, όμως, το έρυ
πelas έκδηλώνεται με τ
κεραυνοβόλο. Ό ασθενής
σθάνεται, ξαφνικά, με έν
κακοδιαθεσία. Κυριεύεται
ρίγη, το κεφάλι του πονεί
μέρα κι' έχει τάσι προς
το. Ή θερμοκρασία του
δαίνει ταχύτατα και φθ
τους 40 βαθμούς.

Ἡ κακοδιαθεσία αὐτὴ κάνει μὴ υποθέσουμε ἕνα ὁλόγραμμα ἢ μιὰ πεπτηκὴ διαραχὴ. Ἐπειὰ ἀπὸ μερικὲς ὥρες, ὅμως, ὁ ἀσθενὴς ἔχει ἐντύπωση πὼς τὸ δέρμα καίγεται. Ἡ ἐντύπωση αὐτὴ τοπίζεται στὸ μέρος ὅπου ἀπύσσεται τὸ ἐρυσίτεπλος.

Ὅποιοιδήποτε μέρος τοῦ
ματός εἶναι κατάλληλο γιὰ
ἀνάπτυξι ἐρυσσιπέλατος, Σι-
θέστερα, ὅμως, ἡ ἀσθένεια
τῇ ἐκδηλώνεται στὸ πρόσω-
πον καὶ σὲ κάποια φυσικὴ ὁ-

Στην αρχή, εμφανίζεται μιά κοκκινίλα που έχει το μέγεθος φακής. Ή κοκκινίλα αυτή επεκτείνεται ταχύτατα, αν δεν βάλουμε αμέσως σε ενέργεια όλα τα όπλοστάσιο που διαθέτουμε σήμερα εναντίον του στρεπτοκόκκου. Ή νίκη είναι τότε βέβαιη και το αποτέλεσμα επέρχεται μέσα σε λίγες ώρες.

Προτού ανάκαυθούν οι σουλφαιμίδες, οι γιαιστροί δέχονται να μην μπορούν να κάμει μεγάλα πράγματα. Παρακολουθούσε παθητικά τις προόδους της άσπρου νέας και προσπάθησε να αντιμετωπίσει όσο μπορούσε καλώς τα τρία διάφορα επίπλοκά της. Δύο μέρες μετά την εισβολή, η πάθηση εξαπλωνόταν σ' όλο το πρόσωπο, που έπειτα να τότε ένα σκούρο κόκκινο χρώμα. Οι πόνοι, εξ' άλλου, ήταν αφόρητοι και οι πιαστροί υπήλπι-

αποφασίζω και να περπατάω ψηλά βολή, ή πάσισης ξαπλωάντων και τότε και στο τριχότομο μέρος του κεφαλιού. "Αν όλα πάνε γαίωνα καλά, ή κοκκινίλα και το πρήξιμο αρχίαν να υποχωρούν έπειτα από μερικές ήμερες. Το δέρμα αποτολιζότα βαθμιαία και ξανάπαινε τη κανονική όψη του. "Αλλά" οι ιατροποπές ήταν συχνότερες και σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, ώστ μερικές γυναίκες πάθαιναν έρπης απλάς σε κάθε έμμηνοροήση.

Ευτυχώς, σήμερα, οι σου-
φαμίδες και τα αντιβιοτικά
καταπολεμούν ταχύτατα αυ-
τήν ασθένεια και εξαφανίζο-
υν όλα τα συμπτώματά της, έπι-
τα από δύο ή τρεις ημέρες. Α-
πομένει μόνον μία μεγάλη κί-
τωση που υποχωρεί με τον και-
ρό. Γι' αυτό, η ανάρρωση βρ-
θύνει γρήγορα.

Στους εξησθημένους οργανισμούς, όμως, τα πράγματα δεν γίνονται τόσο εύκολα. Τα μερικά περιπτώσεις, μάλιστα που είναι ευτυχώς πολύ σπάνιες, σχηματίζεται πύον. Υπόκει κινδύνου τότε να σχηματισθεί γάγγραινα, που καιείς δεν μπορεί να προβλέψη την εξέλιξή της. Σε άλλες περιπτώσεις ο στρεπτοκόκκος περνάει στο αίμα και προκαλεί σπαιμισμό.

Το έρυσίπτελα είναι εξαιρετικά επικίνδυνο στους διαβητικούς και τους αλκοολικούς, ήλικιωμένοι πληρώνουν επίβαθμίτατο φόρο σ' αυτή την σθένεια.

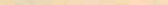
Μεταξύ των έπιπλοκών προκαλεί το έρωσπείλας, είτε ή οξεία νεφρίτις, ή αρθρίτις, ένδοκαρδίτις, όταν ό στρεπτοκόκκος προσβάλλει την καρδιά και ή μηνιγγίτις, όταν προσβάλλει τις μηνίγγες. Η έγκληση καταπολέμησις, όμως, της έρωσπείλας με τις σουλφοναμίδες και τα αντιβιοτικά, περιλαμβάνουν συνήθως αυτές έπιπλοκές.

Δόκτωρ Ζ. ΛΟΡΕ
☆☆

"Αχρηστη καὶ ἡ ἰσονομίαι

*Η Ισονομία, που χαιρέτισε
 πέρυστο ως θαυματουργό φάρμα-
 κo εναντίον της φυματίωσης, έγ-
 τελείφθη τελείως στο νοσοκο-
 μών παλαιών πολεμιστών της Β.
 τιμόρης, γιατί απέδειξε ότι μ.
 νοσ, δεν φέρνει αποτέλεσμα.
 να σε συνδυασμό με άλλα φάρ-
 μακα μπορεί ν' ανακόψει την πρό-
 σης θανάτωσης.

— Τηλεφωνική εταιρεία έχει; Τί έχουν πάθει τὰ τηλεφωνα, άπόψε; Δεκαπέντε μάγκες έρριξα ώς τώρα και δεν μπορώ άκόμα να πάρω γραμμή!...

— Μὴν ἐγθονοιάξῃσαι, Ἀντιγόνη μου, μ' αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικάνους. Εἶναι τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιτροπῆς.
(Τοῦ Π. Παυλίδη)

Χαίμορ

Τὰ κούτσουρα

Στὰ 1900 καὶ μετέπειτα, ἡ κ. Σχλήμαν συνήθιζε τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρῆς, νὰ δίνει μεγάλο χορὸ στὸ μέγαρό της, ὅπου συγκεντρωνόταν ἡ ἀφοκρεμα τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας.

Μιά χρονιά, λοιπόν, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀποκριάτικους ἐκείνους χορούς, παρευρίσκειτο καὶ ὁ τότε διάδοχος Κωνσταντῖνος, περικυκλωμένος ἀπὸ τὴ συνθησμένη συντροφιά του.

Ἐντὺς τῆς μεσάνυχτα, μπῆκε στὴν αἴθουσα μιά παρέα ἀπὸ μασκαράδες, ὁλοὺς δημοσιογράφους, ποὺ ἀρχισαν νὰ πειράζουν τοὺς προσκαλεσμένους.

Ὁ Γ. Πώπ, διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδας «Ἀθῆναι», ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιά αὐτῇ, πλησίασε σὲ μιά στιγμή τὸ διάδοχο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὑψηλότατε, μοῦ φαίνεται σάν... σόμπα!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Κωνσταντῖνος. Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Γιατί βλέπω, ὑψηλότατε, πολλά... κούτσουρα τριγύρω σας!...

Ἡ σκηνὴ στὸ δρόμο:
— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε, ἀπὸ δῶ εἶναι ἡ ὁδὸς Σόλωνος;
— Μὰ βέβαια! Πῶς δὲν τὴν ξέρεις, ἀνθρωπέ μου; Αὐτὴν τὴν ξέρουνε ἀκόμα καὶ τὰ γαϊδούρια...
— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ρώτησα εἰς!

Ὁ γιατρός εἶπε πῶς ἡ γυναίκα μου πρέπει ν' ἀναπνέει ἀλατούχον ἀέρα.
— Καὶ τὴν ἐστειλες σὲ καμμιὰ ἀκροθαλασσιά;
— Ἄ, ὄχι! Ἐκῆνα κάτι καλύτερο: Κρέμασα μιά ρέγγα μπροστὰ στὸν ἀνεμιστήρα!...

Στὴν ταβέρνα:
— Σάν πολὺ θολὸ τὸ βλέπω τὸ κρασί σου, κύρ-Δημήτρη!
— Θολὸ τὸ κρασί μου; Ὁχι δά! Εἶναι κεχριμπάρι! Μόνο τὰ ποτήρια εἶναι... λιγάκι ἀπλута!

Ἡθελὰ νὰ ξέρω γιατί τὰ γυναικεῖα ἀγάλματα, στίς πλατεῖες καὶ στὰ μουσεῖα, εἶναι γυνῆ;
— Μὰ, φίλε μου, ἡ μόδα ἀλλάζει τόσο συχνά, ὥστε δὲν ξέρουνε κι' αὐτοὶ πῶς νὰ τὰ ντύσουν!

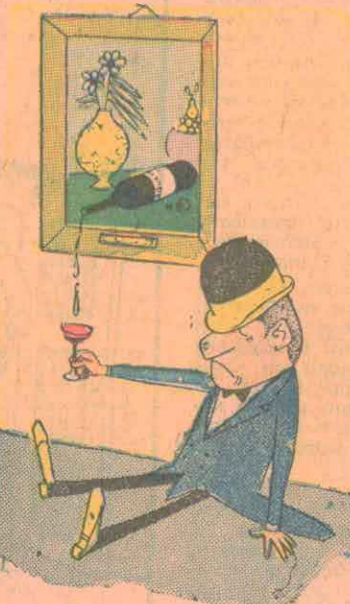
Μεταξὺ ἀρραβωνιασμένων:
— Μήπως ροχαλίζεις τὴ νύχτα, ἀγάπη μου;
— Μπᾶ, ὄχι, χρυσό μου.
— Πῶς τὸ ξέρεις;
— Ἐμμεῖνα ἀγρυπνοῦ μιά ὁλόκληρη νύχτα, κι' ἐτσι βεβαιώθηκα...

Ἐνας ἄνθρωπος ἐξαλλος, μὲ τὰ μαλλιά ἀνακατεμένα καὶ κόκκινα τὰ μάτια, μπαίνει σ' ἕνα μαγαζὶ καὶ λέει μὲ φωνὴ πού τρέμει:
— Δώστε μου πέντε σωληνάρια κινίνο!
— Κάνετε λάθος, κύριε, δὲν εἶναι φαρμακεῖο ἐδῶ, τοῦ λέει ὁ περιποιητικὸς ὑπάλληλος. Ἐχουμε ὁμῶς, ἀν θέλετε, σκοινιά, ξυράφια, περίτρυφα καὶ ποντικοφάρμακο!

Συζητοῦν δυὸ ἡθοποιοὶ τῆς μουσικῆς σκηνῆς:
— Εἶδες πῶς γέμιζε ἡ φωνή μου τὸ θέατρο;
— Ναί, βέβαια! Εἶδα μάλιστα πολλοὺς θεατὰς νὰ φύγουν, τὴν ὥρα πού τραγουδοῦσες, γιὰ ν' ἀφίσουνε περισσότερον χώρο γιὰ τὴ φωνή σου!...

— Ἔτσι εἶναι... ἀγνώριστος!

Χωρὶς λόγια.

— Τί θὰ πῇ ἀπαγορεύεται ἡ εἰσόδος αἰ μεταμφιεσμένων; Ἐγὼ εἰμαι ἀπλῶς φορολογούμενος!...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Δημήτριον Ἀργυρίου, Κῶς: Τέτοια γραμμάτσημα μὲ κατοχικὴ σφραγίδα, κυκλοφόρησαν καὶ στὰ Ἐπτάνησα. Ἡ ἀξία τους πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι μεγάλη, γιὰτὶ κυκλοφοροῦν ἀκόμη πολλά. Ἀργότερα ἴσως. Ρέγον Βανδύρον, Κέρκυρα: Ποτὲ ἀλλοτε δὲν εἶνε αὐτό. Ἡ περίπτωσις ὑπῆρξε ἀπὸ τὴς πρὶν σπάνιες. Πάντως ἦταν ὅλοι τοὺς τυχεροί. Σίμων Ζήληαν, Ἐνταῦθα: Περᾶστε, ὅποτε θέλετε. Ἀλέκον Μουταράκη, Νταϊζή Ραφτοπούλου, Μίνα Ἀναστασίου, Κωνσταντῖνον Ἰωαννίδην, Νικόλαον Ζάρκον, Λουκά Σιγανόν, Ἐλένη Σωτηρίου, Μάρκον Ἀντωνόπουλον, Μιχαήλ Παπαδόπουλον, Δημήτριον Χατζῆν, Γεώργιον Ἀσπράλλην, Ἀντώνιον Σατορινάσιον, Θ. Μαυράκη, Ἀνθούλα Μαυράκη καὶ Ἰωάννην Κοντόπουλον: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τίς εὐχές. Ἐλευθέριον Γυπαλάδον καὶ Σωτήριον Γιατράκον, Μπέτσα, Χαρτοῦμ: Χαίρομαι κάθε φορά πού παίρνω γράμματα ἐννεμεμένων φίλων. Οἱ «Κατάσκοποι» ὅπως βλέπετε συνεχίζονται καὶ θὰ συνεχιστοῦν ἀκόμη γι' ἀρκετὸν καιρὸ. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σὰς εὐχαριστεῖ. Ἀσπασία Μυλωνάκου, Καστοριά: Οἱ μαυροφορεμένες μητέρες εἶναι πολλές. Αἰσθάνομαι τὸν πόνο σας. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα θὰ προσπαθῶ. Κάτι μπορεῖ νὰ γίνη. Ἡλίου Ταμπάκου, Ἀλμην, Εὐβοίαν: Ὁ Νικόλας Ἀδάμ ἦταν ἀπὸ τοὺς Τσακαίους. Ἐκῆνα πολλὰ ταξίδια στὴ Μ. Ἀνατολὴ μαζί μὲ τὸν ἄλλο τολμηρὸ συντροφὸν του, τὸν Δημήτρη Παγκάκη. Βεβαίως, μιά προτομὴ τοῦ ἡρώκου παλληκαριοῦ εἶναι ὅτι πρέπει γιὰ νὰ τιμῆτε οἱ συμπατριῶτες τοῦ τῆς μνήμης του. Ἐλευθέριον Γαλανάκη, Τρίπολιν: Ὁ Σταύρος Βλαχονικόλος ὑπηρετεῖ στὴ Γ. Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν. Νὰ τοῦ γράψετε ἀπ' εὐθείας ἐκεῖ. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστῶ. Τίνο Ζαφειρίου, Μπέν Γκερίν: Φωτογραφία τῆς Λέας Καρ. σὰς ἐστεῖλα, καθὼς κι' ἕνα βιβλίο. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σὰς εὐχαριστεῖ. Τὸ ἴδιο κι' ἐγὼ. Ἀλέξανδρον Λύρην, Καναδά: Γιὰ τὸ ἴδιο αὐτὸ ζήτημα, μοῦ ἔγραψε καὶ ἄλλος συνάδελφός σας ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Πάντως θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ τοὺς δυὸ. Λίγη ὑπομονή. Ἀδέλλα Π. Σ., Ἐνταῦθα: Λυποῦμαι, εἶναι πολὺ ἀργά γιὰ νὰ... ἐπέμειν. Παναγιώτην Μπρούσαλη, Σαμοθράκη: Σὲ προηγούμενα τεύχη ἔχω γράψει δύο φορές γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα. Ἀυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ ἐπανεέλθω, γιὰτὶ τὸ θέμα ἔχει ἐξαντληθῇ τελείως. Βασίλειον Κοκκαλιάρην, Καθηγητὴν, Βέροιαν: Νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε δικίον. Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ διαδίδουν ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἱστορία τοῦ τόπου τους. Ἀσημάκη, Ἀσημακόπουλον, Γορτυνίαν: Ἐσεῖς ἔχετε δικίον. Τὰ πράγματα εἰναι ἀκριβῶς ὅπως μοῦ τὰ περιγράφετε στὸ γράμμα σας. Οἱ φίλοι σας λοιπὸν ἔχασαν τὸ στοίχημα. Θέοδωρον Χρονοπούλου, Μεταίχια: Κάποτε θὰ διαπιστώσετε μόνος σας τὴν ἀλήθειαν. Ἐκτός ἀν τὴν διαπιστώσατε ἤδη καὶ δὲν θέλετε νὰ ὁμολογήσατε ἀπὸ ψευτοεγωισμό. Μητῶν Ροδάκη, Ἀλεξάνδρεια: Ὁ Ν. Κωστ. δὲν ἦταν αὐτὸς πού νομίζετε. Πάντως κι' ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἐδείξαν ἀληθινὴ παλληκαριά καὶ πέθαναν σάν ἥρωες. Δημήτριον Βλαχόπουλον, Ἐνταῦθα: Ὅταν μπορέσετε, περάστε ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Χάρην Κωνσταντίνου, Ἐνταῦθα: Ἐχετε ἀδικο. Δ. Λέρταν καὶ Γ. Τ. 2, Ἐνταῦθα: Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀπολύτως τίποτε. Μ. Τσελένην, Β. Σομερίτην, Ἰωάννην Περιπινάν, Δημ. Τσελένην, Κωνστ. Μανολικάκη, Φαίδωνα Πανουργιάν, Μηνᾶ καὶ Σωτῆρ. Ἀνδρέουλον καὶ Ντῖνον Σπαχῆν, Γιοχάννα-μπουργκ: Τὰ αἰσθηματὰ σας ὅπως πάντα ἐλληνικά. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σὰς εὐχαριστεῖ ἰδιαίτερος. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. Βιβλία σὰς στέλνω. Δημήτριον Σπανόν, Μνη. Αἰ. Πειραιᾶ: Χάρηκα ἰδιαίτερος γιὰ τὴν ὑπόδειξιν. Ὅσοσο θέλω νὰ πιστεύετε πῶς αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅπως ἀκριβῶς ἀναφέρεται στὸ φακέλλο τῆς Β.Μ.Σ. Ἀλέκον Χονδρόπουλον, γιὰτὸν, Ἐνταῦθα: Τί μπορῶ νὰ πῶ γιὰ ἐκεῖνα πού μοῦ γράφετε; Ἀπορῶ μόνον ὅτι εἰσάγετε ἐπιστήμων. Μανώλη Παπανικολάου, Θεσσαλονίκη: Ἡ ὑπόθεσις σας ἔπρεπε νὰ τακτοποιηθῇ ἀμέσως. Φαίνεται ὁμῶς ὅτι δὲν ἐννεργήσατε ὅταν ἔπρεπε. Ν' ἀπευθυνθῆτε στὸ Γ.Ε.Σ. μὲ μιά αἰτησί σας. Ἐστὶν κι' ἂν εἶνε ἀργά. Πάντοτε κάτι μπορεῖ νὰ γίνη. Μιχ. Ν. Παπαδόπουλον, Ἐάνθη: Οἱ Καθολικοὶ πρόσφεραν πολλὰ ὅπως καὶ οἱ ὀρθόδοξοι. Βρίσκειτε καμμιὰ διαφορά στὸ θρησκευμα, ὅταν ἡ πατρίδα εἶνε ἡ ἴδια; Γιὰ τὸν πάτερ Χρυσ, ἔγραφα παλαιότερα. ἴσως ἐπανεέλθω μὲ καινούργια στοίχια.

Ι. Β. Ι.

Julia Adams

ΜΠΟΥΖΟΥΚΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Συντηρητικός κι' εύσυνεργος πάτερ-φάμιλιας. ΔΕΣΠΩ: Γυναίκα του, μοντερίζουσα νοικοκυρά. ΤΖΕΝΗ - ΚΑΤΙΑ: Κόρες του, εις ώραν γάμου και εις... θλιβεράν διανοητικήν κατάρτασιν. ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Γυιός του, υποδειγματικός «νεολαός» χωρίς δουλειά και χωρίς μυαλό. ΤΑΣΙΑ: Σύγχρονη υπηρέτρια. ΒΡΑΣΙΔΑΣ: Διακεκριμένος... μπουζούνης. ΕΛΕΝΗ: 'Εξ ίσου διακεκριμένη σεσίτα-λός. ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Φίλος του Θεόφραστου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ δρόμο)

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Καλησπέρα, Θεόφραστε.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Γεια σου, Χαρίλαε.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Τί βλέπω; Δίσκους γραμμοφώνου ἐφώ-νισες;

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Ναί. Είναι ένα δώρο γιὰ τὴ μικρή μου κόρη, ποὺ ἔχει σήμε-ρὰ τὰ γενέθλιά της.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Νὰ σοὺ ζήση!

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Εὐχαριστῶ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Καί τί δίσ-σκους τῆς ἀγόρας;

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Τὸ «Σβύστε με ἀπ' τὸ χάρτη» καὶ τὸ «Ἀπόψε κάνεις πιάμα».

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Μὴ μοὺ τὸ λές, Θεόφραστε. Μάγκικα τραγούδια ἀγόρας γιὰ τὴν κορούλα σου εἶναι ποὺ εἶσαι τόσο συντηρητικὸς στὶς ἰδέες σου;

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Τί νὰ κάνω, ἀφοῦ αὐτὰ τῆς ἀρέ-σουν; Είναι βλέπεις ἡ μό-δα. Ἀλλωστε ὅλοι στὸ σπί-τι μου ἔχουν ζετρελλαθῇ μ' αὐτὰ τὰ ρεμπέτικα τραγού-δια.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Ἀμ' δὲν πᾶμε καλά, Θεόφραστε!

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, Χαρίλαε! Χά-λασε ὁ κόσμος!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σαλόνι στὸ σπίτι τοῦ Θεόφραστου).

ΔΕΣΠΩ (στὴν Κάτια): Νὰ τὰ χιλιάσης, παιδί μου. Στὴν υγεία σου.

ΚΑΤΙΑ (δείχνοντας τὸ ἀδειο ποτήρι της): Τί στὴν υγεία μου, ποὺ ρεστάρια. Κοπάνια μου ἔνα οὐζάκι.

ΔΕΣΠΩ: Νὰ σοὺ βάλω, ἀλλὰ μὴν τὸ πῆς τοῦ μπα-μπά σου, γιατί θὰ μοὺ κά-νη φασαρίες.

ΚΑΤΙΑ: Ἐν τάξει. (Ἡ Δέσπω γεμίζει ὅλα τὰ πο-τήρια).

ΔΕΣΠΩ: Ἐδίδα!

ΤΖΕΝΗ - ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Γεια.

ΚΑΤΙΑ: Γειαχαρνάν!

ΤΑΣΙΑ: Γειασπασάν! (Πίνουν. Ἀκούγεται κουδού-νι. Ἡ Τασία φεύγει).

ΔΕΣΠΩ: Ὁ μπαμπᾶς σας θὰ εἶναι!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ (κυττάζον-τας τὸ ρολόι του): Δὲ φαν-τάζομαι... Είναι χωρίς ἀκό-μα γιὰ νὰ γυρίσῃ ὁ γέρος.

ΣΚΗΝΗ 3η

ΤΑΣΙΑ (μπαίνοντας): Ὁ κύριος Βρασίδης.

ΤΖΕΝΗ: Ἐχει φέρεῖ τὸ μπουζούκι του;

ΤΑΣΙΑ: Τόφερε.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Πές του λοιπὸν νὰ μπουκάρῃ.

ΤΑΣΙΑ: Μπουκατηγῆς! (Φεύγει καὶ γυρίζει ἀμέσως ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν Βρα-σίδα).

ΒΡΑΣΙΔΑΣ: Σπεεεεερά. ΟΛΟΙ: Σπεεεεερά.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Κάτσε, Βρασίδα.

ΒΡΑΣΙΔΑΣ: Ντάγκεσ-σε! (Κάθεται).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Πὼς πάει τὸ δργανο;

ΒΡΑΣΙΔΑΣ: Μιά χαρά.

ΚΑΤΙΑ: Θὰ ρίξουμε, καμμία πεννιά;

ΒΡΑΣΙΔΑΣ: Ὅπως και-δὴ! Κι' ἀμέσως μάλιστα.

(Κορντίζει τὸ μπουζούκι του καὶ παίζει ἕνα χασάπι-κο. Ἡ Τζένη, ἡ Κάτια κι' ὁ Σταμάτης, σηκώνονται καὶ τὸ χορεύουν).

ΔΕΣΠΩ (κρατώντας τὸ ρυθμὸ μὲ παλαμάκια): Νὰ ζήσουν οἱ λεβέντες!

ΤΑΣΙΑ: Ὡπα! Τέτοια θέλω!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μπαίνει ὁ Θεόφραστος ποὺ βλέπει τὸ θέαμα καὶ μένει ἀναυδός).

ΔΕΣΠΩ (μερακλωμένη): Καλῶς τὸν κουβαλητὴ μου. Καλῶς τὴν κολώνα τοῦ σπι-τιοῦ μου! (Τὸ μπουζούκι, τὸ τραγούδι κι' ὁ χορὸς στα-ματᾶνε).

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Τί γίνε-ται ἐδῶ;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Διασκεδά-ζουμε.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Μπα; Κι' ἐγὼ νόμιζα, ὅτι παίζε-τε τούς μάγκες.

ΒΡΑΣΙΔΑΣ: Δὲν τοὺς παίζουμε! Εἴμαστε!

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Ἐτσι δηλαδή εἶναι οἱ μάγκες;

ΒΡΑΣΙΔΑΣ: Ἀμέ! Τί λές γι' αὐτό;

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Θάλε-

γα πολλά, ἀλλὰ δὲν κάνει. Γιατί εἶναι καὶ τὰ κορίτσια μπροστά! (Ἀκούγεται κου-δούνι).

ΤΑΣΙΑ: Νὰ ξηγηθῶ, κύ-ριε;

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Τί;

ΤΑΣΙΑ: Νὰ ξηγηθῶ λέω; Ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα;

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Ἀνοι-ξέ τη.

ΤΑΣΙΑ: Κι' ὅποιος εἶναι νὰ μπουκάρῃ;

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Ἄς μπουκάρῃ.

ΤΑΣΙΑ: Ἐγίνεεεεε! (Φεύγει).

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Μοὺ φαίνεται πὼς εἰσάστε ὅλοι μεθυσμένοι ἐδῶ μέσα.

ΔΕΣΠΩ: Καλέ, ὄχι. Ἡ-πιασε ἕνα οὐζάκι γιὰ νὰ εὐ-χηθούμε τὴν Κάτια.

ΣΚΗΝΗ 5η

ΤΑΣΙΑ (μπαίνει καὶ ἀ-ναγγέλλει): Ἡ δεσποινὶς Ἐλενάρα.

ΕΛΕΝΗ (μπαίνοντας): Γεια σέ ὅλους.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Τώρα μάλιστα. Συνεπληρώθη τὸ μπουκέτο!

ΕΛΕΝΗ: Μὰ τί ἔχετε σταθῇ σὰν φραγκόκοττες; Γενέθλια ἔχετε ἢ χλῖψι; Ἀν-τε νὰ χορέψουμε μιὰ στάλα.

Κύριε Βρασίδα, μπορούμε νὰχομε ὀλίγες πεννιές πε-ριποιημένες;

ΒΡΑΣΙΔΑΣ: Εὐχαρί-στας. (Παίζει ἕνα ζεϊμπέκι-κο ποὺ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸ χο-ρεύουν. Χτυπάει τὸ τηλέ-φωνο).

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ (παίρ-νοντας τὸ ἀκουστικό): Λέ-γετε. Πῶς; Τί ζητάτε; Τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Θεοφράστου;

Εὐνοχαλοπούλου; Λάθος κά-νετε, κύριε. Ἐδῶ... καφέ-ἄ-μάν οἱ «Ντερμπεντέρισες»!

(Κλείνει τὸ ἀκουστικό. Ἐ-ξαλλός. Ἐ! Ἐεεε! Ἐεεε! Τί κάνετε ἐκεῖ;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Δὲν βλέ-πετε τί κάνουμε; Σπᾶμε πλάκα.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ: Ἐτσι, ἔ; Στάσου, λοιπὸν, νὰ σπᾶ-σω κι' ἐγὼ πλάκες... στὰ κεφάλια σας! (Τοὺς χτυ-πάει μὲ τοὺς δίσκους τοῦ γραμμοφώνου, κι' ὅλοι τὸ βάζουν στὰ πόδια).

(Αὐλαία).

Γ. ΓΙΑΝ.—

Τὸ χιούμορ τοῦ Ντεγκᾶ

Ἐνα βράδυ, ὁ δούκας τοῦ Ἀρζύλ, βρισκόταν στὸ θεω-ρεῖο ἑνὸς θεάτρου, στὸ Λον-δῖνο, ὅταν στὸ ἴδιο θεωρεῖο μπήκε ἕνα ἄτομο ποὺ φοροῦ-σε μπότες μὲ σπινούνια. Ὁ δούκας σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ μὲ με-γάλη ἐπισημότητα, ἐξέφρα-σε στὸν ξένο τὴν εὐχαριστίες του.

Σαστισμένος τότε ὁ ἄλ-λος, ζήτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία τοῦ δεχόταν αὐτὲς τὴς εὐχαριστίες.

Ὁ δούκας τότε τοῦ ἐξη-γήσε μὲ σοβαρότητα:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύ-ριε, ἐπειδὴ δὲν φέρατε στὸ θεωρεῖο καὶ τὸ ἀλογό-σας!...

— Φαίνεται πὼς καὶ στὰ πα-λὰ χρόνια, οἱ ἄντρες δὲν ἔπλεναν, μὲ κέφι, τὰ πιάτα!...

— Σοῦδωσε αὐξηση;...

— Σχολή σωφὲρ ἐκεῖ; Κύριε καθηγητά, νομίζω ὅτι ἡ διδασκα-λία σας ἦταν ἐλλειπής!...

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τὰ θύματα ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Τρεῖς προίκες καὶ μιὰ ζωή!

Εἶχαν παντρευτῇ, ἀπὸ τρελλὸ ἔρωτα. Ἐ-κεῖνος, ὁ Γ. Κ., ἦταν ἀνώτερος ὑπάλλη-λος κι' εἶχε διακριθῇ καὶ τιμηθῇ μ' ἕνα σωρὸ παράσημα, τὸν καιρὸ τῶν Βαλκα-νικῶν πολέμων. Ἐκείνη ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρὶ πλούσιες οἰκογένειες τῆς Ὀδη-σοῦ. Γνωρίστηκαν σ' ἕναν ἐπίσημο χορὸ. Ἐκείνη ἔλαμπε μὲ τὴ γοητευτικὴ ὀμορφιά της κι' αὐτὸς ξεχώριζε γιὰ τὴν κομψότητά του καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς του παράσημα. Ὁ γάμος τοὺς θεωρήθηκε κοσμικὸ γεγο-νὸς στὴν Ἀθήνα. Κι' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὶ ταιριασμένους. Κι' ἔπειτα οἱ γονεῖς τῆς νέας καὶ πρὸ πάντων ἕνας θεῖος της, ποὺ τὴν λάτρευε ἦταν βαδύπλουτος.

Ὁ Γ. Κ. θεωρήθηκε, λοιπὸν, τυχερὸς ἄνθρωπος κι' οἱ φίλοι του τὸν μακάριζαν. Τὸ ζευγάρι ἔκανε ἕνα πολὺμυνο ταξί-δι στὴν Εὐρώπη κι' ὕστερα γύρισε κι' ἐγκα-ταστάθηκε στὸ μέγαρό του.

Οἱ πολιτικὲς πεποιθήσεις τοῦ Γ. Κ. ὁ-μως, μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καθεστώτος, τὸν ἀνάγκασαν νὰ μὲν δεχθῇ μιὰ νέα θέσι, ἀ-σημαντὴ, ποὺ τοῦ ἔδωσαν καὶ προτίμησε νὰ παραιτηθῇ. Μὰ εἶχε πάρει κατάκαρδα τὴν κακὴ μεταχείρισή ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει.

Ὁ Γ. Κ. στενοχωριόταν ἀφάνταστα ποὺ εἶχε γίνῃ κι' αὐτὸς ἕνας ἄσημος μὲς' στὸ ἀνώνυμο πλῆθος.

Ἀρχισε τότε νὰ νευριάζῃ μὲ τὸ τίπο-τα, νὰ μὴν εὐχαριστεῖται ἀπὸ τὴ συντρο-φὰ τῶν φίλων του, νὰ μὴν ικανοποιεῖται ἀπὸ καμμία διασκεδάσι. Σιγά-σιγά, βυ-θίστηκε σὲ μιὰ στυγνὴ μελαγχολία.

Ἡ γυναίκα του παρακολουθοῦσε μὲ με-γαλύτερη, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἀνησυχία τὴν κατάπτωσί του. Μὲ τρόπο τότε ἔβα-λε ἕναν οἰκογενειακὸ φίλο της, γιαντρί, νὰ τὸν παρακολουθήσῃ καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ὑποβληθῇ σὲ μιὰ θεραπεία.

— Ἐχει κυριευθῇ, τῆς δήλωσε σὲ λίγο ἐκεῖνος, ἀπὸ νευρασθένεια! Ἡ κατάστα-σί του εἶναι σοβαρή. Ὅπως κατάλαβα, τοῦ ἔχει κολλήσει ἡ ἐμμονὴ ἰδέα τῆς αὐ-τοκτονίας. Μὲ τρόπο πρέπει ν' ἀπομα-κρυνετὲ ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ πιστόλι του. Νὰ ἔχετε διαρκῶς τὴν προσοχή σας σ' αὐτόν. Οἱ ἄρρωστοι αὐτοὶ, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ πρὶ ἀπίθανα μέσα, μποροῦν νὰ σκοτωθοῦν. Κρίμα ποὺ ὁ σύζυγός σας εἶναι ἀκόμη τό-σο νέος!...

— Γιατρέ, φώναξε ἡ δύστυχη γυναίκα, ἐνῶ ἡ καρδιά της σπάρει, δὲν ὑπάρχει καμμία θεραπεία; Δὲν θὰ μπορούσε νὰ σω-θῇ μὲ τίποτα;...

— Μόνο μιὰ λύσις ὑπάρχει, τῆς ἀπάν-τησε ἐκεῖνος. Ὁ σύζυγός σας ν' ἀπασχο-ληθῇ μὲ κάτι... Νὰ δοθῇ σ' αὐτό μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ, τόσο ποὺ νὰ ξεχάσῃ... Ἐτσι

μόνο ἔχει κάποια ἐλπίδα νὰ σωθῇ...

Ἡ σύζυγος τοῦ Γ. Κ. στὴν ἀπελπισία της συλλογίστηκε τότε νὰ τὸν κἀν νὰ ἐν-διαφερθῇ γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Θυ-σίαιζε προθύμα τὸν ἑαυτὸ της γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Ὅλοι οἱ ἄντρες ἀγαποῦν τὶς ὁμορ-φες γυναῖκες. Κι' αὐτὸς δὲν ἦταν δυνατόν ν' ἀποτελούσε ἐξαιρέσι. Ἐτσι συγκεντρώ-σε στὸ σπίτι τοὺς τρεῖς πρὶ ὁμορφες καὶ τρεῖς πρὶ εὐθυμίες γυναῖκες, μὰ ὁ Γ. Κ. ἔμενε ἀσυγκίνητος!...

Ἀγωνίσθηκε κατόπιν νὰ τὸν συνηθίσῃ σ' εὐθυμίες διασκεδάσεις, τοῦ δημιούργησε ἕνα κύκλο γλεντζέδων μὰ κι' αὐτὴ τὴν φο-ρὰ ὁ Γ. Κ. ἐδείξε τὴν ἴδια ἀδιαφορία.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω, τῆς εἶπε, γιὰτὶ μαζεύεις στὸ σπίτι ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ κάνεις τόση φασαρία... Προ-τιμῶ νὰ εἴμαστε οἱ δύο μας. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μὴν γυναίκα ποὺ μ' ἀγαπᾷς πραγματικά.

Ὡστόσο ἐκείνη πρόσεξε κάτι ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ἔχῃ μιὰ μικρὴ ἐλπίδα: Ὅταν τὸ βράδυ, καθισμένη στὴν βεράντα τοῦ, ἔ-παιζαν χαρτιά γιὰ νὰ περάσῃ τὴ ὥρα, ἔ-βλεπε ὅτι ὁ σύζυγός της ζωήρευε, ὅτι ἔ-φευγε ἡ κατῆφεια ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

«Μήπως τὰ χαρτιά θὰ μπορούσαν νὰ τὸν γιαιτρεύουν;» συλλογίστηκε. Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα τὸν παρῆυρε ἕνα βράδυ σὲ μιὰ κρυφὴ λέσχη. Ὁ Γ. Κ. ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχε ξαναβρῇ τὸν παλὸ ἑαυτοῦ! Εἶχε ξεχάσει τὰ πάντα! Τὸ «μικρόβιο» τῆς χαρτοπαίξις ποὺ εἶχε μέσα του, ἀρχισε νὰ τοῦ κυριεύῃ τὸν ὁργανισμό. Δὲν ἐννοοῦ-σε λοιπὸν νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ πράσινο τραπέζι. Κι' εἶχε τὴν, διαβολομένη τὴν ἑκείνου τὸ βράδυ!

Ἀπὸ τότε ὁ Γ. Κ. ἔγινε πιά ὁ πρὶ τακτικὸς θαμώνας τῶν χαρτοπαγνίων. Μὰ δὲν εἶχε πάντα τὴν ἴδια τύχη. Ἐχανε συχνά, πολὺ συχνά κι' ἔχανε τεράστια πο-σά. Μέσα σὲ δύο χρόνια ἔχανε ὅλη τὴν προίκα τῆς γυναίκας του. Ὁ πλούσιος θεῖος της τότε, στὸν ὁποῖο ἐκείνη εἶχε ἐ-ξομολογήθῃ τὸ μυστικό της, τὴν προίκισε γιὰ δευτέρη φορὰ. Μὰ κι' αὐτὴ ἡ περιου-σία σκορπίστηκε ἀπὸ τὸν Γ. Κ. στὸ πρά-σινο τραπέζι. Τρίτη φορὰ τὴν προίκισε πάλι ὁ θεῖος της, μὰ κι' αὐτὰ τὰ λεφτὰ δὲν ἄργησαν νὰ σκορπιστοῦν. Ὁ Γ. Κ. εἶ-χε γιαιτρευτῇ ἀπὸ τὴν μελαγχολία του, μὰ εἶχε γίνῃ ἕνας μανιακὸς χαρτοπαίχτης. Διαρκῶς ζητοῦσε λεπτὰ ἀπὸ τὴν γυναίκα του καὶ μάλλωνε μαζί της. Ἐφτασε στὸ σημεῖο νὰ τὴν ξυλοφορτώνῃ. Καὶ τότε ἔ-κλειν, στὴν ἀπελπισία της, αὐτοκτόνησε!

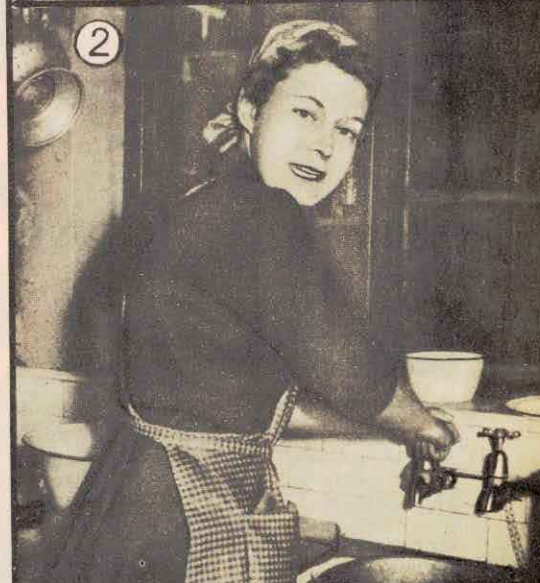
Ὅσο γιὰ τὸν Γ. Κ. δὲν ἄργησε νὰ χα-θῇ μέσα στὸν κόσμον τῶν ἀποτυχημένων τοῦ χαρτοπαγνίου... Θ. ΔΡΑΚΟΣ

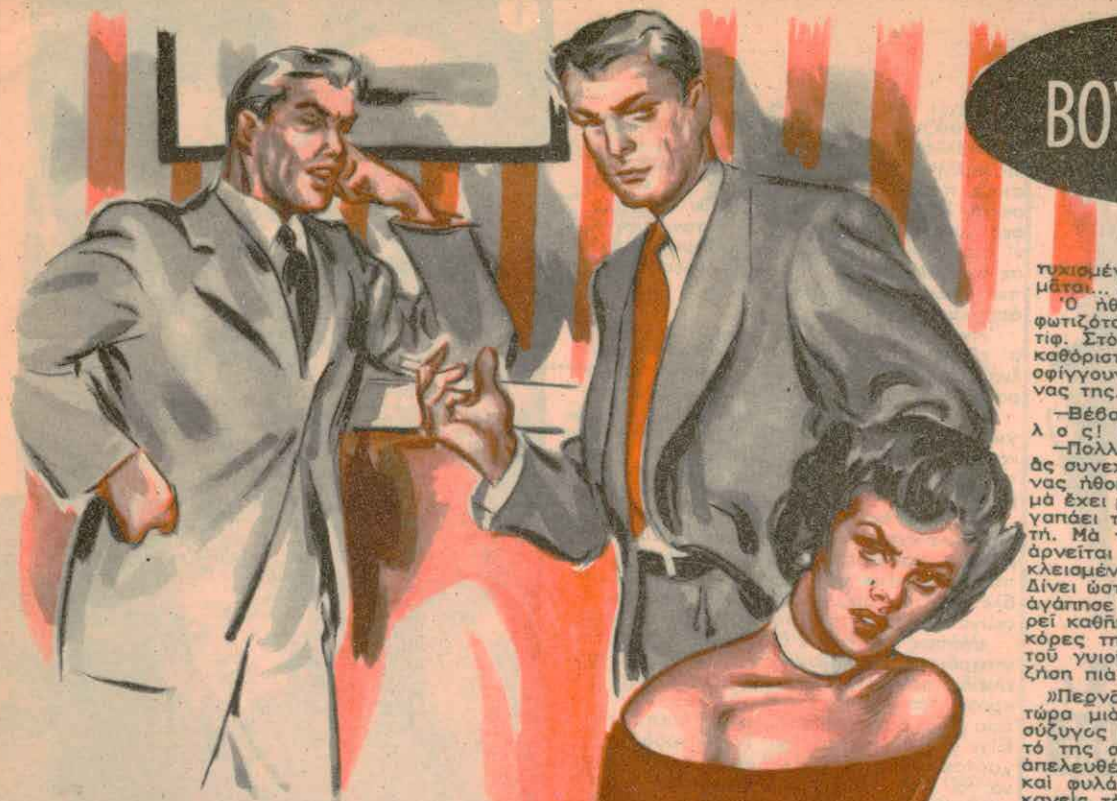
1 Οἱ σχεδιασμοὶ κοσμημάτων ἀντέγραψαν ἐφέτος τὰ στολίδια, ποὺ φοροῦν οἱ γυ-ναῖκες τῶν νησιῶν τῶν Νοτίων θαλασσῶν. Ἀριστέρας: Λευκὲς γυάλινες χάντρες σὲ σχῆμα σταφυλίων, διακοσμοῦν τὰ αὐτὰ καὶ τὸ λαμπρὸ μῆκος χαριτωμένης Ἀγγλίδας. Δεξιά: Σκουλαρίκια καὶ κολλιὲ ἀπὸ ἄ-σπρες γυάλινες χάντρες καὶ γυάλινα ρα-βδάκια.

2 Ἡ Κλαίρ-Μαρία Ρουμπατέλ, εἶναι ἡ κόρη τοῦ δρος Ροδόλφου Ρουμπατέλ, ποὺ ἐξελέγη πρὶ ἡμερῶν πρόεδρος τῆς Ἐλβετικῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας. Ἡ δὲς Ρουμπατέλ σπουδάζει στὸ Βιρὰλ τῆς Ἀγγλίας, ὅπου γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἀνέξοδη στέγασιν καὶ διατροφή, ἐργάζεται συγχρόνως καὶ στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἐρνεστ Οὐτίγκερ ὡς εὐπρεπείτρια γιὰ ὅλες τὶς δου-λειές. Μοναδικὸ ὄνειρό της μὲς Ρουμπατέλ εἶναι νὰ ἐπιδαρῇ ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο τὸν πατέρα της μὲ τὶς σπουδές της!...

3 Ὁ Ντέιβιντ Σαρνῶφ παρουσίασε πρὶ ἡμερῶν μιὰ νέα μικρὴ ἀτομικὴ στήλη, ποὺ θὰ προκαλέσῃ ἐπαναστάσιν στὴν τεχνικὴ τῆς ραδιενεργείας. Ἡ στήλη αὕτη ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μεταβάλλῃ ἀπ' εὐθείας τὴν ἀ-τομικὴ ἐνέργεια σὲ ηλεκτρικὴ. Στὴ φωτο-γραφία μας ἡ νέα ἀτομικὴ στήλη κάτω ἀπὸ ἕνα προστατευτικὸ κάλυμμα ἀπὸ δια-φανὴ πλαστικὴ ὀλη.

4 Καὶ χωρὶς τὸν τριδιάστατο, οἱ γόησσες τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου ἔκαναν ἀ-νέκαθεν... πλαστικά τὰ φῶμα τῆς ἰταλικῆς παραγωγῆς. Μετὰ τὴν Σουλᾶνα Μάγκανο, τὴν Τζίνα Λολομπριγκίτα, τὴν Σουλᾶνα Παπαμάνη καὶ μερικὲς ἄλλες... τριδιάστα-τες στάρ, στὸ ἰταλικὸ κινηματογραφικὸ σπε-ρέωμα ἀνέτειλε ἕνα νέο ἄστρο, ἡ Μοριαμ Μπρού, ἡ στάρ ποὺ μετακινεῖται μόνο μὲ μοτοσυκλέττα.

Ο Πέτρος κύτταζε τη μητέρα του. Ήταν κατάκλιμνη...

ΟΡΘΙΟΣ στο κατώφλι της σάλας, ο Πέτρος κύτταζε τη μητέρα του που υποδεχόταν τους προσκεκλημένους. Αν και ήταν νέος ακόμα, είχε γίνει πασίγνωστος, με την επιτυχία ενός θεατρικού έργου του. Είχε εξαιρετικά ανεπτυγμένη την ικανότητα της ψυχολογικής αναλύσεως. Και τώρα προσπαθούσε να την εξασκήσει και στη μητέρα του. Μα εύρισκε πως το ωραίο της πρόσωπο είχε κάτι το παράξενο κι' ασύλληπτο, κάτι που δεν μπορούσε να το καταλάβει ούτε κι' αυτός.

Εδειχνε πάντα μία άπιστευτη αυτοκυριαρχία - αληθινή άραγε; Οι νεοίπαντρες κόρες της τη λάτρευαν. Κι' εκείνη τις αγαπούσε, μα δεν τους είχε άνοιξει ποτέ την ψυχή της. Ίσως κι' ο άντρας της, ο κόμας, που ήταν πάντα αληθινά έρωτα με τον Πέτρο, δεν είχε μπει ποτέ να την πλησιάσει ψυχικά περισσότερο απ' τους άλλους.

Τού τότε πη μάστιγα κάποτε ο Πέτρος, μα εκείνος είχε φροντίσει ν' αλλάξει θέμα, σαν να κείριζε αυτή η παρατήρηση κάποια ευαίσθητη χορδή του.

Σαφνικά, ο Πέτρος είδε να πέφτει για μία στιγμή η μάσκα της απιστίας απ' τη μορφή της μητέρας του. Το πρόσωπό της πήρε μία έκφραση τρόμου, για πρώτη φορά και για ένα δευτερόλεπτο μόνα.

Ο Πέτρος παρακολούθησε τη ματιά της κι' είδε στο κώλυ ένα νεοφθασμένο επισημότητα: τον ήθοιο ότεριση, τον πρωταγωνιστή του θεατρικού έργου του. Θυμήθηκε τότε πως τον είχε προσκαλέσει στο σπίτι αυτό, κι' έτρεξε να τον υποδεχθεί και να τον συστήσει στη μητέρα του. Εκείνη τον χαιρέτησε ευγενικά, ατάραχη τώρα. Το ίδιο ήρεμος φαινόταν κι' εκείνος.

Κι' όμως, ο Πέτρος ήταν βέβαιος πως δεν είχε γελασθή. Κάτι υπήρχε ανάμεσα τους!... Τους παρακολούθησε από μακριά κι' είδε ότι η μητέρα του απόφευγε συστηματικά τις ματιές του ήθοιο. Αργά το βράδυ, είχαν φύγει πια οι προσκεκλημένοι. Έμεινε μόνο ο ότερισης για να μιλήσει με τον Πέτρο για ένα καινούριο έργο που έτοιμαζε. Κάθονταν μαζί στο σαλόνι κι' ο κύριος κι' η κυρία Μαρτάκη.

Εκεί να ος προτείνω, αγαπητέ μου, μία θαυμάσια υπόθεση για θεατρικό δράμα, είπε κάποια στιγμή ο ήθοιος. Είμαι βέβαιος πως μπορεί να γίνει ένα άριστο έργο. Φυσικά, θα μου αναθέσετε τον πρώτο ρόλο!

Και χαμογέλασε, δείχνοντας τα ωραία του δόντια. Ήταν γνωστός ο επιτυχίας του στον έρωτα. Ο Πέτρος δεν τον συμπαθούσε, μα δεν μπορούσε να μην παραδεχθεί την τέχνη του και τη γοητεία του.

Ακούστε λοιπόν... συνέχισε ο ήθοιος. Πρόκειται για μία κοπέλλα, πολύ όμορφη, που παντρεύτηκε μικρή ακόμα, μόλις βγήκε απ' το καλλέγιο. Ο άντρας της, ένας κοινός τύπος, δεν κατορθώνει να ζυγνήσει την καρδιά της. Όσο, αυτή είν' ευ-

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

τυχισμένη, γιατί δεν καταλαβαίνει πως κοιμάται... Μία μέρα όμως, γνωρίζει τον άλλον. Ο ήθοιος σταμάτησε λίγο. Το σαλόνι φωτιζόταν άμυδρά από μία λαμπύρα πορτατίφ. Στο ήμισυ αυτό, ο Πέτρος διέκρινε ακαθόριστα τα δαχτυλά της μητέρας του να σφίγγουνε νευρικά τα μπράτσα της πολυθρόνας της.

Βέβαια, στο θέατρο υπάρχει πάντα ο άλλος! είπε φαιδρά ο Μαρτάκης. Πολλές φορές, υπάρχει και στη ζωή... Μα δε συνεχίζουμε. Ο άνθρωπος εκείνος είν' ένας ήθοιος, που αγωνίζεται για να ζήσει, μα έχει μεγάλες ελπίδες στο μέλλον του. Αγαπάει την ήρωίδα μας. Τον αγαπάει κι' αυτή. Μα τη δεσμεύουν οι προκαταλήψεις κι' αρνείται να προδώσει τον άντρα της. Μένει κλεισμένη στην αδειανή κι' άχρωμη ζωή της. Δίνει ωστόσο μία υπόσχεση στον άνθρωπο που αγαπάει: Όταν εκπληρώσει αυτό που θεωρεί καθήκον της, όταν δηλαδή παντρεύει τις κόρες της και δη εξασφαλισμένο το στάδιο του γιου της, θα πάν να τον βρή και θα ζήσει πια μαζί του.

Περνάνε 20 χρόνια. Η ήρωίδα μας είνε τώρα μία ωραιότατη γυναίκα, μία εξαιρετική σύζυγος και μητέρα. Νοιώθει όμως τον έαυτό της σαν φυλακισμένο και περιμένει την απελευθέρωση. Έχει μεγάλη αυτοκυριαρχία και φυλάγεται διαρκώς για να μη μαντέψει κανείς το μυστικό της... φορέει μία μάσκα... Ο Πέτρος κύτταζε τη μητέρα του. Ήταν κατάκλιμνη...

Και τώρα φτάνουμε στη δραματικότερη στιγμή του έργου. Ο ήθοιος έχει αλλάξει τ' όνομά του, γιατί του φαινόταν πως τούφερνε κακοτυχία, κι' έχει δημιουργήσει ένα λαμπρό στάδιο. Οι κόρες της ήρωίδας μας παντρεύτηκαν, ο γιός της απέκτησε μία θεία στη ζωή.

Σαφνικά, παρουσιάζεται ο ήθοιος! Εκείνη τον βλέπει και, για λίγα δευτερόλεπτα, κάνει την απάθειά της. Κατάλαβε πως ήρθε να της ζητήσει να κρατήσει την υπόσχεσή της... Αυτή είνε η πιο δραματική στιγμή. Ο Πέτρος ένιωθε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Δεν μπορούσε, απ' τη θεία του, να διακρίνει την έκφραση του πατέρα του. Μα ήταν αδύνατο να μην είχε καταλάβει κι' εκείνος πως η ιστορία του ότεριση ήταν αληθινή, με πρωταγωνιστές αυτόν τον ίδιο και τη κ. Μαρτάκη...

Η οικοδόποινα διέκοψε πρώτη τη σιωπή πουχε άλωθ, βαρεία: Δεν συμφωνώ μαζί σας, είπε ήσυχα στον ήθοιο. Η δραματική στιγμή είνε άλλη. Έστω πως τα πράγματα έγιναν όπως τα διηγηθήκατε. Μα ύστερα η γυναίκα άπαντάει στον ήθοιο... Του λέει αυτό που είχε ήδη υποπτευθεί εκείνος, του έζηνει την ψυχρότητα της απέναντί του, που τον ανάγκασε να προκαλέσει αυτή την εξέγερση.

Ναι, τον είχε αγαπήσει άλλοτε! Ναι, στα χρόνια που είχαν περάσει, είχε φορέσει μία μάσκα απιστίας... Μα, σ' αυτό το διάστημα, της συνέβη μία μεγάλη μεταβολή: Έμαθε ν' αγαπάει τον άντρα της, εκείνον που χαρακτηρίσατε ά- άλλοτε! Ναι, να τον αγαπάει τόσο δυνατά, ώστε να δώσει τελειώς ο επιφανειακός και ψεύτικος έρωτάς της για τον άλλον!

Αυτή είνε η αληθινή δραματική σκηνή: η αποκάλυψη της γυναίκας. Σώπαζε ξαφνικά, σαν εξαντλημένη. Ο άντρας της έκαμε μία κίνηση, και το πρόσωπό του φωτίστηκε απ' τις αναλαμπές του ήρακιού.

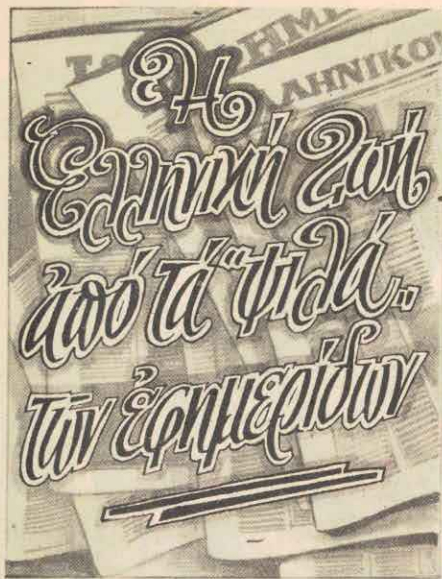
Ο Πέτρος είδε τότε πως ήταν αναστατωμένο από μία συγκρατημένη συγκίνηση... Ο ήθοιος σκώθηκε να φύγει. Ίσως να κείτε δίκιο, είπε αδιάφορα. Μα δε μ' έχεις αποσολώ περισσότερο. Κύριε Πέτρο, θα τα ξαναπούμε άλλη ώρα για το έργο σας. Τώρα θάσαστε, βέβαια, κουρασμένοι... Χαιρέτησε ευγενικά και βγήκε. Ο Πέτρος τον συνόδεψε ως την εξώπορτα.

Όταν ξαναγύρισε στο μισοσκοτεινό σαλόνι είδε απ' το κατώφλι τη μητέρα του στην αγκαλιά του πατέρα του. Τα πρόσωπά τους βρέχονταν από δάκρυα. Ο Πέτρος απομακρύνθηκε τότε, πατώντας στα νύχια, για να μη τους ενοχλήσει. Συγχρόνως, έλεγε με το νοῦ του: «Είχαν λάθος κι' οι δυο σ' εκείνο που είπαν... τόσο ο ότερισης όσο κι' η μητέρα μου. Νά, αυτή είνε η αληθινή δραματική στιγμή!»

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Με συγχωρείτε, αλλά το γλέντι κράτησε μέχρι πρωίας και δεν προέτασα ν' αλλάξω! (Του Μ. Γάλλια)

«ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ»

Η Αθήνα του 1844 δεν είχε να αντι-μετωπίσει μεγάλα βιωτικά προβλήματα. Κατά ένα τρόπο όλοι τα ψευτοπερνούσαν και αρκετοί με τις συντάξεις που έπαιρναν λόγω των υπηρεσιών τους στον έθνικό αγώνα. Τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά στην επαρχία. Φτώχεια, κρίσις και δυστυχία. Τα μηνύματα απέλπισίας έφταναν κάπου-κάπου ως τις στήλες του Τύπου. Έτσι διαβά-ζουμε στον «Αίωνα» της 20 'Απριλίου 1844:

«Δέκα μόνον ημέρας άντεσχεν εις τὸ χωρίον 'Οδολίον, οικογενειάρχης τρεφόμενος μόνον με χόρτα διὰ τὴν στερήσιν τοῦ αὐτοῦ. Τὴν ἐνδεκάτην αὐτοχειρίασθη κρεμασθεὶς. Τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμβάν μὰς ἀνέφερεν ἄνθρωπος ἐλθὼν σήμερον ἐκ Καρύστου τῆς Εὐβοίας.

»Δυστυχέστατε Ἕλληνι! Ἀλλοτε καὶ ἄνευ χόρτου ἔζης περισσότερας ἡμέρας μαχόμενος κατὰ τὸν ἐχθρὸν τῆς πατρίδος. Ἐννοοῦμεν τὸ αἴτιον!...»

Πραγματικά, ήταν πολύ εύκολο να ἐνοησθῇ κανεὶς τὸ αἴτιον. Ἀλλ' αὖτε, ὅπως βλέπουμε σ' ὁλόκληρο τὸ 1844, κάθε τόσο «ἄνθρωποι τινες» παρουσιάζονταν στὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ μετέδιδαν νέα σχετικά με τὴ φτώχεια τῶν ἐπαρχιῶν.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ τοὺς Ἀθηναίους ἀπασχολοῦσαν τὰ ἐκλογικὰ ζητήματα. Οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι δὲν ἦσαν, φαίνεται ἐν τάξει. Ἀπὸ τότε ἀλλῶστε εἶχαν ἐφευρεθῇ τὸ σύστημα τῆς ἐκδόσεως βιβλίων ἐπ' ὀνόματι τῶν νεκρῶν. Γιὰ νὰ μὴ παραπονοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι κατηγόρηθη μιὰ ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ βάλῃ σὲ τάξι τὰ κακῶς ἔχοντα. Γράφει σχετικά ὁ «Αἴων» στὸ φύλλο τῆς 2 'Ιουνίου 1844:

«Οἱ κατάλογοι τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν ἐξετέθησαν τέλους πάντων καὶ ἀπὸ τῆς 29 Μαΐου ἤρχισεν ἡ συνεδρίασις τῆς ἐπὶ τῶν παραπάνω Ἐπιτροπῆς. Εἰς τοὺς καταλόγους αὐτοὺς ἀριθμοῦνται ψηφοφόροι εἰς 5.000. Ἀλλ' εἶναι πολὺ πιστευτὴ ἡ πλήρης γνησιότης τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ, ἐνὸς δὲ πληθυσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰς 25 χιλιάδας.»

Ἐνὸς ὅμως τὴν Ἀθήνα ἀπασχολοῦσαν τὰ ἐκλογικὰ, καταπιηκτικὰ, πράγματα συνέβαιναν στὴν Χαϊράλεια, ὅπως διαβάζουμε στὸ ἴδιο φύλλο τοῦ «Αἴωνος»:

«Ὁ Δήμαρχος Χαϊραλειαὶς τὸ ἑσπέρας τῆς 20 παρελθόντος Μαΐου ὑπῆγεν εἰς Δίστομον μετὰ πολλῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων καὶ χωροφυλάκων, οἷτινες, παραδοθέντες εἰς μέθην ἐξεχύθησαν μέσης νυκτός ἐπὶ τὰς ἀγυαίς, ἐβίασαν τὰς οἰκίας καὶ ἀπέσπασαν τοὺς ἀνδρας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν γυναικῶν τῶν διὰ μαχαίρων καὶ ξιφῶν.»

Τὸ χρονικὸ δὲν ἀναφέρει δυστυχῶς ἀν

επανεξελέγη καὶ στὶς ἐπόμενες ἐκλογές ὁ λαμπρὸς Δήμαρχος.

Νὰ καὶ ἓνα κινημάκι, ἀπὸ τὸ ἴδιο φύλλο τοῦ «Αἴωνος»:

«Αἴγιον 27 Μαΐου. — Κατὰ πληροφορίας τὰς ὁποίας ἔχουσιν αἱ ἐνταῦθα ἀρχαί, ὁ στρατηγὸς Γρίβας ὠχυρῶθη εἰς Κράββαρα, βιασθεὶς πρὸς ἀντίστασιν κατὰ τῶν στρατευμάτων τῆς Κυβερνήσεως. Πολλοὶ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ὑπουργικῶν ἀποδίδουσι τὰς αἰτίας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.»

Φτάνουμε στὸ 1851. Ἐνα μεγάλο πρόβλημα κρατᾷ σὲ συγκίνησι τὴν πρωτεύουσα καὶ προκαλεῖ τὰ ζωηρὰ σχόλια τοῦ Τύπου καὶ τῆς κοινῆς γνώμης. Γίνεται σκέψις νὰ δοθῇ ἓνας χορὸς μετῃμψισμένων —βρισκόμαστε στὶς ἀρχὲς Φεβρουαρίου— καὶ οἱ γῆνες ἔχουν διχασθῇ. Ἀπειλεῖται ἀναδρασμός. Νὰ εἶναι «μασκέ» ἢ ὄχι ὁ χορὸς; Συνοκέπτονται καὶ ξανασυσκεπτόνται οἱ ἀρμόδιοι, συμπλέκονται μεταξὺ τους, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ καταλήξουν σ' ἓνα ἀπλό συμπέρασμα. Διαμαρτύρεται ἐντόνως γιὰ τὰ συμβαίνοντα καὶ ὁ «Αἴων» στὸ φύλλο τῆς 10 Φεβρουαρίου 1851:

«Δὲν δύναται ἄρα νὰ ὑπάρχῃ βέβαιόν τι ἐν τῇ Ἑλλάδι; Ἐκρούσαμεν πρὶν ὅτι ἡ ἰδέα τῆς περὶ τοῦ χοροῦ μετῃμψισμένων ἐν τῷ Θεάτρῳ ἀπερρίφθη καὶ πρὸς τοῦτο ἐπὶ πλείονος τὴν ἐπιτροπὴν τὴν συνελθούσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Π. Σούτου. Ἀλλὰ τίποτε βέβαιον ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ὁ, -τι ἀποφασίζεται χθές, ἀναίρεται σήμερον καὶ ἰδοὺ ἔχομεν ἐν ταῖς ἀγυαῖς προκήρυξιν τοιχοκολλημένην δι' ἧς ἀναγγέλλεται ἡ συγκροτηθεῖσα ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν προσηχθ. Δευτέραν ὁ πρῶτος χορὸς τῶν μετῃμψισμένων...»

«... Εἶναι τῶντι δεινὸν εἰς πάντα νέον τὸ νὰ ἐξεδεῖν 10 καὶ 15 δραχμὰς διὰ μιαν ἐσπέραν κακοηθείας. Εἶναι τρομερὸν διὰ τοὺς γονεῖς τὸ νὰ ἀκούωσιν ἢ νὰ βλέπωσιν τὰ τέκνα τῶν γινόμενα θύματα διασκέδασαν ἀσέμνων...»

Φυσικά ὅλα τὰ δίκαια εἶναι μετὰ τὸ μέρος τοῦ ἀρθρογράφου. Διότι τῶντι εἶναι τερατώδης νὰ ἐξεδεῖν κανεὶς 10 δραχμὰς —μιὰ ὀλόκληρη περιουσία— γιὰ μιὰ ἀμφιβολοῦ ἡθικῆς διασκέδασι. Εὐτυχῶς οἱ ἀγῶνες τοῦ Τύπου καὶ ἡ σθεναρὴ ἀντίδρασις τῶν προκρίτων τῆς πρωτεύουσας ἀπέτρεψαν τὸ κακὸ καὶ ἔτσι ὁ χορὸς τοῦ θεάτρου ἔγινε χωρὶς μᾶσκες, μέσα σὲ ἀτιμωσθεῖα σχετικῆς σεμνότητος. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι πῆ-γαν ἐντελῶς χαμένες οἱ 10 δραχμᾶς...

Νὰ καὶ μερικὰ μικρὰ νέα:

«Χθές τὸ ἑσπέρας ἀφίχθη τὸ γαλλικὸν ἀτμολοκίνητον. Οἱ εὐχαιριστὰς τὰς ὁποίας ἐκόμισεν εἶναι σπουδαιότατοι. Καὶ πάλιν ἡ Γαλλία ἤρχισεν νὰ ταράσσεται.»

Ἐπρεπε νὰ φθάσῃ στὸν Πειραιᾶ τὸ γαλλικὸ ἀτμολοκίνητον γιὰ νὰ πληροφορηθῇ ἡ ἑλληνικὴ κοινὴ γνώμη ὅτι ἤρχισεν νὰ ταράσσεται ἡ Γαλλία. Μακαρία ἐποχὴ.

Καὶ μιὰ ἄλλη σπουδαία εἰδήσις, πού τὴν ἐκόμισε τὸ ἴδιο ἀτμολοκίνητο:

«Ἰδοὺ οἱ τελευταὶς περὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου εἰδήσεις, τὰς ὁποίας εὐρίσκει-μεν ἐν τῷ «Μασσαλιτικῷ Ταχυδρόμῳ» τῆς 28ης 'Ιανουαρίου. Ὁ ἐκ Παρισίων ταχυδρόμος —γράφει ἡ ἐφημερίς— τῆς Μασσαλίας — φθάσας σήμερον τὸ ἑσπέρας ἀναφέρει — περὶ ἐγγράφου τινὸς ἐκ Λονδίνου ἀναγγέλλοντος τὴν λύσιν τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως. Ἰδοὺ πῶς διεκρινώθη τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο: Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνδιαλέξεων τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, πολλὸς λόγος ἐγένετο περὶ ἐγγρά-φου τινὸς ἐκ Λονδίνου ἀγγέλλοντος (ὅτι) τὴν σύστασιν νέου Τορκουκὸ ὑπουργεῖου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Λόρδου Στᾶνλεϋ καὶ 2ου) τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.»

Φυσικὰ ὁ σημερινὸς ἀναγνώστης θὰ ζαλιστῇ λιγάκι προσπαθώντας νὰ ἀνακαλύψῃ ὄχι μόνον τὸ ἔγκυρον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς εἰδήσεως, ἡ ὁποία ἐφάρσε στὴν Ἀθῆνα ἀφ' οὗ προηγουμένως πέρασε ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο, πού τὴν μετέφερε στὴ Μασσαλία κι' ἀπ' ἐκεῖ στὸ ἀτμολοκίνητον μετὰ τὸ ὅποιον ταξίδεψε μέχρι Πειραιῶς. Κι' ὅμως ἐπάνω ἀπὸ τὸν τίτλο τῆς εἰδήσεως τονίζεται:

«Υστάτη ὥρα».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Τέλειος ΓΑΜΟΣ

Οἱ τέσσερις ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας

Ο γάμος εἶναι, κατὰ τίς περιστάσεις, παράδεισος ἢ κόλασις. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς λόγους καὶ κυριώτατα ἀπὸ τὸν τρόπον μετὰ ὁποῖον οἱ δύο σύζυγοι ἀντιμετωπίζουν τὴν ἐγγαμὴν ζωὴν. Ὅταν ὑποστηρίζουμε, λοιπόν, μετὰ τὸν τρόπον ὅτι ὁ γάμος εἶναι ὁ παράδεισος ἢ ὁ κόλασις τῆς ζωῆς, δὲν κάνουμε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ δείχνουμε μιὰ προκατάληψιν πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ μιὰ τάσι νὰ μεταβάλλουμε τὴν προσωπικὴ μας πεῖρα σὲ πραγματικότητα, σὲ δόγμα.

Ἀλλὰ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἡ κατακραυγὴ ἐναντίον τοῦ γάμου εἶναι σήμερα πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἄλλοτε. Πράγμα πού δὲν ἐμποδίζει, ὅστόσο, τοὺς ἀνθρώπους νὰ παντρεύονται μετὰ τὸν ἴδιον ρυθμὸ ὅπως καὶ πρὶν.

Τὶ συμβαίνει, λοιπόν; Ὁ γάμος ἐχρεωκόησε:

Τὸ ὅτι ὁ γάμος ἔχει τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ του εἶναι μιὰ κοινότητα πού τὴν ἀκούει κανεὶς συχνά. Ἐκεῖνο πού ἐνδιαφέρει νὰ μάθουμε εἶναι ἂν τὰ καλὰ εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ κακὰ ἢ ἀντίστροφως. Πρέπει νὰ ξέρουμε ἐπίσης ὡς ποῖο β.π.λ. οἱ δύο σύζυγοι συντελοῦν ἐν τῇ ἑρωτικῇ τους συμβολῇ ὁ καθένας στὴν Ἀτυχία τοῦ ἀντιθέτου, εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν δυστυχία τους.

Ὅλοι οἱ σύγχρονοι κοινωνιολόγοι καὶ ψυχολόγοι δὲν διατάζουν στὴν ἀπάντησίν τους. Ἀπὸ ὅλες τίς μορφές πού ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησε γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς κοινωνίας καὶ τὴν διαίωνα τοῦ εἶδους, ὁ γάμος εἶναι ἡ τελειότερη. Πρέπει, συνεπῶς, νὰ κάμουμε τὰ πάντα γιὰ ν' αὐξήσουμε τίς πιθανότητες τῆς ἐπιτυχίας τοῦ γάμου.

Σεκινώντας ἀπ' αὐτὴ τὴν βάσι μπορούμε νὰ προσδιορίσουμε τοὺς τέσσερις ἀκρογωνιαίους λίθους τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας, πού εἶναι οἱ ἑξῆς:

Πρῶτον, ἡ προσεχτικὴ ἐκλογὴ τοῦ συντροφου τῆς ζωῆς μας.

Δευτέρον, ὁ ψυχολογικὸς προσανατολισμὸς τῶν δύο συζύγων σχετικὰ μετὰ τοὺς σκοποὺς τῆς ζωῆς.

Τρίτον, ἡ προκαταβολικὴ λύσις τοῦ προβλήματος τῶν παιδιῶν σύμφωνα μετὰ τὴν ἀντιλήψιν καὶ τὸν δυὸ συζύγων.

Τέταρτον, ἡ ἀρμονικὴ καὶ γόνιμη σεξουαλικὴ ζωὴ.

Ὁ γάμος εἶναι ἓνας συνδυασμὸς ὁδῶν ἀπαυθίσεως καὶ ἐκδόσεως ἀπαρνήσεως. Γιὰ νὰ μποροῦμε ν' ἀντιπάρουμε ἀπὸ τὴν ἐγγαμὴν ζωὴ τοῦτο ἡ ἐκεῖνο τὸ πλεονέκτημα, πρέπει ἐπίσης νὰ εἰμαστε ἐτοιμοὶ νὰ παρατη-θοῦμε θεληματικὰ καὶ ἀδιαμαρτύρητα ἀπὸ πολλὰ πράγματα, πού τὰ θεωροῦσαμε σάν ἀναφαίρετο δικαίωμά μας πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο.

Ἡ συζυγικὴ ἀρμονία προϋποθέτει, λοιπόν, κάποια δοσι ἀλτρουϊσμοῦ κι' ἀπὸ τοὺς δύο συζύγων.

Εἶναι ἀπαραίτητο ἐπίσης οἱ δύο σύζυγοι νὰ ζοῦν μέσα στὸ ἴδιο κλίμα. Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ κατὰ πού θὰ μπορούσαμε ἀπλῶς νὰ τὸ εὐχηθῶμε ἢ νὰ τὸ ἐπιθυμήσουμε. Εἶναι τουναντίον μιὰ ἀνάγκη καὶ, μάλιστα, μιὰ πολὺ μεγάλῃ ἀνάγκη. Οἱ δύο σύζυγοι πρέπει νὰ ἔχουν τὰ αὐτὰ ἰδανικά, τίς αὐτὰς τάσεις, τίς αὐτὰς κατευθύνσεις καὶ ν' ἀλληλοσυμπληρώνονται. Διαφορετικά, ἡ συζυγικὴ ἀρμονία εἶναι ἀδύνατη.

Ὅταν ἐξετάζουμε παρόμοια ζητήματα, πέφτουμε συνήθως σ' ἓνα πολὺ μεγάλο λάθος. Προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε ποῖο εἶναι τὸ σωστό. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει σωστὸ ἢ μὴ σωστό. Ὑπάρχει μόνον μιὰ διαφορά ἀντιλή-ψεων καὶ ἀποτελεῖ ματαίωσις τὸ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τίς συμβιβιάσουμε. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ἂν ὁ διανοούμενος ἢ ὁ καλ-

λίτεχνος πού ἐνδιαφέρεται μόνον γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου τοῦ σκέπτεται καλὰ ἢ ὄχι κι' ἂν δὲν σκέπτεται καλύτερα ἢ γυναικα τοῦ πού ζυγίζει αὐτὸ τὸ ἔργο σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπόδοσίν του σὲ χρήμα. Καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατακρίνῃ τὴν γυναικα ἐνὸς πολιτικοῦ πού θυσιάζεται γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ, γιὰτὶ εἶναι ἀνίκητη νὰ καταλάβῃ τοὺς κόπους καὶ τίς θυσίας τοῦ συζύγου τῆς καὶ γιὰτὶ θέλει κι' αὐτὴ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ζωὴ. Τὸ μόνον πού μπορούμε νὰ ποῦμε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι ὅτι οἱ δύο σύζυγοι ἀνήκουν σὲ διαφορετικούς κόσμους ὁ καθένας καὶ, συνεπῶς, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ διαλέξουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ἀλλὰ στὸ γάμο παρεμβαίνουν συνήθως δύο παράγοντες: ὁ ἓνας εἶναι ὁ ἔρωας, ὁ ἄλλος τὸ συμφέρον. Ὁ ἔρωας, μ' ὅλα τὰ ἐγκώμια τῶν ποιητῶν, εἶναι ἓνας κακὸς ὁδηγὸς στὴν ἐκλογὴ τοῦ συντροφου τῆς ζωῆς μας. Δὲν πᾶς διαφωτίζει, ἀλλὰ τουναντίον μᾶς τυφλώνει. Ἀπὸ τὴν στιγμή πού εἰσάκτε ἐρωτευμένοι ποῦμε νὰ κρίνουμε λογικά καὶ ἀντικειμενικά.

Πρέπει, λοιπόν, ν' ἀποκλείσουμε τοὺς γά-μους ἀπὸ ἔρωτα. Κάθε ἄλλο. Ὁ ἔρωας εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος προπαρασκευῆς γιὰ τὴν ἐγγαμὴν ζωὴ. Γιατὶ μᾶς συνθίζει στὴν αὐταπάρνησιν, γιὰ τὴν ὁποία μιλῆσαμε παρᾶνω. Ἀλλ' ὅταν τὸ ἐνστικτὸ μᾶς ἢ ἡ συνειδήσι μᾶς μᾶς προειδοποιῇ γιὰ μερικὰ πράγματα πού πρέπει νὰ προσέξουμε, εἶναι καλὸ ν' ἀκούμε τὴν προειδοποίησίν τους καὶ νὰ μὴ σκεπάζουμε τὴν φωνὴν τοῦς μετὰ τῆς ἀναρρώσεως κραυγῆς τοῦ πάθους μας.

Πολλοὶ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἀκούσαν ἐκ-μυστηρεῖσι συζύγων καὶ τῶν δύο φύλων, πού, μετανοιῶντες γιὰ τὸ γάμο πού ἔκα-μαν, θυμοῦνται μὲ πικρία πῶς εἶχαν κατα-λάβει ἀπὸ πρὶν τὰ μελανά σημεῖα μιᾶς συμ-βιώσεως μετὰ τὸν ἐκλεκτὸ ἢ τὴν ἐκλεκτὴν τους. Ἀλλὰ τὰ παρᾶβλεψαν. Γιατὶ ἡ ἀγάπ τους δὲν τοὺς ἄφησε νὰ σταματήσουν σ' αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἐξηντίασουν.

Καὶ τὸ πῶς βίαιος πάθος μᾶς ἐπιτρέπει σὲ κάποιες στιγμὲς νὰ δοῦμε τὰ πράγμα-τα καθαρά. Συμβαίνει, δηλαδή, ὅτι καὶ μετὰ τοὺς πρῆλλους, πού ἔχουν συνήθως φω-τεινὰ διαλείμματα, κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ λο-γικὸ τους λειτουργεῖ ἀνοῖγα. Ὅταν, λοι-πόν, τὸ αἰσθητικὸ μᾶς ἀντιστρατεύεται στὴ φωνὴν τῆς λογικῆς, πρέπει νὰ ἔχουμε μετὰ θάρρους καὶ τὴν δύναμιν νὰ τὸ θυσιάσουμε. Ὁ γάμος δὲν εἶναι ἓνα ἐφήμερο καπρίτσιο, ἀλλὰ μιὰ μακροχρόνια πραγματικότητα, πού δὲν κυλάει συνήθως πάνω σὲ ρόδα.

Ὁ ἄλλος σκόπελος τοῦ γάμου εἶναι τὸ συμφέρον. Αὐτὸ πού ἀποκαλοῦμε συμφέρον ὑποβύεται ἀπείρες μορφές. Συμφέρον ὑ-πάρχει στὸ γάμο ἐνὸς φτωχοῦ νέου μετὰ πολυφερὴν νύμφη ἢ ἀντίστροφα. Συμφέρον ὑπάρχει ὅταν οἱ γονεῖς ἀναζητοῦν γιὰ τὴν κόρη τους ἓναν ἄντρα πού νὰ εἶναι «φτα-σμένος» στὴν κοινωνία καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα. Συμφέρον ὑπάρχει στὰ κα-λούμενα συνουκεία, στὰ ὁποῖα ἐξετάζεται μόνον ἡ περυσιακὴ κατάστασι καὶ ἡ κοι-νωνικὴ θέσι τῶν δύο υποψηφίων συζύγων. Συμφέρον ὑπάρχει παμποῦ καὶ πάντοτε ὁ-που βεβρύνουν στὴν πλάστιγγα τὰ τυχόν πλεονεκτήματα, πού παρουσιάζει ἓνας γά-μος, ἐνῶ τὰ μειονεκτήματα παραμερίζον-ται ἀπὸ πρόθεσι.

Ἐνα συνουκείσι θάπρεπε νὰ εἶναι ὁ πῶς ἰδεώδης τρόπος γιὰ τὴν συνία ἐνὸς γάμου, ἂν ὑπῆρχαν οἱ ἀκόλουθες δύο προϋποθέ-σεις: 1) Ἡ προσεχτικὴ καὶ ἀκριβοδικαίη ἐξέτασι ὅλων τῶν ἀντικειμενικῶν καὶ ὑπο-κειμενικῶν παραγόντων πού ὑπόγονται τὴν εὐτυχία τῶν δύο συζύγων. 2) Τὸ δυνατὸν τῆς δημιουργίας μιᾶς δυνατῆς συμπαθείας, ἐνὸς ἑρωτοῦ ἴσως, μεταξὺ τῶν δύο υποψη-φίων κατὰ τὸ διάστημα πού μεσολαβεῖ με-ταξὺ τῆς μνηστείας καὶ τοῦ γάμου.

Δόκτωρ ΠΙΕΡ ΒΕΡΙΕ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ διαγοντικὴ καὶ ἡ-θικὴ ἐγκατάλειψις τῆς γυναίκας.

Σ' ὅλες τίς χώρες τοῦ κόσμου, ὁ πλού-σιος γάμος εἶναι τὸ ὄνειρο τῶν πε-ρισσοτέρων κοριτσιῶν. Ἡ ἀπόλυτη οἰκονομικὴ ἀνεσι, πού ἐξασφαλίζει τὴν πρα-γματοποίησιν τῆς κάθε ἐπιθυμίας τους καὶ τοῦ κάθε καπρίτσιου τους, ποτὲ δὲν ἀφη-σε ἀσυγκίνητες τίς κόρες τῆς Εὐσας.

Ὁ ρωμαντισμὸς καὶ οἱ ἰδεαλιστικὲς τά-σεις στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα, εἶναι, ὅσο κι' ἂν μᾶς φέρνῃ μελαγχολία νὰ τὸ πι-στεύουμε, ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ ἰσχυ-ροῦ φύλου. Οἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ πιὸ θε-τικές στὶς ἐπιδιώξεις τους. Καί, ἀνάμεσα τους, οἱ πιὸ θετικὲς καὶ πιὸ ρεαλίστριες εἶναι οἱ Ἀμερικανίδες.

Ἄν γιὰ τὴν συνθισμένη Εὐρωπαϊά — οἱ ἐξαιρέσεις, βέβαια, ὑπάρχουν πάντα... — ὁ πλούσιος γάμος εἶναι τὸ ἰδανικὸ τέρ-μα μιᾶς ξενόιαστης νεανικῆς ζωῆς, καὶ τῆς φθάνει νὰ ζήσῃ μιὰ ἀνετη καὶ δαπανηρὴ ζωὴ μαζί μετὰ τὸν ἄντρα τῆς, γιὰ τὴν Ἀμε-ρικανίδα — ἢ, τουλάχιστον, γιὰ ἀρκετὲς Ἀμερικανίδες, — αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετό. Τὸ ὄνειρό τους δὲν εἶναι, κυρίως, ὁ πλού-σιος γάμος. Ἀλλὰ κάτι πιό... κυνικό: Τὸ πλούσιο διαζύγιο!

Μ' ἄλλα λόγια, ἐπιδιώκουν νὰ βροῦν ἔ-ναν «βασιλέα τῶν δολλαρίων», νὰ τὸν πεί-σουν, μετὰ τὴν ἀφθονία τῶν μέσων πού δια-θέτουν, νὰ τίς παντρευτῇ καὶ μετὰ, σὲ πρῶ-τῃ εὐκαιρίᾳ, νὰ τὸν χωρίσουν, ὥστε νὰ λύσουν ἔτσι, μιὰ καὶ καλὴ, τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα γιὰ ὅλη τους τὴν ζωὴ, καὶ νὰ ἀνακτήσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν τους, πράγμα ἰδιαίτερος σημαντικό γιὰ τίς χειραφετη-μένες Ἀμερικανίδες.

Φυσικά, στὴν Εὐρώπῃ, μιὰ τέτοια καρ-ποφόρα «ἐμπίζεως» θὰ ἦταν δύσκολο νὰ ἐ-πιτύχῃ. Χωρίζοντας τὸν πλούσιον σύζυγό της, προσχεδιασμένα καὶ χωρὶς κανένα οὐ-σιαστικὸ λόγο, μιὰ γυναῖκα, θὰ ἐπανερχό-ταν, μοιραίως, στὴν κατάστασι τῆς ἀπεν-ταρίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκίνησε.

Ἀλλὰ, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, οἱ συνθήκες εἶναι διαφορετικὲς. Κατὰ τίς κα-λὲς ἡλώσσες τῆς Εὐρώπῃς, ἡ Ἀμερικὴ κυ-δερνᾶται ἀπὸ ἓνα μητριαρχικὸ καθεστῶς, πού πολὺ λίγο διαφέρει ἀπὸ τὰ μητριαρ-χικά καθεστῶτα... μερικῶν πρωτογόνων φυ-λῶν. Καὶ ἂν ὅμως δὲν υιοθετήσῃ κανεὶς αὐ-τὴ τὴν ὑπερβολή, παραμένει πάλι ἐκτὸς ἀμφιβολίας πῶς ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἡ χώρα πού παρέχει στὶς γυναῖκες τὰ περισσότερα δικαιώματα.

Στὸ ἐμπόριο, ἰσχύει τὸ ἀξίωμα: «Ὁ πελάτης ἔχει πάντοτε δίκαιο». Στὰ ἄμε-ρικανικά δικαστήρια, προκειμένου γιὰ ὑ-ποθέσεις διαζυγίου, ἰσχύει κάτι ἀνάλογο: «Ἡ σύζυγος ἔχει πάντοτε δίκαιο! Ἐκινών-τας κανεὶς ἀπὸ ὀρθολογιστικὰ κριτήρια, θὰ μπορούσε νὰ ἀνατρέψῃ εὐκολὰ καὶ τὰ δυὸ ἀξιώματα: Ὑπάρχουν πάμπολλοι στριμμέ-νιοι πελάτες, καθὼς καὶ πάμπολλες στριμ-μένες σύζυγοι, πού ἔχουν πάντοτε δίκαιο! Ἀλλ' ὁ ὀρθολογισμὸς δὲν ἐκυδέρνησε ποτὲ τὸν κόσμον.

Ἡ περίπτωσις νὰ ἐκδώσῃ ἓνα ἀμερικα-νικὸ δικαστήριο τὸ διαζύγιο εἰς βάρος τῆς συζύγου εἶναι σπανιστάτη. Αὐτὸ συμβαί-νει μόνον ἂν ὁ σύζυγος συλληφθῇ ἐπ' αὐ-τοφῶρ μετὰ φίλο τῆς, ἂν ἐγκαταλείψῃ ἄ-προσχημάτιστα τὴν συζυγικὴν στέγη, ἢ ἂν, κἀν ὥρισμα ἄλλα πράγματα, πού καὶ τὸ φεμινιστικώτερο καθεστῶς δὲν θὰ μπο-ρούσε νὰ τὰ συγχωρήσῃ. Σ' ὅλες τίς ἄλ-λες περιπτώσεις, ἡ σύζυγος κερδίζει τὴν ὑπόθεσι.

Ἐπὶ πλείον, ἔχει στὸ ἐνεργητικὸ τῆς ἓνα σπουδαῖον πλεονέκτημα, πού τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ διαζύγιο τὴν στιγμὴν πού θὰ τὸ ἐπιθυμήσῃ: Μπορεῖ νὰ ἐπικαλεσθῇ, ἂν δὲν ἔχῃ μιὰ πιὸ συγκεκριμένη αἰτία, τοὺς περιφίλους «λόγους ψυχικῆς σκληρό-τητος».

Ἄν ὁ σύζυγος δὲν τὴν φιλᾷ στὸ μά-γουλο, φεύγοντας τὸ πρῶν γιὰ τὴ δουλειά του, ἂν τῆς ἀσχημονεῖ σὲ μιὰ στιγμὴν πού εἶναι κακόκεφος ἢ ἐκνευρισμένος, ἂν δὲν τῆς κἀν ὅσες τουαλέτες τραβᾷ ἡ καρδιά της, τότε ἡ σύζυγος ἔχει στὸ χέρι τίς ἀποδείξεις τῆς «ψυχικῆς σκληρότητος».

Ἡ εὐνοικὴ, λοιπόν, αὐτὴ νομοθεσία ἔχει κάνει πολλὰς Ἀμερικανίδες νὰ μεταβάλουν τὸν γάμο καὶ τὸ διαζύγιο σὲ ἐμπορικὴ ἐ-πιχείρησι. Καὶ νὰ μὴ διστάζουν, μπροστὰ

ΜΕΝΗ στη φτωχική καμαρούλα της, ή Άνιτα Περίε αναπολεί με θλίψη τα περασμένα. Και στα μάτια της, τὰ γαλανὰ σὰν τὴν ἀκύμαντη θάλασσα, ἀνὰ τὸν ἀσυνέφιαστο οὐρανὸ, λάμπει κάποιο ἀστὲρ...

Ἀπ' τὸ μικρὸ συνοικιακὸ δρόμο, ὅπου βρίσκεται ἡ καμαρούλα της — ἐπὶ ἀντρο τοῦ πόλεως καὶ τῆς μετάνοιας της, ὅπως τὴ λέει — μεβαίνουν ὡς τὰ παράθυρά της τὰ τραγούδια τοῦ κόσμου ποὺ γιορτάζει ἀφρόντιστα τὸ τρελὸν Καρναβάλι.

Δὲν εἶναι πάνω ἀπὸ 22 χρονῶν, ἡ φτωχὴ Ἀνίτα... Τὰ στήθη της φουσκώνουν τώρα ἀπὸ τὸ βαθὺ στεναγμὸ. Καὶ τὰ χεῖλιά της, ποὺ δὲν ἔχει χλωμιάνει τὸ ἄλικο χρῶμα τους ἀπ' τὸ σπαράγγμὸ τῆς ψυχῆς της, ψιθυρίζουν μελαγχολικά: — Ἀποκρῆς!... Τρελλὴ γιορτῇ, ποὺ ἡ εὐτυχισμένη νεότης γλεντᾷ ἐπὶ τὸν παράδεισο τοῦ ἔρωτα!...

Κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ διακοπὴ, προσθέτει:

— Κι' ἐγώ... ἐγὼ εἰμ' ὑποχρεωμένη νὰ στραβώνωμαι πάνω στὸ ράφιμο καὶ στὸ κέντημα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω μιὰ φτωχικὴ στέγη καὶ μιὰ μπουκιὰ ψωμί... Κι' αὐτό, γιατί εἶχα τὴν ἀνοησία ν' ἀγαπήσω κάποτε μ' ὅλη τὴ φλόγα

μορφιά της, μὰ καὶ ἀπ' τὸν πειρασμὸ τοῦ πλοῦτου ποὺ φαινόταν πὼς ἔχει ἡ ὡραία μικρούλα — ἔτσι εἰδεῖνε τοῦλάχιστον ἡ σπάταλη ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ της — τῆς ὑποσχότανε μιὰ ζωὴ πού θάταν ἀτέλειωτο ὄνειρο εὐτυχίας. Ἐκεῖνη διψοῦσε γιὰ φιλία κι' ἀγκαλιάσματα. Κι' ἡ ἀδύνατο καρδουλά της ποθοῦσε τὴ συντροφιά μιᾶς ἀδελφῆς καρδιάς, ποὺ θὰ ἔκανε τοὺς χτύπους της μὲ τοὺς δικούς της. Δεχόταν, λοιπόν, τὰ λόγια του, ὅπως δέχονται τὰ λουλούδια τὶς πρωινὲς δροσοσταλίδες.

Τοῦ κακοῦ ὁ ἄλλος — ποὺ δὲν εἶχε τὴν ὁμορφιά τοῦ πρώτου στὴ μορφὴ, μὰ εἶχε τὴν ὁμορφιά τῆς καλωσύνης καθρεφτισμένη στὰ μάτια του — τοῦ κακοῦ τῆς ἔλεγε νὰ φυλαχτῇ...

Ἔτσι, ὅταν ὁ πρώτος τῆς ζήτησε νὰ συναντηθοῦνε κάπου οἱ δύο τους, τὴν ἄλλη μέρα, δὲν βρῆκε λόγο ν' ἀρνηθῇ. Κι' ὅταν ἐπιχείρησε νὰ

Ἡ Εὐτυχία ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

τῆς νεανικῆς καρδιάς μου, καὶ νὰ τρυγήσω μιὰ ἀποκρηάτικη νύχτα τὴν ἐρωτικὴ ἡδονὴ σὲ μιὰ ἀγκαλιά ποὺ μοῦ ἀνοιγότανε, ζεστὴ καὶ γεμάτη ὑποσχέσεις...

Ἀναστέναζε ἄλλη μιὰ φορά, ἡ Ἀνίτα. Ὑστερὰ ἀκουμπώντας τὸ κουκλιώτικο κεφάλι της στὰ ἀσπρὰ τῆς χέρια, βυθίσθηκε στὶς ἀναμνήσεις της. Ξανάφερε στὴ μνήμη της τὰ περασμένα... ὅλη τὴ θλιθερὴ τῆς ἱστορία.

Ἦταν τότε 18 χρονῶν κοπέλλα. Μόλις εἶχε βγῇ ἀπ' τὴ σχολὴ καλογραιῶν, ὅταν ἔμεινε ὀρφανὴ καὶ μόνη μὲ τὸν ἀδελφὸ της — ἕνα τύπο γλεντζέ, ποὺ σπαταλοῦσε ἀσυλλόγιστα στὶς διασκεδάσεις του τὴν πατρικὴ τους κληρονομία. Ἀμάθητη ἀκόμα στὴ ζωὴ, τὸν ἀκολουθοῦσε κι' αὐτὴ, μὲ τὴν εὐχάριστῃ τοῦ πρωτόδγαλτου κοριτσιοῦ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς κάτω ἀπ' τὸ μεθύσι τοῦ πρόσκαιρου γλεντιοῦ κρύβεται συχνὰ ἡ πικρότερη θλίψη...

Κι' ἕνα βράδυ τῆς Ἀποκρῆς, σὲ κάποιο κέντρο τῆς Μονμάρτης... Ἦταν ὁμορφὴ σὰν ὄνειρο, μὲ τὴ λεπτὴ τουαλέττα της, μὲ τὸ τολμηρὸ ντεκαλτέ καὶ τὴ μικρὴ μεταξωτὴ μάσκα της. Σκόρπισε ἐρωτικὰ ρίγη στοὺς μεθυσμένους θαμώνες.

Ἐκεῖ λοιπὸν γνώρισε κι' ἐκεῖνον ποὺ ἔγινε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς της — μὰ κι' ἕναν ἄλλον, ποὺ ἂν τὸν εἶχε ἀκούσει, ἴσως δὲν θάταν τώρα δυστυχισμένη.

Ὁραῖος σὰν ἀρχαῖος ἔφηδος, κομψότατος μὲς' στὸ ἀμογο φράκο του, μ' εὐγενικοὺς καὶ λεπτοὺς τρόπους, ὁ πρώτος τῇ γοήτεψε.

Ὅταν τῆς ζήτησε νὰ χορέψουν ἕνα ταγκό, τὸν κύτταξε στὰ μάτια, τοῦ χαμογέλασε μ' ἕνα τρόπο γεμάτο ὑποσχέσεις κι' ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιά του. Μετὰ τὸν πρώτο χορὸ, ἀκολούθησε δεύτερος, τρίτος, τέταρτος...

Οἱ δύο ἀνάσες τους ποὺ ἀνακατεύονταν, τοὺς μεθοῦσαν περισσότερο ἀπ' τὸ πῖο δυνατό κρασί. Τὸ ἀγγίγμα τῶν κορμιῶν τους φλόγιζε τὸ αἷμα στὶς φλέβες τους... Ἔτσι ἀρχισε τὸ εἰδύλλιο.

Μαγεμένος ἀπ' τὴ σπάνια ὁ-

τὴν κατακτῆση, δὲν τοῦφερε καμμιά ἀντίρρηση. Πίστευε πὼς ἕνας ἵππότης δὲν γελᾷ ποτὲ τὴ δέσποινα τῶν λογισμῶν του. Πῶς, λοιπόν, θὰ τῇ γελοῦσε αὐτός, ὁ ἀγαπημένος της βαρόνος Ἀνρί ντὲ Κορδαγιάν;

Πέρασε μαζί του μιὰ ζωὴ ὀνειρεμένη, γεμάτη ἐκδρομές, φιλία, ἀγκαλιές, ἐρωτόλογα... μὰ γιὰ ἕξι μῆνες μόνο!

Ὑστερὰ, κάποιο Αὐγουστιάτικο βράδυ, ξέσπασε ἡ συμφορὰ!

Ὑπολογίζοντας στὴν τεράστια — ὅπως τὴ φανταζότανε — προίκα τῆς Ἀνίτας, ὁ Ἀνρί εἶχε σπαταλήσει, σὲ γλέντια μαζί της, τὰ τελευταῖα λεῖψανα τῆς πατρικῆς κληρονομίας του. Πῆγε, λοιπόν, στὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Θάχης καταλάβει, βέβαια, πὼς μὰς ἔνωσε μὲ τὴν ἀδελφὴ σου ἕνα βαθὺ αἰσθημα, ἀπ' τὴν πρώτη κιόλας βραδυὰ πού γνωριστήκαμε. Οἱ σχέσεις μας προχώρησαν πολὺ... ὡς ἐκεῖ ποὺ δὲν παίρνει περισσότερο! Οἱ κακὲς γλώσσες ἔχουν ἀρχίσει κιόλας τὰ σχόλια. Καιρὸς εἶναι, λοιπόν, νὰ παντρευτοῦμε... Ποῖδ' εἶναι τὸ μερίδιό της ἀπ' τὴν πατρικὴ σας περιουσία;

Ὁ νεαρὸς Περίε χασμουρήθηκε, χαμογέλασε παράξενα κι' ἀπάντησε μ' ἀπάθεια:

— Μά... ὄχι σπουδαῖα πράγματα! Καμμιά σαρανταριά χιλιάδες φράγκα, τὸ πολὺ...

— Κοροϊδεύετε; φώναξε ὁ βαρόνος.

— Κάθε ἄλλο. Ἄν ἀμφιβάλλετε, μπορῶ νὰ σὰς δώσω τὴ διεύθυνσι τοῦ συμβολαιογράφου μου...

Ὁ βαρόνος σηκώθηκε, τότε, ἔξω φρενῶν, καὶ φώναξε:

— Κράτα, λοιπόν, τὴν ἀδελφὴ σου! Χάρισμά σου!...

Κι' ἔφυγε, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσει ποτὲ πιά! Ὁ Περίε, μισομεθυμένος, δὲν εἶχε καταλάβει κανὴν τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦχε κάνει ὁ ἄλλος.

Κι' ἡ φτωχὴ Ἀνίτα;... Ὡ, γι' αὐτὴν ἦταν τόσο βαρὺ τὸ χτύπημα, ποὺ ἦταν θαῦμα πὼς δὲν σταμάτησε ἡ καρδιά της ὅταν τόμαθε...

Ἔπαθε ὥστόσο ἕνα δυνατό νευρικό κλονισμό, καὶ χρειάστηκεθεραπεῖα πολλῶν μηνῶν γιὰ νὰ συνέλθῃ.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἀδελφὸς της εἶχε συναισθανθῇ τὴ διαγωγὴ του κι' εἶχε ντραπῇ γι' αὐτὴν. Ἔδωσε, λοιπόν, ὅλα τὰ λεφτά ποὺ τοῦ ἀπόμειναν στὴ νευρολογικὴ κλινικὴ, ὅπου εἶχε βάλει γιὰθεραπεῖα τὴν ἀδελφὴ του, κι' ἔφυγε ὕστερα γιὰ τὰ ξένα. Ἀπὸ τότε, κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἀπογίνε...

...Τὰ μάτια τῆς Ἀνίτας ξαναδουρκώνουν τώρα, ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀναμνήσεις. Ὁχι, δὲν κρατᾷ καθόλου κάκια στὸν ἀδελφὸ της. Ἡ μεταμέλειά του τὸν ἐξέλεωσε.

Τί ἔφταιγε, ἄλλωστε, ἐκεῖνος, ἂν αὐτὴ, σὰν ἀμυαλὴ, παραδόθηκε σ' ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν τῇ ἀεῖζε, μόνο καὶ μόνο γιὰτὴν ὁμορφὴ;

Μήπως ὁ ἄλλος δὲν τῇ εἶχε συστήσει νὰ προσέξῃ; Πόσο πῖο καλὸς κι' ἐλκρινὴς φαινόταν ἐκεῖνος! Ἀλήθεια, γιατί νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσῃ αὐτόν; Γιατί νὰ βιαστῇ τόσο;...

Ὑστερ' ἀκουμπώντας τὸ κουκλιώτικο κεφάλι της στὰ ἀσπρὰ τῆς χέρια βυθίσθηκε στὶς ἀναμνήσεις της...

ΟΙ έρωτες του Καλλέργη

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ

ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

Η κόρη του Θεοχαράκη Ρέντη, η όμορφη Σοφία, είχε γίνει το μύλον της έριδος στην Κόρινθο. Τα παλληκάρια την καμαρώνανε σαν πηγαίνε τις Κυριακάδες στην εκκλησία κι' οι μονάδες τους κρυφό καυμό τους το είχανε να την κάμουνε νυφούλα. Γιατί χώρα από την όμορφη της ήταν και πολυπαικούσα.

Μα απ' όλους τους υποψήφιους γαμπρούς ξεχωρίζανε οι δυο Νοταράδες. Άγαπούσανε κι' οι δυο την όμορφη Σοφία και τ'χανε απόφασι ακόμη και κλεφτή να την πάρουνε, αν άρνιόταν να τους την δώσι ο πατέρας της.

Ο Γιαννάκης — το «Αρχοντόπουλο» όπως τον έλεγαν όλοι — κι' ο Παναγιωτάκης Νοταράς, μ' όλο που είχαν το ίδιο όνομα, κατόνταν από δυο διαφορετικές οικογένειες, που δεν είχαν καμμία συγγένεια μεταξύ τους. Οι πρόγονοι του Παναγιωτάκη φαίνεται, μάλιστα, πως λέγονταν στην αρχή Μυταράδες κι' ότι αργότερα, είτε από σύγχυσι, είτε για άλλο λόγο, έγιναν κι' αυτοί Νοταράδες.

Ανάμεσα τους, έκτος από την έρωτική αντιζηλία, υπήρχε και μία άλλη αφορμή έχθρας. Ο Γιαννάκης, παρά τη νεαρή ηλικία του, είχε ανακηρυχθεί αρχηγός των όπλων της Κόρινθου κι' αργότερα του δόθηκε ο βαθμός του στρατηγού, ενώ ο συνώνυμος του Παναγιωτάκης έγινε μόνο αντιστράτηγος.

Κι' οι δυο είχαν κάμει την πρότασί τους στο Θεοχαράκη Ρέντη. Και ταυτόχρονα είχαν εκτοξεύσει τις απειλές τους ό ένας στον άλλον. Ο Γιαννάκης είχε παραγγείλει στον αντίπαλό του πως θα τούκοβε τα πόδια. Κι' ο Παναγιωτάκης είχε απαντήσει στο αρχοντόπουλο πως θα τούκοβε το κεφάλι.

Συνηθισμένες απειλές μεταξύ έρωτευμένων που διεκδικούν την ίδια γυναίκα. Μόνο που αυτή τη φορά δεν έμειναν απειλές.

Ο γάμος της Σοφίας, στην αίτησι του Παναγιωτάκη είχε απαντήσει με μασομένη λόγια, γιατί δεν ήθελε να τον δυσχεράσει. Μα με το Γιαννάκη τα πράγματα προχώρησαν. Λίγο καιρό αργότερα, μάλιστα, έγιναν κρυφά οι αρραβώνες του με τη Σοφία. Συμφωνήθηκε, όμως, να κρατηθεί το πράγμα μυστικό, ως πού να τελειώσι ο πόλεμος.

Άλλ' ο Παναγιωτάκης έμαθε αυτό τον κρυφό αρραβώνα κι' έγινε θηρίο από τα κακό του. Οξύθυμος και βίαιος όπως ήταν, μάζεψε άμέσως καμμία πενήντα παλληκάρια κι' έτρεξε για να κλέψι τη Σοφία.

Ήταν θαύμα το πως γλύτωσε εκείνη την ημέρα η όμορφη κόρη του προεστού της Κόρινθου. Μα τα πράγματα δεν μπορούσαν πιά να σταματήσουν εκεί. Ή προσβολή ήταν μεγάλη κι' ο Γιαννάκης πήρε το ζήτημα στα χέρια του.

Έτσι άρχισε η σύγκρουσι, που απλώθηκε άμέσως σ' όλη την Κορινθία, γιατί κι' οι δυο Νοταράδες είχαν μεγάλη δύναμη και πολλούς οπαδούς. Άληθινές μάχες συγκροτήθηκαν, χωριά δολοκλήρα και δόση πυρπολήθηκαν κι' ένα σωρό άδωο πλήρωσαν ι' τη ζωή ή την περιουσία τους την έχθρα των δυο αντραίων. (Το πυρ της εκ Κόρινθου αλληλομαχίας, γράφει ο Τρικούπης, έγγυς ήτο να διαδοθή και εις τας άλλας επαρχίας της Πελοποννήσου, άλλ' η διοικητική έπιτροπή έ-

Ο Καλλέργης κι' η Σοφία περνούσαν τώρα μία εύτυχισμένη ζωή...

οπευσε να το οδέσση).

Πραγματικά, τα μέλη της διοικητικής έπιτροπής έτρεξαν άμέσως στην Κόρινθο μαζί με στρατεύματα για να ξαναφέρουν την τάξι και την ησυχία στην πολυπαθή επαρχία.

Ο πόλεμος λοιπόν σταμάτησε. Άλλ' ένας καινούργιος παράγοντας μπήκε 'ωρα στη σκηνή: ο Δημήτριος Καλλέργης.

Πλουσιόπαιδο, από παλάν κι' ένδοξη οικογένεια της Κρήτης, είχε παει στη Βιέννη για να σπουδάσι γιατρός. Μόλις έμαθε, όμως, την έκρηξι της Έπανάστασης, έτρεξε στην Έλλάδα, συγκρότησε δικό του σωμά από Κρητικούς και πήρε μέρος σε πολλές μάχες, όπου διακρίθηκε για την απaráμιλλη όρμη και το θάρρος του.

Ο Καλλέργης είχε άρρενωπή φυσιογνωμία και έπιθλητικό παράστημα, φίλος και των δυο Νοταράδων, ανέλαβε να τους συμβάσει κι' έκανε συχνές επισκέψεις στο σπίτι του Θεοχαράκη Ρέντη για να του γνωστοποιή την πορεία των συμβιβαστικών προσπαθειών του.

Άλλ' ένας άντρας με τη θερμή ιδιοσυγκρασία του Καλλέργη

δεν μπορούσε να περιορισθεί στο ρόλο του απλού μεσελαβητή. Η καρδιά του φλογίστηκε σε λίγο από αγάπη για την όμορφη Σοφία, που κι' αυτή επίσης είχε γοητευθεί από το ώραιο παράστημα και τους ευγενικούς τρόπους του Καλλέργη.

Ός τότε, η κόρη του Θεοχαράκη Ρέντη είχε σταθεί άμετοχη στον ανταγωνισμό των δυο Νοταράδων. Είναι αλήθεια πως συμπαινούσε περισσότερο το Γιαννάκη. Τον αγαπούσε ίσως. Άλλά με μία αγάπη απλή και ήρεμη, που μόλις ζέσταινε την αγνή νεανική ψυχή της.

Αυτό, όμως, που αισθάνθηκε για τον Καλλέργη ήταν όλοτε-λα διαφορετικό. Μία ανατριχίλα κυλούσε σ' όλο της το κορμί μόλις τον έδλεπε κι' η καρδιά της χοροπηδούσε μέσα στο στήθος της, όταν τον άκουγε να της μιλά.

Μία μέρα, ο Καλλέργης βρήκε την ευκαιρία να της φανερώσι την αγάπη του. Η Σοφία έννοιωθε μία ακατανίκητη δύναμη να την σπρώχνι στην αγκαλιά του. Άλλά συγκρατήθηκε.

—Ο πατέρας μου έδωσε το λόγο του στο Γιαννάκη Νοταρά, του απάντησε. Δεν μπορώ να τον ντροπιάσω.

—Μ' αγαπάς τουλάχιστον;

—Ένας λυγρός φούσκωσε το στήθος της Σοφίας.

—Γιατί με βασανίζεις, στρατηγέ; του είπε.

Κι' έφυγε τρέχοντας για να κρύψι τα δάκρυα που πλημμύρι-σαν τα μάτια της.

Την εποχή εκείνη τα πράγματα στην Άττική είχαν φτάσει σε κρίσιμο σημείο. Η κυβέρνησι και για να ενισχύσι το στρατόπεδο του Καραϊσκάκη και για να τερματίσι τις έριδες μεταξύ των Νοταράδων, διάταξε και τους δυο να εκστρατεύσουν εκεί.

Ο Γιαννάκης κι' ο Παναγιωτάκης συμμορφώθηκαν άμέσως μ' αυτή τη διαταγή. Ίπποτικός ο Καλλέργης τους άκολουθήσε, βρίσκοντας πως δεν ήταν σωστό να έπωφεληθή από την άπουσία τους για να κερδίσι την καρδιά της Σοφίας. Σε λίγο έγινε η ιστορική μάχη του Θαλάριου

που του ζήτησαν 5 χιλιάδες τάλληρα για να τον έλευθερώσουν. Όσοι ο άδελφός του Νικόλαος να φέρη τα λύτρα, ο Κιουταχής τον έθαλε να βοηθήσι εκείνους, που βαλσαμώνανε τα κεφάλια για να σταλώσι πεσκέσι στο Σουλτάνο.

Έφτασαν, τέλος, τα λύτρα. Ο Κιουταχής θυμήθηκε τότε τον όρκο που είχε κάμει να μην χαρίσι τη ζωή σε κανένα αϊχμάλωτο (ήθελε να ζεληρώσι μία παραπονδία των Έλλήνων) και για να 'ματώσι το μαχαίρι του) έκοψε το άριστερό αυτί του Καλλέργη.

Όταν θεραπεύθηκε από το τραύμα του, ο Καλλέργης πήγε στην Κόρινθο κι' εκεί, μπροστά στα εικονίσματα, ώρκίστηκε στη Σοφία πως είχε ιδή με τα μάτια του το Γιαννάκη Νοταρά να σωριάζεται νεκρός κάτω από το φονικό βόλι του Γκέκα.

—Σού έκαμα άλλοτε μία έρώτησι κι' άπάντησι δεν πήρα, πρόσθεσε.

—Την έρεις την άπάντησι, στρατηγέ, του είπε η Σοφία. Μα μην μου ζητάς τώρα τίποτε άλλο. Πρέπει πρώτα να κλάψω το νεκρό...

Οι γάμοι τους έγιναν έπειτα από κάμποσο καιρό. Ο Παναγιωτάκης Νοταράς, μετανοημένος για το κακό που είχε κάμει άλλοτε, είχε αποταθήκητ υόνος του στο

περιθώριο κι' ούτε παραπονέθηκε ούτε εναντιώθηκε σ' αυτό το γάμο.

Ο Καλλέργης κι' η Σοφία πήγαν στην αρχή στην Αίγινα κι' έπειτα στο Ναύπλιο. Η ζωή τους κυλούσε εύτυχισμένη.

Η Αντιβασιλεία κάθισε αργότερα στο σκαμνί των Καλλέργη μαζί με τον Κολοκοτρώνη, τον Πλαπούτα, τον Τζαβέλλα και τους άλλους δοξαμένους όπλαρχηγούς κι' ο Όθων, που δεν τον συμπαινούσε για τις φιλελεύθερες και τολμηρές ιδέες του, όταν πιά η πρωτεύουσα είχε μεταφερθεί στην Άθήνα, τον έστειλε στο Άργος. Η Άμαλία συμμεριζόταν αυτή την αντίπαθεία, άγνωστο γιατί.

Στα 1855, ο Καλλέργης, ύπουργός τότε των Στρατιωτικών, ήταν παράφορα έρωτευμένος με την κυρία Μάισγκα Π. Δ. (ο άντρας της έφερε ένα από τα ένδοξα όνοματά του άγώνος κι' είχε χρημάτισε πολλές φορές πρεσβευτής και ύπουργός) κι' εμφανιζόταν παντού μαζί της, χωρίς να δίνει προσοχή στα σκόλια του κόσμου. Μία μέρα, λοιπόν, που αυτή η κυρία πήγε στο Παλάτι, η Άμαλία της είπε περιφρονητικά:

—Είναί ντροπή σας να μην σέβεστε τη συζυγική πίστι!

Και ταυτόχρονα διάταξε τον αυλάρχη Παναγιώτη Νοταρά, τον ίδιο που ήταν άλλοτε έρωτευμένος με την Σοφία Ρέντη — τί συμπτωσι, αλήθεια! — να τη διαγράψι από το βιβλίο των προσώπων που εί-

χαν έλεύθερη είσοδο στα άνάκτορα.

Ο Καλλέργης έγινε έξω φρενών γι' αυτή την προσβολή και ζήτησε ν' ανακληθή άμέσως η άπαγόρευσι.

Η Άμαλία απάντησε τότε πονηρά:

—Είμαι σύμφωνη! Άλλά η κυρία αυτή θάρρη στον προσεχή ανακτορικό χορό μόνο μαζί με τον άντρα της.

Στο μεταξύ, όμως, ο κύριος Π. Δ. είχε καταθέσει αίτησι διαζυγίου. Έτσι η άπάντησι της Άμαλίας καταντούσε έμπαϊγμός.

Όρυσσε από το κακό του ο Καλλέργης και πάνω στο θυμό του έγραψε μία προσέλευτική για τη βασίλισσα έπιστολή, που δημοσιεύθηκε σε ζένη εφημερίδα.

Ο Όθων ζήτησε τότε από τον πρωθυπουργό Μαυροκορδάτο να παυθή ο Καλλέργης. Άλλά επενέβησαν οι ζένοι πρέσβεις που μатаίωσαν αυτή την άπόφασι.

Ήταν τώρα η σειρά του βασιλέα να θυμώσει. Είδοποίησε με τον ύπασπιστή του Μποτσαρη τον Καλλέργη ότι δεν θα ήταν δεκτός στο μέλλον στα άνάκτορα. Άπαντώντας σ' αυτή την άπαγόρευσι, ο ύπουργός των Στρατιωτικών έδωσε την ίδια μέρα μία διαταγή που έλεγε τα έξης:

«Απαγορεύομεν εις τους κ. κ. αξιωματικούς να ζητώσι άκρόασι παρά της Α. Μ. άνευ της προηγουμένης άδείας ήμών». Ο καυγας θα συνεχιζόταν, αν, στο μεταξύ, δεν έπεφτε το ύπουργείο Μαυροκορδάτου και δεν τερματιζόταν η ζενική κατοχή.

Η Μάισγκα, που ήταν η αίτια του σκανδάλου, ξαναπαντρεύτηκε έπειτα από κάμποσο καιρό και στάθηκε, μάλιστα, πιστή στο δεύτερο άντρα της.

Αργότερα, ο Καλλέργης διωρίστηκε πρεσβευτής στο Παρίσι — ήταν προσωπικός φίλος του αυτοκράτορος Ναπολέοντος του Γ' — και το 1867 τοποθετήθηκε στην πρεσβεία των Ήνωμένων Πολιτειών. Άλλά δεν πρόφτασε να πάι στην καινούργια του θέσι, γιατί, στο μεταξύ, πέθανε, (8 Άπριλίου) λίγον καιρό πριν από τη Λαμιά.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

1 Ο παράδεισος των χιονοδρόμων είναι το Ζέφελντ των Αυστριακών Άλπεων, όπου οι έπισκέπται, αφού όλη την ημέρα άσχοληθούν με το άγαπημένο τους σπόρ στα χιόνια του, που την εποχή αυτή φτάνουν σε ύψος δυο μέτρων, παίρνουν κατόπιν το μπάνιο τους και το άναψυκτικό τους στην πρωτότυπη «δεξαμενή-μπάνο» που ξενοδοχείου του «Ζέφελντ», όπου η θερμοκρασία φτάνει τους 30 βαθμούς, ενώ έξω είναι 5ο υπό το μηδέν!

2 Η ώραία Ίταλίδα ήθοποιός Ροσσάνα Ποντεστά, που άνέδειξε ο μεζικάνικος κινηματογράφος με το φίλμ «Το δίχτυ» και η άποια παίζει τον ρόλο της Ναυσικάς στο Ιταλικό φίλμ «Οδύσεια» έφερε στον κόσμο πρό ήμερών ένα χαριτωμένο άγαράκι, στο όποιο δόθηκε το όνομα Στέφανος-Μάριος. Στη φωτογραφία μας η εύτυχισμένη μητέρα με το νεογέννητο και τον σύζυγό της, τον Ίταλό δημοσιογράφο Μάρκο Βικάριο. Η Ροσσάνα Ποντεστά, δεν πρόκειται να ξαναγυρίσι στα σπουπιο προτό περάσουν τουλάχιστον τρείς μήνες.

3 Η πέτρα αυτή είναι η μεγαλύτερη «άκουα-μαρίνα», που υπάρχει στον κόσμο, άξίζει 100 περίπου δισεκατομμύρια δραχμές, ζυγίζει 2½ κιλά και βρίσκεται από το 1946 σ' ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο του τράστ των κοσμηματοπωλών της Νέας Υόρκης. Δυο όμως Βραζιλιάνοι ο Χοσέ Άλβες Νέρι και ο Άλτίβο Λοπέζ ντά Σιλβία την διεκδικούν. Ο πρώτος είχε άναθέσει την φύλαξι της στο δεύτερο, αυτός όμως την πούλησε μία μέρα σ' ένα Βραζιλιάνο πολυεκατομμυριοχό. Το δικαστήριο προσπαθεί τώρα να συγκεντρώσι όλα τα άπαραίτητα στοιχεία, που θα του έπιτρέψουν να βγάλη μία δικαία άπόφασι.

4 Η φούστα που βλέπετε είναι όλόκληρη ύφασμένη με μαύρο και άσπρο φιλό ά-χυρο. Το κοράσι είναι από ένα νέο άρσας έπιταγμένο με κλωστή λαστιγμένης, που λέγεται «Έλαστιέ». Το σύνολο αυτό, που θα είναι πολύ της μόδας έφέτος το καλοκαίρι, λανσάρεται από ένα μεγάλο παρισινό όίκο μόδας.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΑΡΑΚΗΝΟΥ

ΕΝΑΣ πύργος επιβλητικός, από γκρίζα πέτρα, ὀρθωνόταν πάνω στους ἀπότομους βράχους, πού τους χείδευαν τὰ κύματα. Ἀνάμεσα ἀπ' τὶς ἐπάλξεις κυμάτιζε μιά σημαία κόκκινη καὶ χρυσή, ἐμβλημα τῶν ἀνθρώπων τῆς Λιγυρίας. Ὁ Καπετάν Νέμο θέλησε νὰ ἐπιστὰ τὸ ἴδιον στο χτίσιμο τοῦ πύργου.

Τώρα οἱ Σαρακηνὸι πειρατὶ δὲν θὰ βροῦν ἀνυπεράσιστα τὰ χωριά γιὰ νὰ κλέψουν περιουσίες καὶ ὠραίες γυναῖκες. Σὰν σκοπὸς ὁ πύργος θὰ προστατεύῃ τὸ λιμάνι τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου καὶ τὸ Σάν Λορέντζο κι' ὅλη τὴ χώρα. Ἀπὸ ψηλά, ὁ Καπετάν Νέμο καὶ οἱ στρατιῶτες του μποροῦν πιά ν' ἀνικνεύουν τὸν ὀρίζοντα καὶ νὰ λαμβάνουν τὰ μέτρα τους. Ἀν κάποιος σκοπὸς φωνάζει: «Βοήθεια!», τὰ σπαθιά καὶ τὰ τόξα θὰ λάμψουν ἀμέσως καὶ τὰ βέλη θὰ πέσουν κεραυνόβλητα, σὲν παραλία, πάνω στὸν ἐκθρό.

Ὁ Καπετάν Νέμο ἔχει μιά κόρη. Ἡ Ρόζα εἶναι μιά κοπέλλα εἰκοσι χρόνων, μὲ μαύρα μάτια. Τὸ πρόσωπό της εἶναι ὠραίο, τὰ μαλλιά της μακρὰ καὶ τὰ χεῖλιά της σὰν κοράλλια. Ἡ Ρόζα εἶναι γενναία σὰν ἄντρας, ἀλλὰ σὰν κάθε ἀγνή κοπέλλα εἶναι ρωμαντική καὶ τὴ νύχτα ἀπ' τὸ παράθυρό της κυττάζει τ' ἀστέρια πού λάμπουν στὸ στερῶμα.

Τὸ βράδυ ἀπλώθηκε γρήγορα. Ἡ θάλασσα τραγουδᾷ τὸ αἶνιο τραγούδι της. Στὰ μικρὰ σπιτὰ τῆς ἀκτῆς ἀνάθουν τὰ φῶτα. Ὁ οὐρανὸς ἀπόψε εἶναι μολυβένιος καὶ κρέμεται σὰν ἀπειλή. Ὁ σκοπὸς, οἱ ἐπάλξεις ἀνυπνιέται καὶ κρῶνει.

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου, ὁ Καπετάν Νέμο γευματίζει. Ἡ Ρόζα τὸν σεβρίζει. Ὁ πατέρας της τὴν λατρεῖται, εἶναι ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τότε πού οἱ πειρατὶ τοῦ ἐκλεψαν τὴ γυναῖκα του, μιά νύχτα ὅπως αὐτή. Τώρα ὁ Καπετάν Νέμο συλλογίζεται τὴ λατρευτὴ του σύζυγο καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν δάκρυα. Ἐνας στρατιώτης ὅμως δὲν πρέπει νὰ κλαίει, πρὸ πάντων μπροστὰ σὲν κόρη του...

Ἡ Ρόζα τὸ καταλαβαίνει καὶ βγαίνει ἀπ' τὴν αἴθουσα. Ἀπ' τὴ σκάλα ἀνεβαίνει στὶς ἐπάλξεις. Ἐκεῖ βλέπει τὸ σκοπὸ πού κρῶνει.

— Ἐμπα λίγο μέσα νὰ ζεσταθῇς, τοῦ λέει. Θὰ σ' ἀντικαταστήσω ἐγώ.

— Εὐχαριστῶ, δεσποσύνη, λέει ὁ στρατιώτης. Τὰ μεγάλα ἐκφραστικά μάτια τῆς νέας ἀνικνεύουν τὸ σκοτάδι. Ἡ θάλασσα χτυπᾷ πάνω στοὺς βράχους, Σαφινικά, ἡ καρδιά τῆς Ρόζας χτυπᾷ δυνατὰ στὸ στήθος της. Προέχει δύο μαῦρες βάρκες στὸ πέλαγος. Νομίζει πὺς ἔκανε λάθος. Καὶ πραγματικά, δὲν εἶναι βάρκες, γιατί ὅσο πλησιάζουν σὲν ἀκτὴ, ἡ Ρόζα βλέπει πὺς πρόκειται γιὰ δύο μαύρα καράδια. Καὶ ἡ νεανική φωνὴ τῆς εἰδοποιεῖ γιὰ τὸν κίνδυνον:

— Οἱ πειρατές! Οἱ πειρατές!...

Ἡ κρουγὴ τῆς ἀντικεῖ σ' ὅλον τὸν πύργο καὶ ἔξω, ἀπ' τὸνα σπιτὶ σ' ἄλλο, ἀπ' τὸνα χωριὸ σ' ἄλλο. Κι' ἀμέσως ἀκούγονται ἄνδρες πού τρέχουν, κλαγγὴ ἀπὸ ὅπλα, οὐρλιάσματα γυναικῶν. Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ πειρατὶ δὲν θὰ τοὺς ξασφαισούν, ὅπως τότε πού ἐκλεψαν τὴ γυναῖκα τοῦ Καπετάν Νέμο. Θὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν ὅπως τοὺς ἀξίζει.

Ὁ Καπετάν Νέμο τρέχει παντοῦ, δίνοντας ὁδηγίες στοὺς στρατιῶτες του, πού μαζεῦθηκαν στὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου.

Τὰ καράδια στάθηκαν ἀκίνητα. Βάρκες ρίχνονται στὴ θάλασσα, γεμάτες ἀπὸ πειρατὶ.

Ὁ Καπετάν Νέμο βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν του καὶ ἡ κόρη του, ἡ Ρόζα, εἶναι στὸ πλευρὸ του. Μάταια ὁ πατέρας της τὴν προστάζει νὰ πᾶν μέσα, στὸν πύργο, μὲ τὶς ἄλλες

γυναῖκες. Ἡ κοπέλλα σπκῶνει τὸ σπαθὶ τῆς μὲ δύναμι, ἀφῶν. Ἐξαφνα, βρίσκεται μακριὰ ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ μισοτὰ της εἶναι ὁ Ὁμάρ, ὁ πῖο ἀνδρείος ἀπ' τοὺς Σαρακηνούς. Εἶναι ψηλός, λυγερὸς καὶ τὰ μάτια του λάμπουν μέσ' στὴ νύχτα. Εἶν' ἔτοιμος νὰ χτυπήσῃ, ἀλλὰ μετανιώνει.

— Ἐσὺ 'σαι γυναῖκα! τῆς φωνάζει. Μιά στιγμή στέκεται ἀκίνητος κι' ἐπειτα ρίχνεται στὸν ἀγῶνα. Ἡ Ρόζα κυττάζει τὸν ἄντρα πού τῆς χάρισε τὴ ζωή.

Τώρα οἱ πειρατὶ τσακισμένοι τόσασαν — ὅσοι ἔζησαν — στὰ καράδια τους. Στὴ γῆ εἶναι μόνο οἱ νεκροί. Ὁ Καπετάν Νέμο καὶ οἱ στρατιῶτες του χαιρετίζουν τὴ νίκη μὲ ζητωκραυγές. Ἡ Ρόζα προχωρεῖ μόνη στὸν πύργο γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ στὶς ἄλλες γυναῖκες τὸ θρίαμβο. Μὰ κοντὰ σὲ κατὶ βράχους ἀκούει βογγυτὰ. Πλησιάζει καὶ βλέπει τὸν Ὁμάρ. Ἐκασὸς πολὺ αἶμα ἀπὸ μιά πληγὴ καὶ οἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν. Βλέπει ἀπὸ πάνω πού τὴν κοπέλλα, ἀλλὰ δὲν τῆς μιλάει. Μόνο προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ. Ἡ Ρόζα νιώθει τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ. Θάπρεπε νὰ μισήσῃ αὐτὸ τὸ Σαρακηνὸ κι' ὅμως σκῶει πάνω του, δένει μ' ἑνα μαντίλι τὴν πληγὴ του καὶ τὸν βοηθεῖ νὰ σπκῶθῃ. Τώρα τὸν ὁδηγεῖ κρυφὰ στὸν πύργο. Θὰ τὸν κρύψῃ στὸ ὑπόγειο, ἐκεῖ πού εἶναι οἱ προμήθειες κι' ὅπου κανεὶς ἄλλος δὲν πηγαίνει, ἐκτὸς ἀπ' αὐτή. Θὰ τὸν γιαιτρέψῃ. Κι' ἐπειτα; Ἡ Ρόζα δὲν ξέρει. Ἀκούει μόνο τοὺς παλμούς τῆς καρδιῆς της...

Ὁ καιρὸς περνάει. Ἡ Ρόζα κάθε μέρα, δίχως νὰ τὴν ἀντιληφθῶν, κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο. Ὁ Ὁμάρ εἶναι τώρα καλὰ, χάρις στὶς περιποιήσεις της. Ἀλλ' ὁ ἔρωτας ἀναθεὶ στὶς καρδιές τους καὶ προσπαθοῦν κι' οἱ δύο νὰ τὸν πνίξουν. Μιά πιατὴ μ' ἑναν ἀπιστο! Ἰερουζιά! Κι' ὅμως ὁ ἔρωτας εἶναι πῖο δυνατός. Κάθε μέρα ἡ Ρόζα κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο. Μιλοῦνε ὡρὲς μαζί. Ἀλλὰ ποτὲ ὁ Σαρακηνὸς δὲν τὴν ἀγγίζει.

Ἐφτασε ἡ μέρα τοῦ χωριμοῦ. Ὁ Ὁμάρ πρέπει νὰ φύγῃ. Ἡ Ρόζα τοῦ μίλησε γιὰ τὴ μητέρα της κι' αὐτὸς τῆς ὑποσχέθηκε πὺς μιά μέρα θὰ γυρίσῃ πρὸς τὴν πατρίδα.

Νύκτωρ. Μόνος ὁ Ὁμάρ σὲ μιά βάρκα πού τοῦδωσε ἡ Ρόζα ἀπομακρύνεται στὴ θάλασσα. Τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ὁ Σαρακηνὸς τόλμησε καὶ φίλησε τὸ χεῖρ τῆς κοπέλλας. Αὐτὴ τὸν παρακολουθεῖ ὅσο μπορεῖ ἀπὸ μακριὰ καὶ ὅταν ἡ βάρκα κἀνεται στὸ πέλαγος, δάκρυα κυλοῦν ἀπ' τὰ ὠραία τῆς μάτια...

Ὁ Καπετάν Νέμο βλέπει τὴν κόρη του λυπημένη, ἀλλὰ οἱ ἐρωτήσεις του αὐτὴ δὲν ἀπαντᾷ. Δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ πὺς ἀγάπησε ἑνα Σαρακηνὸ, πὺς περιμένει μ' ὀδυνία τὸ γυρισμὸ του, τὸ γυρισμὸ πού θὰ τῆς φέρῃ πίσω τὴ μητέρα της.

Πέρασε πάλι καιρὸς πολὺς καὶ μιά μέρα ἑνα μαῦρο καράδι φάνηκε στὸν ὀρίζοντα. Εἶναι τὸ καράδι τοῦ Ὁμάρ. Κοντὰ του στέκεται μιά ψηλὴ, ὠραία γυναῖκα.

— Δὲν μποροῦμε νὰ πλησιάσουμε σὲν ἀκτὴ μὲ τὸ καράδι. Θὰ νομιζοῦν πὺς θέλουμε νὰ ἐπιτεθῶμε καὶ θὰ μᾶς χτυπήσουν, τῆς λέει.

— Ὁ! ἐδῶ εἶναι ἡ πατρίδα μου! ἀπαντᾷ ἐκεῖνη. Μὲ περιμένει ὁ ἄντρας μου.

— Ναί, καὶ μένα μὲ περιμένει ἡ Ρόζα, ἡ ὠραιότερη κοπέλλα τοῦ κόσμου!...

Ἡ θάλασσα εἶναι ταραγμένη. Ἀν ρίξῃ μιά βάρκα, μπορεῖ τὸ κύμα νὰ τὴν ἀναποδογυρίσῃ. Οὐτε πρέπει νὰ πάρῃ μαζί του τὴν μητέρα τῆς Ρόζας, νὰ διακινδυνεύῃ τὴ ζωὴ της. Θὰ πᾶν μόνος του νὰ βρῇ τὸν Καπετάν Νέμο καὶ θὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα.

Ἐτοί, μπαίνει μόνος του στὴ βάρκα, τραβάει κουπὶ καὶ, μ' ὅλα τὰ τεράστια κύματα, καταφέρνει νὰ φτάσῃ σὲν ἀκτὴ. Τότε, τρέχει πρὸς τὸν πύργο.

Ἡ Ρόζα τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ καὶ τρέχει νὰ τὸν συναντήσῃ. Εἶναι τώρα κοντὰ ὁ ἑνας στὸν ἄλλο καὶ οἱ καρδιές τους χτυποῦν ἀπὸ εὐτυχία.

Μὰ νὰ πού, Σαφινικά, ὁ Καπετάν Νέμο φάνηκε στὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου. Εἶδε τὸν Σαρακηνὸ καὶ τὴν κόρη του μαζί. Δὲν ξέρει τίποτα, θυμᾶται ἰμόνο πὺς οἱ πειρατὶ τοῦ ἐκλεψαν τὴν γυναῖκα του καὶ πιστεύει πὺς αὐτὸς θὰ τοῦ κλέψῃ τώρα τὴν κόρη του. Δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ, τεντώνει τὸ τόξο του. Ἐνα σφύριγμα σκίζει τὸν ἀέρα σὰν προμήνυμα θανάτου. Ἡ Ρόζα, σὺθῶρμητα, ρίχνεται στὸν Ὁμάρ γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ. Ἀλλ' αὐτοσώπητο τὸ βέλος τοὺς ἐνώνει καὶ τοὺς δύο στὸ θάνατο!

Ἡ μοῖρα ἔκανε τὸ ἔργο της. Ὁ Καπετάν Νέμο τρέχει σὰν τρελλὸς κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους πού πεθαίνουν ἀγκαλιασμένοι. Καὶ φτάνει λίγο πρὶν νὰ ξεψυχήσουν, γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπ' τὰ χεῖλιά τους πὺς τὸν συγχωροῦν καὶ πὺς ἡ γυναῖκα του γύρισε...

Ὁ Καπετάν Νέμο καὶ ἡ γυναῖκα του κυττάζουν τώρα δίχως ἐλπίδα τὸν ὀρίζοντα. Τὰ μάτια τους κουράσθηκαν καὶ θάμνωσαν ἀπ' τὰ δάκρυα, ἐδεμὴ θὰ ἐβλεπαν δύο γλάρους λευκοὺς πού πετᾶνε μαζί, εὐτυχισμένοι, στὸ γαλανὸ οὐρανὸ. Εἶναι οἱ ἀγνὲς ψυχὲς τοῦ Ὁμάρ καὶ τῆς Ρόζας!

ΖΩΡΖ ΛΕΒΡΟΝ

Ἡ ἀρθρίτικη κ. Ε. Κλάρκ, ἀπὸ τὴν πόλιν Ὁρμόνα τῆς Μελβούρνης, ἐξασκεῖ τὰ δάχτυλά της μὲ μιά συσκευή πού ἐπενόησε ὁ Λέστερ Γκλέϊρ καὶ πού τῆς δείχνει ὁ ἴδιος τὴ χρῆσιν της.

Πὺς λειτουργεῖ ὁ «νευροτόνος» του

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις χρονίας ἀρθρίτιδος, πού οἱ γιατροὶ δὲν κατορθώνουν νὰ καλυτερέψουν καθόλου τὴν κατάστασιν τῶν ἀσθενῶν, ἐπιτυχάνει ἀληθινὰ θαύματα ἑνας... Αὐστράλος δάσκαλος, ὀνόματι Λέστερ Γκλέϊρ!

Ἐχει ἐπινοήσῃ μιά καινούργια καὶ πρωτότυπη συσκευή, πού τὴν ἔχει ὀνομάσῃ «νευροτόνος», καὶ βεβαιώνει, ὅτι ξαναδίνει μ' αὐτὴν τὴν υγείαν στοὺς ἀρθρίτικούς, ζωηρεύοντας τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ διευκολύνοντας ἔτσι τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν τοξινῶν καὶ τῶν βλαβερῶν ἀλάτων ἀπὸ τοὺς μῦς καὶ τὶς ἀρθρώσεις.

Ἡ θεραπεία του ἔχει κάμει κρότο στὴ Μελβούρνη — τὴν πόλιν ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένος — ἀλλὰ καὶ σ' ὅλοκληρὴν τὴν Αὐστράλιαν. Διάφοροι γιατροὶ παραδέχονται πὺς εἶναι πιθανὸν νὰ ὠφελεῖ κατὰ τῆς ρευματοειδοῦς ἀρθρίτιδος. Κι' ὁ ὑπουργὸς Ὑγείνης διέταξε νὰ ἐξετασθῇ ἐπιστημονικὰ ἡ νέα αὐτὴ μέθοδος καὶ νὰ ἐξακριβωθῇ ἐπιστῆμως τί ἀξίζει σὲν πραγματικότητα.

«Σκοπὸς τῆς θεραπείας μου — λέει ὁ κ. Γκλέϊρ — εἶναι ν' ἀναζωογονήσῃ τὸ ἥπαρ καὶ τοὺς νεφροὺς, ὥστε ν' ἀναποκριθοῦν πληρέστερα στὸν προορισμὸ τους. Στὴν ἐπινοήσῃ τοῦ μηχανήματός μου μὲ ὠδήγησε ἡ σκέψις ὅτι ἑνα σῶμα ὑγιὲς καὶ νεανικὸ, μοιάζει σὰν γοργὸ καὶ καθαρὸ ποτάμι, ἐνῶ ἑνα ἀρρωστημένο θυμίζει ἀργόκίνητο ρυάκι μὲ λασπόνερα.

Ὁ «νευροτόνος» εἶναι μιά συσκευή ἀπλουστάτη, πού ὑποβάλλει σὲ ἐπανειλημμένα «χτυπήματα» τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ σώματος πού ἔχει προσβληθῇ ἀπὸ τὴν ἀρθρίτιδα. Αὐτὸ τὸ «βαθὸ μασσάζ» συντελεῖ ἀπ' ἑνὸς μὲν σὲν θέρει καὶ τὴ χαλάρωσιν τῶν μυῶν κι' ἀπ' ἑτέρου σὲν διὰ τῶν κρυστάλλων ἀσβεστίου, πού ἔχουν ἀποτεθῇ στὶς ἀρθρώσεις καὶ δυσκολεύουν τὴ λειτουργία τους.

Ὁ κ. Γκλέϊρ ἐπινοήσε αὐτὴ τὴ μέθοδο, ἐνῶ ζητοῦσε ὁ ἴδιος μιά θεραπεία γιὰ τὶς παθήσεις πού τοῦ εἶχε ἀφίσει ὁ πόλεμος:

Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΩΝ ΑΡΘΡΙΤΙΚΩΝ

διόγκωσιν τοῦ ἥπατος καὶ μυαλγίες. Ὁ «νευροτόνος», λοιπόν, τοῦ ξαναδῶσε τὴν υγείαν του, ἀποκαθιστώντας τὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Απὸ τότε, ἔχει θεραπεύσει μὲ τὴ συσκευή του πάνω ἀπὸ 2.000 ἀρρώστους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν ἀρθρίτικοι. Ἐχει ὅμως σημεῖωσις ἐπίσης ἐντυπωσιακὴς ἐπιτυχίες καὶ σὲ διάφορες νευρικές παθήσεις — ἀπὸ χρόνια ἡμικρανία ἕως χρονία δυσκοιλιότητα καὶ ταχυπαλμία.

Δὲν ζητεῖ πληρωμὴ ἀπ' ὅσους θεραπεύει — κι' ἔτσι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ γιὰ παράνομο ἐξάσκησιν τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος. Οἱ πῖο πολλοὶ ὅμως ἀπ' αὐτοὺς, τοῦ προσφέρουν μόνον τοὺς μικρὰ ποσά, γιὰ τὰ ἐξοδὰ του.

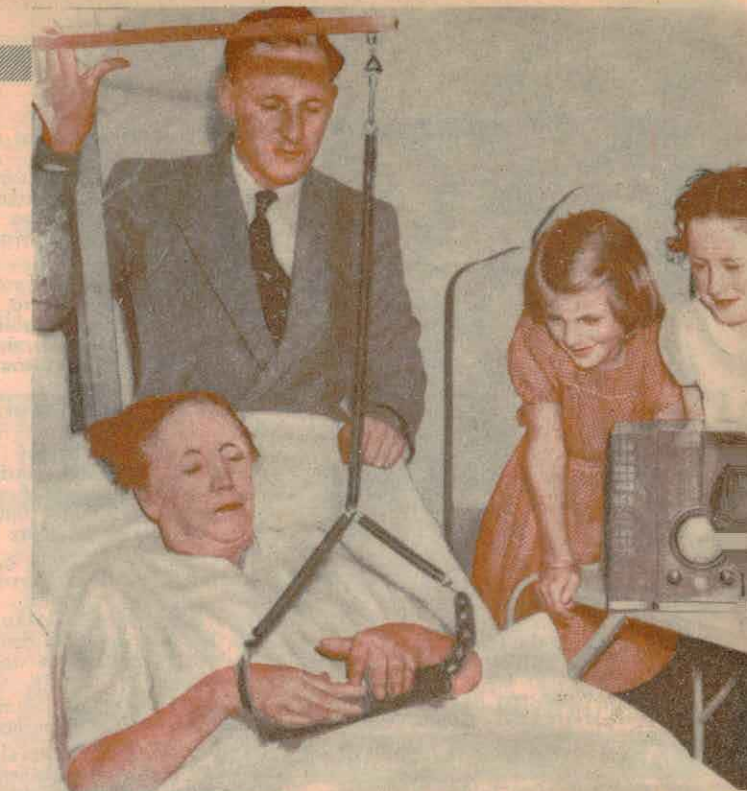
Μόλις πάρῃ προνόμιο εὐρεσιτεχνίας γιὰ τὸ μηχανήμα του, σκοπεῖ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ διδασκαλικὸ ἐπάγγελμα καὶ ν' ἀνοίξῃ ἐπιστῆμως μιά κλινικὴ στὴ Μελβούρνη.

Στὸ μεταξύ, ἔχει ἑνα ἀριθμὸ ἀρρώστων, πού ἡ ἀρθρίτις τοὺς κρατεῖ καρφωμένους στὸ κρεβάτι. Κάθε μέρα, λοιπόν, ὅταν τελειώσῃ τὴ δουλειὰ του σὲ κάποιο δημοτικὸ σχολεῖο τῶν περιχώρων τῆς Μελβούρνης, τοὺς ἐπισκέπτεται ἑνα-ἑνα στὰ σπιτὰ τους μὲ τ' αὐτοκίνητό του, παίρνοντας μαζί καὶ τὸ μηχανήμα του, γιὰ νὰ τοὺς ὑποβάλλῃ σὲν θεραπεία.

Ὅλους τοὺς ἄλλους, πού μποροῦν νὰ περπατήσουν, τοὺς δέχεται δύο φορὲς τὴ βδομάδα, ἀπὸ τὶς 6 π' ἀπόγεμα ὡς τὰ μεσάνυχτα, σὲν «κλινικῇ» του, πού στενὴ γάζεται... σὲν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ ἐνῶς πρῶην ἀρρώστου του! Γιατὶ τὸ δικό του διαμέρισμα εἶναι μικρὸ, στενὸχωρὸ κι' ἀκατάλληλο γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ.

Τὶς βραδύες λοιπόν αὐτές, νομίζει κανεὶς, ὅτι δίνεται καμμιά μεγάλη γιορτὴ, στὸ σπιτὶ ἐκεῖνο! Τόσα εἶναι τὰ ἰδιωτῶν.

Ὁ κ. Ἀλφ. Ὁσμουντ, ἀνάπηρος ἀλλοτε ἀπὸ ἀρθρίτιδα, βάφει μόνος του τοὺς τοίχους τοῦ πλυστηρίου του, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του κρατεῖ τὶς ὀρθοπεδικὲς συσκευὲς καὶ τὰ δεκανίκια πού χρησιμοποιοῦσε πρὶν ὁ ἄντρας της.

κά αὐτοκίνητα καὶ τὰ ταξὶ πού μαζεύνονται ἀπ' ἐξῆς...

Πολλοὶ ἀρθρίτικοι φτάνουν τὴν πρώτη φορὰ μὲ τὸ φορεῖο, ὅταν ὅμως τελειώνουν τὴν θεραπεία, περπατᾶνε... σὰν παλληκαράκια!

Νὰ μερικές ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες περιπτώσεις, πού ἀναφέρει ἑνας Αὐστράλος δημοσιογράφος, πού ἐπεσκέψθη τὸν κ. Γκλέϊρ:

Ὁ «Ἀλφ. Ὁσμουντ», ἑνας γέρος 69 ἐτῶν, ἦταν πιά γνωστὸς σ' ὅλη τὴ Μελβούρνη. Πουλοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐφημερίδες, σ' ἑνα περίπτερο τῆς Κόλλινς Στρήτ. Οἱ πελάτες του τὸν συμπονοῦσαν, βλέποντας τὸ βασανισμένον ἀπ' τοὺς πόνους πρόσωπό του καὶ τὶς μεταλλινὲς ὀρθοπεδικὲς συσκευὲς πού φοροῦσε ἀναγκαστικά γιὰ νὰ κρατᾶν ἴσιο τὸ ἀνάπηρο.

Πολλοὶ ἀρθρίτικοι φτάνουν τὴν πρώτη φορὰ μὲ τὸ φορεῖο, ὅταν ὅμως τελειώνουν τὴν θεραπεία, περπατᾶνε... σὰν παλληκαράκια! Νὰ μερικές ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες περιπτώσεις, πού ἀναφέρει ἑνας Αὐστράλος δημοσιογράφος, πού ἐπεσκέψθη τὸν κ. Γκλέϊρ:

Ὁ «Ἀλφ. Ὁσμουντ», ἑνας γέρος 69 ἐτῶν, ἦταν πιά γνωστὸς σ' ὅλη τὴ Μελβούρνη. Πουλοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐφημερίδες, σ' ἑνα περίπτερο τῆς Κόλλινς Στρήτ. Οἱ πελάτες του τὸν συμπονοῦσαν, βλέποντας τὸ βασανισμένον ἀπ' τοὺς πόνους πρόσωπό του καὶ τὶς μεταλλινὲς ὀρθοπεδικὲς συσκευὲς πού φοροῦσε ἀναγκαστικά γιὰ νὰ κρατᾶν ἴσιο τὸ ἀνάπηρο.

Πολλοὶ ἀρθρίτικοι φτάνουν τὴν πρώτη φορὰ μὲ τὸ φορεῖο, ὅταν ὅμως τελειώνουν τὴν θεραπεία, περπατᾶνε... σὰν παλληκαράκια! Νὰ μερικές ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες περιπτώσεις, πού ἀναφέρει ἑνας Αὐστράλος δημοσιογράφος, πού ἐπεσκέψθη τὸν κ. Γκλέϊρ:

Ὁ «Ἀλφ. Ὁσμουντ», ἑνας γέρος 69 ἐτῶν, ἦταν πιά γνωστὸς σ' ὅλη τὴ Μελβούρνη. Πουλοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐφημερίδες, σ' ἑνα περίπτερο τῆς Κόλλινς Στρήτ. Οἱ πελάτες του τὸν συμπονοῦσαν, βλέποντας τὸ βασανισμένον ἀπ' τοὺς πόνους πρόσωπό του καὶ τὶς μεταλλινὲς ὀρθοπεδικὲς συσκευὲς πού φοροῦσε ἀναγκαστικά γιὰ νὰ κρατᾶν ἴσιο τὸ ἀνάπηρο.

Πολλοὶ ἀρθρίτικοι φτάνουν τὴν πρώτη φορὰ μὲ τὸ φορεῖο, ὅταν ὅμως τελειώνουν τὴν θεραπεία, περπατᾶνε... σὰν παλληκαράκια! Νὰ μερικές ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικώτερες περιπτώσεις, πού ἀναφέρει ἑνας Αὐστράλος δημοσιογράφος, πού ἐπεσκέψθη τὸν κ. Γκλέϊρ:

Ὁ «Ἀλφ. Ὁσμουντ», ἑνας γέρος 69 ἐτῶν, ἦταν πιά γνωστὸς σ' ὅλη τὴ Μελβούρνη. Πουλοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐφημερίδες, σ' ἑνα περίπτερο τῆς Κόλλινς Στρήτ. Οἱ πελάτες του τὸν συμπονοῦσαν, βλέποντας τὸ βασανισμένον ἀπ' τοὺς πόνους πρόσωπό του καὶ τὶς μεταλλινὲς ὀρθοπεδικὲς συσκευὲς πού φοροῦσε ἀναγκαστικά γιὰ νὰ κρατᾶν ἴσιο τὸ ἀνάπηρο.

νίας της Ροζέτ και του παιδιού της. 'Η αστυνομία τον είχε αναζητήσει μάταια, γιατί οι γνωστοί της δυστυχισμένης γυναίκας είχαν βεβαιώσει πως η εγκατάλειψη του συζύγου της την είχε οδηγήσει στο άπνευστο δρόμο της. Φυσικά όμως, η κατηγορία αυτή ήταν τέτοιας φύσεως, ώστε δεν μπορούμε να επέμβη η Δικαιοσύνη.

'Η τρελλή κυρία - Λεπαγιέ ήταν κλεισμένη τώρα σ' ένα φρενοκομείο. Δεν απόμεινε λοιπόν κανείς δεσμός του Νορμπέρ με το παρελθόν.

'Όταν έμαθε τ' αλλεπάλληλα εκείνα δυστυχισμένα, ο άθλιος αναστέναζε μ' ικανοποίηση. Κατάφερε να κρύψει απ' τη φιλέναδα του τις έγχεριδες που έγραφαν για το δράμα. Και δεν έκαμαν πιά καθόλου λόγο γι' αυτό.

Ταξίδεψαν στην 'Ιταλία, σαν νεόνυμφοι που περνούσαν το μήνα του μέλιτος. 'Ο καινούργιος εκείνος ρόλος της τίμιας γυναίκας άρεσε στην αρχή στη Νινέτ. Δεν άργησε όμως να την κουράσει, και σε μερικούς μήνες τον είχε βαρεθεί.

'Αλλωστε, τα ταξίδια κοστίζουν ακριβά. Κι' η Νινέτ αγαπούσε τη σπατάλη μόνον όταν τα χρήματα προέρχονταν από ξένη τσάντα...

'Όστόσο, ο 'Αρθούρος φιλοδοξούσε πάντα να δημιουργήσει μια «σοβαρή επιχείρηση». 'Όταν εγκαταστάθηκαν στη Βιέννη, η σκέψη αυτή τον κυνηγούσε περισσότερο παρά ποτέ. Και πίεζε τη φιλέναδα του να τον βοηθήσει στην πραγματοποίηση των σχεδίων του.

— Πρίν περάσουν τρία χρόνια, αγάπη μου, θα μπορούμε να γυρίσουμε στο Παρίσι εκατομμυριούχοι! τη βεβαίωνε. Μά, για να θωρίσει κανείς, πρέπει πρώτα να σπείρει.

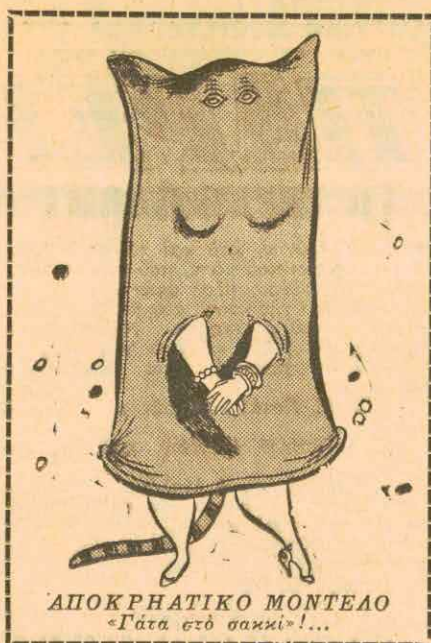
'Η συντηρητική όμως Νινέτ δίσταζε πάντα να συντελέσει στη «σπορά», με τις σεβαστές οικονομίες της...

Τού κάκου ο πρώην εμπορούπαλλος επιστράτευε, όλη την ευγλωττία του για να την καταφέρν.

— Πρέπει να με καταλάβεις! Έλεγε. Είν' ελάχιστοι, ασημαντοί οι κίνδυνοι που θα διατρέξουμε... Σκοπεύω να ιδρύσω εδώ ένα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμών, κάτι σαν το «Λούβρο» ή το «Μπόν Μαρσέ» του Παρισιού... Ξέρεις πόσο ικανός είμαι στη δουλειά... Σε βεβαιώ πως θα τα καταφέρω περίφημα... 'Αφού σημείωσαν τόσο επιτυχία στο Παρίσι τα τεράστια αυτά μαγαζιά, γιατί δεν θα γίνονταν κι' εδώ το ίδιο;

— Μά πως δεν έκαμε ως τώρα αυτή τη σκέψη κανένας Βιεννέζος;

— Γιατί οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ
«Γάτα στο σακί»!...

τόλμη και πρωτοβουλία!... 'Όταν όμως βάλουμε έμεις μπροστά τη δουλειά, θα ενθουσιασθούν με την ιδέα μας. Κι' αν άργότερα, είτε για να επεκτείνουμε την επιχείρησή, είτε για να αποσυρθούμε πιά έμεις, τη μεταβάλουμε σε άνωθυμο εταιρεία, οι μετοχές θα γίνουν ανάρπαστες!... Μά σκέψου λιγάκι! 'Αποκλείεται ν' αποτύχουμε... Έχω βρή κιόλας ένα κατάλληλο μαγαζί, στη Ρινγκστράσε...

'Η Νινέτ κόντευε κάποτε να παραισουργη. Την τελευταία στιγμή όμως, όταν ο 'Αρθούρος πίστευε πως την είχε πείσει πιά, δίσταζε κι' όπισθοχωρούσε...

— Μά, φίλε μου, δεν είμαστε ευτυχισμένοι έτσι; τούλεγε. Γιατί να διακινδυνεύουμε την ευτυχία μας; Μένουμε σε μια άνετη και συμπαθητική φωνή... Δεν έχεις να σκοτισθής για τίποτα. Το χαρτζηλικιό δεν σου λείπει... Έχουμε σχετισθό κιόλας με ανθρώπους καθώς πρέπει. 'Εσύ πάλι κατάφερες να μπής σε μια λέσχη της ανθρωπιάς...

— Γιατί, λοιπόν, να τα εγκαταλείψουμε όλ' αυτά και να ριχτούμε σ' επιχειρήσεις με άβεβαία έκβασι; Τού κάκου έπεμπε ο 'Αρθούρος. 'Η Νινέτ δεν υποχωρούσε.

— Έτσι, ο 'Αρθούρος Νορμπέρ θαμνε

πάντα ο «Ζιγκολό» και τίποτε παραπάνω! Παρ' όλη την απελπισία του, είχε ώστόσο την έξυπνάδα να κρύψει την πικρία που του προκαλούσε η άποτυχία του.

Στο βάθος, άλλωστε, αγαπούσε τη Νινέτ. Ναι, ο όμορφος αυτός που έβλεπε πάντα τις φιλενάδες του σαν βιοποριστικό μέσον, ο άθλιος αυτός που είχε εκμεταλλευθεί αίσχρα τον έρωτα της μικρής Ροζέτ, άδιαφορώντας για τους θησαυρούς της τρυφερότητας και της αφοσίωσής της, το άκαρδο αυτό τέρας που δεν είχε συγκινήσει καθόλου απ' το θάνατο της γυναίκας του και του παιδιού του, αγαπούσε τώρα με πάθος την έρωμένη που τον συντηρούσε.

Αυτός, ο διεφθαρμένος ως το κόκαλο, έτρεμε στη σκέψη πως μπορούσε να ταν εγκαταλείψει η Νινέτ, τρωαγμένη γιατί λιγότεραυαν όλοένα οι οικονομίες της, και να συνδεθεί με κάποιον πλούσιο φίλο.

Μιά μέρα, έκαμε το λάθος να εκδηλώσει τη ζήλεια του για ένα νέο και βαθύλυτο Ούγγρο, τον κόμητα Στέφανο Μπερενύι, που σύναξε στο σπίτι τους. Μά οι παρατηρήσεις του βρήκαν πολύ άσχημη ύποδοχη.

— Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, Νινέτ, της είπε, ότι οι περιπτώσεις αυτού του νεαρού σ' εκθέτουν κι' ότι με φέρνουν κι' έμένα σε δύσκολη θέση;

— Πρέπει ωστόσο να νοιώσης, αγαπητέ μου, απάντησε εκείνη στρυφνά, πως δεν έχω σκοπό να παριστάνω αιδώνιας τη βασιλίσσα της αρετής! Κοστίζει πολύ ακριβά, αυτό!... Και μου φαίνεται πως καιρός είναι πιά να σταματήσουμε τα έξοδα.

— Τι θές να πής; ρώτησε ο 'Αρθούρος κατάχλωμος.

Βλέποντας τη συγκίνησή του, η Νινέτ άλλαξε τόνο.

— Μη φοβάσαι, κουνέ! πρόσθεσε. Χλώμιασες σαν πεθαμένος, μόλις πίστευες πως θέλω να σ' εγκαταλείψω. Μά δεν θα το κάνω ποτέ, αυτό, γιατί σ' αγαπώ!... Το μόνο κακό είναι πως έχω αρχίσει να πηλτώνω. Νοσταλγώ το καμπαρέ, τα χειροκροτήματα, το θαυμασμό του κόσμου...

«Δεν θάταν καλύτερο να δώσω εδώ μερικές παραστάσεις, κι' ύστερα να γυρίσουμε στο Παρίσι; Το θεατρικό στάδιο αποδίδει σήμερα περισσότερα από κάθε έμποριο! Μά, αν θές να μείνουμε μαζί, πρέπει πρώτα να το πάρης απόφασι να μη μου ξανακάνης σκηνές σαν τη σημερινή...»

— Ποτέ δεν θ' αφήσω να σε πάρη άλλος, Νινέτ!...

— Μά τί σε νοιάζει, αφού αγαπώ εσένα μονάχα;... 'Εκτός αν θέλεις ν' αναλάβης όλα μου τα έξοδα...

'Ο 'Αρθούρος δεν απάντησε. 'Απομακρύνθηκε, συλλογισμένος.

— Ναι, ψιθυρίζει σε λίγο, πηγαίνοντας στη λέσχη του, ναι, για να την κρατήσω όλη δική μου, χρειάζονται λεφτά!

Στη λέσχη, συνάντησε τον ταγματάρχη Φεζέρτο, άμετανόητο εργένη και θερμό θαυμαστή της Νινέτ.

— Δεν παίζετε, αγαπητέ μου κύριε Νορμπέρ; τού είπε εκείνος. Άσχημα κάνετε, γιατί είσατε ένας από τους λίγους προνομιούχους που τους χαμογελάει η Τύχη.

— Γιατί το λέτε αυτό, αγαπητέ μου ταγματάρχα;

— Μά γιατί, για να κερδίζη κανείς στα χαρτιά, πρέπει νάχη ψυχραιμία, ύπομονη κι' έπιμονή. μου φαίνεται δε πως έσεις συγκεντρώνετε με το παραπάνω αυτές τις ιδιότητες!

— Κι' όμως, αγαπητέ μου, γελιέσθε, γιατί δεν έχω κερδίσει ποτέ σχεδόν.

Νά παίζη χαρτιά!... Γιατί όχι; 'Ισως αυτό νάταν το μέσον για να κερδίση άρκετά χρήματα και να μπορέση να συντηρή τη Νινέτ...

Είχε μελετήσει ήδη από καιρό κατά βάθος τα μυστήρια του μπυκαρά. Μά δεν έπρόκειτο πιά τώρα να δοκιμάσει την τύχη του, με περισσότερες ή λιγώτερες πιθανότητες να πετύχη. 'Επρεπε να την υποτάξει, να τη δαμάσει και να κερδίση πάντα, όπως κι' όταν θα ήθελε.

Είχε μάθει άλλοτε, έτσι γι' άστείο, όλα τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν οι χαρτοκλέφτες για να διορθώνουν την τύχη.

'Ηξερε να «φτιάχνη» τα χαρτιά στην έντελεια κι' είχε κάμει πολλές φορές επιδείξεις της ικανότητάς του, για να γελήσει με τους φίλους του. Ποτέ όμως ως τώρα δεν είχε δοκιμάσει να κλέψη στα χαρτιά, σε σοβαρό παιχνίδι.

'Επρεπε, λοιπόν, να επιδοθή σε συστηματική μελέτη κι' εξάσκηση — πράγμα που έκαμε κρυφά απ' τη Νινέτ.

Χρειάζονταν η δεξιότητά κι' η ευαίσθητη άφή που έχουν οι επαγγελματίες χαρτοκλέπτες, που κατορθώνουν ν' αναγνωρίζουν ένα χαρτί μόνον απ' το αδιόρατο αποτύπωμα του σχεδίου του.

'Αποφασισμένος για όλα, ρίχτηκε στη δουλειά, επί πολλές ώρες κάθε μέρα, για ν' αποκτήσει την απαιτούμενη έπιτηδεύση. 'Εφτασε μάλιστα στο σημείο να μιμηθή τους χαρτοκλέπτες εκείνους, που ζύνουν με γυαλόχαρτο τις άκρες των δακτύλων τους, για να τις κάνουν πιο ευαίσθητες.

'Η έπιτυχία δεν άργησε ν' ανταμείψει τις προσπάθειές του. 'Υστερα από ένα χρονικό διάστημα επανειλημμένων δοκιμών, έκρινε πως ήταν πιά ικανός να ρισκοκινυνεύει.

Την ημέρα εκείνη ακριβώς, είχε πάλι μιá σκηνή με τη Νινέτ, πάντα εξ αιτίας του κόμητος Μπερενύι.

— Μά σκέψου, λοιπόν, τού είπε η φιλέναδα του, ότι ο άνθρωπος αυτός είν' έτοιμος να κάνει τρέλλες για μένα!

— Μπορώ κι' εγώ να κάνω ό,τι κάνει αυτός, απάντησε αποφασιστικά ο 'Αρθούρος.

— 'Εσύ; Πώς θα το καταφέρεις; 'Ο Νορμπέρ δίστασε μιá στιγμή κι' ύστερα έξηγησε:

— Θα παίζω στο Χρηματιστήριο... 'Ο' άνακατευθώ με έπιχειρήσεις...

— Μη λές άνοησίες! Για ν' αρχίση κανείς όποιαδήποτε δουλειά, χρειάζονται λεφτά, κι' εσύ δεν έχεις! Πού θα τα βρής;... και μάλιστα εδώ στα ξένα;

— Συνάντησα δυό τραπεζίτες απ' το Παρίσι, που είχα άλλοτε σχέσεις μαζί τους... Συνεννοηθήκαμε, λοιπόν, μιá χαρά... Χρειάζονται έναν άνθρωπο που να μπορούν να κρύβονται πίσω του... Και δέχθηκαν έμένα... Είμαι βέβαιος πως θα κερδίζω έτσι όσα θελήσω! Δεν πιστεύω ν' αμφιβάλλης για την έξυπνάδα μου...

— Καθόλου! Σε ξέρω επιδέξιο και ικανώτατο... 'Αν κερδίζης λεφτά, αγάπη μου, δεν ζητάω τίποτε καλύτερο παρά να μείνω η πιστή κι' αφοσιωμένη γυναικούλα σου!... Μά, για να γίνη αυτό, πρέπει νάμαστε πολύ πλούσιοι. Αν δεν μπορής να το καταφέρης, άσε με να κάνω ό,τι καταλαβαίνω εγώ. Φροντίζω για να πραγματοποιηθούν μελλοντικά τα σχέδιά μας...

— Μείνε ήσυχη! 'Αναλαμβάνω εγώ... Μά όρκισου μου πως στο μεταξύ δεν θα ξαναδής πιά τον κόμητα...

— Σου τ' όρκίζομαι πολύ ευχαρίστως! Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, ζήτησε ο κόμης να τον δεχθή η Νινέτ.

— Θα δής τώρα πως θα κάνω εγώ πρώτη την αρχή, ζηλιάρωγάτε μου! είπε εκείνη γελώντας στον 'Αρθούρο.

Και πρόσθεσε, γυρίζοντας στον ύπηρέτη:

— Πέστε στον κόμητα Μπερενύι πως δεν μπορώ τώρα να τον δεχθώ...

'Ο 'Αρθούρος την αγάλιασε και τη φίλησε με πάθος.

Χωρίστηκαν συμφιλιωμένοι, κι' οι δυό γεμάτοι έλπίδα και χαρά.

'Ο Νορμπέρ κλείστηκε στο δωμάτιό του κι' επιδόθηκε πάλι επί πολλές ώρες σ' επανειλημμένες ασκήσεις, σαν τον πιανίστα που προετοιμάζεται για μιá συναυλία με «σκάλες» όλοένα πιο πολύπλοκες...

Είχε αποφασίσει να κάμη την αρχή το βράδυ εκείνο. Πραγματικά, μετά το φαγητό, πήγε στη λέσχη.

'Η καρδιά του δεν χτυπούσε δυνατώτερα από άλλοτε. 'Ενοιώδε απόλυτη αυτοπεποίθηση.

Κάθισε θαρραλέα, άδιστακτα, στο πράσινο του μπυκαρά και πήρε το μπάνκο.

Δέκα λεπτά άργότερα, είχε μαζέψει μπροστά του ένα σωρό από μάρκες και χαρτονομίσματα. Κυττάζοντας τυχαίως σ' ένα καθρέφτη, παρατήρησε πως η φυσιογνωμία του δεν είχε αλλάξει καθόλου. 'Ηταν ηρεμιάτος.

«Σίγουρα, θα προκόψω, γιατί έχω γε-

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 75) το νέο συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα του διασήμου 'Αμερικανού συγγραφέως.

ΜΗΛΙΑ ΜΠΕΛΛΙΝΓΚΚΕΡ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΤΩΜΑ

Μιά νέα κι' ώμορφη γυναίκα δολοφονείται μυστηριωδώς πάνω στη σκηνή ενός μεγάλου θεάτρου του Σικάγου, την ώρα της παραστάσεως. Ποιος τη σκότωσε; Πριν ακόμη διαφωτισθή αυτή η πρώτη δολοφονία, καινούργια εγκλήματα βάφουν στο αίμα το ίδιο θέατρο. Μιά βареιά ατμόσφαιρα μυστηρίου και φόβικης πίεξης τα πρόσωπα που βρίσκονται ανακατεμένα στην αλόκοπη αυτή υπόθεσι. Σκοντάβοντας σε χίλια έμπόδια, παλεύοντας με τα ανθρώπινα πάθη, με την έπιφυλακτική του κόσμου του θεάτρου και με την αγέρωχη περιφρόνησι της άριστοκρατίας, ένας ντεκτιβ, που ήταν έρωτευμένος με το θύμα, κατορθώνει επιτέλους να βρή το κλειδί του αινίγματος...

Πρόκειται για ένα άριστουρηματικής πλοκής και συνταρακτικού ένδιαφέροντος αστυνομικό μυθιστόρημα, που θα παραμείνη αέεχαστο στους αναγνώστες μας.

— 'Ασφαλώς! Δεν είναι βέβαιο, αυτό... 'Ας περιμένουμε λίγο!...

— 'Η αλήθεια — που την άγνοούσε ο Νορμπέρ — ήταν ότι, για να περνήν την ώρα και τον βεβαίωσε πως δεν είχε σκεφθή ποτέ, ούτε στιγμή, να τον εγκαταλείψει.

— Σου μιλούσα για τον κόμητα, πρόσθεσε, μόνο για να δώ αν θα ζήλευες... Μά πές μου, μήπως τυχόν κερδίσεις στα χαρτιά αυτά τα λεφτά;

— 'Όχι! Ξέρεις καλά, ότι δεν παίζω παρά κάπου-κάπου μόνο, για διασκέδασι.

— Πώς τα κατάφερες, λοιπόν;

— Σου είπα... κάνω δουλειές στο Χρηματιστήριο... δουλειές ασφαλίσμενες, έφ' όσον εγώ δεν έχω να χάσω τίποτα.

— Μά έξηγησέ μου...

— Μπά, δεν θα καταλάβεις! Κι' ύστερα, είν' ένα μυστικό που δεν μου ανήκει!... 'Αφσέ με να κάνω ό,τι πρέπει.

— 'Ο 'Αρθούρος είναι τόσο καλός μα-

τα κότσια!», συλλογίστηκε.

— 'Όταν γύρισε τη νύχτα φορτωμένος χρήματα, η Νινέτ του όρκίστηκε αιδώνιο έρωτα και τον βεβαίωσε πως δεν είχε σκεφθή ποτέ, ούτε στιγμή, να τον εγκαταλείψει.

— Σου μιλούσα για τον κόμητα, πρόσθεσε, μόνο για να δώ αν θα ζήλευες... Μά πές μου, μήπως τυχόν κερδίσεις στα χαρτιά αυτά τα λεφτά;

— 'Όχι! Ξέρεις καλά, ότι δεν παίζω παρά κάπου-κάπου μόνο, για διασκέδασι.

— Πώς τα κατάφερες, λοιπόν;

— Σου είπα... κάνω δουλειές στο Χρηματιστήριο... δουλειές ασφαλίσμενες, έφ' όσον εγώ δεν έχω να χάσω τίποτα.

— Μά έξηγησέ μου...

— Μπά, δεν θα καταλάβεις! Κι' ύστερα, είν' ένα μυστικό που δεν μου ανήκει!... 'Αφσέ με να κάνω ό,τι πρέπει.

— 'Ο 'Αρθούρος είναι τόσο καλός μα-

τα κότσια!», συλλογίστηκε.

— 'Όταν γύρισε τη νύχτα φορτωμένος χρήματα, η Νινέτ του όρκίστηκε αιδώνιο έρωτα και τον βεβαίωσε πως δεν είχε σκεφθή ποτέ, ούτε στιγμή, να τον εγκαταλείψει.

— Σου μιλούσα για τον κόμητα, πρόσθεσε, μόνο για να δώ αν θα ζήλευες... Μά πές μου, μήπως τυχόν κερδίσεις στα χαρτιά αυτά τα λεφτά;

— 'Όχι! Ξέρεις καλά, ότι δεν παίζω παρά κάπου-κάπου μόνο, για διασκέδασι.

— Πώς τα κατάφερες, λοιπόν;

— Σου είπα... κάνω δουλειές στο Χρηματιστήριο... δουλειές ασφαλίσμενες, έφ' όσον εγώ δεν έχω να χάσω τίποτα.

— Μά έξηγησέ μου...

— Μπά, δεν θα καταλάβεις! Κι' ύστερα, είν' ένα μυστικό που δεν μου ανήκει!... 'Αφσέ με να κάνω ό,τι πρέπει.

— 'Οχι μόνο δεν θα χρειάζομαστε πιά να δοδεύουμε τις οικονομίες σου, αλλά θα γίνουμε γρήγορα πλούσιοι!...

Κι' έκλεισε μ' ένα φιλή το στόμα της φιλενάδας του, που δεν ζητούσε άλλωστε τίποτε καλύτερο...

Β'.

Το σκάνδαλο

Κανένα έμπόδιο δεν σταμάτησε το Νορμπέρ στον επικίνδυνο δρόμο που είχε ακολουθήσει. Ξεγελούσε εύκολα τη Νινέτ, λέγοντάς της πως έπαιζε στο Χρηματιστήριο.

Στις χαρτοπαικτικές λέσχες, τον θαύμαζαν για το ψυχραιμό παίξιμό του, για την άδιαφορία που έδειχνε, είτε έχανε, είτε κέρδιζε. Κανείς δεν τον είχε ποτέ υποπτευθή.

— 'Καλά τα πάμε έτσι!», σκεπτόταν με ικανοποίησι.

Δυστυχώς όμως, η Νινέτ έπληττε, όλοένα πιο πολύ.

— Μιά άρτίστα σαν κι' έμένα, έλεγε και ξανάλεγε στο φίλο της, δεν αντέχει να μείνη μακριά απ' το θέατρο!...

— Θές να γυρίσουμε στη Γαλλία; της πρότεινε ένα πρωί ο 'Αρθούρος, βέβαιος ότι θα μπορούσε να τον εξυπηρετήση παντού το καινούργιο «ταλέντο» που είχε αποκτήσει.

'Απόρρησε όμως, όταν η Νινέτ άρνήθηκε.

— Τί να κάνουμε στη Γαλλία; απάντησε. 'Εδώ κερδίζεις λεφτά... όχι πολλά, βέβαια, αλλά τελοσπάντων... Θα μπορέσης να κάνης τις ίδιες δουλειές και στο Παρίσι;

— 'Ασφαλώς! Δεν είναι βέβαιο, αυτό... 'Ας περιμένουμε λίγο!...

— 'Η αλήθεια — που την άγνοούσε ο Νορμπέρ — ήταν ότι, για να περνήν την ώρα και τον βεβαίωσε πως δεν είχε σκεφθή ποτέ, ούτε στιγμή, να τον εγκαταλείψει.

— Σου μιλούσα για τον κόμητα, πρόσθεσε, μόνο για να δώ αν θα ζήλευες... Μά πές μου, μήπως τυχόν κερδίσεις στα χαρτιά αυτά τα λεφτά;

— 'Όχι! Ξέρεις καλά, ότι δεν παίζω παρά κάπου-κάπου μόνο, για διασκέδασι.

— Πώς τα κατάφερες, λοιπόν;

— Σου είπα... κάνω δουλειές στο Χρηματιστήριο... δουλειές ασφαλίσμενες, έφ' όσον εγώ δεν έχω να χάσω τίποτα.

— Μά έξηγησέ μου...

— Μπά, δεν θα καταλάβεις! Κι' ύστερα, είν' ένα μυστικό που δεν μου ανήκει!... 'Αφσέ με να κάνω ό,τι πρέπει.

— 'Ο 'Αρθούρος είναι τόσο καλός μα-

ΑΠΟΚΡΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Το καρναβάλι γιορτάστηκε έφέτος με άσυνήθιστη μεγαλοπρέπεια στη Βασιλεία της 'Ελβετίας. Κ'εθ' έλυν την διάρκεια της 'Αποκρύας τους δρόμους της Βασιλείας διέσχίζαν ατέλειωτες σειρές άραιών όρνάτων και όμάδες μεταμφιεσμένων. 'Ανωτέρω μιá όμάδα άνδρών και γυναικών, ξανσοξανένοντας μιá μεσαιωνική παράδοσι κυκλοφορεί στους άδρόμους με νεκρικές μάσκες, εκδηλώνοντας έτσι την περιφρόνησί της προς τον θάνατο. Τό σύνθημα τού έφετεινού καρναβαλιού ήταν «Γλέντι όσο ζούμε, γιατί είναι έφημερη ή ζωή».

ΑΠΟΚΡΗΣ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στη Γερμανία έφέτος τ' αποκριάτικα γλέντια και οι παρελάσεις είχαν εξαιρετική εδύμια. 'Ανωτέρω ή όρχήστρα των μασκαράδων που προηγείτο στην παρέλασι τού έφετεινού Καρναβαλιού της Φραγκφούρτης. Πρέπει να σημειωθή πως στη Γερμανία και ιδιαίτερα στη Ρηνανία, ο Καρναβάλος έχει παράδοσι που αρχίζει από το 1234, γι' αυτό και γιορτάζεται με ιδιαίτερη μεγαλοπρέπεια.

ζί μου, ώστε δεν έχω το θάρρος και τη δύναμη να τον απάτησω, να τον προδώσω. — Είναι καλός μαζί σας; Και γενναίος-δωρος; ρώτησε ο κόμης με κάποια ειρωνεία.

— Η Νινέτ πειράχτηκε απ' αυτό τον τόνο του κι' απάντησε ζωηρά: — Καί βέβαια! Ανακατεύεται στο Χρηματιστήριο ο καυμένος, για να κερδίσει λεφτά και να ικανοποιήσει τις επιθυμίες μου... — Στο Χρηματιστήριο; είπε με φανερό έκπληξι ο συνομιλητής της.

— Μάλιστα... Συνεργάζεται μάλιστα με δύο χρεωκοπημένους Γάλλους τραπεζίτες, που εγκαταστάθηκαν εδώ στη Βιέννη κι' απέκτησαν άμεσως μεγάλο κύρος...

— Γάλλους τραπεζίτες, είπατε;... Ξέρετε τα ονόματά τους;

— Δεν ρώτησα τον 'Αρθούρο... μά, αν θέλετε, μπορώ να τα μάθω.

— Όχι, είναι περιττό. Μου φαίνονται κάπως παράξενα αυτά που μου είπατε... Όστόσο, δεν τ' αμφισβητώ, και εύχομαι να πλουτίσει ο κ. Νορμπέρ, όπως το επιθυμείτε.

— Η κουβέντα σταμάτησε ως εκεί. 'Υστερα ο κόμης ξανάρχισε τις ερωτικές εκδηλώσεις του.

Όταν έφυγε ωστόσο απ' το σπίτι της Νινέτ, αναθυμίστηκε τα λόγια της. Θέλησε να δειαιωθεί. 'Αντί, λοιπόν, να γυρίσει σπίτι του, πήγε στον τραπεζίτη του.

Τον ρώτησε, δίχως να αναφέρει ονόματα. 'Η έκπληξι του όταν άκουσε για Γάλλους τραπεζίτες που είχαν επιρροή στο Χρηματιστήριο της Βιέννης, έπεισε τον κόμη πως συνέβαινε ένα από τα δύο: 'Η η Νινέτ είχε θελήσει να του παραστήσει τη σπουδαία για να του κάμη έντυπωση, ή την είχε εξαστήσει ο φίλος της.

«Μά τότε, λοιπόν, που βρίσκεσαι αυτός ο κατεργάρης τα λεφτά που της δίνει; αναρωτήθηκε ο κόμης. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως τα κερδίζει... Τό αποδεικνύει η αντίστασι της Νινέτ στις προτάσεις μου... Κέρδιζε άρα γε στα χαρτιά; Βέβαια, αυτό πρέπει νάναι...»

Το ίδιο βράδυ, πήγε στη Λέσχη. 'Ο πρώτος που συνάντησε εκεί, ήταν ο 'Αρθούρος. Του πρότεινε να παίξουν οι δύο τους μία παρτίδα. 'Ο Νορμπέρ δέχθηκε πολύ ευχαρίστως, και σε μία ώρα, τον είχε «μαδηθεί».

Ο κόμης πλήρωσε τα χαμένα, δίχως καμμία διαμαρτυρία. Βγήκε ύστερα απ' τη Λέσχη μαζί με το Νορμπέρ.

— Θάχουμε την ευχαρίστησι να σας δούμε στο σπίτι μας αύριο βράδυ; του είπε ο 'Αρθούρος πριν χωριστούν.

— 'Ασφαλώς! Δέχεταί η κ. Νορμπέρ, και θάρρως να πάρω ένα τσάι.

— Τί λέτε, θα παίξουμε πάλι χαρτιά, για τί ρεβάν;

— 'Α, όχι! 'Υποκλίνομαι μπροστά στην ύπεροχί σας... Πώς να παλέψω κανείς μ' ένα αντίπαλο τόσο τυχερό;

Ο Νορμπέρ ανατρίχιασε ελαφρά. Του είχε φανή πως τα λόγια του κόμητος είχαν ένα παράξενο τόνο. Μά καθυσέχασε γρήγορα, όταν έκλεινος πρόσθεσε φαιδρά:

— 'Εσείς διακρίνετε τη γυναιχή παροιμία; Είσαστε διπλά τυχερός, στα χαρτιά και στην αγάπη...

Χωρίστηκαν ύστερα, γελώντας.

Την άλλη μέρα, η Νινέτ έδωσε μία απ' τις λαμπρότερες και διασκεδαστικώτερες δεξιώσεις. Είχε καλέσει μερικές καινούργιες φίλες της — γυναίκες του ημίκοσμου και υποτιθέμενες άρτίστες, διαφόρων εθνικοτήτων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Βαπτίσεις

Ο κ. Χάρης Μπούρας, πρόεδρος της οργανώσεως 'Αγέλα και εισαγγελέως της Βοστώνης μετά της Λίνας 'Ελ. Γουίλ ανδεδεξαντο εκ της κολυμβήσεως εις την Λαμψαν, την Κυριακήν 21 Φεβρουαρίου το χαριτωμένο κοριτσάκι του κ. Κώστα Ν. Παπαγεωργίου, ονομάσαντες αυτό Εοαγγελία. Εις τους αναστάσεις και ως ευτυχείς γονείς ευχόμεθα να τους ζήση. Ν. Χ. Ε. Σ. Κ.

Γάμοι

Εις τους τελέσαντες τους γάμους των την περασμένη Κυριακή κ. Λαζάρου Παπανικολάου μετά της διδος 'Ισμήνης Τσιούτρα, ευχόμεθα βίον ευτυχί και με απογόνους. Οίκον, Σεφ. Μαντέλη

Βιιδωμένος στη καρέκλα του τη βλέπει στα χέρια των άλλων ν' ακκίζεται...

Οί έξω από το χορό

Έχει κι' η 'Αποκρηά τα δράματά της

Είναι και οι έξω από το χορό. Θέλετε ν' αφιερώσετε και σ' αυτούς μια νύχτα της αποκρηάς σας; Δεν είναι πολύ διασκεδαστικοί — σ' όσους προσιδοποιώ. Μερικοί ίσως να είναι και πένθιμοι. 'Αλλοι άπαθείς και αδιαφοροί.

Πάντως ο χαρούμενος δέ μου έχει τύχει. Μερικοί απ' αυτούς που μένουν έξω από το χορευτικό στίβο, κάθονται στα σπιτάκια τους, προτιμούν από την αίθουσα του χορού την αίθουσα του σινεμά, ή καταφεύγουν σ' κέντρα — αν έμεινε τις μέρες αυτές κανένας τέτοιο κέντρο — όπου δεν υπάρχει πιθανότητα ν' αρχίσει η τζαζ, να ρίχνει μυρμηγκία στις φτέρνες.

Είναι όμως και οι άλλοι που ενώ δε χορεύουν δεν αποσιωπών από τους χορούς. 'Ενα είδος αυτοτιμωρίας. Τιμωρία σκληρή. Να στερηθεί από τον εαυτό σου τη χαρά και να γίνεται παρατηρητής της χαράς των άλλων. Γιατί, μη μου πείτε, πως δεν είναι χαρά ο χορός. 'Ισως από τις πιο μεγάλες. Γι' αυτό και η μανία που κατέχει όλους τους λαούς, όλες τις γενεές, όλες τις ηλικίες. Χορεύουν οι άντριοι και οι πολιτισμένοι, οι Ζουλού και οι Παριζιάνοι. Δεν υπάρχει αιώνας και χώρα που να μην έχουν χορέψει. 'Η αρχαιότερη τέχνη. Ούτε να μιλήσει, ούτε να τραγουδήσει ή ξερε ο πρώτος άνθρωπος, όταν εξέδωλε χορεύοντας τη χαρά και τη λύπη του. Χορεύοντας προσευχόταν, χορεύοντας κήδευσεν τους νεκρούς του. 'Ο χορός ζή και θα ζή στον καιρό θα κατοικείται ο πλανήτης μας.

Και να υπάρχουν άνθρωποι που δε χορεύουν! 'Ελάχιονοι, αλλά υπάρχουν. Θα τους όπτε τις μέρες αυτές της 'Αποκρηάς. Μία μεμονωμένη σε κάθε χορευτική συγκέντρωσι.

Αν ήταν τρόπος να τους επληρώζε κανείς, να κάνουν ένα μικρό ρεπορτάζ και να τους θέσει την ερώτησι:

— Πώς δε χορεύετε, κύριε; Πώς δε χορεύετε, κυρία;

Από τις πιο αδιάκριτες ερωτήσεις που μπορείτε να κάνετε. Και η απάντησι, τις περισσότερες φορές, θα είναι ανελλιγκρήν. Θα σας απαντήσουν με υπεκφυγές, θα σας πούν κάτι για να γλυστρήσουν, για να ξεφύγουν από την έρευνα. 'Εκτός αν η άποχή τους από το χορό οφείλεται σε λόγους συμπωματικούς: ένας παροδικός πόνος στο πόδι, ή άκρεια, ή κούρασι. Αν όμως πρόκειται για μόνιμη άποχή από το χορευτικό στίβο, δύσκολα θα μάθετε την αλήθεια. Γιατί, δεν είναι αλήθεια όταν σας λένε ότι μισούν το χορό. Τό ακριβέστερο είναι ότι ο χορός δεν έχει φιλικές διαθέσεις απέναντί τους.

Γνώρισα ένα κύριο, ηλικιωμένο σήμερα, που από το νεανικό του χρόνια μάταια προσπάθησε να πάρη τον αέρα του χορού, να συντονισθή τα βήματά του και τις κινήσεις του με το ρυθμό του. Είναι όμως μερικοί άλλοι που δεν τό καταφέρνουν να τραγουδήσουν, όχι γιατί άπλως είναι κακοφώνοι, αλλά γιατί είναι αλάττοι. Τους είναι δηλαδή αδύνατο να συλλάβουν τον ήχο.

Η αδύναμία όμως αυτή στην εκμάθησι του χορού είναι φαινόμενο σπάνιο. Ούτε

αποτελεί τη σοβαρή μορφή της άποχής. 'Αλλα είναι τα βαρύτερα συμπτώματα. Αυτά όμως δεν πρόκειται να σας τα εκμυστηρευθώ. 'Ισως και οι ίδιοι να μη τα υποπτεύωνται. Σας λένε «δε χορεύω». Αν επιμεινείτε δυσκολεύονται να σας δώσουν εξήγησι. 'Αφού δεν την έδωσαν στον εαυτό τους, ποιά εξήγησι θέλετε να δώσουν σ' εσάς;

Επειτα, η μεγάλη έπιμονή σας στο τέλος καταντά προτυχία και εκδήλωσι κακής ανατροφής. Η ανθρωπιά επιβάλλει να είμαστε διακριτικοί. Κατι ζέρω που σας τό λέω. 'Εχω νυπό παράδειγμα: 'Ενας νέος, άπερίσκεπτος όπως συμβαίνει κάποτε, να είναι οι νέοι, σ' ένα φιλικό σπiti υποκλήθηκε μπρος σε μία κυρία για να χορέψη μαζί της.

— Λυπούμαι, αλλά δε χορεύω, του απάντησε μελαγχολικά η κυρία.

— Ποτέ; ρώτησε ο νεαρός.

— Ποτέ, επανέλαβε πιο πικραμένη ακόμα η κυρία.

— 'Αδύνατο, εξεπλήλν η χορευτής.

Τότε η κυρία του έδειξε τα δεκανίκια της που ήταν κρυμμένα πίσω από την κουρτίνα. Δαγκώθηκε ο νέος. Πολύ άργα. 'Η γκάφα είχε γίνει. Πικράνε εκείνην και δηλητηρίασε και τη δική του βραδυά.

Υπάρχουν και άλλα. Παραδείγματα κάριν, ή κοπέλλα που για λόγους αξιοπρεπείας κάνει κοφτή και κατηγόρηματική τη δήλωσι της:

— Δεν χορεύω.

Μ' ένα τρόπο... Σ' ένα μισό το χορό, σ' αυτόν τον θεωρητικό χορό από τη σοβαρότητα της. 'Η ψευτιά! Τον λατρεύει. Τι δε θαδινε να δει ένα αγόρι να την πλησιάζει, να νιώσει τα μπράτσια του, να νιώσει την ανάσα του, να ξεσταθή από τη ζεστασιά του. Πόσες φορές σ' αυτά πρώτα χρόνια, δεν ξεκίνησε μ' αυτή την προθεσι για το χορό... Που είναι όμως ο χορευτής; Μάταια τον περιμένει. 'Ολες οι άλλες λachaniaζαν χορεύοντας. Κανένας γι' αυτήν. 'Αν τη ζητούσε κανένας να σκευθώ, θα ήταν από συμπόνια. Ποτέ από τη λαχτάρα να χορέψη μαζί της.

Είναι τόσο άσχημη... Πολλές οι άσχημες και περιχτήτες. 'Η δική της άσχημία είναι άνωθητική, άποκρουστική, παραλύει και την καλύτερη διάθεσι, δε κάνει ν' αλλάζεις πορεία.

Ετσι, τραυματισμένο στον εγωισμό το κορίτσι, πήρε την απόφασί του κι' έκανε τη δήλωσι:

— 'Εγώ δε χορεύω...

Και δε δέχεται ούτε όταν την καλούν. Είναι πράματα που λέγονται αυτά; Δε λέγονται παρά μόνο στα ανύμνα γραμματα, όπου οι άνθρωποι ανοίγουν τις ψυχές τους.

Είναι και η περίπτωση του άντρα που δε χορεύει. Που να ξάχνουμε να βρούμε τη νιατί. Μία φορά δε χορεύει. 'Απορρύνει το χορό, όπως ο διάβολος το λιθάνι. 'Αν συνέβαινε το ίδιο και με τη γυναίκα του... Χορευταρού όμως αυτή, ηλεκτρίζεται μόλις άκουση σοσφόν. Και είναι νέα, είναι θερμή, είναι έμπρηστική. Ούρα οι καθαλιέροι.

— 'Επιτρέπετε; ρωτούν το σύζυγο και υποκλίνονται στην κυρία.

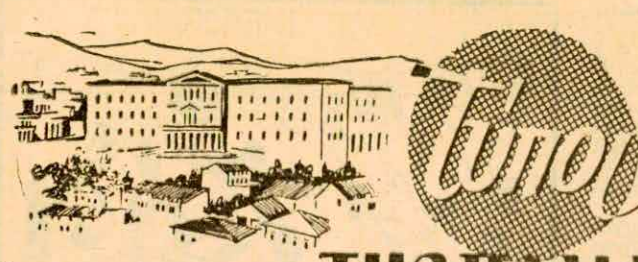
Τα «πολιτισμένα» του κάνει αυτός. — Παρακαλώ...

Ο ίδιος ξέρει την καίλα του. Πως όμως ν' αρνηθή; Θα τον πάρουν για άγριο κι' έπειτα δεν είναι καθόλου βέβαιος ότι θα πειθαρχήσει η γυναίκα του στην άπαγορευσι. Φίδια τον τρώνε κάθε φορά που τη βλέπει να σηκώνεται. Και δεν υπάρχει χορός στον οποίο να μη οπκνέται. Με τη μάσκα του άπαθους εκείνος καννίζει την πίπα του και φρουρεί το υπάρχοντά της, πού τό άφηνει στο τραπέζακι. Βιιδωμένος στην καρέκλα του τη βλέπει στα χέρια των άλλων, να ακκίζεται, να φλυαρεί, να χαμωχά, να άκούει. 'Επιστρέφει για να φρεσκαριστή με την πουντρά του το ρούζ της, για ν' αρχίσει τη νέα εξόρμησι της.

— Θα κουρασθή, παιδί μου...

Ούτε τον προσέχει. 'Εχει κιόλας εξαφανισθή στο μπράτσο ενός αγόραρου. Και καλά όταν είναι πολλοί οι χορευτές. Τό δράμα κορυφώνεται όταν η προτιμησι εντοπισθή στον ένα. 'Ο ένας, να ο έχθρος. 'Ορες άγωνίας, ως που να έμνηρσει ο Θεός τη μέρα του και ο μουδιασμένος από την ακινησία εύχυνος να παραλάβη την εξάρθρωμένη από το χορό σύντηφο του, για να επιστρέψουν στη στέγη τους, όπου εκείνος θα κλείση τα μάτια με τον εφιάλτη των χορευτών, που παρηλάσαν απ' εμπρός τους, κι' εκείνη θα άποκοιμηθή με τ' όνειρο των περιπτύξεων της μευστικής νύχτας. Δράματα σας λέω...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο Χαραλάμπος Σιλιγάρδος ήταν τύπος παραδοξος, εκκεντρικός, ό,τι άλλο θέλετε, αλλά όχι γελοίος. Καταγόταν από το Βυζάντι, ένα δυσφο χωριό στους πρόποδες της 'Ιδης, στην έπαργία 'Αμαρίου. Τό όνομά του και η οικογένειά του ήταν από τις καλύτερες της Κρήτης. Όταν έμφανίστηκε στην 'Αθήνα, τό καλοκαίρι του 1896, ήταν περίπου πενήντα χρόνων, ύψηλός, εύσωμος, άπλά ντυμένος και φοδερά μύωψ. 'Ετρεφε μακρυά γκριζα γενειάδα και φορούσε μικρό καπέλλο «Καταλανικό». Στην ηλικία αυτή ήταν ακόμη ένας ώριος άντρας. Νέος όμως ήταν ο Δόν Ζουάν της εποχής του! Οι κατακτήσεις του ήταν άμέτρητες.

Ο Σιλιγάρδος είχε κληρονομήσει μεγάλη περιουσία και είχε περάσει τα νειάτα του κατά τα δύο τρίτα διασκεδάοντας και κατ' το ένα τρίτο μελετώντας. 'Ηταν άλλωστε γλωσσομαθέστατος. Φορούσε σακάκι και πανταλόνι του Ρετσίνα, και ενώ τις περισσότερες φορές έκανε παρὰ με βαρκάρηδες και ψαράδες, έπαινε συχνά συζητήσι και με ύψηλά πρόσωπα. 'Επί πλέον ήταν φοδερά ρωμαλέος τόσο που πολλές φορές είχε σπάσει τα μούτρα και τις μύτες πολλών, που είχαν τολμήσει να τ' άβ- λουν μαζί του. Είχε μεγάλη έγκυκλοπαιδική βιβλιοθήκη και τό πάθος του ήταν τό διάβασμα. Μία μέρα λοιπόν του έπεσε στα χέρια και ο 'Αγαθάγγελος. Στην αρχή τον διάβασε από περιέργεια, έπειτα όμως βάλθηκε να τον μελετά, να τον σχολιάζει. 'Από αυτή, λοιπόν, τη μελέτη του 'Αγαθάγγελου του κόλλησε η μανία να κάνει προφητείες, που πολλοί την εποχή έ- κείνη καθόντουσαν και τις άκουγαν με κατανύξι κι' άλλοι μ' άνοιχτό στόμα. Με τόση μάλιστα πειστικότητα μιλούσε, που δεν έπέτρεπε στον άκροατή του να γελήσει, να τον άφρωνεύσει...

Όταν κάποτε ένας παλιός 'Αθηναίος του είπε ότι είναι τόσο ωροφωμένος άνθρωπος σαν κι' αυτόν δεν έκανε καλά να πιστεύει στον 'Αγαθάγγελο και να τον σχολιάζει ο Σιλιγάρδος τον ύψταξε παράξενα και με σοδαρό ύφος του απάντησε:

— 'Εγώ πιστεύω στο πεπρωμένο και συνεπώς στις προαιτιάσεις της ψυχής! Πιστεύω ακόμη στην πνευματική εξέλιξι των όντων. Και τότε πές μου, άφού από τη μελέτη της ύλικής εξέλιξεως μπορούμε να προμαντεύσουμε την ύλική τύχη των πραγμάτων του κόσμου, γιατί από τη μελέτη της πνευματικής εξέλιξεως να μη προμαντεύουμε και την πνευματική;...

Οι συλλογισμοί του αυτού του ήταν, βέβαια, κάπως... σκετινοί. Τις περισσότερες φορές ωστόσο έ- κείνα που έλεγε κι' έκείνα που υποστήριζε ήταν όλα σωστά και λογικά. Δεν ήταν παραμύθια, ούτε λόγια του άερος. Τό σπουδαιότερο μάλιστα ήταν ότι ο άνθρωπος αυτός, που σε όλα του ήταν σοδαρός και διόλου φλύαρος, σαν τους συνθησισμένους αθηναίους τύπους, έκφραζόταν με μία πειστικότητα, που άφώπλιζε. Είχε όμως την πετριά της προφητείας!... Στά 1897 ο Σιλιγάρδος είχε πάει στην πατρίδα του. 'Εκει τη μισή μέρα ψάρεψε και την άλλη μισή προφήτευε!

Όταν ήλιοκορμμένος από τό ψάρεμμα και τ' ά χέρια του είχαν κάποιον δερματικό νόσημα. Δεν έπιανε ποτέ του, μά κάπνιζε σαν φουγάρο. 'Εκανε μάλιστα τότε συντροφιά με Ναπολιτάνους ψαράδες, που πηγαίναν κάθε χρόνο να ψαρέψουν στην Κρήτη, γιατί ήξερε άριστα την ιταλική γλώσσα. Διοικητής στην Κρήτη ήταν ο Καραθεοδωρής. 'Η Βουλή είχε συνέλθει και άποσχόταν να έπαυφέρη τό καθεστώς πριν από τό 1889.

Συζητούνταν λοιπόν τότε για κάποιο δάνειο, που είχε γίνει λόγος γι' αυτό στη Βουλή. Ο Σιλιγάρδος είπε ένα βράδυ στη συντροφιά του:

— Μή σκοτίζεστε! Σε λίγες μέρες θ' άκούσετε πως γίνονται φοδερά πράγματα, μακρυά όμως... Τό Μάιο η Κρήτη θα αίματοκυλιστή και μέσα στις πόλεις θ' σφάζουν χριστιανούς. Μία

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Σιλιγάρδος

Η πιο περιέργη από τις προφητείες του ήταν εκείνη ακριβώς που έκανε λόγο για την άποστολή στρατού στην Κρήτη: —Θά έρθη στρατός στην Κρήτη, αλλά θά φύγη άπρακτος. 'Η Κρήτη θά έλευθερωθή μονάχη της!

Κι' όταν τον ρώτησαν ποτέ θά τελειώσει ο πόλεμος, ο Σιλιγάρδος απάντησε: —Με τό τέλος του αιώνα! 'Η 'Ελλάς μονάχη της δεν θά κάνει τίποτα... Θά την πολεμήση η Εύρωπη. Μά θά βάλη έξ αιτίας της Κρήτης φωτιά στο μαρσούτι. Και από μέσα από τό φοδερό κακό που έχει να γίνη, θά βγη μεγάλη η 'Ελλάδα.

Ο Σιλιγάρδος έζησε με την όμορφη και σεμνή γυναικούλα του που συμμερίζονταν τις πεποιθήσεις του, ως τό τέλος του 1897 στο γραφικό του χωριό Βυζάντι. Και όταν τον έρωτησαν αν αυτός ο ίδιος θά ζήσει για να δει αν οι προφητείες του βγαύν άληθινές, ο Σιλιγάρδος απάντησε:

— 'Εγώ θά σκοτωθώ πάνω σε μάχη!...

Μά ο Σιλιγάρδος κατόπιν ξεχάστηκε κι' έτσι κανείς δεν έμαθε με ποιο τρόπο πέθανε ο σχολιαστής αυτός του 'Αγαθάγγελου.

Ο ΠΑΛΛΗΟΣ

Ένας κωμικός στη ρουλέτα

Ο διάσημος 'Αμερικανός κωμικός Γουώλτελ Κάτλετ βρέθηκε ένα βράδυ στο Καζίνο του Βαρώνου Λόνγκ, στην πόλι 'Αγκουα Καλιέντε του Μεξικού. Πλησίασε στο τραπέζι μιας ρουλέτας, άγόρασε μερικές μάρκες κι' άρχισε να παίξει...

Μόλις όμως η υπαλλίστα της ρουλέτας άρχισε να περιστρέφεται, ο Κάτλετ κυριεύθηκε από τη γυνιστή ανυπομονησία των ανθρώπων που πρωτοπαίζουν και άνοιξε τό στόμα του. Τότε η άπάνω όδοντοστοιχία του που ήταν ψευτική έφυγε από τη θέση της κι' έπεσε άπάνω στον αριθμό 19 όπου εύθως άμέσως σταθηκε και η μαλλίστα της ρουλέτας.

Ο κρουπιέρης έπεχείρησε να σπρώξει πίσω την πεσμένη μασσέλα του Κάτλετ, αλλά ο κωμικός τού φώναξε:

—Τί κάνεις εκεί, φίλε μου; 'Επαίσα αυτή την όδοντοστοιχία στο 19 και τό 19 κέρδισε! Κι' έπειδή η μίζα είναι 1Χ35 θά μου πληρώστε 35 όδοντοστοιχίες!

—Τέτοιους μίζες δεν γίνονται δεχτές, στη ρουλέτα, του απάντησε σε κοροϊδευτικό τόνο ο κρουπιέρης.

—Μπα! φώναξε ο Κάτλετ. Τότε γιατί αυτή η ανακοίνωσι στον τοίχο: —Και με τό χέρι του έδειξε την ανακοίνωσι πουγραφε: ΔΕΚΤΑ ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ.

Όλο τό καζίνο λοιπόν αναστατάθηκε. Ο Κάτλετ άπαιτούσε τα δικαιώματά του.

Οι θαμώνες πήγαν με τό μέρος του. Κι' όταν ο διευθυντής τού καζίνο τον καλέσε στο γραφείο του, ο κωμικός έτέμενε περισσότερο στην άπαιτήσι του:

—Αν δεν έχετε όδοντοστοιχίες στο χρηματοκιβώτιό σας παραγγέλλετε ταιάνα πέντε τις ίδιες στον όδοντοίατρό μου. 'Η κάθε μία μου στοίχισε 185 δολάρια!... Θά περιμένα να μου τις υπειλάτε σπiti μου.

Επειτα από πολλές αντίρρήσεις και των δύο, ο Κάτλετ δέχτηκε να πληρωθ 700 δολάρια!

Κι' όταν προσπερνούσε την τυχερή ρουλέτα έκλεισε τό μάτι στον κρουπιέρη και τού είπε: —Εύχαριστώ, φίλε!...

μικρή επανάστασι θ' άρχιση τότε και θά τελειώσει σε δυό-τρείς μήνες... 'Αλλά σε λίγο καιρό θά ξαναρχισή. Σφαγές θά γίνουν κι' οι Ευρωπαίοι θά έρθουν στην Κρήτη. Δεν θά μείνουν όμως για πάντα. 'Η 'Ελλάς θ' άρχιση πόλεμο με την Τουρκία. 'Εναν παράξενο πόλεμο. Όταν θά φαίνεται πως τελειώνει, θά ξαναρχισή πιο φοδερός. 'Η Τουρκία θά νικήση στην αρχή κι' ο Τούρκος θά μπει μέσα στην 'Αθήνα. Τότε ο βασιλιάς θά φύγη κι' ο Τούρκος, άφού μείνη στην 'Αθήνα δυό-τρείς ήμέρες ή τρεις ώρες, θά φύγη κι' αυτός. 'Η Εύρώπη θά πιαστή μαλλιά με μαλλιά και στη Σούδα θά γίνη ναυμαχία. Τότε τό ξανθό γένος του Βορρά θά κατέβη προς τα κάτω. Κι' ύστερα από έναν φοδερό και τρομερό πόλεμο, όπου τό αίμα θά τρέξη σαν ποτάμι, ή 'Ελλάδα θά βγη νικήτρια και όλοι οι 'Ελληνες θά έλευθερωθούν, όσοι ζήσουν, γιατί πολλοί θά χαθούν!...

Και τελειώνοντας την προφητεία του πρόσθεσε: —Μακάριοι οι επιζήσונτες!

Που έκανε λόγο για την άποστολή στρατού στην Κρήτη: —Θά έρθη στρατός στην Κρήτη, αλλά θά φύγη άπρακτος. 'Η Κρήτη θά έλευθερωθή μονάχη της!

Κι' όταν τον ρώτησαν ποτέ θά τελειώσει ο πόλεμος, ο Σιλιγάρδος απάντησε: —Με τό τέλος του αιώνα! 'Η 'Ελλάς μονάχη της δεν θά κάνει τίποτα... Θά την πολεμήση η Εύρωπη. Μά θά βάλη έξ αιτίας της Κρήτης φωτιά στο μαρσούτι. Και από μέσα από τό φοδερό κακό που έχει να γίνη, θά βγη μεγάλη η 'Ελλάδα.

Ο Σιλιγάρδος έζησε με την όμορφη και σεμνή γυναικούλα του που συμμερίζονταν τις πεποιθήσεις του, ως τό τέλος του 1897 στο γραφικό του χωριό Βυζάντι. Και όταν τον έρωτησαν αν αυτός ο ίδιος θά ζήσει για να δει αν οι προφητείες του βγαύν άληθινές, ο Σιλιγάρδος απάντησε:

— 'Εγώ θά σκοτωθώ πάνω σε μάχη!...

Μά ο Σιλιγάρδος κατόπιν ξεχάστηκε κι' έτσι κανείς δεν έμαθε με ποιο τρόπο πέθανε ο σχολιαστής αυτός του 'Αγαθάγγελου.

Ο ΠΑΛΛΗΟΣ

Ένας κωμικός στη ρουλέτα

Ο διάσημος 'Αμερικανός κωμικός Γουώλτελ Κάτλετ βρέθηκε ένα βράδυ στο Καζίνο του Βαρώνου Λόνγκ, στην πόλι 'Αγκουα Καλιέντε του Μεξικού. Πλησίασε στο τραπέζι μιας ρουλέτας, άγόρασε μερικές μάρκες κι' άρχισε να παίξει...

Μόλις όμως η υπαλλίστα της ρουλέτας άρχισε να περιστρέφεται, ο Κάτλετ κυριεύθηκε από τη γυνιστή ανυπομονησία των ανθρώπων που πρωτοπαίζουν και άνοιξε τό στόμα του. Τότε η άπάνω όδοντοστοιχία του που ήταν ψευτική έφυγε από τη θέση της κι' έπεσε άπάνω στον αριθμό 19 όπου εύθως άμέσως σταθηκε και η μαλλίστα της ρουλέτας.

Ο κρουπιέρης έπεχείρησε να σπρώξει πίσω την πεσμένη μασσέλα του Κάτλετ, αλλά ο κωμικός τού φώναξε:

—Τί κάνεις εκεί, φίλε μου; 'Επαίσα αυτή την όδοντοστοιχία στο 19 και τό 19 κέρδισε! Κι' έπειδή η μίζα είναι 1Χ35 θά μου πληρώστε 35 όδοντοστοιχίες!

—Τέτοιους μίζες δεν γίνονται δεχτές, στη ρουλέτα, του απάντησε σε κοροϊδευτικό τόνο ο κρουπιέρης.

—Μπα! φώναξε ο Κάτλετ. Τότε γιατί αυτή η ανακοίνωσι στον τοίχο: —Και με τό χέρι του έδειξε την ανακοίνωσι πουγραφε: ΔΕΚΤΑ ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ.

Όλο τό καζίνο λοιπόν αναστατάθηκε. Ο Κάτλετ άπαιτούσε τα δικαιώματά του.

Οι θαμώνες πήγαν με τό μέρος του. Κι' όταν ο διευθυντής τού καζίνο τον καλέσε στο γραφείο του, ο κωμικός έτέμενε περισσότερο στην άπαιτήσι του:

—Αν δεν έχετε όδοντοστοιχίες στο χρηματοκιβώτιό σας παραγγέλλετε ταιάνα πέντε τις ίδιες στον όδοντοίατρό μου. 'Η κάθε μία μου στοίχισε 185 δολάρια!... Θά περιμένα να μου τις υπειλάτε σπiti μου.

Επειτα από πολλές αντίρρήσεις και των δύο, ο Κάτλετ δέχτηκε να πληρωθ 700 δολάρια!

Κι' όταν προσπερνούσε την τυχερή ρουλέτα έκλεισε τό μάτι στον κρουπιέρη και τού είπε: —Εύχαριστώ, φίλε!...

Πολλοί καθόντουσαν κι' άκούγαν τις προφητείες του με κατανύξι!...

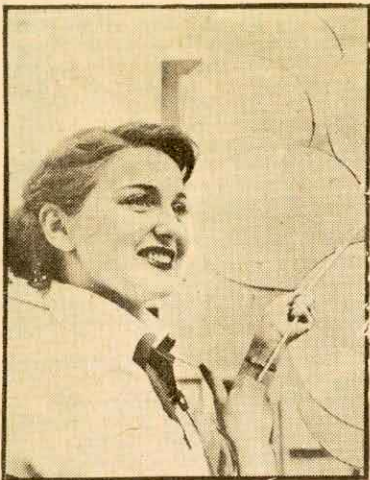
Οι συλλογισμοί του αυτού του ήταν, βέβαια, κάπως... σκετινοί. Τις περισσότερες φορές ωστόσο έ- κείνα που έλεγε κι' έκείνα που υποστήριζε ήταν όλα σωστά και λογικά. Δεν ήταν παραμύθια, ούτε λόγια του άερος. Τό σπουδαιότερο μάλιστα ήταν ότι ο άνθρωπος αυτός, που σε όλα του ήταν σοδαρός και διόλου φλύαρος, σαν τους συνθησισμένους αθηναίους τύπους, έκφραζόταν με μία πειστικότητα, που άφώπλιζε. Είχε όμως την πετριά της προφητείας!... Στά 1897 ο Σιλιγάρδος είχε πάει στην πατρίδα του. 'Εκει τη μισή μέρα ψάρεψε και την άλλη μισή προφήτευε!

Όταν ήλιοκορμμένος από τό ψάρεμμα και τ' ά χέρια του είχαν κάποιον δερματικό νόσημα. Δεν έπιανε ποτέ του, μά κάπνιζε σαν φουγάρο. 'Εκανε μάλιστα τότε συντροφιά με Ναπολιτάνους ψαράδες, που πηγαίναν κάθε χρόνο να ψαρέψουν στην Κρήτη, γιατί ήξερε άριστα την ιταλική γλώσσα. Διοικητής στην Κρήτη ήταν ο Καραθεοδωρής. 'Η Βουλή είχε συνέλθει και άποσχόταν να έπαυφέρη τό καθεστώς πριν από τό 1889.

Συζητούνταν λοιπόν τότε για κάποιο δάνειο, που είχε γίνει λόγος γι' αυτό στη Βουλή. Ο Σιλιγάρδος είπε ένα βράδυ στη συντροφιά του:

— Μή σκοτίζεστε! Σε λίγες μέρες θ' άκούσετε πως γίνονται φοδερά πράγματα, μακρυά όμως... Τό Μάιο η Κρήτη θα αίματοκυλιστή και μέσα στις πόλεις θ' σφάζουν χριστιανούς. Μία

54

Ποιός άνδρας δεν θα ήθελε να έχει «ανοιχτούς λογαριασμούς» με μία πωλήτρια σαν κι αυτήν;...

ΟΙ «ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ»

Ένα νέο σύστημα που κατ'αστρέφει τους συζύγους!...

Μαζί με το σύστημα των δόσεων, που εδώ και λίγα χρόνια έχει μεταφυτευθεί στην Ελλάδα από την Αμερική, άρχισε δειλά-δειλά να κάνει την εμφάνισή του και ένα άλλο αμερικανικό σύστημα, που σημειώνει μεγάλη επιτυχία στον Νέο Κόσμο και για το οποίο είναι πολύ ευγνώμονες οι καταστηματαρχές και οι γυναίκες, όχι όμως και οι... σύζυγοι! Το σύστημα αυτό είναι το σύστημα των «ανοιχτών λογαριασμών», που εφαρμόζεται εδώ και πολλά χρόνια στα μεγαλύτερα καταστήματα της Νέας Υόρκης, μα που τελευταία έλαβε πολύ μεγάλη διάδοση.

Μία κυρία μπαίνει σ' ένα κατάστημα και πει «κατ' εὐθείαν στο ταμείο. Βγάζει ένα μικρό ποσόν από την τσάντα της, το καταθέτει έναντι απόδειξης, δίνει όλα τα στοιχεία της — φυσικά εξαιρείται η ηλικία — και, από εκείνη τη στιγμή, αγοράζει ελεύθερα ό,τι θέλει από το κατάστημα, λέγοντας το γνωστό πιά: «Χρεώστε με, παρακαλώ!». Στο τέλος του μηνός, ο εκπληκτος σύζυγος λαβαίνει ένα λογαριασμό που, κατά τους Αμερικανούς στατιστικούς, είναι σχεδόν τριπλάσιος, κατά μέσον όρον, από το ποσόν που θα είχε δώσει η κυρία, αν πλήρωνε τοίς μετρητοίς ή, έστω με δόσεις.

Με το σύστημα αυτό, λέει ένας μικροκαταστηματαρχής στη Βοστώνη, καταφέραμε να επιζηήσουμε του συναγωνισμού των μεγάλων καταστημάτων. Γνωρίζουμε τους πελάτες μας, τους παρέχουμε όλες τις ευκολίες που χρειάζονται και τους κάνουμε να έρχονται στο μαγαζί...

LADY LINDA
MADE IN U.S.A.
FIRST QUALITY

Δοκιμάστε πολλές κάλτσες Νάιλον!

Δοκιμάστε τώρα και τις καλύτερες ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥΛΟΝ «MILADY LINDA».

Διά χονδρικήν πώλησιν Πληροφορία τηλ. 35-749

μας, όταν θέλουν ν' αγοράσουν κάτι, αγνοώντας τα άλλα μαγαζιά. Όταν μία φορά μία πελάτισσα στο κατάστημα και έχη ανοιχτό λογαριασμό, σχεδόν ποτέ, όπως παρατηρήσα, δεν θα βγή χωρίς να φωνήσει κάτι. Αναγνωρίζω πως οι σύζυγοι δεν είναι καθόλου ευχαριστημένοι από την καινοτομία μας αυτή — αλλά αυτός είναι δικός τους λογαριασμός...

Το σύστημα των ανοιχτών λογαριασμών, εξ άλλου, απέτυχε παταγωδώς στους άντρες. Ίσως γιατί αναλογίζονται πίο πολύ τις συνέπειες μίας αμελέτητης και έπιπολαίας αγοράς ή έπειδι σπάνια ψωνίζουν οι ίδιοι.

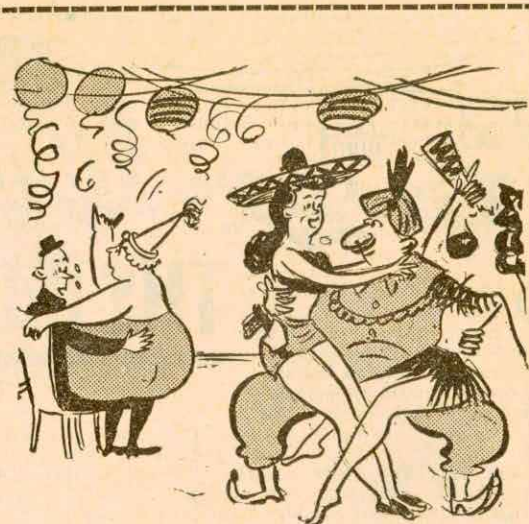
Θα ήθελα να τραβήξουμε και τους άνδρες αγοραστές, αλλά αυτό μου φαίνεται αδύνατο, συνεχίζει ο καταστηματαρχής της Βοστώνης. Ίδιως μετά το τελευταίο σκάνδαλο που ξέσπασε εδώ, όταν μία κυρία αγόρασε μέσα σ' ένα μήνα είδη αξίας 1.500 δολλαρίων, χωρίς την έγκρισή του συζύγου της, που αρνήθηκε να πληρώσει. Η υπόθεση κατέληξε στα δικαστήρια, όπου, λόγω του ότι ο σύζυγος θεωρείται συνεπύθυνος των πράξεων της συζύγου, ή απόφασι δίκαιωσε τις απαιτήσεις του καταστήματος και ο σύζυγος αναγκάστηκε να πληρώσει. Κατόπιν τούτου, ο κ. Μπράχαν, γιατί αυτό ήταν τ' όνομά του, απέφρασε να δώσει ένα καλό μάθημα στην κυρία του και, κατά την έκφραση της αστυνομίας, «της έπετέθη και έπροξένησε σωματικές βλάβας δευτέρου βαθμού δια μίας ξυλίνης ράβδου». Η κ. Μπράχαν υπέβαλε μήνισι κατά του συζύγου της και συγχρόνως αίτησι διαζυγίου. Ο κ. Μπράχαν καταδικάστηκε σε τρίμηνη φυλάκισι και το διαζύγιο βγήκε εις βάρος του, με μηνιαία διατροφή υπέρ της κ. Μπράχαν, διακοσίων δολλαρίων.

«Λογαριάστε, λοιπόν, πόσο του κόστισε το σύστημα των ανοιχτών λογαριασμών... Αλλά για μάς τους έμπορους, αποδείχθηκε σωτήριο!...

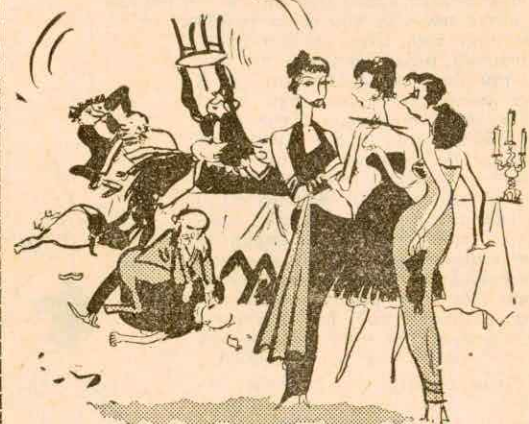
Παρ' όλο το πάθημα του κ. Μπράχαν, οι «ανοιχτοί λογαριασμοί» έπληθυναν τελευταία και άρχισαν να έπεκτείνονται και στην Εύρωπη, με πρώτους μιμητές τους Γάλλους. Καί, πραγματικά, είναι ένα σύστημα πολύ εξυπηρετικό για κάθε νοικοκυρά, για κάθε εργαζομένη γυναίκα και για κάθε λογική οικοδέσποινα. Πολύ σύντομα, υπολογίζεται, ότι θα προστεθή κι' αυτό στην αγορά των Αθηνών, όποτε και οι «δόσεις», οι «ευκολίες» και τα λοιπά μέσα προσελκύσεως πελατείας, θα βρουν έναν έπικίνδυνο αντίπαλο. Τότε δε οι Αθηναίοι θα πρέπει να έχουν τα μάτια τους δεκατέσσερα, για να εξακριβώνουν μήπως οι σύζυγοι των έχουν πουθενά... ανοιχτούς λογαριασμούς!...

Το «Προσκύνημα της Σαρακοστής»

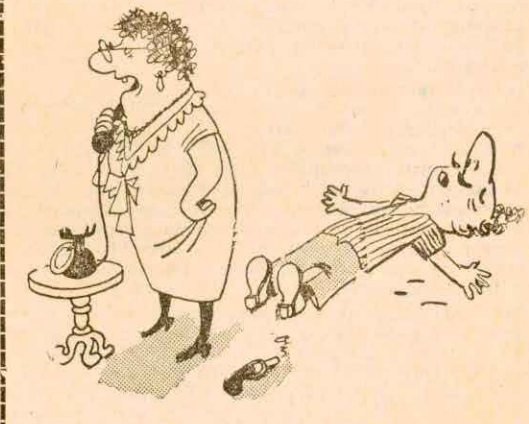
Μία από τις τελετές που συνήθιζονταν πολύ, στον Μεσαίωνα, ήταν και το «Προσκύνημα της Σαρακοστής». Ο ιστορικός Μπραντόν διηγείται, σχετικά το εξής ανέκδοτο: Σε μία μικρή πόλη της μεσημβρινής Γαλλίας, μία νέα κόρη, ύστερα από το «Προσκύνημα της Σαρακοστής» που είχε παρακολουθήσει ζυπόλητη σ' ένδειξι ταπεινότητας, υπόληπη σ' ένδειξι ταπεινότητας, να γυρίσει στο σπίτι της κι' άρχισε να τρώη μαζί με τον φίλο της... ψήτο αρνί και χοιρομέρι! Το ψήτο όμως ήταν, φαίνεται, τόσο φρεσκοψημένο ώστε ή μυρουδιά του έφτασε ως το δρόμο. Οι θρησκόληπτοι διάδοτες, που σκανδαλίστηκαν, ανέθηκαν στο σπίτι της και την τσάκωσαν να γλεντήσει με το φίλο της. Αγριεψαν τότε και την ανάγκασαν ν' ατιμωρή της, να γυρίσει δλους τους δρόμους της πόλεως, με το ψήτο στον ώμο και το χοιρομέρι κρεμασμένο από το λαιμό!

— «Ε, κύριος, αλλάζουμε; Να πάρης εσύ τη χοντρή κι' εγώ τις δυο αδύνατες;...

— «Αν ήξερα πως οι άνδρες θα συζητούσαν, όλη τη νύχτα, πολιτικά, δεν θα έρχόμουν στο χορό, Καίτη μου!

— Γειά σου, Ευτέρπη μου! Τό σκέφθηκα κι' άλλαξα γνώμη. Θάρθω κι' εγώ στο «χορό των χηρών»...

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Πιάνα κατάλληλα για όλα τα κλίματα κτλ.

Αφ' ότου το πιάνο έκαμε την εμφάνισή του, το 1707, από ένα λεπτό όργανο εύπαθές στις αλλαγές της θερμοκρασίας και στην υγρασία, εξέλιχθηκε σ' ένα γερό όργανο, που είναι σέ θέσι να ύφισταται συνεχώς πιέσεις 78 κιλών σε κάθε μία από τις 220 χορδές του, που βρίσκονται κατά μήκος του μεταλλινού σκελετού του!...

Πριν από 100 χρόνια ήταν ένα συνθιγμένο θέαμα για τους ακροατές μίας συναυλίας να παρακολουθούν τον κουρδιστή να κάνει τις απαραίτητες διορθώσεις, στα διαλείμματα. Κι' αυτό γιατί τα πιάνα της εποχής εκείνης άλλαζαν ήχο, ανάλογα με τις... ατμοσφαιρικές συνθήκες. Μπορούσε δηλαδή ένα πιάνο να είχε μεταφερθεί κουρτισμένο σε μία αίθουσα συναυλιών και λόγω της ζέσης ν' άλλαζαν οι χορδές του... τόνο!

Το μουσικό νήμα (χορδή) του πιάνου, που έχει ακράτα μεγάλη ένταση, είναι το στερεώτερο στον κόσμο, σήμερα δε έχει κατασκευασθή πιάνο κατά τέτοιον τρόπο, ώστε το εξωτερικό του να συγκρατή τις χορδές του σε αρμονία, για πολλούς μήνες.

Η στερεότης αυτή του μοντέρνου πιάνου εξασφαλίστηκε ύστερα από συνεχείς προσπάθειες εκ μέρους των ειδικών.

Το Ίνστιτούτο Τεχνολογίας Μουσικών Οργάνων στην Αγγλία διατηρεί συλλογή των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας με τις περιγραφές των διαφόρων ειδών. Η συλλογή αυτή μάς είνδει μία πλήρη εικόνα της σταθερής προόδου, που σημειώθηκε στην τέχνη της κατασκευής των πιάνων.

Πολλά είδη συγχρόνων πιάνων και άλλων μουσικών οργάνων θα εμφανισθούν στο τμήμα Μουσικής της «Βιομηχανικής Έκθεσης» που θα γίνει στο Μπρίσμινγκχαμ από 3 μέχρι 14 Μαΐου.

Τα σημερινά μοντέρνα πιάνα μπορούν να μεταφερθούν από το ένα μέρος στο άλλο ήσυχα και με ασφάλεια χάρις στα χωριστά κινούμενα κομμάτια τους, που συντελούν στην παραγωγή του ήχου. Τα βιδωμένα αυτά μέρη περιβάλλονται με χονδρό μάλλινο ύφασμα, που είναι αδιαπέραστο από την υγρασία.

Για τις αποστολές στο εξωτερικό είναι απαραίτητο τόσο τα πιάνα, όσο και τα σχετικά καθαυτό μηχανικά μέρη, να κινούνται ελεύθερα, χωρίς να κάνουν ούτε «θόρυβο» αλλά ούτε και να «αδρανούν».

Οι κατασκευαστές πιάνων που ειδικεύονται στην παραγωγή των μηχανικών τμημάτων και των πλκτρων για την βιομηχανία, θα παρουσιάσουν συνθετικά μέρη ειδικά σχεδιασμένα και για πιάνα όρθια και για πιάνα με ούρα. Έχουν διάλιστα δοκιμαστή είδικα για την «επανάληψη» του ήχου και είναι γνωστά σ' όλο τον κόσμο για την σιωπηλή και όμαλη λειτουργία τους.

Όλοι οι πιανίστες πρέπει να παραδεχθούν ότι οι όμοιοι

πτες που βρίσκει κανείς σ' όλα τα πιάνα είναι ακριβώς οι, τι ο ίδιος ο πιανίστας απαιτεί. Λ.χ. έπιθυμεί να κάθεται όταν παίζει και πρέπει ν' ακουμπά τα πόδια του κάπου. Το ύψος των πλκτρων από το έδαφος πρέπει να είναι τέτοιο, ώστε να έπιτρέπη στον βραχίονα να είναι σχεδόν οριζόντιος. Η θέσι των πεντάλ, πρέπει να έπιτρέπη στον πιανίστα να τα χειρίζεται με άνεσι, χωρίς να πιέξη ή να τεντώνη τους άστραγάλους.

Σ' ένα νέο όργανο, που έχει διαστάσεις ενός μέτρου το ύψος των πλκτρων είναι το ίδιο με το ύψος του πιάνου με ούρα. Ο διάσημος πιανίστας Σομπρίνι βοήκη την μικρή αυτή αλλαγή ως σοβαρό πλεονέκτημα και έίπε ότι στο μοντέλο αυτό υπάρχει μία αφάνταστη ποσότητα ήχων...

Έξ άλλου στην Έκθεσι του Λονδίνου θα γίνει η έπίδειξι ενός νέου μικρού πιάνου «Σύνυμφων» σε χαριτωμένο μοντέρνο σχέδιο. Έπίσης θα έκτεθούν και πανομοιότυπα όρθιων πιάνων Μπρόντγουιν, με τα όποια έχουν εφοδιασθή πολλά βασιλικά γιώτ ή ατμόπλοια.

Ένας άλλος γνωστός άγγλικός οίκος πιάνων, που έχει προμθεύσει περισσότερα από 180 πιάνα στον ραδιοφωνικό σταθμό του Λονδίνου θα έκθεση ένα πιάνο με ούρα για «μπουντουάρ» σαν εκείνα που χρησιμποιούνται στα ραδιοφωνικά στούντιο και στα στούντιο της τηλεόρασης.

Στην ένδιαφέρουσα αυτή έκθεσι του Λονδίνου θα έκτεθούν επίσης διάφορα κομμά και πολυτελή αντικείμενα μικρού μεγέθους, που προσφέρουν μεγάλες ευκολίες στους κατόχους τους. Έτσι θα κάμη την εμφάνισή της μία ταμπακέρα κατάλληλη για καπνό, τσιγάρα, και... σπρίτσα. Έπίσης ή ταμπακέρα αυτή είδικά κατασκευασμένη θα μπορή να χρησιμποιήται από τις κυρίες ως πουντιέρα.

Έξ άλλου από ένα μικροσκοπικό ρολόι του χεριού θα βγαίνει κάθε μισή ώρα ένας μικρός κούκος, που θα είδοποιή τον κάτοχο του ρολογιού για τα ραντεβού του.

Ένα άλλο μηχανήμα, που θυμίζει τ' ακουστικά των κουφών, θ' αντικαταστήση τα μεγάλα φορητά ραδιόφωνα κι' έτσι ο κάθε διαβάτης θα μπορή περπατώντας στο δρόμο ή καθιστός στο γραφείο του ν' ακούη μουσική χωρίς να τον αντιλαμβάνεται κανείς. Τέλος έκτος από μία σειρά άλλων μουσικών εξαρτημάτων, οι έπισκεπτες της έκθεσεως θα έχουν την ευκαιρία να ίδουν νέα σχέδια φορητών γραμμοφώνων.

Σ. ΧΑΡΡΕΝ

Κλέφανε το δικιάντι

Στο δικαστήριο του Λάγκος της Νιγηρίας συζητείτο ή υπόθεσι της κυριότητος ενός διαμαντιού, αξίας 7.000 λιρών. Οι μάρτυρες παρήλασαν μπροστά από ένα τραπέζι, πάνω στο οποίο είχε έκτεθη το έπιμαχο πετράδι. Όταν λοιπόν ξαναγύρισαν στις θέσεις τους, περιμένοντας να κληθούν για συμπληρωματική εξέτασι, άνακαλύφθηκε τυχαίως κάτι το έκπληκτικό: Στο μεταξύ, κάποιος είχε κλέψει το διαμάντι κι' είχε άφσει στη θέσι του ένα κομμάτι γυαλί.

Ή αποκρηάτικο γλέντι

Το βράδυ που πήγα νωρίς στο σπίτι, ή γυναίκα μου ή «Ελίζαμπεθ» με ζάφνιασε.

— Αποκρες! μου έιπε, πρεπει κάπου να πάμε.

— Είναι άποραίτη; ρώτησα δειλά.

— Βεβαία! Θέλω να φορέσω το γραβούν μου φορεμα. Πότε θα το φορέσω; Του χρόνου;

— Α! Αυτό έννοεις; Τί λες, τότε για μία καλή ταινία;

— Έκει είναι σκοτεινά! Πρώτα, δεν θα φαίνεται. Ύστερα θα τσαλακωθή...

— Διαφώνω για το τσαλακωμα! Έίμαστε δεκα χρόνια παντρεμένοι...

— Άστα αυτά! Έγώ θέλω ως, κίνποι, ζωή! Είναι άποκρες! Φαγίτο, χορό, κοσμικό κέντρο!

— Λεφτά! Έχω στην άκρη τέσσερες λίρες. Στις δίνω...

— Γότε, κάτι γίνεται...

— Έτοιμάστηκα, φυσικά πολύ πριν από την Έλίζαμπεθ.

— Μα τώρα πια είναι αργά... μουρμούρισα μόλις ή γυναίκα μου μπήκε σαν σίφουνας στο δωμάτιο.

— Μην άρχιξης τη γκρινιία! με μάλωσε. Πες μου πρώτα αν είμαι όμορφη!

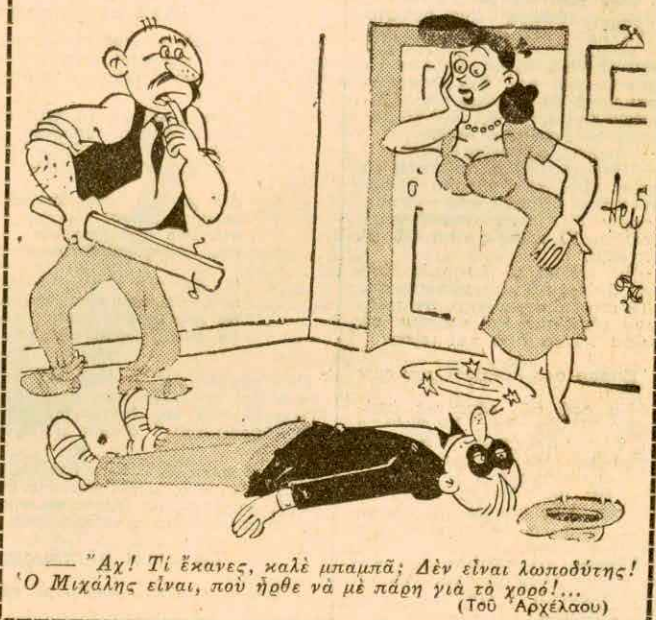
— Είσαι κοκκλα, της έίπα φιλώντας την με μεγάλη προσοχή. Για να έχουμε όμως καλό ρώτημα, που θα πάμε;...

— Στο κοσμικό κέντρο «Περοκέ».

— Έτσι πήγαμε στο «Περοκέ». Σταμάτησα όμως το αυτοκίνητο στη γυνιά...

— Γιατί στέκεσαι εδώ; παρατήρησε ή Έλίζαμπεθ. Γιατί δεν προχωρείς να σταθής μπροστά στην φωτισμένη είσοδο του κέντρου;

— Δεν βλέπεις; Ο δρόμος είναι γεμάτος από αυτοκίνητα. Πρόσδεψω συνωρισμό και όρ...

— «Αχ! Τι έκανες, καλέ μπαμπά; Δεν είναι λωποδύτης! Ο Μιχάλης είναι, που ήθε να με πάρη για το χορό!... (Τού Αρχέλαου)

Ήταν η ώρα που πέφταμε συνήθως στο κρεβάτι, όταν μας πλησίασε διατακτικά ένα γκαρσόνι και, βαρύνοντο, άφησε μπροστά μας δυο καταλόγους. —Καπνιστό σολωμό και κόττα ψητή είπε η γυναίκα μου. —Αστακό και σπικατάκια, είπα εγώ.

Αυτό περίμενε ν' ακούσει το γκαρσόνι. Έσκυψε, και με το μολύβι μας... διέγραψε από τον κατάλογο την ορεξί!

Τι να γίνει; Παραγγείλαμε ζαμπόν και σαλάτα. Άλλα το γκαρσόνι μας έφερε κόρν-μπήφ και βραστής πατάτες. Έτσι του άρεσε!

—Σέρεις πόσο πληρώσαμε την κονοέρβα; είπα στην 'Ελί-ζαμπεθ, όταν φάγαμε.

—Μά, καίμηνε, εδώ δεν πληρώνεις το φαγητό σου τρώς, αλλά το περιβάλλον! Πάμε τώρα να χορέψουμε...

Θα μπορούσαμε να χορέψουμε από την αρχή κι' όσα ώρα περιμέναμε, θα κινδυνεύαμε όμως να χάσουμε το τραπέζι.

Σηκώθηκαν, άνοιξαν δρόμο και φτάσαμε στην πιότα. Στριμωχθήκαμε κι' έμεις, κι' άρχισαμε να κουνάμε τα πόδια μας επί τόπου.

—Ντάρλινγκ, φώναξε μία στιγμή η 'Ελίζαμπεθ μέσα από το βουρτί των συζητήσεων και των φωνών, δεν κρατάς καλά τον χρόνο. Είναι βαλς! Κανόνισέ τα βήματά σου!

—Μά νόμιζα πως η όρχηστρα παίζει φοξ-τρότ, διαμαρτυρήθηκα.

—Ίσως να έχω δίκιο, είπε με άμφισβητο η 'Ελίζαμπεθ. Είναι δύσκολο ν' ακούσει κανείς τη μουσική με αυτή τη φασαρία. Στάσου ν' ακούσουμε.

Σταθήκαμε, άνασκηθήκαμε στις μύτες των παπουτσιών μας και κυττάσαμε. Η εξέδρα της όρχηστρας ήταν άδεια!

Όταν γυρίσαμε στο τραπέζι, είδαμε ότι είχε κάνει φτερά! —Το βγάλαμε για ν' ανοίξει το πέραςμα, είπε ξερά το γκαρσόνι.

—Μά είχα άφισε το κρασί μου άπάνω, παραπονέθηκα.

—Πώς είπατε, κύριε;

—Το κρασί! Φώνεζα μέσα στην οχλοδοή.

—Το ήπιατε! μου άπάντησε θρασύτατα.

—Δεν το ήπιατε! Είχε ακόμα μισή μπουκάλια!

—Και γιατί δεν την ήπιατε;

—Γιατί σκηκώθαμε να χορέψουμε!

—Γιατί να χορέψετε;

—Εκείνη τη στιγμή περνούσε ένα άλλο γκαρσόνι κοντά μας, που κρατούσε άπάνω από το κεφάλι του ένα δίσκο γεμάτο μπουκάλια, ποτήρια και φαγητά. Σαφνικά, κάποιος χοντρος κύριος μούδωσε ένα δυνατό σκούνημα κι' έπεσε άπάνω στο γκαρσόνι. Ο δίσκος του έφυγε από τα χέρια και όλο το περιεχόμενό του έσκυθηκε άπάνω μας. Το φόρεμα της 'Ελί-ζαμπεθ έγινε χάλια. Και το κοστούμι το δικό μου το ίδιο.

—Πάμε να φύγουμε! είπα.

—Όχι προτού πληρώσετε τη ζημιά, είπε το δεύτερο γκαρσόνι και μ' άδραξε από το χέρι.

—Δεν είμ' εγώ υπεύθυνος! φώναξα. Ο κύριος από δω μ' έσπρωξε.

—Κι' έμένα μ' έσπρωξε άλλος! δήλωσα ο χοντρος κύριος.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι πληρώσα τη ζημιά και φύγαμε σε μαύρα χάλια από κεί μέσα.

—Έπεσα στο κρεβάτι μου σαν μολύβι.

—Νά σου πω, είπε με άφελεια η 'Ελίζαμπεθ. Αν άγνώριζε ότι δεν μπορούσαμε να καθίσουμε και να χορέψουμε, ότι στριμωχθήκαμε και μ' έσπρωξαν, ότι πληρώσαμε τη ζημιά και ότι λερώθηκαν τα ρούχα μας, κατά τα άλλα περάσαμε πολύ όμορφα!

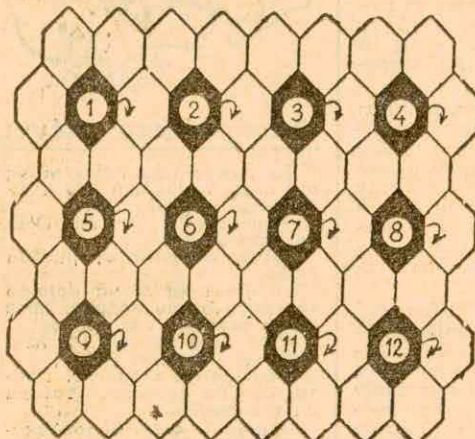
—Έχωσα το κεφάλι μου κάτω από την κουβέττα, νά νά μην ακουστή η άπάντησή που της έδωσα...

ΚΟΛΙΝ ΧΟΥΑΡΝΤ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των έξι γραμμάτων. Θ' αρχίζετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το

μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει:

- 1) Άνθος γνωστό και ως «μή μου άππου».
- 2) Παρόνομη πράξις.
- 3) Πλεονεξία (τουρκ.).
- 4) Δοχείο κρασιού που μοιάζει με παγούρι (δημ.).
- 5) Σύνολον πραγμάτων χρησιμοποιούμενων για τον ίδιο σκοπό (τουρκ.).
- 6) Περνάει μία ζωή κάθε άλλο παρά ύποδειγματική (αγγλ.).
- 7) Άκριδο μέταλλο.
- 8) Μέρος του σώματός μας.
- 9) Διδάσκονται στο Πανεπιστήμιο.
- 10) Με επιδεξιότητα (επίρρημα).
- 11) Διαφθορά (μεταφορικά).
- 12) Την αναζητούμε το καλοκαίρι.

Ερωτήσεις

- 1) Πόσα δωμάτια έχει το Βατικανό;
- 2) Πόσο πληθυσμό είχε η αρχαία Πάρις των Αθηνών στη μεγαλύτερη άκμή της;
- 3) Τι σημαίνει η λέξις «δεινοσαυρος»;

Λεξιγρφος

Νόστιμα, γιαχνί είτε σούπα
Θά τα κάνω όπως σουπά.
Μη κυττάς Τσελεμεντές,
Νότες δού θα βάλω πρώτα
κι' από πάνω αντί καρόττα
μυροβόλους μενεξέδες.

Από ποιο ποίημα

Ποιο βιβλίο περιέχει τις περισσότερες λέξεις;

Από ποιο ποίημα

Κάθε στροφή του κατωτέρω ποιήματος είναι παρμένη από ένα περίφημο ποίημα νεοελληνικού ποιητού. Μπορείτε να βρείτε από ποιο ποίημα πήραμε το κάθε στίχο;

—Ακούω κούφια τα τουφέκια
άκούω σμιξιμο σπαθιών
άκούω ξύλα, άκούω πέλεις
άκούω τριξίμο δοντιών.

Δέν χάνομαι στα τάρταρα
μονάχα ξεποσταίνω,
στη ζωή ξαναπαίνομαι
και λαούς άνασταίνω.

Μ' άπ' της πίστης τ' άγιασμένο χάλασμα
κάθε γλυκοχαράμα και δειλά
θα μυρίζω κάτι σαν θημία
θα φωτίζω κάτι σαν καντήλι.

—Όλα μεγάλα και λαμπρά κι' αιδούλντα κι' ώραία
κάτω άπ' τον μάγο ήλιο σου. Έλλάς μου φωτεινή.
Τ' άγάλματα που δείχνονται πανέμορφα και νέα,
τά λάβαρα που ό άνεμος μ' άγάπη τά κινεί.

Δέονται σιωπήλα... Κι' Εκείνος έρχεται
και σκύβει στις ψυχές που τον προσμένουν
σιγά, σιωπηλά. Κι' άργά τά σημάντε
σιωπηλά κι' αυτά σιωποσημούν.

Το κουτί με τα σφαριρίδια

—Ένα κουτί είναι γεμάτο με σιδερένια σφαριρίδια.

που έχουν διάμετρο 2½ ίντσες. —Ας υποθέσουμε ότι, αν άνοίξουμε στον πάτο του μία τρύπα, πλάτους 4½ ίντσών και μήκους 9, θα πέφτουν 50 σφαριρίδια στο λεπτό. Πόσα θα πέφτουν στο λεπτό, αν η τρύπα έχη μήκος 20 ίντσών και πλάτος 2 3/8;

Κάνετε για ντέτεκτιβ;

—Απαντήστε μ' ένα ΝΑΙ ή ένα ΟΧΙ στην καθεμία από τις δέκα κατωτέρω ερωτήσεις. —Αν άπαντήσετε σωστά σε 10 ή 9 ερωτήσεις, θα μπορούσατε να γίνετε ένας πολύ καλός ντέτεκτιβ. Με 8 ή 7 σωστές άπαντήσεις, θα μπορούσατε, με λίγη εξάσκηση, να γίνετε ένας καλός ντέτεκτιβ. —Αν όμως δεν βρήτε ούτε 6 σωστές άπαντήσεις, τότε παραιτηθήτε από την ιδέα ότι θα ήταν δυνατόν να γίνετε ντέτεκτιβ.

1) Δύο δίδυμα άδελφάκια έχουν τα ίδια δακτυλικά άποτυπώματα;

2) Δύο χρόνια μετά το θάνατο μιας γυναίκας, η άστυνομία υποψιάζεται ότι δηλητηριάστηκε με άρσενικό από τον άνδρα της. Μία άυτοψία του πτώματος μπορεί να τό άποδείξει;

3) Βρίσκεστε μπροστά σ' ένα κρεμασμένο. Μπορείτε εύκολα να εξακριβώσετε αν πρόκειται για άυτοκτονία ή για καμουφλαρισμένο στραγγαλισμό;

4) Ο δολοφόνος τραυματίστηκε ελαφρά στον τόπο του έγκλήματος του. Είναι δυνατόν να καθορίσει το φύλο του από τις σταγόνες αίματος που άφησε πίσω του;

5) Είναι δυνατόν με μία άνάλυση αίματος να άποδειχθεί αν ένας άνθρωπος είναι ή όχι ο πατέρας ενός νωθού;

6) Βρέθηκε το όπλο ενός έγκλήματος. Ο άριθμός του όπλου είναι καταστραμμένος μ' ένα αίχμηρο άντικείμενο. Είναι δυνατόν να μάθη η άστυνομία ποιός ήταν ό άριθμός αυτός;

7) Το θύμα πάλεψε σκληρά με τον δολοφόνο του. —Η άστυνομία βρίσκει τριχές από τα μαλλιά του δολοφόνου στα χέρια του θύματος. Είναι άρκετάς για να τον προδώσουν;

8) Μία γυναίκα βρίσκεται νεκρή σε μία άμμουδιά. —Η άυτοψία δείχνει ότι υπάρχει νερό στους πνεύμονες. Αυτό είναι ά αρκετό για να άποδείξει ότι πρόκειται περί άυτοκτονίας ή άτυχήματος;

9) Άνακαλύπτεται στη θάλασσα ένα πτώμα που δεν έχει νερό στους πνεύμονες. Αυτό άποδεικνύει, ότι ό άγνωστος θανατώθηκε προτού ριχθεί στη θάλασσα;

10) Στον τόπο του έγκλήματος βρέθηκαν μερικά ύποπτα ίχνη βημάτων πάνω στο χιόνι, που άρχίζει να λιώνει. Είναι δυνατόν να βγη ένα καλούπι των άποτυπωμάτων αυτών;

Απόσπτε

Τι υπάρχει τρεις φορές στο δευτερόλεπτο, μία φορά στο λεπτό και καμμιά στον αιώνα;

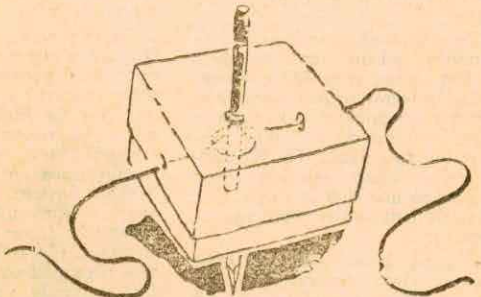
Σύν και πλύν

—Αν προσθέσετε τους άριθμούς άπ' το 1 ως το 9, θα βρήτε άθροισμα 45:

$$1+2+3+4+5+6+7+8+9 = 45$$

Πρέπει τώρα ν' άντικαταστήσετε τρία «σύν» με ίσάριθμα «πλύν», έτσι ώστε η σειρά των άριθμητικών πράξεων να σας δίνει τελικά τον άριθμό 1.

Το κουτί που ύπνχουε:

Κρατάτε τις δυο άκρες ενός σπάγγου, που περνάει μέσα από ένα μικρό χαρτονένιο κουτί. Στο κουτί αυτό είναι έπισης περασμένο, κάθετα προς τη διεύθυνση του σπάγγου, ένα μολύβι. Το κουτί κυλάει προς τα κάτω, όταν κρατήσετε το σπάγγο κατακόρυφα. Σταματάει όμως μόλις το διατάξετε, κι' ύστερα συνεχίζει πάλι το γύλιστρόμα του προς τα κάτω.

Πώς γίνεται αυτό το «θαύμα»; —Απλούστατα — όπως δείχνει η εικόνα μας — ό σπάγγος είναι τυλιγμένος μία φορά γύρω άπ' το μολύβι, τό όποιο δεν είναι περασμένο στο κέντρο άκριβώς του κουτιού, αλλά ένα πόνοτο περίπου πιο πλάγια. —Όταν, λοιπόν, τεντωθεί ό σπάγγος, τό κουτί σταματάει, κι' όταν χαλαρώσει, γλιστράει πάλι προς τα κάτω. Με λίγη εξάσκηση, θα έπιτύχετε να τεντώνετε και να χαλαρώνετε το σπάγγο, χωρίς να σας άντιληφθούν.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Ψεύτης ΔΙΑΘΗΚΗ

Δαστυνομικό διήγημα

ΟΙ δυο άντρες παραμόνευαν κρυμμένοι πίσω άπ' τους ψηλούς θάμνους, στην άκρη του πυκνού δάσους, άντικρυ στο μοναχικό χωριότόπιτο. Σε λίγο, είδαν να βγαίνει από κεί ένας γέρος.

—Αυτός είναι! ψιθύρισε ό Πάλ Ντυσέν στον άνθρωπό του, τό Ζάν. Κουτάξε τώρα... και θα δής πως είναι όπως σου τάπα...

—Ο γέρος — κτηματίας, ό Πιέρ Πρεδό, γέμισε ένα ξύλινο κουβά με φαί για τα γουρουνιά και τράβηξε προς τη μάντρα τους, που βρισκότανε στην άλλη άκρη του κτήματος. Τό μονοπάτι που άδηνούσε ως εκεί, περνούσε δίπλα στο γκρεμό.

—Βλέπεις; πρόσθεσε ό Ντυσέν. Είν' εύκολη δουλειά... Ζή μόνος εδώ, και κάθε βράδυ ταίζει τα γουρουνιά του, πριν κλειδωθεί στο σπίτι του για να πλαγιάσει... Δεν περνάει ψυχή άπ' αυτά τα μέρη. Ποιάς ξέρει σε πόσες μέρες θα τον βρουνε σκοτωμένο, στο γκρεμό...

—Και λες πως έχει πολλά λεφτά; ρώτησε μ' άμφισβητο ό άνθρωπος.

—Και βέβαια! Τον ξέρω από χρόνια... Με τη φοβερή τοιγκουνιά του και με τα λεφτά που μαζεύει άκριβοπουλώντας τα ζωντανά του, έχει κάνει μεγάλη περιουσία.

Άφου ό γέρος γύρισε στο σπίτι του, οι δυο άντρες άφησαν την κρύπτη τους και τράβηξαν προς τό χωριό. Σε λίγο, ό Ζάν είπαι:

—Σέρεις πόσο τιμωρείται η πλαστογραφία... και μάλιστα όταν πρόκειται για διαθήκη;

—Μά εδώ δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, σου λέω! Έχω ένα γράμμα του, με την ύπογραφή του, που μου τόκε στείλει όταν ήθελε ν' αγοράσω κάτι πρόβατα για λογαριασμό του. Μπορείς ν' αντιγράψεις μία χαρα την ύπογραφή!

Πραγματικά, όταν έφτασαν στο μαγαζί του, στο χωριό, ό Ντυσέν έδωσε άπ' την κάσα του τό γράμμα και τόδωσε στον άνθρωπό του.

—Ναι, μπορώ να τό καταφέρω... παραδέχθηκε εκείνος, άφου εξέτασε την ύπογραφή. —Ψότσου... δεν μ' άρεσει αυτή η δουλειά!... Δεν θα παραξενευτούνε οι συγγενείς του γέρου γιατί άφισε όλα του τα λεφτά σε σένα;

—Έχει μόνο μία άδελφή, που ζή στο Μπιέν. Έχουνε χρόνια να ιδωθούνε, και δεν τό πηγαινανε ποτέ καλά... Άλλωστε, ό Πρεδό έχει πη μπροστά σε μάρτυρες πως θ' άφισε σε μένα την περιουσία του.

—Πώς αυτό;

—Μία μέρα, στην αγορά, τον πείροζε κάποιος και τόλυνε τι θα τό κάνει τόσα λεφτά, γέρος άνθρωπος. «Θά τ' άφισω στο Ντυσέν, με τη διαθήκη μου! άπάντησε τότε. Είναι ό μεγαλύτερος κλέφτης του κόσμου!».

—Μά τόλυνε ότ' άστειλά...

—Βέβαια. Άλλά, ξέροντας όλοι τις παραξενιές του, δεν θ' άπορήσουνε αν μάθουνε πως τόκανε σ' αλήθεια. Ποιάς θα μπορέ άλλωστε ν' άμειδωθήσει τη διαθήκη;

—Ο Ζάν Ντυσέν εργαζότανε σε μία Τράπεζα κι' ήταν ικανός καλλιγράφος. Πήρε μία πέννα κι' έκαμε μερικές δοκιμές. Σε λίγη ώρα, είχε κατορθώσει ν' άπομιμηθή περίφημα την ύπογραφή. Αυτό διέλυσε τους τελευταίους διατηγμένους του.

—Ήταν έντελώς άπομονωμένο τό κτήμα του Πρεδό, στους πρόποδες του βουνού. Οι Ντυσέν δεν συνάντησαν κανένα στο δρόμο, όταν ξαναπήγαν ως εκεί, την άλλη μέρα. Ο Ζάν ήταν ταραγμένος, μά ό θεός του διατηρούσε όλη την ήρεμία του.

—Θά δής τί ώραία που θα τό καταφέρουμε! τόλυνε. Μία σπρωξιά, και θα τελειώσουν όλα... Δεν είνε φυσικό να παραπατήση ένας γέρος, άργα τό σούρουπο, και να πέση στο γκρεμό...

Όταν βγήκε ό Πρεδό, με τον κουβά του, ό Πάλ Ντυσέν πρόβαλε πίσω άπ' τους θάμνους και πήγε κοντά του. —Ο άνεμός του τον άκολούθησε.

—Γεια σου, Πιέρ, είπαι εύθυμα ό πρώτος. Νά σου συστήσω τον άνθρωπό μου, τό γυιό της άδελφής μου... Περνούσαμε από δω και σκεφθήκαμε να σου πούμε μία καλοπέρα... Έ, Ζάν, δεν ξέρεις από ευγένεια; Πάρε λοιπόν τον κουβά άπ' τα χέρια του κυρίου Πρεδό.

—Ο γέρος κυττάζε φιλόπονητα τους δυο νεοφερμένους. —Ότερα τράβηξε μαζί τους προς τη μάντρα των γουρουνιών. Στη στροφή του μονοπατιού, ό Ντυσέν, που περπατούσε πλάι του, τον έσπρωξε ξαφνικά με τον άγκώνα του! —Ο γέρος έκασε την ίσορροπία του, έπεσε στο κενό, χτύπησε μία —δυο φορές στους μηρούς βράχους κι' έμεινε άκίνητος στο βάθος του γκρεμού. —Ο Ντυσέν πήρε τον κουβά και τον πέταξε κοντά του.

—Αυτό ήταν όλο! είπαι στον άνθρωπό του. Πάμε τώρα στο σπίτι του, να βάλουμε τη διαθήκη άνάμεσα σ' άλλα χαρτιά του...

Μερικές μέρες μετά την κηδεία, ό Ντυσέν έλαβε έπιτέλους τό γράμμα που περίμενε άπ' τό συμβολαιογράφο του Πρεδό:

—Γόν παρακαλούσε να περάση άπ' τό γραφείο του, για την κληρονομία του παλπού του φίλου Πιέρ Πρεδό. —Ο Ντυσέν χαμογελούσε μ' ίκανοποίηση, καθώς έτοιμαζότανε και φορούσε τα καλά του ρούχα.

—Τον καυμένο τον Πρεδό!... του είπαι ό συμβολαιογράφος, κυττάζοντάς τον προσεκτικά.

—Ήμαστε φίλοι σ' όλη μας τη ζωή, άπάντησε ό Ντυσέν άναστεναζόντας.

—Συνχρόνως σκεπτότανε: «Είν' όλοι φιλόπονοι, αυτοί οι συμβολαιογράφοι... Μά τι μέ νοιάζει; Κανείς δεν μπορεί να διακρίνη την παραμικρή διαφορά της ύπογραφής πούδαλε ό Ζάν στη διαθήκη, άπ' τη γνωση...»

—Ο συμβολαιογράφος έσκυψε στα χαρτιά του, ενώ ό Ντυσέν πρόσθετε:

—Δεν τόκε μυστικό πως θά τ' άφινε όλα σε μένα. Μά κι' εγώ είχα κάνει τη διαθήκη μου κι' άφισα σ' αυτόν τη μικρή μου περιουσία. Βλέπετε, δεν έχω κι' εγώ παιδιά.

—Ήμουν κι' εγώ παλός φίλος του μακαρίτη, είπαι ό συμβολαιογράφος. Φρόντιζε από πολλά χρόνια για τις ύποθέσεις του. —Ψότσου, δεν μου είχε κάνει ποτέ λόγο γι' αυτή τη διαθήκη που βρέθηκε στο σπίτι του, με σ' αυτά χαρτιά του...

—Τοξε πη όμως σε μένα...

—Ο συμβολαιογράφος πήρε τη διαθήκη και διάβασε δυνατά:

—«Άφινω όλα μου τα υπάρχοντα στον καλό μου φίλο και σύντροφο Πάλ Ντυσέν».

—Δεν είν' έν τάξει λοιπόν; ρώτησε ό Ντυσέν.

—Πώς, βέβαια! —Ύπογράφει ως μάρτυς ό άνθρωπος σας Ζάν Ντυσέν... Τώρα λοιπόν όλο τό κτήμα και τό μετρητά είναι δικά σας. Τά συγχαρητήριά μου!

—Θά περιμένω καινούργια σας είδοποιήσι, όταν τακτοποιήσετε τις διατυπώσεις, είπαι ό Ντυσέν.

Καθώς όμως στράφηκε να φύγει, αντίκρυσε έναν άντρα ψηλό και σωματώδη, που είχε μπή άθόρυθα και στεκόταν πίσω του.

—Από τότε που τον ήξερα, πρόσθερε ήσυχά ό συμβολαιογράφος, ό Πρεδό έρχότανε σε μένα, τις λίγες φορές που ήθελε να γράψη σε κάποιον. Τού έτοιμαζα τό γράμμα, στη γραφομηχανή μου. Κι' ύστερα τό υπέγραφα εγώ, για λογαριασμό του, γιατί ό μακαρίτης ήταν τελείως άγράμματος... πράγμα που δεν τόλυνε όμως σε κανένα, από ντροπή!

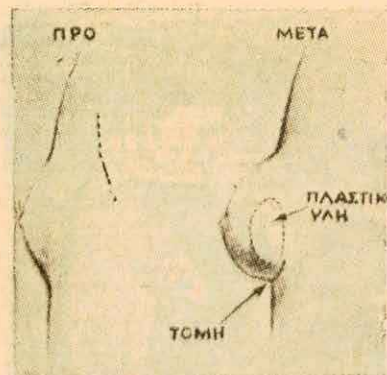
—Ότι πλαστογραφήσατε τη δική μου ύπογραφή στην ψεύτικη διαθήκη, κ. Ντυσέν... —Αν θέλετε κι' άλλες εξηγήσεις, δά σας τις δώση ό κύριος από δω. —Ηρθε έπιτήδες άπ' την πόλη κι' είναι ό άστυνομικός έπιθεωρητής Σαμώ.

—Ο Ντυσέν έσκυψε τό κεφάλι του κι' άκολούθησε άμύλητος τον άστυνομικό.

—Δεν... δεν καταλαβαίνω... Τι θέλετε να πείτε; τράυλισε ό Ντυσέν.

—Ότι πλαστογραφήσατε τη δική μου ύπογραφή στην ψεύτικη διαθήκη, κ. Ντυσέν... —Αν θέλετε κι' άλλες εξηγήσεις, δά σας τις δώση ό κύριος από δω. —Ηρθε έπιτήδες άπ' την πόλη κι' είναι ό άστυνομικός έπιθεωρητής Σαμώ.

—Ο Ντυσέν έσκυψε τό κεφάλι του κι' άκολούθησε άμύλητος τον άστυνομικό.

Ο χειρουργός κάνει μία πλευρική τομή στη βάση του στήθους και εισάγει κατόπιν ένα «σφουγγάρι» από πλαστική ουσία, καταλλήλου σχήματος...

ΟΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Μπορεί να προκαλέσουν καρκίνο;

Υπήρχαν ανέκαθεν διάφορες μέθοδοι, για να αλλάζουν σχήμα και να γίνονται ωραιότερα τα γυναικεία στήθη. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι π. χ. έδιναν στο στήθος των γυναικών τα σχήματα που εξυμνούσε τότε η σύγχρονη τέχνη. Αρχίζουν την προσπάθεια αυτή από νωρίς, από τότε που πρωτοεμφανίζονταν οι μαστοί στα μικρά κορίτσια. Για να επιτύχουν δε το σκοπό τους, περιώριζαν τα στήθη μέσα σε επιδέσμους, κύπελλα και κατάλληλα πηλίνα δοχεία.

Σε γυναίκες προχωρημένες στα χρόνια, που είχε ζαρώσει και πέσει το στήθος τους από διαφόρους λόγους, εφηρμοζαν επιδέσμους ένισχυτικούς, πιστεύοντας ότι ξανάδιναν έτσι σταθερότητα στους χαλαρωμένους μύς. Ύστερα χρησιμοποιούσαν κύπελλα καταλλήλου σχήματος, ώστε να συμμαζευτεί το στήθος, να γίνει κυνικό και να φαίνεται έτσι μεγαλύτερο παρά όταν ήταν απλωμένο σε μία επίπεδη επιφάνεια.

Εξ άλλου, τόσο οι σημερινοί, όσο και οι παλαιότεροι πρωτόγονοι λαοί, είχαν επινοήσει τις δικές τους μεθόδους για την καταλληλή διαπλαστική του γυναικείου στήθους. Τα συστήματα αυτά εφαρμόζονται ακόμη και σήμερα στην Αφρική, τη Μαλαισία και την Πολυνησία. Τραβάνε, δηλαδή, και τεντώνουν το στήθος τους οι ιθαγενείς, μακραίνοντας το τόσο πολύ, ώστε... να το ρίχνουν πάνω απ' τον ώμο τους, κι έτσι τα θηλάζουν τα μωρά τους, κρεμασμένα στην πλάτη τους, ενώ συγχρόνως ασχολούνται με τις δουλειές τους!

Με τον καιρό, η υπερβολική αυτή επιμήκυνση, κάνει τους μαστούς άκωνους πια να εκπληρώσουν το φυσικό προορισμό του θηλασμού. Τότε οι γυναίκες δίνουν τα μωρά τους σε άλλες, για να τα θηλάζουν... όπως κι αυτές θηλάζαν στην αρχή και ξένα παιδιά.

Όσο για την αισθητική άποψη, οι ιθαγενείς αυτοί θεωρούν ωραίο το στήθος, έφ' όσον είναι χριόσιμο.

Έντελως αντίθετη αντίληψη επικρατεί σε πολλές κομψές κυρίες του πολιτισμένου κόσμου, που δεν διατάζουν να στερήσουν τα παιδιά τους απ' το μητρικό γάλα τους, για να μη χαλάσουν οι γραμμές του στή-

θους των! Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο, ότι και στην αρχαία ακόμη εποχή, συναντούμε αυτή την υπερβολική και βλαβερή φιλαρέσκεια. Όπως υποστηρίζει μάλιστα ένας ειδικός επιστήμων, οι σημερινές γυναίκες, που έχουν μικρό στήθος από κληρονομικότητα, κατ'άγονται πιθανώς από τις αρχαίες Αιγύπτιας αριστοκράτισσες, που δεν καταδέχονταν να θηλάσουν τα μωρά τους και τα παρέδιδαν σε παραμάνες.

Πραγματικά, έχει παρατηρηθεί ότι το στήθος μικραίνει συνήθως, όταν δεν εκπληρώνει το φυσικό προορισμό του. Καποτε ωστόσο, για άγνωστους λόγους, παρατηρείται το ίδιο φαινόμενο σε γυναίκες που θηλάζουν τα παιδιά τους κανονικά.

Για το διόρθωμα του στήθους, που έχει μικρύνει, χαλαρώσει και κρεμάσει, συνήθιζαν άλλοτε να εισάγουν κάτω απ' το δέρμα θερμή και υγρή παραφίνη, που κρύωνε, έπληζε και σχημάτιζε ένα στερεό όγκο. Αργότερα, όμως, άρχισε να αποσυντίθεται η ουσία αυτή και να προκαλή πολλές και σοβαρές διαταραχές. Σε λίγον καιρό δε, το στήθος καταντούσε χειρότερο από πριν. Γι' αυτό, όσοι επιστήμονες δοκίμασαν αυτή τη μέθοδο, την εγκατέλειψαν άμεσα.

Πολύ περισσότερο επιτυχημένη φαίνεται πως είναι η μέθοδος της «στηθοπλαστικής», που επινοήθηκε από ένα Αμερικανό γιναίκο (γράψαμε άλλοτε λεπτομερώς γι' αυτήν). Δεν την έχουν όμως ακόμα υιοθετήσει άλλοι χειρουργοί, εκτός απ' τον εφευρέτη της — μολονότι περί τα 4.000.000 γυναίκες της Αμερικής τόνουν παράπονο πως η Φύσι τους έδωσε στήθος υπερβολικά μικρό...

Μπορούμε να πούμε πως ένας ικανός αισθητικός χειρουργός επινοεί και εφαρμόζει μία ιδιαίτερη τεχνική σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

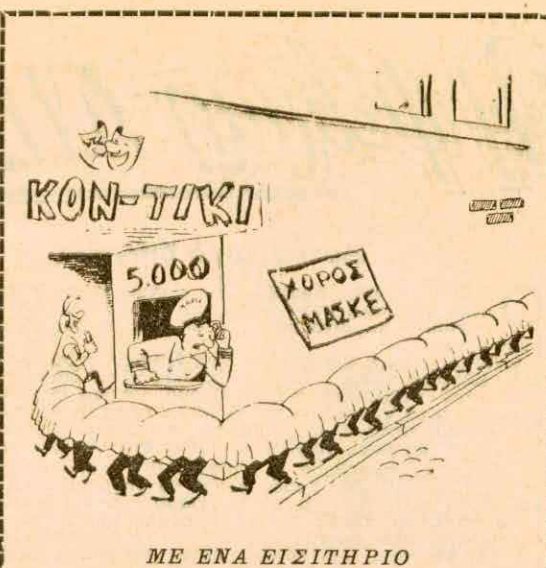
Στις γενικές της γραμμές όμως, η εγχείρησι για το μέγαλωμα ενός στήθους ατροφικού, γίνεται ως εξής: Ο χειρουργός κάνει μία μικρή πλευρική τομή στη βάση (στη κατώτερη δηλαδή πτυχή) του στήθους. Φυσικά, φροντίζει να προλάβει την αιμορραγία. Χώνει ύστερα μέσα τα δαχτυλά του, για να μεγαλώσει το άνοιγμα, και εισάγει κατόπιν ένα κομμάτι «σφουγγάρι» από πλαστική ουσία καταλλήλου σχήματος ανάμεσα στο μαστό και στο θωρακικό μύη. Δεν μένει κατόπιν, παρά το ράψιμο και η επίδεσις του μικρού τραύματος.

Το πλαστικό «σφουγγάρι» εμποτίζεται συνήθως με πενικιλίνη, για να απολυμανθεί. Άλλοι όμως χειρουργοί θεωρούν ασφαλέστερη την αποστείρωσή του με θερμότητα.

Παρουσιάζουν κανένα κίνδυνο οι επιδέσεις αυτές; Μπορεί δηλαδή να προκαλέσουν καρκίνο;

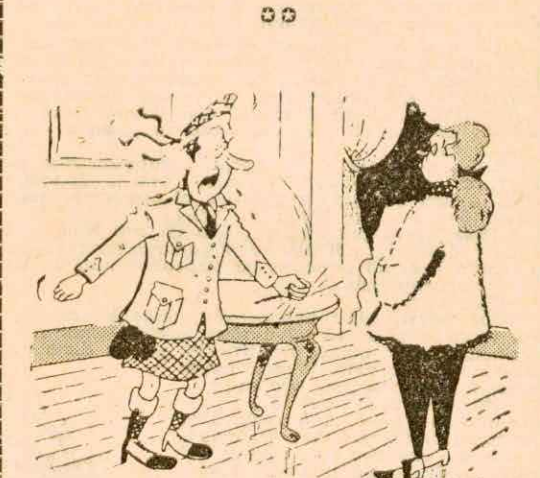
Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει με βεβαιότητα σ' αυτό το ερώτημα. Μόνο ο χρόνος θα το αποδείξει. Η αιτία του καρκίνου είναι ακόμα άγνωστη. Φαίνεται πάντως ότι, όταν υπάρχει ήδη, σε λανθάνουσα μορφή, η αιτία αυτή, μπορεί να διεγερθεί από ένα έρεθισμα ή άλλη τοπική βλάβη και να εμφανισθεί ο καρκίνος.

Ο Αμερικανός δόκτωρ Όππενχάιμ, του Ινστιτούτου Αντικαρκινικών Έρευνών, έχει τη γνώμη πως η εισαγωγή πλαστικών ουσιών μέσα στο ανθρώπινο σώμα, μπορεί να προκαλέσει κακοήθειες όγκους. Έχει πειραματισθεί επί 2 χρόνια και με διάφορα υλικά, σε ποντίκια. Παρατήρησε δε δημιουργία καρκίνου στα 45,4% των περιπτώσεων. Προκειμένου για ανθρώπους, δεν υπάρχουν ακόμη βετικά συμπεράσματα, γιατί οι όγκοι αυτοί χρειάζονται 10 - 15 χρόνια για να σχηματισθούν στον ανθρώπινο οργανισμό,

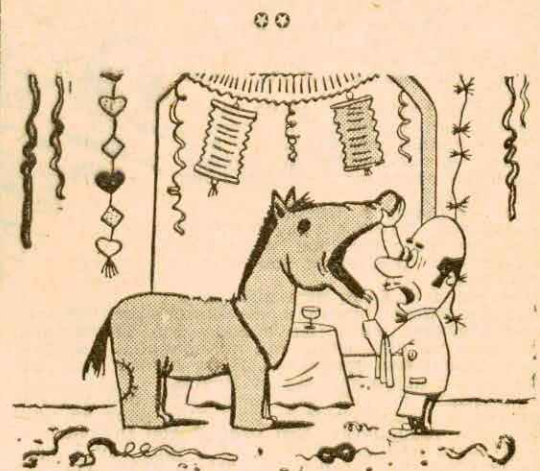

ΜΕ ΕΝΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

— Βρέ να πάρη η όργη!... Πού να φαγαντώ πως θα μασκαρευόταν σε σανταροπαρουσία!...

— Σου απαγορεύω, Καίτη, να ξαναχορέψεις με το δάσκαλο του σκι. Άλλως τε, εδώ μέσα, ποιος φοβάει πανταλόνια;...

Το γκαρσόνι: Δεν υπάρχει κανένας μέσα; Βρέ τους εξαπατήθηκες!...

Μελετήμακία...

Γ. Κ. Α. Σπ. — Διάβασα το μακροσκελές σου γράμμα, που μόλις το πήρα και φυσικά δεν μπορούσα να σ' απαντήσω στην προθεσμία που θέλατε. Η εντύπωσή μου απ' αυτό, είναι πως πολύ δυσανάλογα φοντάσατε αισθηματικά με τη μαθητριά σου. Γιατί μονάχα άλλες υποθέσεις έχετε και άοριστες μάλλον ενδείξεις για το ενδιαφέρον της. Φοβούμαι δε ότι περισσότερο η δική σας προσοχή ή καλύτερα η διακριτική πολιορκία σας, την ανάγκασε να σ' προσέξει. Δεν αμφισβάζω πάντως, ότι το αισθημά σας είναι ευγενικό ότι τρέφετε ελκρινείς και σοβαρούς σκοπούς γι' αυτήν. Ωστόσο νομίζω, ότι πρέπει, προς το παρόν, να μη κάμνε τίποτα σχετικά και να μη βιασθείτε να εκδηλωθείτε. Γιατί, καθώς καλά το αντιλαμβάνεστε, τα πράγματα μπλέκονται πολύ εις βάρος της μικρούλας, ίσως από την άφορη της άλλης κοπέλλας, όπως υποψιάζεστε. Γι' αυτό, μία και της έτους η σχολική αυτή περιπέτεια και πιθανότατα έχει και τις γκριζιές της οικογενείας της, θεωρώ πως είναι καθήκον σας, έστω και από μακριά, να την προστατεύσετε. Δηλαδή, να σφίξετε την καρδιά σας, να κάνετε υπομονή και να μην κάνετε το ταξίδι, ώσπου να συμπληρώσει τη σχολική της περίοδο. Κι όταν θα γυρίσει, θα είναι κι εκείνη σε καλύτερη ψυχική κατάσταση και τα πράγματα γύρω σας θα έχουν ηρεμήσει. Τότε θα τα συζητήσετε, και θα εξακριβώσετε αμοιβαία τα αισθηματά σας. Οπότε, όταν τιμωρ νέος, θα κάνετε το κοινωνικό και αισθηματικό σας χρέος άνογα, καθώς ελπίζω. Δηλαδή, η θ' απομακρυνθείτε από κοντά της, αν η νέα δεν ενδιαφέρεται για σ' ό,τι αν ανταποκρίνεται, θα ζητήσετε τις δυνατότητες σας και, αν μπορείτε, θα την ζητήσετε σε γάμο από τους δικούς της. Στο μεταξύ, προσέξτε να μην κάνετε κανένα σφάλμα και υπερβείτε τα πράγματα εις βάρος και των δύο σας.

Ισαβέλλα Κ., Τουρκία: Μου γράφετε, αγαπητή μου, αυτές τις λίγες λέξεις: «Αγατώ κάποιο νέο, αλλά δεν είμαι βέβαιη αν με αγαπά αυτός. Τι να συμβουλευτείτε να κάμω;». Τι να συμβουλευτώ ωστόσο έτσι άοριστα και με την αφέλεια που αντιμετωπίζετε τα πράγματα; Φυσικά, σ' ενδιαφέρει και θέλετε να εξακριβώσετε τις διαθέσεις του νέου. Άλλα, πριν απ' αυτό, έχετε ένα άλλο σοβαρότερο πράγμα να εξακριβώσετε: Το ποιά και την αξία του νεαρού. Τι ωφελεί να δημιουργήσετε μία ευκαιρία για να μάθετε πως ενδιαφέρεται κι αυτός για σ' ό,τι περιπτώσει που θα διαπιστωθεί, ότι ο νέος δεν είναι, για διάφορους λόγους, άξιος του ωραίου σας αισθημάτος;

Μία μικρή που διστάζει: Για να σας κάνη νοήματα πως θέλει να σας μιλήσει, θα έχη κάποιο ενδιαφέρον για σ' ό,τι θέλει να σας το φανερώσει. Για να το μάθετε, λοιπόν, το πράγμα είναι απλό: Αντί να το βάλετε στα πόδια κάθε φορά που τον βλέπετε, μπορείτε μία μέρα να το κάνετε τέλος πάντων τη χάρη να τον ακούσετε. Μα από τη στιγμή εκείνη, πρέπει να λάβετε τα μέτρα σας, για να μην παρασυρθείτε σε καμμία περιπέτεια. Αν ο νέος σας φανερώσει πως σ' αγαπάει, έσεις δεν πρέπει να συγκινηθείτε, κολακευμένη, και να... πείσετε στην αγκαλιά του μονομιάς. Πρέπει να κρατήσετε όλη σας την σοβαρότητα και να του μιλήσετε με θάρρος και αξιοπρέπεια. Να του πείτε, ότι σ' είσατε μία φτωχή εργαζομένη κοπέλλα, που μόνη της προίκα είναι η τιμή και πως δεν δίνετε το δικαίωμα σε κανέναν να παίξει μαζί σας. Αν δε ο νέος αισθάνεται σοβαρή αγάπη για σ' ό,τι θέλετε να σας κάνει ταίρι του, τότε, αν και σε σ' αγαπάει συμπαθητικός, να του συστήσετε να έρθη στο σπίτι σας να τα κουβεντιάσετε με τους δικούς σας. Οπότε θ' αποδειχθεί και η καλή του πίστις και ελκρινεία. Οτι άλλο σ' άποχευθεί, μην το πάρτε τοις μετρητοίς: Φερθήτε με εξυπνάδα και αξιοπρέπεια, για να μην διακινδυνεύσετε άδικα και άστοχα!

Περιστέρaki, Μάγγανον-Κεφαλληνίας: Αυτούμαι, αλλά δεν μου είναι εύκολο να σ' απαντήσω με ιδιαίτερη επιστολή. Δεν χρειάζεται, άλλωστε, για το ζήτημα που σ' ενδιαφέρει. Το «πώς» θα μπορούσατε να έμυστη-

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ίατρός
Δερματολόγος - Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκερη 4 α' δροφός Πάρο-
δος Κανάρη. Τηλ 612-450

ρευθήτε το αισθημά σας στην κοπέλλα που αγαπάτε, είναι απλό, όπως σ' έγραφα και στην πρώτη μου απάντησι: Θα βρήτε μιά ευκαιρία να συναντηθείτε, και, σαν άνθρωπος σοβαρός, που έχει τιμωρ σκοπούς, θα της μιλήσετε για την αγάπη σας και θα ζητήσετε να μάθετε και τις δικές της διαθέσεις προς εσάς. Μην την αρχίσετε με ωραίες φλυαρίες, αλλά εξηγήστε της απλά και πιστικά τα ελκρινή σας αισθηματά. Δώστε, μάλιστα, στη νέα μία προθεσμία χρόνου, για να σκεφθεί η σ' ό,τι θέλετε, να σας απαντήσει. Και αυτός μ' είναι ο τρόπος που θέλετε, το «πώς» θα ενεργήσετε. Εγώ, ωστόσο, κρίνοντας με μεγαλύτερη ψυχραιμία τα πράγματα, θα σας συμβούλευα να μην βιασθείτε σήμερα να της φανερώσετε το αισθημά σας. Το κορίτσι, μόλις δεκαέξη χρονών, είναι ακόμα μικρό και είναι ένδεχομους, ανεξαρτήτως από τους καλούς σας σκοπούς, οι δικοί της να μην έγκρινουν έναν πρόωρο δεσμό μαζί σας. Γι' αυτό, αφήστε τα πράγματα όπως έχουν, για ένα-δύο χρόνια, να φθάση και η κοπέλλα σε κάποια ηλικία και σεις, στο μεταξύ, να ρυθμίσετε καλύτερα τα οικονομικά σας, προκειμένου αργότερα να την κάνετε γυναίκα σας και να ανοίξετε νοικοκυριο.

Αγάπησα και μίσσησα, Χ. Β... Πύργος: Για να φθάση στο σημείο ο νεαρός να βάλη άνθρωπο να μιλήσει στη γιαγιά σας για τα αισθηματά του προς εσάς, θα πρέπει να τον κρίνουμε ως ελκρινή. Και, αφού υπάρχει αυτή η εκδήλωση εκ μέρους του, νομίζω πως σκόπιμο είναι να ενδιαφερθεί η ίδια η μαρούλα σας σχετικά; Η προλεϊτή μιά ευκαιρία για να συναντηθούν με το παλληκάρι και ως εξακριβώση τις διαθέσεις και τις οικονομικές δυνατότητες, κι ακόμα τον χαρακτήρα του ανθρώπου, για την περίπτωση που το ιδούλιο αυτό θα είχε εύτυχες τέλος. Φυσικά, έσεις, στο μεταξύ, δεν πρέπει να παρασυρθείτε από ένθουςιασμό και να εκτίθεσθε μαζί του, αλλά σ' όσον κορίτσι φρόνιμο, να περιμένετε ήσυχά τις κρίσεις και την απόφαση των δικών σας.

Γυάλινο τείχος, Πύργος:

Η ΜΟΝΡΟΕ ΣΤΟ ΤΟΚΙΟ
Κατά το πρόσφατο ταξίδι της στην Ίαπωνία η Μαίριλυν Μονρόε έπεσκέφθη και το αμερικανικό στρατιωτικό νοσοκομείο του Τόκιο, όπου νοσηλεύονται πολλοί τραυματίες της Κορέας. Ένας απ' αυτούς, ο νέγρος Άλμπερτ Ήθας, που έχει ένα κάταγμα στη σπονδυλική στήλη και είναι καταδικασμένος σε άπολητη ακινησία εξεδήλωσε την επιθυμία να την δει. Έπειθε όμως δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε το κεφάλι, ή καλλιτεχνικά υποχρεώθηκε να ξεπλωθή κάτω, κοντά στο κρεβάτι του και έμεινε στη στάσι αυτή μερικά λεπτά για να μιλήσει μαζί του.

και το αίσθημά σας είναι ειλικρινές και έχετε καλον σκοπό για έναν θεσμό με την κοπέλλα.

Απελπισμένη σύζυγο: "Απ' όσα μου γράφετε, βρίσκω πως έχετε δικήν να βάσετε τέτοιες ύποψεις στο μυαλό σας, σχετικά με την συμπεριφορά του συζύγου σας και της αδελφής σας. Δεν πρέπει όμως να σας κυριεύει η α-

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, καψίμο, σκороφαγία, εφθάρμενοι κασάλοι διαρθρώνονται, δι' οφάντως παρ' ειδικού τεχνικού σπουδασάντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καρμπιερνέες. Ραφούν «Νέα Οικονομία», ΔΕΡΟΥ 5Γ (τον πάτωμα). Α-θελφοί ΑΩΛΗ, Τηλ. 55-314.

Είχαμε ωραίες μου πιστώτες... το ΚΡΑΓΙΟΝ... δεν θα βγῇ από τα χεῖρήν γιατί είναι: ΝΕΛΣΟΝ

Δ' ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ . ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
600 σελίδες, 100 εικόνες
Το χρησιμώτερο βιβλίο της 20ετίας, κατά την κριτική. Έπιστημονικό και απλό. Πωλείται 50 χιλιάδες στα Βιβλιοπωλεία.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και Αποτελεσματική Θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλαι δωρεάν.
Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

πελπισία, παρ' όλο που σας κοστίζει αυτό ψυχικά, αλλά ούτε και ν' αφέθηκε μοιρολατρικά ν' άνεχθete αυτή την προοπτική τους. Χωρίς να δείξετε νευρικότητα ή να φανερώνετε τίποτα στον άντρα σας, πιάνετε κρυφά την αδελφή σας και επιβάλετε της να σηκωθεί και να γυρίσει άμέσως στο χωριό της, τονίζοντας της, ακόμη ότι είσθε διατεθειμένη να της φερθήτε σκληρά, αν δεν συμμορφωθεί άμέσως. Είναι βέβαια, ότι αυτή θα συναισθανθή και θα σας άδείσση εύθους τη γνώση. Αν όμως δεν το κάνη, τότε εσείς, περιφρουρώντας την τιμή και τη γαλήνη του σπιτιού σας, πρέπει άμέσως να τα γράψετε όλα στους γονείς σας και αυτοί θα φροντίσουν να συμμορφώσουν την ξεμαλακισμένη αδελφή σας. Πρέπει όμως να χειρισθete το ζήτημα με μεγάλη προσοχή και πρό πάντων όλη σας ή έγνερεια σχετικά δεν πρέπει να εξερεθίσση τον συζυγό σας. Αυτόν θα πρέπει να τον θεωρήσετε ένα θέμα προκλητικότητας της αδελφής σας, πράγμα που θα το εκτίμηση κι' ο ίδιος και ασφαλώς θα γυρίση κοντά σας.

Αγαπή άναπάντεχη: Σας εύχαριστώ θερμά για το ενδιαφέρον σας για τον «Θησαυρό» και για τις εύμενεις σας κρίσεις σχετικά με την προσπάθεια της σελίδας αυτής. Όσα για το ζήτημά σας, αν λάβω υπ' όψη τη νεαρή σας ηλικία, θα είχα να σας συστήσω να μην ασχολήσθε ακόμα με αισθηματικές περιπέτειες. Το είδατε, άλλωστε, ότι οι πρώτες σας... απόπειρες στον τομέα αυτόν, δεν πέτυχαν και τούτο από την άπειρία σας. Αλλά επειδή φοδούμαι, ότι... δεν θα άκολουθήσετε τη φρόνημη σύστασί μου, μοιραίως έρχομαι να συμφωνήσω με τη δική σας απόφασι: Άφου σεις είσθε ή αίτια της παρεξήγησής με τον καλό σας, είναι λογικό κι' εύγενικό, εσείς πρώτη, άφου τό θέλετε, να του δώσετε εξήγηση-εις και να του ζητήσετε συγγνώμην. Μά, τό επαναλαμβάνω, δεν θα έπρεπε προς το παρόν να μπλέκεσθε σε τέτοιους μπελάδες, που μπορεί να σας στοιχίσουν πολλές ψυχικές απογοητεύσεις, άφου δεν είσθε ακόμα σε κατάλληλη ηλικία.

«Πονεί ή καρδιά μου γι' αυτό ή»: Δεν χρειάζεται να βασανίζεστε τόσο για να βγάλετε συμπέρασμα, όπως μου γράφετε. Αν τό θέλατε, και αν αφήνατε λίγο να λειτουργήση και ή λογική σας, όχι μόνον ή εκαρδούλας σας, τό συμπέρασμα θα τό βρίσκατε εύκολα: Και αυτό είναι, ότι πρέπει άμέσως να ξεκόψετε από την παράφορη φιλία σας με την πρώτη σας εξαδέλφη, γιατί, όπως προχωρείτε έτσι, τό πράγματa γίνονται πιο πονηρά και για τούς δύο σας, με συνέπεια πολλή άσχημες. Πρέπει ν' αντίληφθήτε πως ό τόσο στενός βαθμός συγγενείας σας, αποκλείει να κάνετε κάθε άλλη σκέψη για την κοπέλλα και να την ίδετε άλλοιωτικά παρά ως εξαδέλφη σας. Αν αυτό δεν τό μπορείτε, πρέπει όπωσδήποτε να την άποφύγετε και να μην την ξαναϊδείτε, έστω, στα μάτια σας.

Απογοητευμένο κορίτσι. Θεογίνην: Λυπούμαι πολύ, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ να ικανοποιήσω την παράκλησί σας. Γιατί τό ενδιαφέρον μου περιορίζεται μόνο μέσα στο περιβάλλον της παρούσης σελίδας και οι μεσοσάσεις που ζητάτε, δεν είναι του χαρακτήρος μου. Μπορείτε έ-σεις ή ίδια ν' άπευθυνθήτε στον καλό σας για ό,τι σας ενδιαφέρει, άφου μάλιστα έχετε και τρεις-τέσ-

σερες διευθύνσεις του, και να του γράψετε. Αλλά έγω νομίζω πως ίσα-ίσα αυτή σας ή βίασση, τό του γράφετε, είναι λάθος σας: Ύστερ' από τριών μηνών γράμματά συνεχώς που τό στέλνετε, αυτός θα μπορούσε και θά έπρεπε να σας άπαντήση. Για να μην τό κάνη, σημαίνει ότι άπλώς βαρέθηκε τό θεσμό του μαζί σας, εκτός αν συμβαίνει τίποτε άλλο, όπως σας άπαντήσαμε προηγούμενως. Σ ταμιάστε, λοιπόν, την άσκοπη άλληλογραφία κι' αν αυτός ένδιαφερθή, ως σας γράφη πρώτος.

ΕΡΗ
Ευτυχία και έμπιστοσύνη

Η άναγνώστριά μας Άπελπισμένη καρδιά, μου γράφει: «Είμαι 25 ετών κι' εργάζομαι σ' ένα γραφείο. Ό προϊστάμενός μου μ' άγαπά, τον άγαπώ κι' έγω. Είναι δύο χρόνια τώρα που είμαι φίλη του. Αλλά ό προϊστάμενός μου είναι παντρεμένος, βρίσκεται σε διάστασι με τη γυναίκα του κι' αυτές τις μέρες παίρνει διαζύγιο. Φαντασθήτε τη χαρά μου. Δυστυχώς, εκείνος δηλώνει ότι δεν πιστεύει πιά στην ευτυχία ενός νέου γάμου κι' ότι δεν έχει έμπιστοσύνη στη ζωή. Προτίθεμαι μάλιστα ν' άναχωρήση για τό εξωτερικό. Φαντασθήτε τώρα την άπελπισία μου! Τι πρέπει να κάνω;»

Και της άπαντώ: Είναι φυσικό σ' έναν άνδρα, έπειτα από τόσες απογοητεύσεις, που είχε στο παρελθόν, να μην έχη πιά έμπιστοσύνη στη ζωή. Έσείς λοιπόν, πρέπει να διπλασιάσετε την άγάπη σας, την τρυφερότητά σας, για να τον πείσετε ότι υπάρχουν ακόμη γι' αυτόν ώραιες ήμέρες ευτυχίας κι' ότι θα μπορούσε να βρή κοντά σας τό συντροφο της ζωής του. Μη του μιλάτε ποτέ για τό παρελθόν, ούτε να θυγете ζητήματα που να του φέρνουν άσχημες άναμνήσεις. Με την εύθυμία σας και την ύπομονή σας δώστε του την έμπιστοσύνη που τό λείπει. Άποφύγετε κάθε τι, που θα μπορούσε να έπιοκιάση τις ώρες που περνάτε μαζί του. Πρέπει να τον επανακαφέρετε στην κανονική ζωή του, και γι' αυτό σκεφθήτε πού πολύ αυτόν, παρά τον εαυτό σας.

Άγνη στον έρωτα: Μια πρόσαι γάμου από μία νέα σ' ένα νέο, δεν είναι συνηθισμένο, ούτε σωστό, άφου μάλιστα δεν σας συν-

δέουν αίσθήματα, άλλ' άπλως μία εκτίμησι στο πρόσωπό του. Αλλά και οι γονείς σας βρίσκονται σε δύσκολη θέση άπέναντί σας. Σας άγαπούν και προσπαθούν να σας ευχαριστήσουν. Όμως, τι να κάνουν κι' αυτοί: Νά πάνε να του πουν: «Εσένα, τό κορίτσι μου προτιμάμε; Αυτό είναι δύσκολο. Πάντως ένας καλός φίλος τό σπιτιού θα μπορούσε ν' αναλάβη αυτό τό ζήτημα. Δοκιμάστε για να δείτε τις άπόψεις του σχετικά με τό γάμο και με σας.

Δυστυχισμένη για τό μέλλον 8-4 Ε.: Δεν βλέπω για ποιά λόγο, μια κοπέλλα σαν και σας 17 χρόνων, σκέπτεται την άυτοκτονία και όχι τό δρόμορ της γιατιά! Και να θέλατε ν' άυτοκτονήσετε από μεγάλο πόνο, από καμιά έγκατάλειψη, από άπιστία, από παραστράτημα, τίποτα από τό! Αυτά! Άπολύτως, γιατί οι δουλείες στο μαγαζί δεν πάνε καλά και θ' άναγκασθήτε να έργασθήτε και στα γιορτάσια. Έτσι φαντάζεστε ότι δεν θα μπορούσετε να παντρευθήτε. Τι λογία είν' αυτό: «Αν τά χωράει πρόκειται να δώσουν μια άνισι στην οικογένειά σας, να πάτε άμέσως να δουλέψετε. Όσο για τό γαμπρό, θά βρεθῇ κι' αυτός. Μη σκεπτεσθε, λοιπόν τόσο έπιπολαιά!»

Κατίνα 555: Δεν πρέπει ν' άρνιθθήτε τίποτα. Ούτε πρόκειται να πάθετε τίποτα, ούτε να υποφέρετε. Άρκει να τον εύχαριστήσετε. Αυτός θα έξηρ τό μέσον να μην υποφέρετε.

Άγνη το ό έρωτα: Άφου ό νέος που άγαπάτε έχει ήλικία 25 χρόνων, θα έπρεπε να έχη και τό άρρος, να έρθη σπiti σας να δικαιολογήσῃ, ή να σας ζητήση για γυναίκα του για να μη σας κακομεταχειρίζονται οι δικοί σας. Γι' αυτό θά κανετε καλά να του παραγγείλετε με τη μικρή που σας φερνει τό χαίρεταιμάτa του κι' ότι «δεν έπαψε να σας άγαπά» ότι θα πάψετε έσεις να τον άγαπάτε, αν δεν κάνη αυτό που είνε σωστό.

Έλεν: Δεν θέλω να στενοχωρηθήτε με τη συμβουλή που θά σας δώσω: Κάνετε ό,τι κάνει κι' εκείνος. Διηλόδη, να μην ξαναρχίσετε σχέσεις και αιγιά-αιγιά ν' άπομακρυνθήτε από τό δρόμο του. Σας τά γράφω αυτό, όχι γιατί δεν είναι καλός ό νέος ή γιατί δεν είναι έργατικός, αλλά γιατί δεν βρίσκεστε στο ίδιο πνευματικό επίπεδο, πράγμα που δεν τό νοιώθε-

4ΑΜΑ

Λί' Στάρ

..των έγχρωμών κινηματογραφικών Έργων δάφουν τό χείλη των με τούς νέους και ώραίους χρωματισμούς του ρούζ χείλεων MICHEL, διότι χάρις εις την άνεξίτηλον βάσιν του, τό ΝΕΟΝ MICHEL διατηρείται δεν μεταβάλλεται και πορυσιάζει τα χείλη ώμορφα και προκλητικά. Τό πλείστον των γυναικών εις όλον τόν κόσμο χρησιμοποιεί τό ΝΕΟΝ MICHEL.

Πωλείται εις τό Μυροπωλείο Φαρμακεία και Καταστήματα.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & Α'ΟΙ
ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΠΟΜΠΕΪΑ
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΠΟΥΔΡΑ
L.T.RIVER

τε τώρα, γιατί έχετε τούς ένθουσιασμούς. Αλλά όταν παντρευθήτε, όταν δημιουργήσετε κοινωνικές γνωριμίες, τότε θα στενοχωριέστε πολύ, και θα καταλήξετε σε μία πληθύνουσα άντιλήψη. Παρ'αυτά, όλα κατέληξαν σε διαζύγιο. Μη δημιουργήσετε, λοιπόν, κι' έσεις άνωμαλίες στη ζωή σας. Άκούστε τη μητέρα σας!

Μία κασταγή: Ό λόγος είναι άπλως. Τό ένα δεν συνδυάζεται με τό άλλο. Έπομένως ένας μπορεί να έχη συμβῃ τό ένα, άφου δεν συνέβαινε τό άλλο. Κι' έτσι γυρεύει να σας πείση. Έσείς, όμως, τραβήξτε τον εύθι και κανονικό δρόμο: Μετά τό γάμο!

Δυστυχισμένη: Είνε πολύ κακό για μία κοπέλλα στην ήλικία σας να σκέπτεται από τώρα σχέσεις τέτοιες, που επηρεάζουν τη ζωή της. Εκείνος είναι ένας φοιτητής, έσεις μία φοιτήτρια. Γνωρισθήκατε. Δεν μπορεί αυτές οι σχέσεις σας να έχουν άπλως ριλικό χαρακτήρα: Γιατί να σκέπτεστε άμέσως γάμο; Γιατί να μετατρέπετε την άγνη φίλια σε έρωτα; Έξ άλλου, βλέπετε ότι και ό ίδιος κρατάει μια στάσι άζιοπρητή και σας έχει ήδη πῃ ότι έχει υποχρεώσεις τέτοιες στην οικογένειά του, που δεν τό επιτρέπουν ούτε καν να σκεφθῇ τό γάμο. Φαντῃ λοιπόν, και σεις άζιοπρητες και άγνη στίς σκέψεις σας.

Τραγική μητέρα: Ένας ένθουσιος, όταν άγαπά πραγματικά μία γυναίκα, δεν έχει άναγκή ούτε από τη βία, ούτε από την άσπρη, για να μείνη κοντά της. Άρκει ή γυναίκα αυτή να εί-αι φρόνημη και πιστή στον άγαπημένο της. Δεν χρειάζεται ούτε τέχνη, ούτε διδασκαλία για να κρατήση μια γυναίκα τον άντρα που άγαπάει. Η μεγάλη τρυφερότης της, ό μεγάλος ένθουσιασμός της και τό άπροσποίητο χαμόγέλιό της είναι ίκανά να θαυμάσουν και τον πιο σκληρό άντρα. Κάνετε και σεις τό ίδιο.

Μικρή πεταλούδιτσα Κ. Α. Μ.: Η συγγενεία που έχετε είναι τέτοια, που δεν θα έπρεπε οι δικοί του να φέρουν κανένα έμπόδιο για την εύτυχία σας. Γι' αυτό μην άποθαρρύνετε. Άρκει να μισρή έκείνος να δημιουργήση οικογένεια και να μην άναγκαστή να ζήση εις βάρος των δικών του. Έχετε όλες τις προϋποθέσεις για να φτιάξετε ένα σπιτικό, θα μισρήσετε να παντρευθήτε δίχως να ρωτήσετε κανένα. Άρκει να συμφωνή κι' αυτός.

Άγνη μικρούλα, Θεογίνην: Τό γράμμα σας τό διάβασα με προσοχή κι' έβγαλα τό συμπέρασμα ότι είστε ένα καλό, ήθικό και με καλή άνατροφή κορίτσι. Αυτό που κάνετε σεις, σπάνια τό κάνουν άλλα κορίτσια, γιατί τά παρασύρει ή κενودیότης τους. Γι' αυτό σας συγχαίρω. Ύπάρχει, όμως, κάτι που δεν κάνετε, κι' αυτό είναι εις βάρος σας. Ποιό: Τό ότι, έπειτα από τη μικρή αυτή περιπέτεια, δεν είπατε τίποτα στη μητέρα σας. Έπρεπε άμέσως να τό πῃτε, για να χαρή κι' εκείνη. Έτσι θ' άποκτούσατε και την έμπιστοσύνη της. Πάντως ποτέ δεν είναι άργά. Νά της τό πῃτε.

Άγαπούλα Α. Β.: Ό άνθρως αυτός έχει πικραθή πολύ με την γυναίκα, την οποία άσφαλώς θά είχε άγαπήσει. Γι' αυτό είναι έπιφοβητικός, διατακτικός και καχύποπτος. Μην τό δημιουργήτε, λοιπόν, ιστορίες που τό θυμίζουν τό παρελθόν. Φαντῃ μαζί του μια καλή φίλη, που να τον έμψυχώνη και να τό προσφέρει νέες συγκινήσεις με την προθυμία της, με τον ένθουσιασμό της, με την άγάπη της. Μη λημονήτε, όμως, και τούς γονείς σας, που θά έπρεπε να τους έχετε καταστήσει ένήμερους της μικρής αυτής περιπέτειας σας.

Άγνη στην Λαρίσαία: Νά άπευθυνέτε τό γράμμα σας στο Ραδιόσταθμό Αθήνων, Πλατεία Ρηγίλλης.

Ο γιατρός σας

Άκνυτσεις έπιστολών

Μεσήλικα: Όπως βλέπω από τό γράμμα σας, ή θεραπεία που από καιρό σας εφαρμόζει ό γιατρός σας είναι άπολύτως ένδεδειγμένη και δεν βλέπω τόν λόγο, που θέλετε τη συμβουλή και άλλου γιατρού. Πρέπει να σας πώ ότι τό νόσημά σας έγινε πιά χρόνιο και ως τέτοιο τό θεραπεύει ό γιατρός σας. Πρέπει να τό έχετε έμπιστοσύνη.

Καναρίνι του Σουδάν: Θα σας συστήσω να κάμετε χορήγηση σκευασίας «Selsun» των άμερικανικών έργουστασιών «Abbott», σύμφωνα με την εσώκλειστη οδηγία.

για. Έλπίζω ότι έπειδή πρόκειται περί φαρμάκου άμερικανικού, θα τό βρήτε και στο μέρος που μένετε.

Τρελλή πεταλούδα: Και σε σας συνιστώ τό ίδιο.

Ένα ν κατεστραμένο, Βόλο: Δεν θυμάμαι να έλαβα και προηγούμενη έπιστολή σας για τό ίδιο θέμα. Πιθανόν να μην έφτασε μέχρι του γραφείου μας. Πάντως τό θέμα σας δεν είναι τόσο άπλό, όσο σας τό έχουν παραστήσει. Έχετε άναγκή παρακολούθησης και θεραπευτικής άγωγής έπισταμένης σε συνδυα-

σμό με νευρολόγο και σεξολόγο γιατρό. Μην καταπονήτε με μη ειδικούς γιατρούς.

Κ. Δ. Δ. 555: Παρά την προσπάθειά μου, δεν καταρθώσα, δυστυχώς, λόγω της κακογραφίας, να καταλέξω τί ακριβώς θέλετε να μου πῃτε. Σας παρακαλώ να μου γράψετε πιο καθαρά, αν θέλετε άπάντησάι μου.

Επαρχιώτη Ε. Μ.Α.: Και σας, παρακαλώ, να γράψετε καθαρότερα και με περισσότερη σαφήνεια γιατί δεν καταρθώσα να καταλέξω τί ακριβώς θέλετε να σας άναπτώσω.

Δύο Κεφαλληνίτισσες 530: Σας συνιστώ να συμβουλευθήτε τόν κοιμητή σας. Είναι όρμωδιώτερος για τό περιστάτικό σας.

Μικρή άτυχή: Θα κάμετε χρήση της Mousse Phyllis για την δέρματά, σε συνδυασμό με την creme Phyllis, σύμφωνα με την εσώκλειστη οδηγία τόσο για την πρώτη, όσο και για την δεύτερη.

Μαίρη 28 54: Λυπούμαι γιατί δεν είναι δυνατόν να έχατε άπάντησι εκ μέρους μου στο έρώτημά σας. Έκείνο που θεωρώ άποχρεώσει μου να σας συστήσω είναι να χειρισθήτε τό θέμα σας με μεγαλύτερη προσοχή. Μη έμπιστευθήτε σε πρόσωπα μη ειδικά την ύγεία σας, γιατί θά μετανοήσετε και πιθανόν πολύ άργά. Συμβουλευθήτε όπωσδήποτε ειδικό γυναικολόγο γιατρό.

Φοιτήτρια, Ένταθα: Τό καλύτερο είναι έφ' όσον μένετε στην Αθήνα, να περάσετε από έναν δερματολόγο γιατρό να σας πῃ τη γνώμη του. Έφ' όσον όμως δεν σας είναι εύκολο, τότε θά σας συστήσω να κάμετε χρήση της Piele Phyllis για λίπαρ δέρματα σε συνδυασμό με την creme Phyllis σύμφωνα με την εσώκλειστη οδηγία. Και μου ξαναγράφτε άποτελέσματα.

Φοιτήτρια: Λυπούμαι, γιατί ή έπιθυμία σας δεν είναι πραγματοποιήσιμη. Μπορεί να άφαιρέθῃ μία άντιασθητική πάχυνσι ενός μέρους του σώματος με χειρουργική επέμβασι ή με μηχανικά μέσα, (γυμναστική, μασάζ κλπ.). Νά παχυνθῃ όμως ένα μόνο μέρος του σώματος έσχευαστά από τό άλλα και μάλιστα τό πρόσωπο, έγω τουλάχιστον δεν ξέρω να άπάχη κανένα τρόπο να σας όποδείξω.

Παλαιό φυματικό: Για να έχη ένας γιατρός γνώμην έπί της περιπτώσεως που μου άναφέρετε στην έπιστολή σας, δεν άρκει να έξηρ την κατάστασι σας από τό ιστορικό σας. Γι' αυτό, πρέπει να έφοδιάσετε τό γιατρό σας με όλα τα έργαστηριακά πειστήρια, που θά σας ζητήση και να άρκεσθήτε στίς συμβουλές του, που θά είναι πιο έγκυρες δεδομένου ότι θα σας εξετάση και κλινικώς.

Ένα προνοητικό: «Πάν μέτρον άρίστον. Νομίζω ότι μπορείτε να ζήτε όποιαδήποτε ζωή. Έχετε όμως την ύποχρεωσι να λαμβάνετε εκάστοτε ώριμένα μέτρα άσφαλείας. Γι' αυτό, αντί να σας πώ κάθε ποτέ πρέπει να κάνετε εξέτασι πού αίματος, σας λέω ότι όποιος φυλάει τό ρούχα του έχει τό μισό.»

Χιονάτη: Έπί τρεις συνεχείς μήνες θά παίρνετε επί 15 ήμέρες πρωί-μεσημέρι-βράδυ, πού τό φαγητό, από ένα χάπκι Ονομπολ. Αν κατά τό χρονικό αυτό διάστημα δεν τακτοποιήθηκε, θά πρέπει να άποσταθή σε ειδικό γυναικολόγο γιατρό. Όλα τά άλλα, που περνούν από τό μυαλό σας είναι χωρίς σημασία. Γι' αυτό να πάψετε ν' ασχολήστε με αυτές τις σκέψεις.

Α. Φ., Ένταθα: Η συμβουλή μου είναι, άφου βρίσκάσατε στην Αθήνα, να έπιοκεφθήτε ένα δερματολόγο, ό οποίος άφου σας εξετάση, θα σας πῃ αν πρόκειται για τό νόσημα που νομίζετε και σε καταφατική άπάντησι θα σας έφαρμόση την ένδεδειγμένη θεραπευτική άγωγή.

Πρό του ύδνου
NIVEA

Κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, περιποιηθήτε τό πρόσωπο και τα χείρια σας με NIVEA.

Η EUCERIT που περιέχει ή κρέμα NIVEA τρεφει και άναζωογονεί τό δέρμα.

Έτσι τό πρωί θά έχετε ένα ώραίο, καθαρό, δροσερό και βελουδένιο δέρμα.

Φαίνεσαι πολύ νεώτερη από την ηλικία σου

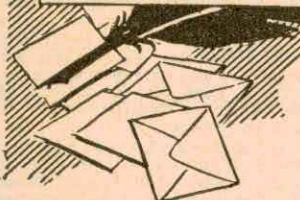
Και τό δικό σας δέρμα μπορεί να όμορφήνη χάρις στην κρέμα Tokalon

* Την ήμέρα τό δέρμα σας έχει άναγκή από την λευκή κρέμα TOKALON, που τό κάνει φωτεινό, καθαρό, μάτ, άπαλό.

* Τό βράδυ θαλετε την ρόζ κρέμα TOKALON, που είναι ή καλύτερη τροφή για τό δέρμα, τό κάνει λείο και τού δίνει την λάμψη της νεότητας.

Η πιο δραστική κρέμα χάρις στη σύνθεσῃ της.

Η αλληλογραφία μας

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Θ. Κ. Μ. Ν. Φ. Ν. Π., Φιλippiάδα: Θά σάς εξυπηρετούσαμε ευχαρίστως αν μάς λέγατε τούλαχιστον σε ποιά έφημερίδα δημοσιεύτηκε ή άγγελία πού τόσο σάς ενδιαφέρει. Αν τό άνακαλύψετε, ξαναγράψτε μάς, Χρ. Κάρμιον, Καμερούν: Σας ευχαριστούμε γιά τήν καλή σας διάθεση. Σημειώσαμε τή διεύθυνσι σας και θά σάς γράψουμε στό προσεχές μέλλον. Θεόδωρον Κόστην, Κέρκυρα: Είναι άρχή του περιόδικου μάς να μη δημοσιεύουμε συνεργασία των άναγνωστών μάς και ίδίως μυθιστορήματά τους. Ματθίλδη Μαρσέλλου, Τρίκαλα: Δεν έχω υπ' όψι μάς κανένα περιοδικό πού να δημοσιεύη δωρεάν τίς άγγελίες πού σάς ενδιαφέρουν. Γεώργιον Μιχαηλίδην: Ελπίζω ότι γρήγορα θά παρηγορηθείτε. Τά γεγονότα άλλωστε αποδεικνύουν ότι ή νέα δέν ήταν άξια τής αγάπης σας. Τό μυθιστόρημά μάς πού τόσο σάς άρεσε δέν κυκλοφόρησε ούτε και πρόκειται να έκδοθή σέ βιβλίο. Άννα Πολυμέρη, Θεονίκην: Η παράλειψις τής διευθύνσεως όφείλεται σέ τυπογραφικό λάθος. Δυστυχώς, δέν υπάρχει καμιά έλπις να τήν ξαναερωθούμε. Επτά φιλοτελιστάς άναγνώστας μάς, Κοζάνη: Η έπιθυμία σας βρίσκει στα πρόθυρα τής πραγματοποίησης τής. Τάσον Κυριακούγκωναν, και Γεώργιον Μπουζαλάν, Καλλιθέα: Τά παιγνίδια σας όχι και τόσο έπιτυχημένα. Περιμένουμε άλλα καλύτερα. Σ. Χ., Κηφισιά: Καλό τό σκίτσάκι σας. Σύμφωνα με τήν έπιθυμία σας τό παραδώσαμε στον «Παρατηρητή». Σας ευχαριστούμε γιά τό ενδιαφέρον σας. Π. Παπαδημητρίου, Γεννάδι: Η διεύθυνσις του Αγα Khan είναι: Chateau de l' Horizon, Golfe Juan, Cannes, France. Γρηγόριον Λάσκαρη, Deniliquin: Τά μυθιστορήματά μάς αυτά, όπως και όλα τά άλλα, άλλωστε, δέν έχουν κυκλοφορήσει σέ βιβλία. Έλενθερία Άγγυιάτη, Πειραιά: Η διεύθυνσις είναι: New York Times, New York, N.Y., U.S.A. Άγγελον, Κόνιτσα και Μαρία Βαγίου, Πειραιά: Δεν έχωμε δυστυχώς τίς διευθύνσεις πού μάς ζητάτε. Γκλόρι, Ένταθα, Ροδόλφον Παπαδάκη, Ένταθα, Γ. Β. Κουρνά, Α. Μπαμπάτσικαν, Θεονίκην, Ίωάννην Ζαμπέτην, Έλένη Δημητράκοϋδη, Θεονίκην, Ν. Γ. Α. Φ. 613, Ναυτάκι Φ. Π., Αίγιον, Χρηστία Ζαγοριανού, Ραχών, Άναστάσιον Τσίλντζογλου, Ένταθα και Ίωάννην Χριστιανάκη, Χανιά: Η διεύθυνσις του κ. Aristote Onassis είναι: Societe des Bains de Mer, Monte Carlo, Principauté de Monaco. Δημήτριον Βαλλιανάτον, Σ.Τ.Γ. 920: Η διεύθυνσις τής μεγαλύτερας ελληνικής έφημερίδος πού έκδίδεται στή Νέα Υόρκη είναι: Atlantis, 443-445 West 41st Street, New York 36, N.Y., U.S.A.

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΖΗΤΟΥΝ

Ο Γεώργιος Σπυράτος, Δελφινιώρη 47, Άθήνα, σελομπληκτός έκ Κεφαλληνίας, θέλει να μάθι τή διεύθυνσι του ά-

δελφού του Στεφάνου Φωτίου Σπυράτου, πού βρίσκεται στήν Άμερική, αλλά του όποιου έχει χάσει τά ίχνη. Ο Άλέξάνδρος Ζαχαρίου, Άγία Μαρίνα Λαμίας, θέλει να έρθη σ' επαφή με τόν Καπετάνιο Δημήτριο, πού ήταν τό 1949 κυβερνήτης του πλοίου «Ίάκωβος» (Χίου). Η Φωτούλα Παν. Άντωνίου από τήν Κόρινθο, τής όποιας ό πατέρας είναι έστιάτωρ, ζητάει να μάθι τή διεύθυνσι του Έλληνος Ίωάννη Άρμενοπούλου, πού μένει στήν Άλεξάνδρεια τής Αιγύπτου και ό όποιος τήν βάπτισε προπολεμικά στό Λουτράκι, όπου παραθέριζε κάθε καλοκαίρι.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι άναγνώστες μάς ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες του έξωτερικού: Δημήτριος Βλασσόπουλος, Poste Restante, Λάρισα, Grèce. Άρι-

στείδης Μιμήης, Άγιος Ηλίας, Αιτωλικόν, Grèce. Νικόλαος Παπαγιάννου, Χωριον Άγίας Τριάδος, Λεσβαία, Grèce. Μιχαήλ Στρογγυλάκης, Βαρύπετρον Κυθώνιας, Κρήτη, Grèce. Κωντίνος Βουτσόπουλος, Poste Restante, Ξάνθη, Grèce. Ίωάννης Μυλωνάς, Άνω Καρδάμυλα, Χίος, Grèce. Κωντίνος Παλαμίδας, Μουρούζη 22, Άθήνα, Grèce. Φίλιππος Πιστικός, Poste Restante, Νάουσα, Μακεδονία, Grèce. Νικόλαος Μεταξιώτης, Προύσης 34, Βύρων, Άθήνα, Grèce. Γεώργιος Κούτσας και Χρήστος Ξανθοούλης, Όμήρου 7, Πύργος, Ηλεία, Grèce. Ίωάννης Καρυπίδης και Δημ. Καρυπίδης, Καισαριανή, Έδεσσα, Grèce. Γεώργιος Γκιγκας (21 χρόνων) και Διονύσιος Τσουκαλάς (22 χρόνων), 15 Κλινική, Σανατόριον «Σωτηρία», Άθήνα, Grèce. Μάκης Μιχαηλίδης (18 χρόνων), Γερολοχτών 13, Καβάλα, Grèce. Γεώργιος Ζαφειρίου, Πειραιόπολις, Άθήνα, Grèce. Άθανάσιος Καραλή, Λεβκτρά, Θήβα, Grèce. Θεόδωρος Καπουλέτος (19 χρόνων), Ποντία Χρυσουπόλεως, Καβάλα, Grèce.

Ο Κωντίνος Ρουμπάνης (19 χρόνων), Κωπαίδος 53, Π. Κοκκινιά, Πειραιεύς, Grèce, έ-

πιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες και Έλληνίδες τής Άμερικής. Ο Παναγιώτης Δημάκης, Βαρδουδά, Άργος, Grèce ζητεί αλληλογραφία με νέες τής Άμερικής και τής Άφρικής. Ο Κυριάκος Ταμπάς (19 χρόνων), Κομιτάτα, Κεφαλληνία, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες του έξωτερικού με σκοπό τόν γάμο. Ο Γεώργιος Φοκόπουλος, ό Άντώνιος Φοκόπουλος και Ίωάννης Φοκόπουλος, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες τής Άγγλιας, τής Αυστραλίας και τής Άμερικής. Ο Έρρίκος Λαμπρόπουλος (24 χρόνων), Πλατεία Νοσοκομείου 10, Πάτρα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες του έξωτερικού με σκοπό τόν γάμο. Ο Κωντίνος Κουσόσης (17 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν Ταχυδρομείον Πειραιώς, Πειραιεύς, Grèce, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες τής Κύπρου και τής Ίταλίας. Ο Δημήτριος Παπάς, (18 χρόνων), Κωνσταντινούπολεως 4, Άρτα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες τής Άμερικής. Ο Λάκης Νικητόπουλος, Ηλιοπόλεως 8, Χαραυγή, Άθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες τής Ν. Υόρκης. Ο Τάσος Πετρίδης (25 χρόνων), Καλαβρύτων 22, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες του έξωτερικού στήν ελληνική, ιταλική, γαλλική και άγγλική γλώσσα. Ο Γεώργιος Τζιζιανιάννης, Προλεμαία, Κοζάνη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες του έξωτερικού στήν ελληνική και ιταλική γλώσσα. Ο Λεωνίδας Νικολάου, Άρτης 8, Κέρκυρα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες τής Κύπρου και τής Αυστραλίας, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματισμών. Ο Άθανάσιος Πολίτης, Μηχανικός, Αίγιον, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες τής Άμερικής και του Καναδά. Ο Τάκης Λουκάς (27 χρόνων), Τωφτείλ 61, Άθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες τής Άμερικής, τής Ίταλίας και τής Αιγύπτου στήν ελληνική και στήν άγγλική γλώσσα με σκοπό τό γάμο. Ο Π. Νικόπουλος, Φιλελλήνων 2, Άθήνα, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες τής Άμερικής στήν ελληνική και άγγλική γλώσσα.

Οι κάτωθι στρατιώτες μάς πού βρίσκονται στήν Κορέα ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: Χ. Διαμαντόπουλος, Γερ. Βασιλειάδης, Παναγ. Χριστοφοράκης, Άναστάσιος Γιάννης, Χρήστος Ίωαννίδης, Δημήτριος Πολυζωίδης, Κωντίνος Άραβαντινός, Ίωάννης Δέδες, Μάριος Δουλιγκέρης, Τάσος Ματράπηλιας, Τάκης Δημακόπουλος, Φώτιος Γούτιος, Λεβέντης Σαμουηλίδης, Θεόδωρος Βαμβακέρης, Παναγιώτης Βαΐτσος, Ξενοφών Θανασούλας, Ίωάννης Τσινίτης, Έρμιονήλ Βαρκοΰτσος, Άθανάσιος Γκουβάτσης, Κωντίνος Άγισσώτης, Άθανάσιος Μαρκουγάτσος, Ηλίας Τσακίρης, Παναγιώτης Σερέτης, Κωντίνος Σπανός, Γεώργιος Τζανακάρος, Ευστράτιος Χατζηπαγοτέλλης και Βασίλειος Γραβουσιανός (του Λόχου Διοικήσεως). Νικόλαος Μανιάτης, Χρήστος Λιαμπότης, Άναστάσιος Καραμπέλας, Νικόλαος Κανελλής, Άθανάσιος Τσαρουχάκης, Γαβριήλ Καλαϊτάκης και Ξενοφών Κανσάκος (Μ.Α. Μεταφοράν). Γεώργιος Παπαδόπουλος, Άγγελος Άδαμόπουλος, Δημήτριος Διογενής, Γεώργιος Ζαχαράκης, Άγγελος Θεοπόουλος, Κωντίνος Κασάνος, Νικόλαος Σκούτας, Θωμάς Κυριακάκης, Βασίλειος Βασιλείου και Κωντίνος Χατζηπανγιώτου (Μουσική Ε.Σ.Ε.). Χρήστος Βαεντινός, Χρήστος Ρουμειώτης, Χρήστος Χρυσάκτος, Χάρης Χριστοφορόπουλος, Γεώργιος Καρπενησιώτης, Ροδών Χαλκοκινδύλης, Μιχάηλ Γεωργαντζής, Παναγιώτης Γκιγκας, Δημήτριος Κυριακός, Γεώργιος Παπασταμούλος και Κωντίνος Σίμος. Η διεύθυνσι όλων είναι: Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800, Μερίμνη Β.Σ.Τ. 902.

Ένα θρωπώτερο

Πώς σπουδάζουν τά παιδιά των άξιωματικών του Ν.Α.Τ.Ο

ΣΤΟ Μαρλύ-Λε-Ρουά τής Γαλλίας, λειτουργεί ένα πρωτότυπο διεθνές σχολείο, πού κατάφερε να υπερνικήσει όλα τά εμπόδια, πού παρουσιάστηκαν άκριδώς έξ αίτίας τής περιεργής φύσεώς του. Πρόκειται γιά τό σχολείο, όπου σπουδάζουν και παίζουν μαζί παιδιά από τά 14 έτη του Ν.Α.Τ.Ο. και πού ή ίδρυσις του έγινε άπαραίτητη άνάγκη γιά τούς νεαρούς βλαστούς των διαφόρων αντίπροσώπων των δυνάμεων τής Δυτικής Εύρώπης.

Πριν από δύο χρόνια τό σχολείο αυτό άρχισε τή λειτουργία του με 18 μισήτας. Μα από τίς πρώτες κιόλας μέρες φάνηκαν οι δυσκολίες πού υπήρχαν, γιά τή συνέχισι των μαθημάτων. Φοιτούσαν εκεί παιδιά από τό Βέλγιο, τήν Έλλάδα, τήν Τουρκία, τήν Άμερική, τήν Άγγλια, τήν Ίσλανδία κλπ. και φυσικά, ή μεγαλύτερη δυσκολία στή λειτουργία του σχολείου, ήταν τό ζήτημα τής γλώσσας. Η έπιμονή όμως των δασκάλων και κυρίως των διευθυντῶν του σχολείου Ρενέ Ταλάρ παρέκαμψε τό εμπόδιο αυτό και σήμερα φοιτούν στό πρωτότυπο αυτό εκπαιδευτήριο του Άνωτάτου Συμμαχικού Στρατηγείου Δυτικής Εύρώπης 418 μαθητά.

Η άνάγκη τής ίδρύσεως του σχολείου αυτού φάνηκε από τή στιγμή πού διάφοροι άξιωματικοί πού ήταν στήν υπηρεσία του Ν.Α.Τ.Ο. άναγκάστηκαν να φέρουν τίς οικογένειές τους εκεί, όπου έδρευε τό Συμμαχικό Στρατηγείο. Τά παιδιά τους, λοιπόν, έγκατέλειψαν τό σχολείο τής χώρας τους και άκολουθούσαν τούς γονείς τους, κινδυνεύοντας να χάσουν πολύτιμα χρόνια, γιά τή μόρφωσί τους.

Τώρα όμως με τό σχολείο αυτό, τά χρόνια των παιδιών αυτών δέν πηγαίνουν χαμένα.

Αντίθετως μάλιστα παράλληλα με τή μόρφωσι τους άποκτούν μία διεθνή κατανόησι και συνεργασία. Έτσι υπάρχει ή έλπίδα ότι κάποτε θα παραμεριστούν οι έθνικές προκαταλήψεις και τά μίση, γιάτί μπορεί καμιά μέρα τό διεθνή προβλήματα να λυθούν από τά παιδιά πού φοιτούν στό σχολείο του Ν.Α.Τ.Ο.

Είναι μάλιστα να άπορή κανείς, βλέποντας πόσο γρήγορα μαθαίνουν τά παιδιά αυτά να μιλούν τά γαλλικά, τή γλώσσα δηλαδή πού χρησιμποιείται συχνότερα.

Όσο μικρότερα είναι, τόσο πιο γρήγορα τά μαθαίνουν. Τά παιδάκια του νηπιαγωγείου π.χ. μαθαίνουν σέ δύο μήνες να συνεννοούνται, θαυμάσια. Άλλα όμως, πού είναι πάνω από έξι χρόνια, γιά τήν ίδια εκμάθησι, χρειάζονται διπλάσιο χρονικό διάστημα.

Κατά μέσον όρο, ύστερα από 12 έβδομάδες όλοι οι μικροί είναι σέ θέση να παρακολουθήσουν εύκολα μαθήματα γεωγραφίας, ιστορίας και άριθμητικής.

Τό σχολείο του Α.Σ.Σ.Δ.Ε. χρησιμποιεί ένα βασικό γαλλικό λεξιλόγιο από 4000 λέξεις περίπου στή διδασκαλία ή γίνεται στή μητρική γλώσσα του παιδιού, γιά να μην τήν ξεχάσει.

Τό σχολείο δέχεται παιδιά από ηλικίας 4 χρόνων, πού φτάνουν ως τίς γυμνασιακές τάξεις. Άεισημενική έπιτυχία του σχολείου αυτό είναι τό γεγονός ότι πολλοί μισήται, πού γύρισαν στίς πατρίδες τους γραφτηκαν στίς αντίστοιχες τάξεις, χωρίς να χάσουν ούτ' ένα χρόνο.

Μιά μέρα στό σχολείο άρχίζει με όμαδικό τραγούδι. Τά παιδιά λένε τραγούδια από διάφορες χώρες του κόσμου. Έπειτα τό υπόλοιπο πρωινό αφιερώνεται στά μαθήματα τής ιστορίας, τής γεωγραφίας, τής άριθμητικής, των γαλλικών και σ' άλλα βασικά θέματα, πού γίνονται όλα σχεδόν στά γαλλικά.

Τό απόγευμα αφιερώνεται στή χειροτεχνία, στή φυσική άγωγή, και στά μαθήματα ιστορίας στήν μητρική γλώσσα του μαθητού, πού άφορούν τήν ιστορία τής χώρας του.

Η χειροτεχνία ποικίλλει από τήν ξυλουργική μέχρι τή... μα-

γειρική και μία πού βρίσκονται στή Γαλλία, τά μικρά κορίτσια μαθαίνουν τά μυστικά τής γαλλικής κουζίνας και κάθε Παρασκευή παρουσιάζουν με υπερφάνεια δείγματα τής μαγειρικής ή τής λαχαροπλαστικής τέχνης τους!

Στήν άρχή παρουσιάστηκαν δυσκολίες στό μάθημα τής άριθμητικής, ως άνω: η βοήθεια μιάς έπιτροπής γονέων καταρτίστηκε ένα πολύγλωσσο σύστημα δελτίων, στά όποια τά δύσκολα σημεία του μαθήματος εξηγούνται στή μητρική γλώσσα του παιδιού. Έτσι αν ένας μικρός Έλληνας π.χ. δυσκολεύεται στή λύσι του προβλήματος, πού είναι διατυπωμένο στά γαλλικά, δέν έχει παρά να πάη στό γραφείο πού είναι τά δελτία και να διαβάσει τό πρόβλημα στή μητρική του γλώσσα!

Η πρόοδος λοιπόν, πού πραγματοποιήθηκε ύστερα από τήν έφαρμογή αυτού του συστήματος ήταν καταπληκτική!

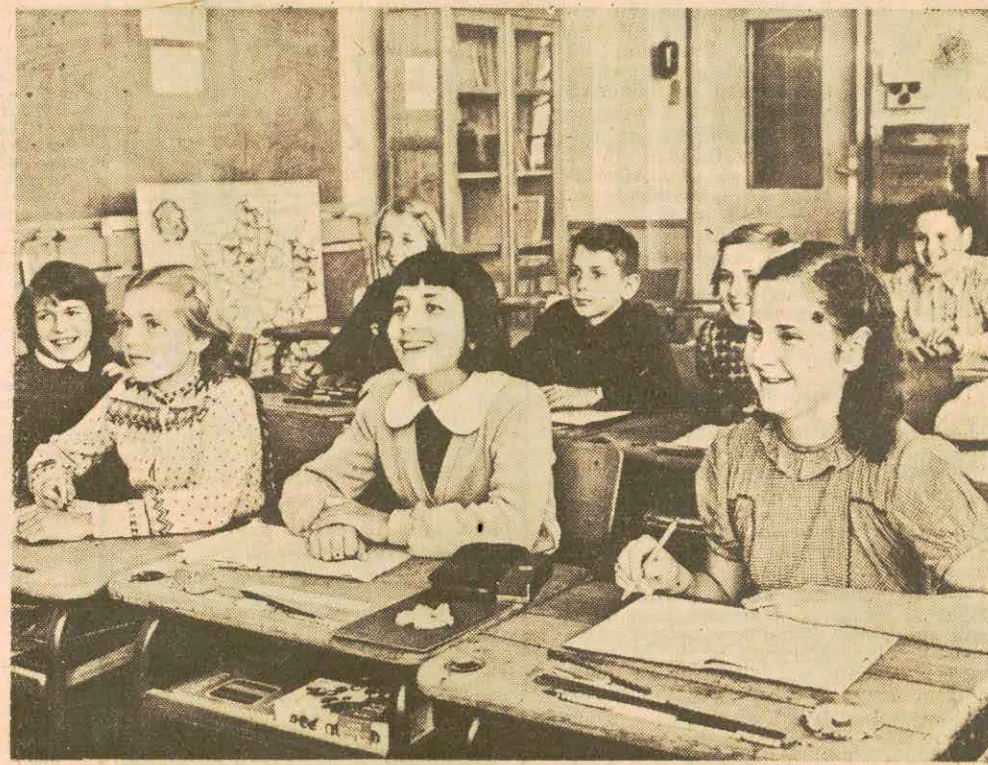
Έξ άλλου ένας από τούς βασικούς σκοπούς του σχολείου είναι να μάθουν τά παιδιά να συνεργάζονται και να δείχνουν μία όμοια κατανόησι, πού θα παίξει μεγάλο ρόλο στή μελλοντική ζωή τους.

Δέν γίνεται φυσικά, καμιά διάκρισι από τούς καθηγητές στή συμπεριφορά πρὸς τά παιδιά, γιάτί δέν υπάρχει κανένα γνώρισμα έθνικότητας.

Παρά τή διαφορά τής γλώσσας, όλα τά παιδιά μαθαίνουν να εργάζονται και να παίζουν μαζί.

Οι μαθητά ξεχωρίζονται σύμφωνα με τήν ηλικία τους, χωρίς διάκρισι φυλής, θρησκείας ή χρώματος.

Έτσι έφτασαν στό σημείο να παίζουν και να σπουδάζουν άδελφικά, παιδιά δυο χωρών πού πριν λίγα χρόνια πολέμουσαν με

Παιδιά τής έβδομης τάξεως του σχολείου του Α.Σ.Σ.Δ.Ε. παρακολουθούν τό μάθημα τής γαλλικής γλώσσας. Από τά άριστερά στά δεξιά (πρώτη σειρά): Άνκι Ουόλφ, Όλλανδέζα, Άνέτ Γιένσον, Δανίδα, Νίκη Έγκολφοπούλου, Έλληνίδα, Βίλλυ Ρίσκαμ, Όλλανδέζα. (Δεύτερη σειρά): Κατερίνα Γιάνσεν, Όλλανδέζα, Φίλιπ Μάκ, Άμερικανός, Λένη Ρόσκαμ, άδελφή τής Βίλλυ και Λιούις Κουντζίγκ, Άμερικανός.

λίσσα μεταξύ τους.

Η πρόοδος και ή έπιτυχία, πού σημείωσε τό σχολείο αυτό του Ν.Α.Τ.Ο. σέ συνδυασμό με τό σκοπό πού εξυπηρετεί, τό παρουσιάζουν ως ένα από τά πιο περίεργα, άλλα και πιο σπουδαία σχολεία του κόσμου.

□□

Οι δίσκοι και τά φίδια

Όταν δραπέτευσαν έπτά κόμπρες από ένα εργαστήριο πού Σπρίνγκφιλντ, οι έρευνες γιά τήν άνεύρεσί τους έμειναν άκαρπες. Στό τέλος, θυμήθηκε κάποιος έναν ιεραπόστολο, πού κατοικούσε εκεί κοντά και πού είχε ζήσει άλλοτε στίς Ίνδιες. Τόν ειδοποίησε λοιπόν, κι' αυτός έφτασε άμέσως φέρνοντας μαζί του μερικούς δίσκους γραμμοφώνων. Τούς έπαίξε πέντε-έξι φορές σέ διάφορα μέρη, όπου υπέθεσε πως μπορούσε να κρύβονταν τά έρπετα.

Κι' ή μουσική νίκησε: Ύστερα από λίγα λεπτά, τά φίδια είχαν ξεπροβάλει κι' είχαν κλειστή πάλι στό κλουβί τους.

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΣ

Στην Καθαρή

“Ολος ο συνδικισμός στο πόδι, βούιζε ο μαχαλάς, γέμισαν πόρτες και παράθυρα από μύτες και μάρτια περιέργια, χαλασμός κόσμου! Κι’ ήταν το σπίτι της τσάτσας-Ούζενης ανάστα ο Κύριος! Η Ρενέ όμως ήλεγχε φοδιασμένη:

— Πιό καλά να πάμε αύριο, πούχουμε «μαρντί γκρά», γιατί έχω μια κακή προαισθήση...

— Ρενέ, άσε τὰ προσαντιμάν! Ξεφώνισε η τσάτσας-Ούζενη.

Κι’ άρχισε γινάτινα να δίνει τις τελευταίες διαταγές, σαν επιτελάρχης σε ώρα μάχης.

— Βάλε στα σβέλτα το τηγάνι να κάψει το λάδι. — Κουμπάρα, βάλε εσύ αλάτι στην σαλιέρα... Και τὸ κρεμμύδι γιὰ τις κεφτέδες πιό φιλό!...

Σε λίγο, ντάλωσε ο κόσμος κι’ ο ντουινιάς απ’ τὴ μυρωδιά. “Ακόμα και τὸ τραβάγιο, πού περνούσε, κοντοστάθηκε κι’ άρχισε να γλύφεται!

Οι κουμπάνιες, σούμπι-το, είχαν τακτοποιηθῆ σε δέματα, καλάθια, τζιντζερέδες και μπαγαδοκόφια. — “Αν ρούτ!... Ξεφώνισε η Ρενέ.

Και ξεκίνησαν με φωνές και στρουμέντα. “Αφνικά, όμως, ἡ τσάτσας-Ούζενη ἤμπησε τὸ ἀγριοφανάρι της:

— “Αχ, ξεχάσαμε τις κεφτέδες! “Αμέσως κόντρολο στὰ τσανάκ-τσουμπλέκια τους. “Ανοιχτήκανε καλάθια και μπόγιοι. Τίποτα!

Πένθος βαρὺ στὴν παρέα. Κι’ όταν τέλος έπειτα από σκαμπανεβάσματα, τσακλακώτες και νταντανιτά, έφτάσανε στὸ τέρμα, άκούστηκε ἡ Ρενέ νὰ φωνάζει:

— Φιναλμάν νὰ οί κεφτέδες! Καθούντανε πάνω ἡ κουμπάρα!...

Γενική χαρά, κι’ εὐθύς ἡ τσάτσας-Ούζενη, κάτω απ’ ἕνα πεύκο, τὸ άνοιξε με λαχτήρα. Δυστυχώς, οί κεφτέδες βρεθήκανε... πῆττα!...

— Νὰ τους πετάξουμε!... Τρεῖς ώρες τώρα τις πατίκωνε ἡ κουμπάρα... εἶπε ἡ Ρενέ και ἔβινε άσκημα τὰ μούτρα της.

— Καλέ, τί λες, Ρενέ μου! “Οχι πῆττα, όχι άλοιφή νάναι, ἔγω ἤφερα κουτάλια, κι’ έτσι θα τους φάμε. “Θες μιά κουτάλια!...

— Ζαμὲ ντὲ λά βί!... τώρα πού τις μουντάρωνες!...

— “Ακουσε, Ρενέ, ἔγω εἶμαι καθαρή, φώναξε ἡ κουμπάρα. Μουντάρω, γλυτσού σπουτσού κι’ άσκημη εἶσαι σύ!

— “Εγώ άσκημη; Ξεφώνισε ἡ Ρενέ. Κι’ ἔκανε νὰ χυμῆξη.

— “Εγώ, κερά μου, άκόμα και τὸ καλοκαίρι, πού κάτω ἡλιοθεραπεία στὴν ταράτσα, πετοῦνε πιό χαμηλά τ’ αεροπλάνα γιὰ νὰ με φλερτάρουνε οί πιλότοι!

— Τὸ, ἔγω! Εἶναι διαταγή του ΝΑΤΟ γιὰ νὰ σε φιλιάρουνε με Ντε-Ντι-Τι, μὴ σε φάη ὁ σκόρος!

Αὐτὸ ἦταν σπῖθα πού πετιέται απ’ άνοιμένα κάρβουνα. “Αμέσως χωριστήκανε σε δύο στρατόπεδα. Μπήσανε φωνές, έπεςε-εὐλο, δώσανε γροθιές, κλωτσιές, ἔβιναν λιγοθυμίες και ταδατούρι.

Κατασκακιωμένες και τσαγκουρινισμένες, θεία κι’ άνηψιά, γυρίσανε στὸ σπίτι τους. Καί, γαϊτίσιμένη ἡ Ρενέ, τὸ “ήλεγς:

— “Αχ! ἔγω καλά τὸ εἶπα νὰ μὴν πάμε στὴν Καθαρή, γιατί μ’ οὐλες τις ζευζεκίες μου, έχω και τὰ...λουτιστα Ιντερβάλα!...

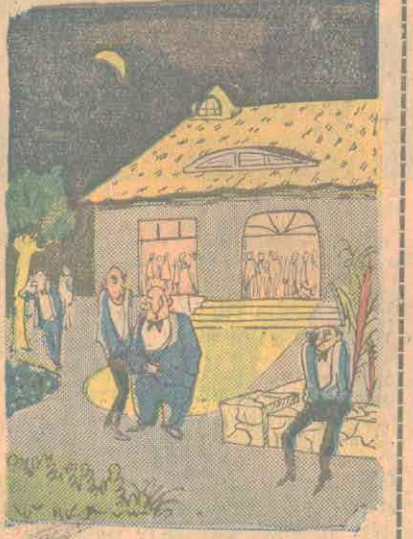
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

“Ο...διπρόσωπος

— Μπαμπά, μὴν ξεχάσεις νὰ μου φέρῃς τὴ σακά μου! Τὴ χρειάζομαι τὸ πρωί!...

— Μπα! Καί σε αἶνα ἡ μικρούλα έδωσε ραντεβού στὸν κῆπο, στὶς ἑννιά; Φοδάμι πὺς μὰς κοροΐδεψε ὁ λους μας!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τις γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Πόσο αντίσκητικὸς εἶναι οἱ πανάδες! Κατατρέφουν ἀληθινά ἕνα ὥραιο πρόσωπο. “Εμφανίζονται συχνότερα σε άτομα με λεπτό και λυμφατικό οργανισμό, τις χειροτερεύει δὲ ὁ ἥλιος κι’ ὁ ἀέρας. Γιὰ νὰ τις ἀποφύγετε, πλένετε τὸ πρόσωπό σας μονάχα κάθε βράδυ, προσθέτοντας πάντα στὸ νερό και λίγες σταγόνες βενζόλης. Τὸ πρωί, μὴν ἐκτίθεσθε πολὺ στὸν ἀέρα, ἀν δὲν ἔχετε σκουπίσει καλά και πουντράρι τὸ πρόσωπό σας. Ζητήστε απ’ τὸ φαρμακείο ἀνθη ἀράκης και ρίξτε μιά χούφτα απ’ αὐτὰ σε μισὴ ὀκά νερό. Βράστε τὸ και στραγγίστε τὸ ἀπὸ ἕνα τουλπάνι. Μ’ αὐτὸ τὸ νερό νὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας, πρωί και βράδυ, γιὰ μερικές μέρες.

Γιὰ τις μικρὲς λειχήνες

Οἱ μικρὲς λειχήνες, πού παρουσιάζονται σὰ νηθὼς σε στεγνὲς ἐπιδερμίδες, χάνονται γρήγορα, ἀν τις καταπολεμήσετε ἐγκαιρῶς. “Αρκεῖ πολλές φορές γι’ αὐτὰ νὰ μεταχειρισθῆτε ἀστατισμένο νερό, γιὰ πλύσιμα ἢ σε κομπρέσες. “Επίσης τὸ τρίψιμο τοῦ προσώπου με ζουμι λεμονιού. “Αν ὑπάρχουν φρούλες, πλένετε τὸ πρόσωπό σας με τὸ χυμὸ τους. Εἶναι ὠφελιμώτατος γιὰ τὸ δερμα. Τὸ καθρίζει ἀπὸ κοκκινίλες, σπιδουράκια, μπιμπικία, κι’ ὅλα τ’ ἄλλα πού τὸ ἀσχημίζουν.

Τὸ λεμόνι και τὰ μπιμπικία

Μιά σταγόνα λεμόνι σταματᾷ πολλές φορές τὴν ἐξάπλωσι τῶν μπιμπικίων στὸ πρόσωπο. Νὰ πλένετε ἑπίσης δύο φορές τὴν ἡμέρα με ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει ἄλλη τὴσση κολώνια ἢ ἄλκοολ καμφέ.

Μιά θεραπεία γιὰ τὸ ἔκζεμα

“Η θεραπεία τοῦ ἔκζεματος ἀποτελεῖ ἀρμόδιότητα τοῦ δερματολόγου γιαιτροῦ. Αὐτὸς δὲ σας ὑποδείξει τί θα κάμετε, ἀλόγοι με τὸν οργανισμό σας. Πάντως, ἀποφεύγετε τὰ ἄλμυρά και τὰ πικρά. Βάζετε καταπλάσματα ἀπὸ πατατόφλουδες. Ζητήστε απ’ τὸ φαρμακείο ρίζες ἑλενίου. Βράστε 15 γραμμάρια απ’ αὐτὲς σε 300 ὄραμα νερό, σουρώστε ὕστερα τὸ ὕγρὸ και πιῆτε τὸ μισὸ τὸ πρωί ὑποτικὴ και τ’ ἄλλο μισὸ τὴ νύχτα. Δυὸ ὥρες τουλάχιστον μετὰ τὸ τελευταῖο δείπνο σας.

Μίγματα γιὰ τις χιονίστρες

Γιὰ τις χιονίστρες, ζητήστε απ’ τὸ φαρμακοποιὸ σας νὰ σας φτιάξῃ ἕνα απ’ τὰ ἑξῆς μίγματα:

1) Βούτυρο κακάου	40	γραμ.
“Αμυγδαλόλαδο	10	»
Κιτρικὸν ὀξύ	0,50	»
Πρεσπιτὲ μπλάν	0,30	»
Βάμμα μάσχου	20	σταγόνες
2) “Αλκοὸλ 70%	80	γραμ.
Γλυκερίνη	20	»
Βάμμα ἰωδίου	1	»
3) Στύφη	5	»
Βόρας	5	»
Τριανταφυλλόλερο	300	»
4) Βάλαμον Περὺ	10	»
Κολώνια	50	»

Πὺς διατηροῦνται τὰ λεμόνια

Τὰ λεμόνια διατηροῦνται φρέσκα ἐπὶ πολλές βδομάδες, ἀν τὰ βάλετε μέσα σ’ ἕνα δοχεῖο με νερό πού τὸ ἀλλάζετε κάθε δύο μέρες. “Αν ὠστόσο θέλετε νὰ τὰ διατηρῆσετε ἐπὶ πολλούς μῆνες, προτιμώτερο νὰ τὰ διπλώσετε καλά με λαδόχαρτο και νὰ τὰ τοποθετῆσετε μέσα σ’ ἕνα κασιόνκι, ἀνάμεσα σε στρώματα λεπτῆς ἀμμου στεγνωμένης στὸ φούρνο. Πρέπει νάναι τοποθετημένα με τὸ μέρος τοῦ κοτσανιού πρὸς τὰ κάτω. Τὸ τελευταῖο δὲ στρώμα νὰ εἶναι ἀπὸ ἄμμο.

“Αντικείμενα ἀπὸ κασίτερο

Γιὰ νὰ καθαρίσετε ἀντικείμενα ἀπὸ κασίτερο, ὅταν ἔχουν χάσει τὴ στιλπνότητά τους, βουτήξτε τα πρώτα σε ζεστὴ διάλυσι τριναί, ξεπλύνετε τα με καθαρὸ νερό κι’ ὕστερα τρίψτε τα με ἕνα κομμάτι φανέλλα βρεγμένο με πετρέλαιο. Τέλος τὰ γυαλίζετε με μιά στεγνὴ φανέλλα.

Τὸ λίπος στὸ ζουμι τοῦ κρέατος

Εἶναι εὐκόλο ν’ ἀφαιρέσετε τὸ πολὺ λίπος πού ὑπάρχει συχνά μέσα στὸ ζουμι τοῦ κρέατος. Βάζετε μέσα σε μιά τρυπητὴ κουτάλα ἕνα στρώμα βαμπακι, βρεγμένο, καλά στυμένο κι’ ἀπλωμένο ὡς τις άκρες τῆς κουτάλας. Χύνετε ἀπὸ πάνω τὸ ζουμι, σιγά-σιγά, προσέχοντας νὰ μὴν ξεχειλίσει απ’ τὴν κουτάλα. Τὸ βαμπακί θα συγκρατῇ ὅλο τὸ λίπος.

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ ΣΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΒΥΘΟ

Τὸ ἔξυπνο σχέδιο γιὰ τὴν ἀνέλκυσι τοῦ «Κόμετ»

ΜΟΛΙΣ ὁ μηχανικός Ντόναλντ Κόλεμαν — ὁ ἐδικώτερος τοῦ κόσμου στὰ ζητήματα τῆς ὑποβρυχίου τηλεόρασης — πληροφορήθηκε πὺς τὸ βρετανικὸ αεροπλάνο «Κόμετ» εἶχε πέσει στὴ Μεσόγειο, κοντὰ στὴ νῆσο “Ελδα, άρχισε ἀμέσως νὰ σχεδιάζῃ ἕνα καινούργιο πῶπο τηλεόρασης, προωρισμένον γιὰ τὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἀνελκύσεώς του. Βάσιζε τοὺς ὑπολογισμούς του στὴν κατὰ προσέγγισιν ἐκτίμησι τοῦ βάθους πού βρισκότανε τ’ αεροπλάνο. “Υστερα ἔμαθε πὺς εἶχε γινεῖ λάθος και πὺς τὸ «Κόμετ» βρισκότανε σε διπλάσιο βάθος. Καί ξανάρχισε ὅλη τὴ δουλειά ἐξ ἀρχῆς.

Γιὰ τὴν πρώτη προσπάθεια εἶχε διαθέσει ἔξη μέρες. “Αλλες ἑπτὰ χρειάστηκε γιὰ τὴ δεύτερη. Μά ἀποτελεῖσσε ἔτσι μιά δουλειά, πού θ’ ἀπαιτοῦσε κανονικά ἕνα χρόνο περίπου. “Εργάζοταν, μαζί με τοὺς δώδεκα βοηθούς του, απ’ τὰ ἔξμερῶματα ὡς τὰ μεσάνυχτα. “Ετσι, στὴν πρώτη δοκιμὴ τῆς συσκευῆς του, ἦταν πιά τοακισμένος απ’ τὴν κόυρασι.

Πρὶν άρχισῃ τὴ δουλειά του, ὁ Κόλεμαν εἶχε σκεφθῇ τὸ πρόβλημα στὸ σύνολό του. Γιὰ τὴν ἀνέλκυσι τοῦ «Κόμετ» δὲν μπορούσε βέβαια νὰ χρησιμοποιηθοῦν συνθισμένες ἀράγες και γάντζοι, πού θα ἔσπαζαν τὸ λεπτὸ σκάφος του σὰν τούφλι αὐγού. Οὐτε και ἦταν δυνατόν νὰ περάσουν κάτω απ’ αὐτὸ κοντρά συρματόσχοινα, γιὰτὶ βρισκότανε σε βάθος 200 μέτρων περίπου, ἐνῶ οἱ δύτες δὲν μπορούν νὰ ἐργασθοῦν βαθύτερα απ’ τὰ 80-90 μέτρα.

“Η μόνη πρακτικὴ μέθοδος ἦταν λοιπὸν ἡ ἑξῆς: Θα κατέβαζαν ἀπὸ ἕνα πλοῖο μέσα στὴ θάλασσα ἕνα γερὸ καλύδδινὸ ἔλασμα, μήκους 10 μέτρων και πλάτους 5, και θα τὸ φείναν ν’ ἀκουμπῆσθε στὸ βυθὸ, δίπλα στὸ «Κόμετ». “Υστερα θα κρεμοῦσαν μέσα στὸ νερό ἕνα μακρὸ και γερὸ συρματόσχοινο, δεμένο ἀνάμεσα σε δύο πλοῖα, πού θα προχωροῦσαν σιγά-σιγά και παράλληλα, πάνω απ’ τὸ βυθισμένο αεροπλάνο. “Η μέση αὐτοῦ τοῦ καλύδδινου θα σάρωνε τὸ βυθὸ, θα συναντοῦσε τὸ «Κόμετ», θα τὸ τραβοῦσε και θα τὸ φέρνε πάνω στὴ καλύδδινη πλάκα.

“Επειτα θα κρεμοῦσαν απ’ τὰ πλοῖα τέσσερες ἰσχυροὺς ἡλεκτρομαγνήτες, πού θα κολλοῦσαν στὶς γωνίες τῆς πλάκας. Τέλος, θα τραβοῦσαν ἀπάνω σιγά-σιγά τοὺς ἡλεκτρομαγνήτες, και μαζί μ’ αὐτούς θ’ ἀνέβαζαν τὴν πλάκα και τὸ αεροπλάνο.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁμως αὐτὸ τὸ σχέδιο, ἔπρεπε νὰ παρακολουθοῦν απ’ τὰ πλοῖα με τηλεόρασι κάθε φάσι τῆς ἐκτελέσεώς του. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ σκοπὸ εἶχε ὁ ὑποβρυχίος πομπός, πού ἐπινόησε και κατασκεύασε ὁ Κόλεμαν.

“Επρεπε ἀπαραιτήτως νάναι ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερος κι’ ἑλαφρότερος, γιὰ τὸν εὐκόλο χειρισμὸ και τὴ μεταφορά του. “Ο Κόλεμαν εἶχε φτιάσει ἤδη ἕνα τέτοιο πομπό, πού ζύγιζε ὁμως ἕνα τόννο περίπου, χρειαζότανε, μεγάλο βαροῦλκο γιὰ νὰ ἀνεβόκατέβασαί του, κι’ ἦταν δύσκολο νὰ χρησιμοποιηθῇ σε ταραγμένη θάλασσα.

“Επιπλέον, τὸ μεταλλινὸ «κουτί» πού θα φιλοξενοῦσε τὸ νέε πομπό, ἔπρεπε νάναι φτιαγμένο ἀπὸ μέταλλο όχι μαγνητικό, ἀλλοίως θα τὸ τραβοῦσαν κι’ αὐτὸ οἱ ἡλεκτρομαγνήτες και θα κατέστρεφαν τοὺς λεπτοὺς μηχανισμούς τοῦ πομποῦ. “Η τροφὸδοτῆσι με ἡλεκτρικὸ ρεύμα ἔπρεπε νὰ γίνετα ἀπὸ ἕνα μόνον καλώδιο, γιὰτὶ ἀν ὑπῆρχαν πιὸ πολλά, θα μπλέκονταν μεταξὺ τους.

Τέλος, ὁ Κόλεμαν ἤθελε νάναι κατάλληλος ὁ πομπός του, ὁχι μόνον γιὰ τὸ βάθος ἐκείνου τῶν 200 μέτρων, ἀλλά και γιὰ μεγαλύτερα ἀκόμη, μέχρι 1.000 μέτρων, ὅπου θάταν ἐνδεχόμενο νὰ χρησιμοποιηθῇ στὸ μέλλον.

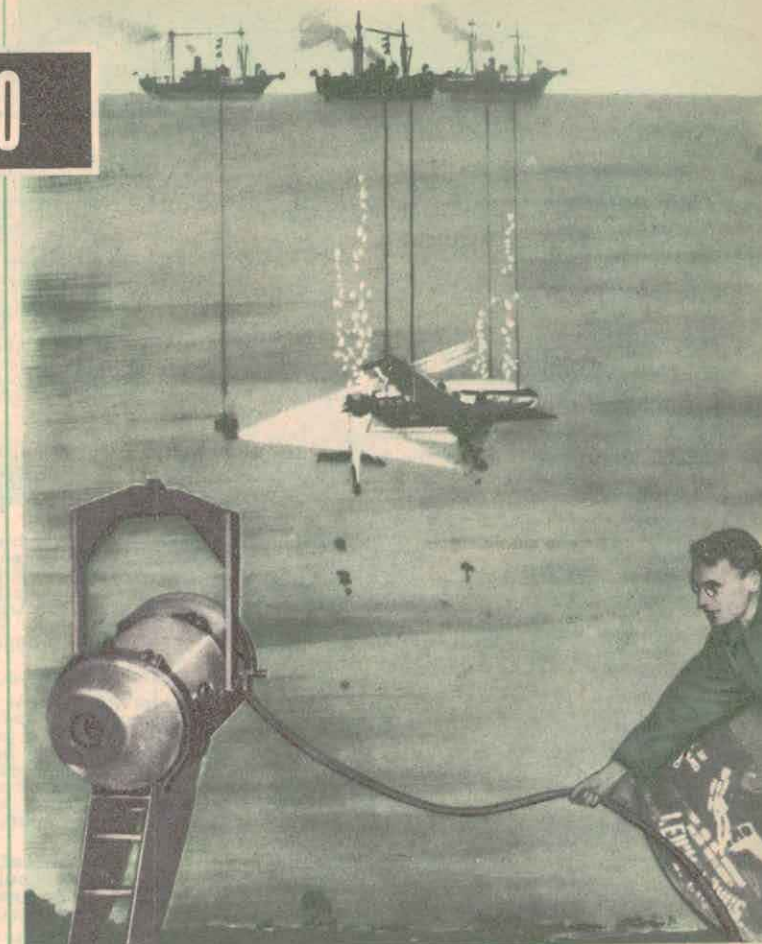
Και πραγματικά, δημιουργῆσε κάτι ἀπλό, στερεὸ κι’ ἀξιοθαύμαστο. “Η ἑξωτερικὴ θήκη εἶχε μήκος 60 πόντων και διάμετρο 30. Κατασκευάσθηκε μέσα σε μιά νύχτα, σ’ ἕνα γειτονικὸ γκαράζ, ἀπὸ ἕνα ὄγκο εἰδικοῦ κράματος ἀλουμινίου, ἀνθεκτικοῦ στὸ θαλάσσιο νερό και στὴν ἰσχυρὴ πίεσι πού ἐπρόκειτο νὰ ὑποστή.

“Αποῦ τοποθετήθηκε μέσα ἡ μηχανή, στερεώθηκαν στὸ άνοιγμα κοντρά κρύσταλλα ἀπὸ εἰδικὸ ἐνισχυμένο γυαλί. Κάτω απ’ τὴ θήκη προεξείχε ἕνα εἶδος «καρτinas», γιὰ νὰ τῆς παρέχῃ μιά κάποια εὐστάθεια μέσα στὰ ὑποβρυχία ρεύματα. Σ’ αὐτὴν ἦταν προσαρμωμένος ἕνας προβολεὺς τῶν 150 βάρτι. “Η ἔντασις αὐτὴ τοῦ φωτισμοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ στὸν πομπὸ ὀπτικό πεδίων 30 μέτρων περίπου, στὰ ἴσους νερά τῆς Μεσογείου. “Αν ἐκρησμποῦσετὸ δυνατότερη λάμπα, θάταν πολλὴ και ἐνοχλητικὴ ἡ ἀντανάκλασι τῶν ἀκτίνων τῆς πάνω στὸ σπιλνὸ σκάφος τοῦ αεροπλάνου.

“Ο πομπός — πού γλυτροῦσε μέσα στὸ περιδελνιὰ του ὅπως ἕνα κραγιόνι τῶν κελιῶν στὴ θήκη του—ἦταν τόσο εὐαίσθητος, ὥστε μπορούσε νὰ μεταδῶν καθαρά τὴ μορφή ἑνὸς ἀνθρώπου πού στεκότανε 30 μέτρα μακριά, τὴ νύχτα, με τὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ!

“Ο χειρισμὸς τοῦ γινόταν ἐξ ἀποστάσεως. “Ο Κόλεμαν, καθισμένος μπροστὰ σ’ ἕνα δέκτῃ τηλεόρασεως, πάνω στὸ πλοῖο, μπορούσε νὰ πιέζῃ διάφορα κουμπιά, ὥστε νὰ ρυθμίσῃ τὴν ὀπτικὴ γωνία και νὰ διαλέγῃ κάθε φορά τὸν καταλληλότερο ἀπὸ τοὺς τέσσερες φακούς τοῦ πομποῦ. Τὰ κουμπιά αὐτὰ συνδέονταν με τὸν πομπὸ με 32 χωριστὰ σύρματα, συνενωμένα ὅλα μαζί σ’ ἕνα καλὰ ἀπομονωμένο καλώδιο, πάχους 2,5 πόντων.

Χάρις στὶς περιωρισμένες διαστάσεις του — ζύγιζε μόνον 200 κιλά —

“Ο ἐφευρέτης Ντόναλντ Κόλεμαν παρακολουθεῖ τις δοκιμὲς τῆς συσκευῆς του σ’ ἕνα βαθύ ποτάμι. “Α ν ὡ: Τὸ σχέδιο τοῦ Κόλεμαν γιὰ τὴν ἀνέλκυσι τοῦ «Κόμετ». “Ο πομπός (ἀριστερά) παρακολουθεῖ κάθε φάσι τῆς ἐρ- ρασίας, καθὼς οἱ ἡλεκτρομαγνήτες ἀνυψῶνουν τὸ καλύδδινὸ ἔλασμα και τὸ αεροπλάνο.

μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ ἕνα μικρὸ σκάφος, πού θα ἦταν δυνατό νὰ προχωρῇσῃ και σε ρηκὰ νερά. “Εξ ἄλλου, τὸ μικρὸ του μεγέθος ἐπέτρεπε τὴ χρησιμοποίησι του ἀκόμη και με τὸ χειρότερο καιρό.

“Οστόσο, γιὰ νὰ δώσῃ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἕνας τέτοιος πομπός, χρειάζεται ἀπαραιτήτως κι’ ἕνας ἀριςτος ναυτικός, πού θα διευθύνῃ τὸ σκάφος, με προσεκτικώτατες ματινὸδρες, ὥστε νὰ φέρῃ τὸν πομπὸ στὸ σημείο ἀκριβῶς πού πρέπει. Κι’ αὐτὸ γίνετα ἀκόμη δυσκολώτερο ἀπ’ τὰ ὑποβρυχία ρεύματα πού τὸν παρσούρουν πρὸς μιά ἢ ἄλλη διεύθυνσι.

Βέβαια, τὸ κοντρὸ καλώδιο απ’ τὸ ὁποῖο κρέμεται ὁ πομπός, ἔχει τέτοια κατασκευὴ ὥστε νὰ μὲν ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀλύγιστο. Μά, με τὸ μήκος πού ἔχει, κι’ ἀν ἀκόμα ἦταν ὀλόκληρὸ ἀ- τοαλένι, και πάλι θα τὸ λύγιζε ἡ πίεσις τῶν ὑποβρυχίων ρευμάτων, ὥστε ὥστε ὁ πομπός πού κρέμεται στὴν ἀ- κρη του ν’ ἀπομακρύνετα πολὺ απ’ τὴν κατακόρυφο.

“Ο πομπός κόστισε 5.000 λίρες περίπου. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ πούμε πὺς κατασκευάσθηκε μᾶλλον γιὰ λόγους γοήτρου και πὺς δὲν συμφέρει ἀκόμη ἡ πρακτικὴ χρησιμοποίησι του γιὰ ἄλλους σκοπούς.

“Αν τὰ τρία προηγούμενα μηχανήματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους, πού κατασκευάσε ὁ Κόλεμαν, τὰ δύο ἀνήκουν στὸ Βρετανικὸ Ναυαρχεῖο και χρησιμοποιοῦνται γιὰ ὕδρογραφικὲς κλπ. ἐρευνες. Τὸ τρίτο πούληθηκε στὴν “Αμερικὴ και βρισκετα τώρα στὴν “Ιαπωνία, ὅπου τὸ μεταχειρίζονται γιὰ τὸ φάρμα τῶν μαργαριταριῶν.

Οἱ ἰδιωτικὲς ναυαγοσωστικὲς ἐπιχειρήσεις δὲν ἔχουν δεῖξει ὡς τώρα πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τηλεόρασι. “Ο ὅσσο, ὁ Κόλεμαν προβλέπει ὅτι, στὲ προσεχέες μέλλον, οἱ ὑποβρυχίοι πομ- ποι θα χρησιμοποιοῦνται γιὰ ἐρευνες τοῦ θαλασσίου βυθοῦ, γιὰ λιμενικά ἔργα, γιὰ νὰ ἐξακριβώνονται οἱ βάσεις στὰ ὕφαλα τῶν πλοίων, κλπ.

“Ενα ἀπ’ τὰ σπουδαιότερα πλεονε- κτήματά τους εἶναι ὅτι μποροῦν νὰ λειτουργοῦν σὲ μεγάλα βάθη και ἐ- πὶ ὀσπῆπποτε ὥρα, ἐνῶ οἱ δύτες φτάνουν σε βάθη πολὺ μικρά και ἀντέχουν όχι περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα στὴν πίεσι τοῦ νεροῦ.

Φωτογραφία τοῦ νέου ὑποβρυχίου πομ- πού τηλεόρασεως.

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τά κοττόπουλα και τ' άλλα

Κάποτε, στο χωριό του Ναστραδίν Χότζα, το Έσκη-Σεχέρ, ο Σελήμ, ο πλουσιώτερος άγας, ήταν πολύ στενοχωρημένος και, για να πνίξη τους καύμους του, ξημεροβραδυζόταν στα καπλικά του χωριού, όπου μεθοκοπούσε άσκημα.

Οι φίλοι του σκέφτηκαν να φωνάξουν το Χότζα, για να τον συμβουλευθεί.

— Μπρέ τζάνουμ, Σελήμ, για πές μου τί είν' αυτό που σε κάνει να μην αφήνεις νύχτα-μέρα το πιστό; τον ρώτησε ο Ναστραδίν.

— Άσε με, Χότζα μου. Αυτή η γυναίκα μου ή Αϊσέ, μα τον Άλλάχ, θά με στείλει μία ώρα αργότερα στον τάφο! Η γκρίνια της είναι άνωπορη. Καί, στο σπίτι ό,τι θέλει εκείνη κάνει.

— Έφέντη Σελήμ, τα παραλές, μου φαίνεται, τον διέκοψε ο Χότζας. Τον σαράκι που σε τρώει, είναι το ίδιο που τρώει και ο λους έμας τους άντρες. Στο σπίτι κάνει ό,τι θέλει η γυναίκα! Και για να πεισθώ, κάνε αυτό που θα σου πώ...

Κι' ο Χότζας, αφού πήρε κατά μέρος τον Σελήμ, άρχισε να του μιλάει για το σχέδιό του:

— Λοιπόν, Σελήμ, πάρε εκατό κοττόπουλα. Βάλτα μέσα στο άμάξι σου, που το σέρνουν εξή άλλα και γύρισε στα γνωστά σου σπίτια, σ' όλη τη χώρα. Εκεί θα ρωτάς αν η γυναίκα κάνει κουμάντο στο σπίτι ή όχι κι' αν σου απαντούν πως το άφεντικό στο σπίτι είναι η γυναίκα, θα χαρίζεις ένα κοττόπουλο. Αν είναι ο άντρας, έ, τότε θα χαρίζεις ένα από τ' άλλα σου...

Ο Σελήμ δέχτηκε την πρόταση του Ναστραδίν κι' άρχισε την περιοδεία του.

Γρήγορα παραδέχτηκε πως ο Χότζας είχε άπολυτο δίκιο.

Σ' όποιο σπίτι κι' αν πήγε, κανείς άντρας δεν τολμούσε να πη μπρός στη γυναίκα του πως αυτός είναι το άφεντικό. Κι' έτσι ο Σελήμ χάρισε τα ένενητά από τα εκατό κοττόπουλα.

Τέλος σκέφτηκε να περάσει κι' από το σπίτι του Χότζα, για να τον ρωτήσει κι' αυτόν σχετικά:

— Ποιος είναι το άφεντικό εδώ, παρακαλώ; είπε στο Χότζα.

— Μά, έφέντημ' ποιος άλλος από μένα; απάντησε ο Ναστραδίν, χαμογελώντας πονηρά.

Κατάπληκτος τότε ο άγας, αναγκάστηκε να του πη παραπενομένα:

— Έ, τότε, αφού είναι έτσι, διάλεξε ένα από τ' άλλα μου. Και δεν πειράζει αν μου την έσκασες.

— Θέλω αυτό το μαύρο, αποκρίθηκε γρήγορα ο Ναστραδίν.

Έκείνη τη στιγμή, όμως, η γυναίκα του Χότζα, τον τράβηξε παράμερα κι' άρχισε να του λέει κάτι σ' αού...

Μόλις τελείωσε, ο Ναστραδίν γύρισε πάλι κοντά στο Σελήμ άγά. Καί, ξεσπώντας σε γέλια, του είπε:

— Πάντα είχα δίκιο, Σελήμ, σε ό,τι σου έλεγα. Νά, κύττα!...

Και, ρίχνοντας μία ματιά στη γυναίκα του, συνέχισε:

— Σκέφτηκα στο... μεταξύ, καλύτερα και είδα πως προτιμώτερο είναι να μου δώσεις την άσπρη φοραδίτσα. Αυτή θα γεννήση!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τά θάσανα του Καραμπέτ

ΑΠΟΚΡΗΑ

Σουρπουίτσα μου με λέει κουζούμ, 'Από κρηες έπονται άμμη έμεις πουμενά δεν θά πάμε να έλάσωμε; 'Εγώ λέω γιαθρούμ, πού να ππαινούμε; Σουρπουίτσα μου πιρόγραμμα έχει και με λέει:

— Σε κανένα κοσμικό κέντρο πάμε Καραμπέτακι. Σε καμμία κοσμική ταβέρνα.

— Ταβέρνα ή κσέρω άμμη κοσμική μσομική ντέν ή κσέρω. Τι είναι γιαθρούμ;

— Στις κοσμικές ταβέρνες πηγαίνει ο καλός κόσμος.

— Κουζούμ, λέω, εγώ χίτς, καλός κόσμος ντέν είμαι. 'Εγώ κακός κόσμος ένομαι!

— Άμα Σουρπουίτσα μου γινάτι πίσση, βάι, βάι, βάι, χίτς τίποτα ντέν ίνεται. Αυτιά μου φαγμένα έκανε.

— Ξάν δεν ντρέπεται! Τόσα χρόνια παντρεμένοι και μία φορά δεν άζιθθηκες νά με πές σε μία κοσμική ταβέρνα.

— Τι να κάνω, γιαθρούμ; Χίτς με το Σουρπουίτσα βαλμένα ντέν ήμπορώ να έκάνω. Το λοιπόν λέω:

— Έν τάζει γιαθρούμ!

— Θά πάμε;

— Άιντε μπακαλούμ!

Σουρπουίτσα μου καλό φουσάτι της έβάζει, μπράτσα, καρδεάκια φελάν φιστικ όλα έζω έπονται. 'Εγώ μπιλού κουτουμάκι μου έβάζω, μαλλία μου ώραία-ώραία χτενισμένα έκάνω, μπόλικο μπόλικο λαδάκι έβάζω, μαλλία μου γυαλισμένα έπονται — καθρέφτης γκεπί — βάι, βάι, λέω, Σουρπουίτσα μου άποφες πολλές καρδίες καθουρντισμένες να έκάνω!

— Θά πάρουμε τάξι;

— Καί τάξι κουζούμ.

— Μπράβο Καραμπέτ.

— Άιντε μπακαλούμ!

Τάξι έζω από μία ταβέρνα μάς έθγάζει άμμη πολλά φώτα έπονται. 'Εζω φωτογραφίες φελάν φιστικ, πολλά πιράμματα είχε. Μέσα ήμπαίνουμε άμα ένα κορίτσι με λέει:

— Το παλτό σας κύριε.

— Τί καλό το παλτό μου, γιαθρούμ;

— Νά το άφισετε στην γκαρδάρμπα.

— Και πού είναι το γαρδάρμπα;

— Έδω είναι κύριε. Σ' έμένα θά το άφισετε.

— Χίτς μη το κλέψουμε γιαθρούμ!

Κορίτσι έλια έκάνει:

— Μη φοβάστε κύριε.

Παλτό μου βγαλμένο έκάνω ύστερα ένα νούμερο με δίμε, τάση μου το βάζω άμα παραμέσα ήμπαίνουφ. Βάι, βάι, βάι, τί κόσμος είναι τούτος, κουζούμ! Άντρες, ύναίκες, μουζική, γκαρδόνια πεθαμενατζήδικα έπονται, φασαρία, πολύ σαματά ένεταί. 'Υναίκες όλα έζω έκουνε, μάτι μου άλλοιθωρισμένο ένεταί. Άμα όταν μέσα ήμπαίνουμε έπάνω στο μύτη μου ένα αυγό σπασμένο ένεταί.

— Βάι κιοπόγλου κιοπεκλέρ! λέω. Ποιος αύγό στο μύτη μου πεταμένο έκανε;

Μόλις στόμας μου άνοιγμένο έκανε, άμάν τί έγινε!

— 'Ο Άγκόν! 'Ο Άγκόν! λένε.

— Κιοπόγλου κιοπεκλέρ, λέω, έμένα Άγκόν ντέν με λένε. 'Εγώ Καραμπέτ ένομαι.

Βάι, βάι, τί έινε! Άπό έδω σαρπαντίνες πετάνε, από εκεί κομφετι μονφети, αυγά φελάν φιστικ και ουρλιάσματα έκάνουν:

— 'Οασα! 'Ο Καραμπέτ! 'Οασα! Θά μάς πής τίποτα Καραμπετίσασα;

— Άμάν ντινίβι ήμινίβι! Σουρπουίτσα μου χαμένα έχει άμα εγώ πολύ θυμωμένος ένομαι:

— Βάι κιοπόγλου κιοπεκλέρ, λέω, φρόνιμα να καθίσετε άλλεως κανένα κεφάλι σπασμένο να έκάνω.

— Μπράβο Καραμπέτ! Ζήτω ο Καραμπέτ!

Ένα μεθυμένο άτανε άμμη πεθαμενατζήδικο σασκάκι έφορούσε. Άπό ένα πιάτο άμέσως ένα κοτόπουλο άρπαγμένο έκάνω και στο φαλάκρα του οθουρμένο έκάνω:

— Άλ, όσανά! 'Εοόγλου εοέκ!

Άμάν, τί έινε! Κοτόπουλο μία κυρία το έτρωε άμμη στο καράφα του κυριου γκάπ! χτυπημένο έινε.

Σαματάς, φασαρία γκαρδόνια τρέχουν, από χέρια και πόντια πιασμένο με έκάνουν, έζω από ταβέρνα πεταμένους μάς έκάναν!

— Ά, ντέν ήμπορώ να λέω: Κοσμικές ταβέρνα πολύ ώραία περσάμε!

— Άιντε να μου χαθής, λοιπόν, να μη σε βλέπω.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τό καπέλλο

Τί είπες; Έχεις σφοδρά παράπονα εναντίον μου; Μη μου το λές! Μη μου το λές και στενοχωρηθώ, καύμενε! Άλλά άς είναι. Για πές μου τα παράπονά σου να τα εξετάσουμε. Ά! Σε προσέβαλα δημοσία! Τι μου λές; Και πότε και πού και πώς και υπό ποίας συνθήκας συνέβη το άπαίσιον και προσβλητικόν αυτό γεγονός, δια το όποϊον μου βγαίνεις σήμερα παραπονούμενος; Ά! Αυτό είναι. Έβάδιζα προχθές στην όδον Πανεπιστημίου. Καί, αντιθέτως, κατέβαινε ο κύριος Δημητράκης.

Και τον κ. Δημητράκη τον έχαιρέτησα, βγάζοντας το καπέλλο μου. Και άμέσως κατόπι, λοιπόν, άκούλουθούσε και το άλογό σου, εις άπόστασιν μόλις δέκα βημάτων. Και σε χαϊρέτησα και σένα, αλλά άπλώς δι' έλαφράς κλίσεως της κεφαλής. Δηλαδή δεν σουβγαλα το καπέλλο και σένα.

Και το παράπονο σου είναι γιατί να βγάλω το καπέλλο στον κ. Δημητράκη και να μην το βγάλω και σε άλογό σου.

Όπόθεν βγάζεις και συ το συμπεράσμα, ότι κάνω καλύτερα; Άν ήσους προσεκτικός και ολιγώτερον βλάδες, θα παρατηρούσες ότι τόβγαλε κι' εκείνος και μάλιστα πρώτος. Διότι ο κ. Δημητράκης φοράει καπέλλο, κύριε Σταμάτη. Ένώ το άλογό σου δεν φοράς, κύριε Σταμάτη. Του άλογού σου είσαι άσκεπής, άκαπέλλωτος που λένε, κύριε Σταμάτη και περιφέρεσαι στας όδους με άκάλυπτο το άνω άκρον του σώματός σου, το όποϊον καταφανώς είναι κενόν περιεχομένου. Και σε έρωτά, τώρα, κύριε Σταμάτη. Έάν έχω σου έβγαλα το καπέλλο, έσύ τί θά μουδγαζες; Τίποτα, Βεβαίως, έφ' όσον δεν φοράς καπέλλο. Και κατά ποίαν λογικήν έγώ θα προδώ σε μία χειρονομία, την όποιαν δεν είσαι εις θέσιν να μου ανταποδώσης; Θά σου βγάλω έγώ καπέλλο κι' έσύ θά μου κουνήσης την άδεια σου κεφαλή, εις απάντησιν; Μωρέ, τί μου λές! Μεγάλη ιδέα που έχεις για τον έαυτό σου. Έχεις βρή πολλά κορόιδα;

Άν θέλεις να σου βγάλουν καπέλλο, να φοράς κι' έσύ. Νά μου το βγάλεις, να σου το βγάλω. Αυτό απαιτεί η κοινωνική εύπρεπεια. Άλλά πού θα τί μάθης; Στο άχούρι που προσώπου τους καθώς και το χρώμα των μαλλιών τους έμοιαζαν μ' εκείνα της Χριστίνας Χέραλντ. Η χαριστική βολή δόθηκε στο μάρτυρα από μία τρίτη κοπέλλα, που καθόταν στην άκρη της ίδιας σειράς και που ήταν ντυμένη το ίδιο όπως η Χριστίνα και που έμοιαζε μ' αυτή.

Σκεφθόητε καλά, κύριε Πικφορντ, είπα ο δικηγόρος Γκρήν, πριν ν' απαντήσετε. Είπατε άπόλυτα βέβαιος, πως η κοπέλλα που είδατε τη νύχτα της 14ης Σεπτεμβρίου ήταν η Χριστίνα Χέραλντ και όχι μία άπ' αυτές τις δυο νέες που είναι μπροστά σας η εκείνη που είναι στην άκρη της σειράς και μοιάζει καταπληκτικά με την κατηγορουμένη και είναι η δίδυμη αδελφή της;

Ο μάρτυς Πικφορντ δεν ήταν πιά και τόσο σίγουρος. Η ύπεράσπισι άπαιτώς άπ' αυτόν να βεβαιώσει κατηγορηματικά πως τη νύχτα του έγκλήματος είχε δη τη Χριστίνα, ο μάρτυς όμως άνήθηκε. Τα είχε κυριολεκτικά χαμένα.

Άιντε να μου χαθής, λοιπόν, να μη σε βλέπω.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Με μια ΣΦΑΙΡΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ η Χριστίνα κάθισε στο έδωλο του κατηγορουμένου, στην αίθουσα του δικαστηρίου έγινε μεγάλη σιωπή. Ήταν χλωμή και τα ξανθά μαλλιά της έλαμπαν, προσθέτοντας ακόμα μία χάρι στο ώραίο της πρόσωπο.

Ο Έντυ Γκρήν είχε αναλάβει την υπεράσπισι της Χριστίνας Χέραλντ στην ύποθεσι Ρόκ, όλες όμως οι ένδείξεις ήταν εναντίον της. Ο Τζών Ρόκ, γιός ενός γνωστού έμπορου, είχε δολοφονηθή. Τρία άτομα βεβαίωσαν πως είχαν δη τη Χριστίνα να φεύγει τρέχοντας άπ' το σπίτι των Ρόκ το βράδυ του έγκλήματος...

Ο Εύγένιος Πίκφορντ, ο πρώτος μάρτυς, καθόταν στο παράθυρό του, όταν είδε την κατηγορουμένη να βγαίνει άπ' το σπίτι των Ρόκ, κρατώντας στο χέρι της κάτι που έλαμπε και που άσφαλώς ήταν περίστροφο. Ο δεύτερος μάρτυς, ο Ρέξ Πόπερ, γύριζε με το αυτοκίνητό του στο σπίτι του και χάρι στα άναμμένα φανάρια αναγνώρισε τη Χριστίνα Χέραλντ. Τέλος ο τρίτος ήταν ένας μεθυμένος, που είχε πέσει πάνω στην κατηγορουμένη την ώρα, που αυτή έστριβε τη γωνία του δρόμου.

Ο δικηγόρος Γκρήν κατέρριψε εύκολα την κατάθεσι του μεθυμένου, αλλά δεν ήταν εύκολο ν' αντικρούση τις καταθέσεις του Πόπερ και του Πίκφορντ.

Άραγε ήταν άθωα η Χριστίνα; Στις συναντήσεις που είχε μαζί της, ο Έντυ την είχε γνωρίσει καλά και είχε την έντυπωσι πως η κατηγορουμένη δεν είχε καμμία σχέση με το θάνατο του Τζών Ρόκ. Κυττάζοντας τη νέα ο δικηγόρος είχε πεισθή πως η γυναίκα αυτή είχε χαρακτήρα ήρεμο και πως ήταν ο τύπος που πάντα είχε όνειρευτή...

Η άστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψη πως η οικογένεια Ρόκ κι' η οικογένεια Χέραλντ γνωρίζονταν από πολλά χρόνια. Όταν ο πατέρας της Χριστίνας πέθανε, οι σχέσεις με τους Ρόκ έγιναν πιο ψυχρές. Εκείνο που συνέδεε το γέρο Ρόκ με τον γέρο Χέραλντ ήταν το κοινό τους πάθος για το κυνήγι των άγριων θηρίων στην Άφρική και στις Ίνδιες. Η Χριστίνα τους συνόδευε στα κυνήγια και μία μέρα μάλιστα είχε σκοτώσει μία βασιλική τίγρι, που στόλιζε ακόμη βαλσαμωμένη τη βίλλα των Χέραλντ στη Νέα Υόρκη.

Με τον καιρό ο γέρο Ρόκ και ο γιός του Τζών δεν αντιπροσώπευαν πιά για τη Χριστίνα και την αδελφή της Τζίλντα παρά την άνάμνησι μίας παλιάς φίλης. Η άστυνομία όμως έπειτ' άπ' τη δολοφονία του Τζών Ρόκ είχε βγάλε το συμπέρασμα πως άισθηματικό δεσμόι συνέδεαν ακόμη τη Χριστίνα και τον Τζών.

Έπειτ' άπ' τις έρωτήσεις του εισαγγελέως, είχε έρθει τώρα η σειρά του δικηγόρου να εξετάση τους μάρτυρας της κατηγορίας.

Είπατε κύριε Πικφορντ, ότι το βράδυ της 14ης Σεπτεμβρίου που έγινε το έγκλημα καθόσαστε στο παράθυρο του σπιτιού σας.

Είπατε σίγουρος πως βλέπετε καλά από μακριά;

Μάλιστα κύριε, όταν φορά τα γυαλιά μου.

Είχατε τα γυαλιά σας εκείνο το βράδυ;

Μάλιστα, φορούσα τα γυαλιά μου και είδα καθαρά τη δεισποινίδα!

Θά έχετε τώρα την καλωσύνη, κύριε Πικφορντ, συνέχισε ο δικηγόρος να κυττάξετε με προσοχή το άκροατήριό. Πλησιάστε παρακαλώ...

Όλοι είδαν το μάρτυρα να χλωμαίξη ξαφνικά και όλοι κατάλαβαν την έκπληξι του. Στην πρώτη σειρά των καθισμάτων βρίσκονταν δυο κοπέλλες ντυμένες διαφορετικά. Άλλά το παρουσιαστικό τους και οι γραμμές του προσώπου τους καθώς και το χρώμα των μαλλιών τους έμοιαζαν μ' εκείνα της Χριστίνας Χέραλντ. Η χαριστική βολή δόθηκε στο μάρτυρα από μία τρίτη κοπέλλα, που καθόταν στην άκρη της ίδιας σειράς και που ήταν ντυμένη το ίδιο όπως η Χριστίνα και που έμοιαζε μ' αυτή.

Σκεφθόητε καλά, κύριε Πικφορντ, είπα ο δικηγόρος Γκρήν, πριν ν' απαντήσετε. Είπατε άπόλυτα βέβαιος, πως η κοπέλλα που είδατε τη νύχτα της 14ης Σεπτεμβρίου ήταν η Χριστίνα Χέραλντ και όχι μία άπ' αυτές τις δυο νέες που είναι μπροστά σας η εκείνη που είναι στην άκρη της σειράς και μοιάζει καταπληκτικά με την κατηγορουμένη και είναι η δίδυμη αδελφή της;

Ο μάρτυς Πικφορντ δεν ήταν πιά και τόσο σίγουρος. Η ύπεράσπισι άπαιτώς άπ' αυτόν να βεβαιώσει κατηγορηματικά πως τη νύχτα του έγκλήματος είχε δη τη Χριστίνα, ο μάρτυς όμως άνήθηκε. Τα είχε κυριολεκτικά χαμένα.

Έπειτα ο Έντυ Γκρήν απέδειξε πως η Χριστίνα ήταν σπουδαία κυνηγός και μπορούσε να σκοτώση όποιοιδήποτε σε άπόστασι ενός μέτρου με μία και μόνη σφαίρα, ενώ ο Τζών Ρόκ είχε δολοφονηθή άπ' την ίδια άπόστασι με έξη σφαίρες.

Ύστερ' άπ' την κατάθεσι του Πικφορντ, οι άλλοι μάρτυρες, που είχαν άρχισει ν' άμφιβάλλουν, παραιτήθηκαν. Έπί πλέον η Τζίλντα, η δίδυμη αδελφή της Χριστίνας, απέδειξε πως τη νύχτα του έγκλήματος ήταν στο σπίτι μιάς θείας της.

Έτσι η Χριστίνα Χέραλντ άθωώθηκε. Λίγο καιρό αργότερα, ο Έντυ Γκρήν παντρεύονταν τη Χριστίνα Χέραλντ.

Οι νεόνυμφοι ζούσαν ευτυχισμένοι και η δολοφονία του Τζών Ρόκ είχε από καιρό ξεχαστή. Μία καινούργια ζωή είχε άρχισει για τη Χριστίνα κοντά σ' αυτόν το δυνατό και ρωμαντικό άντρα. Μαζί του λοιπόν ευχαρίστως θά ξανάρχιζε τα κυνήγια των άγριων θηρίων. Η Χριστίνα είπε το σχέδιό της στον άντρα της και χάρηκε πολύ όταν ο Έντυ δέχθηκε μ' ένθουσιασμό να πάνε λίγο καιρό στην Καλοκρούτα για να κυνηγήσουν στην Ίνδικη ζούγκλα.

Μ' όλο που αγαπούσε τη Χριστίνα και είχε πειστή για την άθωότητά της, ο άντρας της πότε πότε άμφέβαλλε στη συνειδήσι του αν ήταν αυτή ή όχι ο δολοφόνος. Δεν είχε ποτέ του πειστή για τις ικανότητες της Χριστίνας στη σκοποβολή. Άν ήταν βέβαιος πως η Χριστίνα για να σκοτώση το Τζών Ρόκ από μία μικρή άπόστασι θά χρησιμοποιούσε μόνο μία σφαίρα και όχι έξη, όπως ο δολοφόνος, τότε θά ήταν σίγουρος για την άθωότητά της. Για να βεβαιωθεί, είχε δεχθή να κυνηγήσουν στίς Ίνδιες.

Οι Ίνδοι είχαν έτοιμάσει την κατασκήνωσι για τη νύχτα σ' άρκτη άπόστασι από την είσοδο της ζούγκλας. Ο Έντυ καθόταν κάτω από ένα δέντρο. Η Τζίλντα ήταν κοντά στη σκηνή και η Χριστίνα καθόταν σε μία πέτρα.

Είσαι κουρασμένος Έντυ; τον ρώτησε.

Ο άντρας σου δεν είναι πιά και τόσο νέος, της απάντησε χαμογελώντας.

Έννοια σου, θά κοιμηθούμε άπόψε καλά, είπε η Χριστίνα.

Ξαφνικά ο Έντυ την είδε να κάνει παράξενες κινήσεις. Η Χριστίνα άρχισε να σηκώνεται άργά, πάρα πολύ άργά και το βλέμμα της είχε στυλωθή στο δέντρο που κάτω άπ' αυτό καθόταν ο άντρας της. Έπειτα την είδε να του γνέφει να μην κουνήσει και να μη μιλήση. Ο Έντυ ένιωσε κρύο ιδρώτα να τον περιλούζει, όταν πρόσεξε πως η Χριστίνα κρατώντας το περίστροφο, σημάδευε άκριβώς στο ύψος του κεφαλιού του. Είχε τρελλαθή. Ο τρόμος τον παρέλυσε και η Τζίλντα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία κραυγή. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Χριστίνα πυροβόλησε και μπρός στα πόδια του Έντυ έπεσε χτυπημένη στο κεφάλι με μία σφαίρα από άπόστασι δέκα βημάτων, μία μεγάλη κόμπρα.

Ο Έντυ ήταν χλωμός και άργησε να συνέλθη άπ' τον τρόπο του. Όταν η Χριστίνα τον άγκάλιασε, ένιωσε πως κάποιο βάρος έφρευε άπ' την ψυχή του. Χάρις σ' αυτόν η Χριστίνα είχε άθωωθεί άπό το δικαστήριο των ανθρώπων. Τώρα είχε άθωωθεί άπό το δικαστήριο της συνειδήσεώς του, γιατί ήξερε πιά πως η Χριστίνα δεν είχε σκοτώσει τον Τζών Ρόκ.

Δύο χρόνια μετά τη δική ή άστυνομία συνέλαβε το δολοφόνο του Ρόκ, ένα δραπέτη των κατέργων.

ΡΕΞ ΒΑΡΝΕΡ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Η ζωή της γυναίκας

ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΕΑς φανή ίσως λιγάκι πρόωρο να μιλήσουμε για ανοιξιάτικη μόδα, όμως στο Παρίσι όλοι οι ρυθμιστές της μόδας εργάζονται πυρετωδώς για να ετοιμάσουν τα ανοιξιάτικα μοντέλα τους. Ποιά θάβναι ή νέα γραμμή; Ποιό το μέγεθος της φούστας; Ποιό θάβναι τοποθετημένη ή τάλλια; Τί μακρός θάχουν οι ζακέτες τών ταγιέρ;

Πόσες ερωτήσεις που περιμένουν απάντησι! Τό ταγιέρ λοιπόν, θά εξακολουθήσιν να θεωρήται τό ιδεώδες κοστούμι κάθε εποχής και δέν υπάρχει κομψή γυναίκα, πού νά μήν τό θέλνι στή γκαρνταρόμπα της. Και μάλιστα όχι μόνο ένα, αλλά τουλάχιστο τρία: Ένα κλασσικό, ένα φανταζι, ένα μαύρο τουαλέττα.

Η Λανθάν λανσάρεϊ ένα χαριτωμένο ταγιέρ από λαϊνάς καντριγιέ σέ χρώμα πράσινο - μπέζ πού τό ονομάζει «Τάουν αντ Κάντριν» (πόλι κι' έξοχή). Μαζί μ' αυτό παρουσιάζει ένα ομοιόμορφο επανωφόρι φορορημένο με ζερζέ μπέζ.

Ο Πακέν λανσάρεϊ ένα πολύ κομψό ταγιέρ από ύφασμα «Πρένς ντέ Γκάλ» ραμμένο στο λοζό του. Η βέστα είναι στρογγυλή κάτω κι' έχει όρθιο λαιμόδακι σχεδιασμένο λίγο πίσω.

Η Μαντελν Ρός λανσάρεϊ ένα ταγιέρ σπορτίφ με ίσια ζακέτα κουμπωμένη από πάνω ως κάτω. Η φούστα του είναι ίσια με ένα - δυό σιδερωμένες πιέττες εμπρός και πίσω.

Ο Πατού λανσάρεϊ ένα ταγιέρ με σταυρωτή ζακέττα, από γκρι λαϊνάς. Είναι λιγάκι φαρδιά και ριχτή με μεγάλες τσέπες. Από τα τέσσερα αυτά διαφορετικά σχέδια, διαλέγετε τί ταίριαζει στή σιλουέττα σας.

Φυσικά τα ταγιέρ θέλουν μπλουζές. Όλες σχεδόν, παρουσιάζονται πολύ εργασμένες με πιεττάκια, βολάν, μπάντες, κέντημα.

Μερικές έχουν μανίκια κοντά, άλλες μανίκια μακρύτερα, άλλες φουσκωτά για πιό άμπιγιέ. Η γραμμή δέν θά παρουσιάσιν σημαντική αλλαγή. Η τάλλια θά διατηρηθή στή θέσι της, αλλά τό μακρός της φούστας θά κερδίσι μερικά εκατοστά.

ΤΑ ΝΕΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Στα ύφασματα θά δούμε πολλούς νέους περιομούς. Παράξενες αναμειγνύει από μαλλι και μετάξι, σχέδια πρωτότυπα, ριζικές μεταβολές στήν ύφανσι.

Κοτλέ, ντιαγκονάλ, βελούδα, σατέν, λαϊνάς, γυνωτές ονομασίες, μα πού δέν έχουν καμμία σχέση με τα ύφασματα, πού αντιπροσωπεύουν. Η διαφορετική ύφανσι τά κάνει νά φαίνωνται έντελώς αλλοιωτικά. Καμμία σχέση μ' ό,τι ζέραμε ως τώρα. Μπορείτε νά φαντασθήτε άγκορά πού έχει όψι βελούδου; Άλλαγκά φασονά; Τουίντ με βούλες;

Κάτι άλλο άκόμη χαρακτηριστικώτερο τών νέων ύφασμάτων είναι ή επιφάνεια τους, πού δέν είναι λεία, αλλά ανάγλυφη.

Καρρώ, νταμιέ, ρίγες, βούλες και άλλα σχέδια είναι όλα ανάγλυφα. Θά δούμε επίσης πολλά ραιγιόν συνδυασμένα με μαλλι. Όσο για τα έμπριμέ, είναι τα καταλληλότερα ύφασματα για τήν άνοιξι και τό καλοκαίρι, γιατί είναι εύθυμα και χαρωπά.

Τα σχέδια τους δέν μοιάζουν διόλου με ό,τι ζέραμε ως τώρα. Μή σάς φανή παράξενο άν όπτε πάνω στο φόρεμά σας κρεμαστούς κήπους, ούρανό με άστέρια, θάλασσες, άκόμη και δένδρα. Πάντως είναι έμπριμέ, πού θά ζετρελάνουν, όλο τόν ώραιόκοσμο με τήν πρωτοτυπία τους.

ΠΕΝΤΕ ΕΓΚΥΡΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Οι καλύτερες καπελλούδες του Παρισιού προλέγουν τή μόδα της άνοιξεως, όχι μόνο για τα καπέλλα τους, αλλά γενικά για τή γραμμή της γυναίκας.

Η Κλώντ Σαίν - Σύρ, μαζί με κάτι ιδιότροπες καλότητες, πού σκεπάζουν σάν πλατανόφυλλο τό ένα τρίτο του κεφαλιού, λέει πως ή γυναίκα σιλουέττα θά είναι στή φετινή άνοιξιάτικη σαιζόν ίσια και άπλη. Ταγιέρ και ντε-πιές θά φορεθούν πολύ, καθώς και φορεματάκια φλού.

Η Ρός Βαλουά πάλι προβλέπει πως ή νέα γραμμή της φετινής άνοιξεως θά είναι ίσια και στενή ή άχνη όμορφα ντραπέ σέ είδος πανώ.

Η Μαρί Κριστιάν φαντάζεται πολύ άπλη τήν άνοιξιάτικη μόδα. Ούτε ντραπέ, ούτε «ένκρουστασιόν» αλλά λιγάκι μπόλικος ό μπουστός και ή φούστα πολύ στενή.

Η Ζανέτ πρεσβύει ότι ή άνοιξιάτικη μόδα θά επιδιώξη κομψότητα και πρακτικότητα. Πολλά ίσια φορέματα, φούστες κοντές και ζακέτες στενές για νά κάνουν αντίθεσι με τίς φαρδίες φούστες.

1) Ένα άπλο και πολύ κομψό ταγιέρ άνοιξιάτικο από λεπτό λαϊνάς με βουλίτσες. Ό γιακάς και τα ρεθέρ τών μανικιών είναι γαρνιρισμένα με μπάντες από τό ίδιο ύφασμα. 2) Μπλουζά από ριγέ σαινέτ σέ σχέδιο «σεμιζιέ» με μικρό γιακά και κοντά μανίκια με φαρδιά ρεθέρ.

ΚΑΠΕΛΛΑ - ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Δέν υπάρχει άμφιβολία πως θά φορεθούν πολύ τα μικρά καπέλλα χωρίς όμως ν' άποκλεισθούν και μερικές μεγάλες φόρμες σέ είδος κανονιέ πλά. Είναι μερικές φουσιοννιές πού είναι ένδεδειγμένες για κανονιέ, όπως άλλες θέλουν τόκες ή κλοσάκια.

Τό καπέλλο είναι κάτι πού προσδίδει στήν γυναίκα προσωπικότητα, γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή στήν έκλογή του. Πρό πάντων μήν επιδιώξετε ποτέ νά κάμετε τή φόρμα, πού είδατε νά φορή κάποια φίλη σας, γιατί μπορεί ή άπομίμηση αυτή νά σάς άδικήσιν.

Είναι τόσο ιδιόρρυθμες μερικές φόρμες! Φοριούνται χαμηλά στο μέτωπο, άλλες έχουν μία κλίσι περισπωμένης, άλλες θυμίζουν τή μπερέ, τή τουρμπάν, τή άνδρική ψαθάκια.

Τα ύλικά πού θά χρησιμοποιηθούν είναι παγισσόν, σιρ, σιζάλ, σατέν, λαίτσα, ψάθα, πικώ, γκρό γκραίν άνακατεμένο με ψάθα. Και για γαρνιρίσματα, λουλούδια, κορδέλλες, φρούτα, φτερά, γαλόνια, στράς, πούλιες.

Τα χρώματα μπλέ, μπέζ, μαύρο, άσπρο, κόκκινο, νακρέ. Κανένα καπέλλο όμως δέν θά στέκη ώραία στο κεφάλι, άν δέν επιμεληθούμε τό χτένισμά μας. Θά καλύψωμε ή θά άφήσωμε ελεύθερο τό μέτωπο αναλόγως του τί πάει στή φουσιοννιή μας. Θά κόψωμε κοντά ή θά άφίσωμε κάπως μακρύτερα τή μαλλιά μας αναλόγως του σχήματος πού έχει τό πρόσωπό μας. Θά κάνουμε μπουκλίσες, θά τά όντουλάρωμε ή θά τά άφίσωμε ίσια κι' αυτό θά εξαρτηθή από τό τί ζητάει ή φουσιοννιή μας, ό τύπος μας. Θά καλύψωμε ή θ' άφήσωμε άκάλυπτα τ' αυτιά μας. Θά κάνωμε στράδη χωρίστρα ή θά κτενίσωμε όλα μας τα μαλλιά με κλίσι προς τα πίσω.

Μονάχη της ή γυναίκα καθισμένη μπροστά στόν καθρέφτη της τουαλέττας θά μελετήσιν τί της πάει και τί δέν της πάει κάνοντας διάφορα χτενίσματα για νά πετύχιν τό καλύτερο.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Πώς νά μετατρέψετε μία φούστα κλός, πολύ πλατειά;

Βγάξετε μέρος από τό πλάτος της και λίγο από τό μακρός της, γιατί ή φετινή φούστα είναι κοντήτερη. Τό πλάτος πού θ' άφαιρέσετε χρησιμοποιήστε το για νά κάμετε ένα ώραίο κορσελέ πού θά άχνη διπλή σειρά κουμπιά ως τα μισά της φούστας. Με λίγο άσπρο ζερζέ κάνετε τόν υπόλοιπο μπουστό και χωρίς πολλά έξοδα έχετε ένα ώραϊότατο κοστούμι.

Τί νά κάμετε ένα μπουστό και μία φούστα πού σάς φαίνονται παλιά;

Κλείνετε τό μπουστό με τή βοήθεια από μερικές πέννες και τό μετατρέπετε σέ ένα ώραίο μπουστό, τόν όποιον ένώνετε με τή φούστα με μία ζώνη πλατειά. Άν τά μανίκια είναι τρουά κάρ προσθέσετε τους πουανιέ πλατεία για νά μακρύνουν.

Έχετε ένα ρετάλι από λαϊνάς; Διαλέγετε ένα μοντέλο σέ φόρμα φουριώ πού δέν θέλει πολλούς πήχεις για νά γίννι φορεματάκι.

Έχετε ένα επανωφόρι ριχτό πού σάς φαίνεται ότι τό φορέσατε πολύ; Τόσο τό καλύτερο, χωρίς κανένα έξο-

δο θ' άποκτήσετε μία ώραία ρόμπα έφαρμοστή με κούμπωμα από τόν λαϊμό ως κάτω.

Έχετε ένα φόρεμα πού χάλασε στα μανίκια γιατί τό φορούσατε πολύ στο γραφείο σας; Κόψετε τα μανίκια και άφίστε μόνο μπρετέλες. Έτσι θά τό φορήτε με μπλουζές και άν άποκτήσετε δυό-τρεις θά έχετε διάφορες εμφάνισεις πού θά σάς έξυπηρετούν πολύ στο γραφείο σας.

Είστε καλεσμένη σέ κοκταίλ και δέν έχετε παρά ένα μαύρο βελούδινο φόρεμα πού τό έχετε βαρεθή πιά γιατί τό φορέσατε άρκετά;

Κόψετε τό κορσάζ ώστε νά γίννι ντεκολτέ και γαρνιρέτε το με λίγη δαντέλλα. Κόψετε και τα μανίκια και κάμετε κι' εκεί τό ίδιο. Έτσι τό φόρεμά σας άλλάξε έντελώς. Δέν σάς μένει παρά νά του προσθέσετε μία βελούδινη ζώνη πού νά τελειώνη

Η άλληλογραφία μου

σε φράντζες, και τό «νέο» σας φόρεμα είναι έτοιμο. Θέλετε ν' αλλάξετε ένα τουλινο φόρεμα πού έχετε γιατί τό παραφορέσατε;

Άλλάξετε τόν μπουστό, κάνοντας όχι έναν αλλά δυό μπουστός. Έναν από μαύρο βελούδο και άλλον ένα από βελούδο κόκκινο ή εκάιν. Έτσι θ' άποκτήσετε δυό διαφορετικές τουαλέττες.

Νά πως με λίγα έξοδα και πολλή σκέψι μπορείτε νά μεταποιήσετε ό,τι παλιά φορέματα έχετε και νά τα κάμετε χρήσιμα και πάλι, πραγματοποιώντας έτσι μία άξιόλογη οικονομία.

Μή ξεχνάτε επίσης πως άν είστε λεπτή και μικροκαμωμένη μπορείτε από ένα άντρικό κοστούμι πού δέν τό φορεί πιά ό μπαμπάς σας ή ό άδελφός σας νά κάμετε ένα ώραϊότατο και πολύ κομψό ταγιέρ.

3) Έξ άριστερών προς τα δεξιά: Μερικές «νερόδου» σκηματίζουν τή φούστα, διοντάν της φάρδος. Τό δεύτερο φόρεμα είναι από σκωτσέζικο λαϊνάς με έδαζέ γιακά πικεδένιο. Τό τρίτο μπλέ μαρέν γαρνιρισμένο με άσπρες βελονιές. Τό τέταρτο μεταζωτό «μπλέ νουί» με λώζες από πάνω ως κάτω.

Νίνα Βαρσοβίνα: Πρέπει νάρθήτε στήν Άθήνα και νά φοιτήσετε στή Δραματική Σχολή. Όταν τελειώσε, θά όπτε τί μπορείτε νά κάμετε. Δέν μπορώ νά προεξοφλήσω περισσότερα. Μο να κοκόρη, Βόλο: Πρέπει νά μου ξαναγράψετε, γιατί δέν θυμάμι τί μου ζητήσατε. Α. Ν. Π. ό.: Μόνο άν έρθετε στήν Άθήνα θά μπορέσω νά κάμω κάτι για σας. Υπάρχουν πολλά σπιτία, πού θά θέλουν ένα έργατικό και τίμιο καρίτι. Μαίρη Μ. Κ. Μ., Καλλιθέα: Άγοράστε ένα όμορφο ταβτά σανζάν ή μπροκάρ. Άν θέλετε νά μη ζοδέψετε πολλά προτιμήσατε τό μαύρο σατέν.

Ο μικρός Τζόκευ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μπόμπυ έφτασε στην Βουλώνη και παρακάλεσε έναν Άγγλο καπετάνιο να τον πάρη στο καράβι του, που έφτανε για την Άγγλια. Εκείνος όμως αρνήθηκε να τον δεχτεί χωρίς να πληρώσει το ναυλό του. Απελπισμένος και πεινασμένος ο μικρός Τζόκευ άρχισε να κλαίει, επιθυμώντας να πεθάνη για την κακοτυχία του. Τότε πλησίασε τότε ο κ. Παρμαντιέ και του χάρισε μερικές πατάτες, που ο Μπόμπυ τις έδωσε για πρώτη φορά, γιατί ήταν άγνωστος ακόμη. Ο κ. Παρμαντιέ τις είχε φέρει από την Ίρλανδία.

—Ναι, φίλοι μου, αν πετύχω το σκοπό μου, σ' ένα χρόνο δεν σ' άπάρχει στη Γαλλία ούτε ένας άνθρωπος, που να πεινάει!...

Οι ναυτές όμως και οι βασιτάζοι δεν έδιναν σημασία στα λόγια του, γιατί τους φαινόταν λίγο παλαδός. Έπειδή όμως τους πληρώνε καλά και τους μιλούσε με καλό τρόπο, πήραν το καράβι που ήταν γεμάτο σακκιά και τράβηξαν για την πόλη. Πίσω τους ακολουθούσε ο Παρμαντιέ, ο μεγάλος άγγονόμος, που δεν ήταν τότε, παρά ένας άγνωστος φαρμακοποιός.

Ο Μπόμπυ, που κι αυτός είχε πάρει το γέρο για τρελλό, μόλις ο Παρμαντιέ έφυγε, έσπασε πάλι χάρμη κυττάζοντας τη θάλασσα. Δεν πέρασε ωστόσο καμμία ώρα και το σωματί άρχισε πάλι να τον πονάει. Πεινούσε τρομερά!...

Με όλη του την στενοχώρια, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης τον έκανε να σηκωθεί. —Και όμως πρέπει να φάω! μουρμούρισε. Μιά όμορφη μωριαδιά του έσπασε τη μύτη. Κύτταξε γύρω του. Είδε τότε μία γυναίκα να πουλάει τηγανίτες και λουκουμάδες σε μία γουάνα. Κι' ο φίλος μας ο Μπόμπυ, αφήνοντας κατά μέρος την υπερηφάνεια, αποφάσισε να ζητιανέψει.

Ο μικρός Τζόκευ προχώρησε στην γυναίκα εκείνη και με σιγανή φωνή της είπε: —Μου κάνετε, κυρία, τη χάρη να μου δώσετε λίγες τηγανίτες; Δεν ξέρετε πόσο πεινάω!...

—Πάστες, ρώτησε η γυναίκα που νομίζοντας πως είχε να κάνει με άγροιστη, ξεσκέπασε το τζαμί της. —Μά... όσες θέλετε, κυρία, ψιθύρισε ο Μπόμπυ.

Η πωλήτρια κατάλαβε το λάθος της. «Αφού τότε το σκέπασμα και κύτταξε τον Μπόμπυ.

Δεν ήταν κακιά γυναίκα. Συνθησυχασμένη όμως να την περιτριγυρίζουν όλη την ημέρα οι μικροί μάγκες του λιμανιού, που ζητούσαν να τρώνε τηγανίτες τζάμπα, νόμισε πως ο Μπόμπυ ήταν σαν κι' αυτούς, και του φώναξε: —Ποτέ, μικρέ μου, ποτέ. Χωρίς λεφτά δεν έχει τηγανίτες!

—Αν ο μικρός Τζόκευ έπαινε, η κυρά Γκοντώ δεν θα άφηναν λίγες τηγανίτες σ' ένα παιδί πεινασμένο.

Ο Μπόμπυ όμως, υπερήφανος καθώς ήταν, δεν σπάθηκε ν' ακούση άλλη κουβέντα. Έκανε μεταβολή κι' έφυγε. Η αποτυχία αυτή τον έφερε σε μεγάλη απελπισία. Πήγε πάλι στη θεία του, αποφασισμένος πια να πεθάνει. Αλλά, όπως ξανάπεσε πάνω στις πλάκες, έννοιωσε κάτι πράγματα να κυλάνε στα πόδια του.

—Μπα! είπε, είναι πατάτες!

Ο Μπόμπυ πήρε μία στο χέρι του, την μύρισε και την πείνα, που είχε, πη δάγκωσε. —Οόφ! τι άσχημη πού είναι! Έκαμε με άηδία. Είναι άνοστη ιδέα, γιατί είναι ωμή!... Αν ψηνόταν, θα ήταν καλύτερη...

—Αλλά με τι τρόπο θα μπορούσε να βράσει, να ψηθεί, να τηγανιστεί τις πατάτες του; Κύτταξε γύρω του και είδε ότι η γωνιά, όπου καθόταν πριν από λίγο η κυρά Γκοντώ ήταν άδεια.

—Θα έχω πάει να δώσω τηγανίτες σε καμμία γειτόνισσα της! σκέφθηκε ο Μπόμπυ.

Και πλησίασε σιγά-σιγά στη θεία της κυρά Γκοντώ. Η φωτιά της έκαιγε ακόμα. Ο Μπόμπυ δεν βάσταξε. Έβγαλε από την τσέπη του το σουλάι, έκοψε φέτες-φέτες τις πατάτες για να ψηθούν γρήγορα κι' άνοιγοντας το σουκάκι, έριξε μέσα στο λάδι τις πατάτες. Στο μεταξύ συλλογιζόταν:

—Αν γυρίση τώρα η κυρά Γκοντώ, τι θα πη;... Μπα! 'Επί τέλους δεν της έκλεψα τίποτα. Κι' αν θυμώση και φωνάξη, αφήνω τις πατάτες μου εδώ και φεύγω!

Σιγά-σιγά ο μικρός Τζόκευ πρόσεξε ότι οι πατάτες μέσα στο λάδι γινόντουσαν ροδοκόκκινες.

Ανυπόμονος και πεινασμένος πήρε μία και την έδωσε στο στόμα του. Ήταν τραγανή, νόστιμη, θαυμάσια! Αμέσως πήρε κι' άλλη κι' άλλη. Σε λίγο τις έφαγε όλες. Το στομάχι του Μπόμπυ γεμίσε κι' έβλεπε τώρα την κατάσταση με περισσότερο θάρρος, και λιγότερη απογοήτευση.

Μ' ένα πηδύμα έτρεξε να πάρη και τις άλλες πατάτες που είχαν μείνει. Τις έκοψε κι' αυτές και τις έριξε στο σουκάκι, που γέμιζε ως άπανά.

Κι' εκεί που ο μικρός Τζόκευ έτομαζόταν να συνεχιστεί το όρεκτικό φαγητό — και είχε τότε πείνα, που του φαινόταν γλυκίσμα! — άκουσε δυνατές φωνές:

—Πιάστε τον κλέπτη! Πιάστε τον! Ήταν η κυρά Γκοντώ.

Μόλις είδε από μακριά τη θεία της πιασμένη, νόμισε ότι κάποιος πήγε να της κλέψει το σουκάκι με το λάδι, κι' έβαλε τις φωνές για να μαζευτεί ο κόσμος.

Τι γυρεύεις στο τζάκι μου, παλαιοπαίδι; είπε στο Μπόμπυ. Τι κάνεις εκεί, έ; Φύγε γρήγορα, από εδώ!

Ο Μπόμπυ, χωρίς να ταραχθή, της απάντησε με ευγένεια:

—Μάλιστα, κυρία, φεύγω! Προσέξτε όμως να δείτε ότι δεν σας έκλεψα τίποτα. Νά τι έχω μέσα στο σουκάκι σας!...

Η κυρά Γκοντώ έσκυψε και είδε το σουκάκι της γεμάτο μ' ένα νέο είδος τηγανίτες.

—Τι μου μαγερέψες εκεί, μικρέ κατεργάρη; είπε παιωνίζοντας τη θεία της, και μυρίζοντας τις πατάτες του Μπόμπυ.

—Είναι κάτι τι περίφημο! αποκρίθηκε ο μικρός Τζόκευ. Για δοκιμάστε!

Και έπειδή η κυρά Γκοντώ έδισταζε να βάλει στο στόμα της τις «τηγανίτες» αυτές, ο Μπόμπυ άρπαξε μερικές κι' άρχισε να τις τραγανίζει, μπροστά σε πολλούς περιεργούς, που είχαν μαζευτεί με τις φωνές της.

Στο τέλος αποφάσισε να δοκιμάση κι' αυτή.

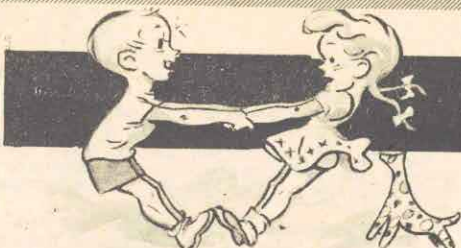
—Μπα; Είναι αλήθεια, ξεάιστος!... Πές μου λοιπόν, μικρέ, τι είναι αυτό πουάλες στο σουκάκι μου;

—Πατάτες, κυρία! είπε ο Μπόμπυ. Τις λένε πατάτες. Είναι κάτι καινούργιοι βολεδοί από την Ίρλανδία, όπως μουλεγε εδώ και μία ώρα ένας κύριος που μου τις έδωσε. Από δω και πέρα αυτές οι πατάτες δεν θ' αφήνουν τους ανθρώπους να πεθαίνουν από την πείνα!...

—Υστερ' από τα λόγια του Μπόμπυ, όλοι θέλησαν να δοκιμάσουν τους νέους «βολεδούς». Και σε λίγο οι τηγανίτες πατάτες φαγώθηκαν και δεν άκουγες τίποτ' άλλο, παρά έπαινους για το φαγητό του μικρού Τζόκευ:

—Παιδιά!... Παιδιά!... 'Ο Κωστάκης κι' εγώ έχουμε μία ιδέα που θα ζωπρέψη το πάρτυ!...

—Περίφημο! —Τραγανιστό! —Έξοχο!

Ο Μπόμπυ, υπερήφανος τώρα, γύρισε στην κυρά Γκοντώ και της είπε ήρεμα:

—Βλέπετε, κυρία, ότι δεν σας έκλεψα! Η κυρά Γκοντώ άμέσως, με το εμπροκικό της μυαλό, σκέφθηκε ότι η άνακαλύψη του Μπόμπυ θα γινόταν γι' αυτή πηγή μεγάλου κέρδους. Γι' αυτό, με γλυκεία τώρα φωνή, τον ρώτησε:

—Μπορείς να μου δώσης κι' άλλες πατάτες;...

—Μάλιστα, απάντησε ο Μπόμπυ. Ξέρω πού είναι και πάω να σας φέρω!...

Κι' έφυγε τρέχοντας. Σε λίγη ώρα ο μικρός Τζόκευ έφτασε στο ξενοδοχείο του «Ασπρού Αλόγου». Εκεί στην αυλή είδε το γέρο Παρμαντιέ να επιδέχεται το φόρτωμα των σακκιών στο πίσω μέρος του άμαξιού του.

—Κύριε Παρμαντιέ, του είπε βγάζοντας το καπέλλο του και χαϊρετώντας ευγενικά, πριν καμμία ώρα μου δώσατε λίγες πατάτες...

—Ναι, παιδί μου, αποκρίθηκε ο γέρος, που γνώρισε άμέσως τον μικρό. Μήπως θέλεις κι' άλλες;

—Ήθελα ένα σακκί, κύριε. Ένα μεγάλο σακκί!...

—Σου άρεσαν τόσο πολύ; ρώτησε ο κ. Παρμαντιέ χαρούμενος.

—Όχι μόνο μου άρεσαν, αλλά και μου έσωσαν τη ζωή. Με τις πατάτες σας κατάφερα να φάω, αλλιώς θα πεθαινα της πείνας.

Ο άμολογία αυτή του μικρού Τζόκευ συγκίνησε το γέρο-Παρμαντιέ.

—Θα σου χαρίσω ένα σακκί, παιδί μου, μ' όλην την καρδιά μου, του είπε.

Κι' έδωσε έντολη σ' έναν υπηρέτη του, που φόρτωσε στους ώμους του Μπόμπυ ένα μεγάλο σακκί, που ασφαλώς θα ζύγιζε τριάντα κιλά.

Ο Μπόμπυ, αν δεν είχε φάει, ήταν αδύνατον να σηκώση τόσο βάρος. Αλλά από το ένα μέρος οι πατάτες που είχε φάει κι' από το άλλο το νέο σχέδιο που έκανε στο μυαλό του του έδωσαν τη δύναμη και φορτώθηκε το σακκί, ευχαριστώντας τον ευεργέτη του. Έπειτα τράβηξε για το λιμάνι.

Όταν έφτασε στο ύπαιθρο μαγερεϊό της κυρά Γκοντώ, άφησε το σακκί να πέση στα πόδια της και της είπε:

—Όριστε οι πατάτες, κυρία!

Η κυρά Γκοντώ γέλασε κατευχαριστημένη. —Μπράβο, μικρέ μου, είπε. Βλέπω ότι κρατάς το λόγο σου. Κι' αφού μου κάνεις αυτό το δώρο, έχω κι' εγώ τη στενοχώρια που δοκίμασα όταν σε είδα θρονιασμένο εδώ στο τζάκι μου!

Ο Μπόμπυ όμως της απάντησε άμέσως: —Δεν σας χαρίζω αυτές τις πατάτες, κυρία μου. Σας τις πουλάω!

—Μου τις πουλάς; φώναξε αστασιμένη από την πρόταση του μικρού, η κυρά Γκοντώ.

—Μά και βέβαια! είπε ο Μπόμπυ. Σεΐς πως πουλάει τις τηγανίτες σας; Γιατί να μην πουλήσω κι' εγώ τις πατάτες μου;

—Και πόσα θέλεις, κάνουμε καλό ρώτημα; είπε η κυρά Γκοντώ.

—Τέσσερα τάλληρα!...

Η καλή γυναίκα μόλις άκουσε το ποσόν αυτό έγινε έξω φρενών. Τέσσερα τάλληρα; Νά πετάξη τα λεπτά της για ν' αγοράση ένα σακκί!... Άχουρα; Δηλαδή, ένα σακκί πατάτες, που κανείς δεν ήξερε ακόμα τι μέρος του λόγου ήταν και που μπορούσε κιόλας να είναι φαρμακερές; Έπρεπε να του δίνει τώρα και ναύαι κι' ευχαριστημένος που δεν εφώναζε κανένα χωροφύλακα!...

Ο Μπόμπυ δεν ταραχθηκε καθόλου από την άπαιτη άρνηση της κυρά Γκοντώ. Κι' έσκυψε για να ξαναφορτωθώ το σακκί. Μά εκείνη δεν τον άφησε.

Είχε λογαριάσει στο μεταξύ, ότι αν πουλούσε ένα σολδί κάθε φέτα πατάτας, που οι πελάτες της την βρήκαν τόσο νόστιμη, θα κέρδιζε πολλά λεπτά. Μάλιστα σκόπευε να ξαναφτιάξη από την αρχή το ύπαιθρο μαγερεϊό της και να το κάνει αληθινό μαγαζί στο λιμάνι με την επιγραφή «Πατάτες! Πατάτες!» Στο τέλος του είπε:

—Γιατί βιάζεσαι μικρέ μου; Μπορούμε να τα κανονίσουμε... Αφού έπιμένεις τόσο... Υστερα έβγαλε από τις τσέπες της μία μεγάλη κάλτσα, που μέσα εκεί φύλαγε την περιουσία της. Την άνοιξε και πήρε από μέσα τέσσερα τάλληρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η όρφανούλα

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένα κοριτσάκι πεντάχρονο. Όταν πέθαναν οι γονείς του, ήταν μωρό ακόμα. Έτσι το πήρε ο θείος του, που ήταν ο πιο πλούσιος κτηματίας της χώρας. Είχε κτήματα, σπιτία, πρόβατα κι' άλλα ζωντανά. Είχε ακόμα υπηρέτες και μία γυναίκα, που του είχε δώσει μεγάλη προίκα. Σε λίγο αποκτήσαν και δύο κόρες. Την όρφανούλα, μ' όλο που ήταν συγγενής τους, την περιφρονούσαν. Κι' όμως εκείνη είχε καλή ψυχή. Όποιον αποδιωγμένο έβλεπε, το συμπαινούσε. Γι' αυτό κι' ο κόσμος τη φώναζε Μικρή Καλωσύνη.

Η θεία της ωστόσο την έβαζε πάντα να πλένει τα πιάτα και να κοιμάται στο σταύλο.

Μιά μέρα, την ώρα που έτρωγαν μια φτωχή γροπούλα χτύπησε την πόρτα, ζητώντας λίγο φαγητό.

Η υπηρέτρια όμως την έδιωξε. Μά η Μικρή Καλωσύνη την κράτησε κοντά της. Της έδωσε το φαί της κι' αφού έπλυνε τα πιάτα και τους τεντέρεδες, πήγαν στο σταύλο να κοιμηθούν.

Το πρωί η γροπούλα ζύπνησε κι' έφυγε χωρίς να πη ευχαριστώ. Την άλλη βραδυά ξαναφάνηκε η γροπούλα και η Μικρή Καλωσύνη τη βέβαλε να φάη το μερικό της.

Υστερα έστρωσε της γροπούλας να κοιμηθώ. Τα ξημερώματα η φτωχή εξαφανίσθηκε. Αυτό γινόταν κάθε βράδυ. Στις έννυα μέρες η γροπούλα χτύπησε πάλι την πόρτα, κουβαλώντας ένα δοχείο μαντρώσκου.

—Καλοπέρα, κόρη μου, είπε. Απόψε δεν θα μείνω εδώ. Φεύγω για ταξίδι. Πάω να βρω έναν φίλο μου. Σούφερα, λοιπόν, το σκύλο μου να μου τον περιποιήθης ως την πιο μικρή μέρα του χρόνου.

Κι' η γροπούλα έγινε άφαντη.

Η Μικρή Καλωσύνη λοιπόν φρόντιζε το δοχείο μαντρώσκου. Τούδινε το μισό φαί της και το φύλαγε κρυφά στο σταύλο.

Κάθε πρωί οι υπηρέτριες της έλεγαν: —Τι φας και τι κουβέντες έχεις μέσα στον σταύλο την νύχτα;

—Δεν έχω άλλο φως από το φεγγαρίσιο που μπαίνει από τον φεγγίτη, ούτε όμιλιες έχω, απαντούσε η Μικρή Καλωσύνη.

Στο τέλος, όταν ήρθαν οι μεγαλύτερες μέρες, μία υπηρέτρια πήγε και παραφύλαξε από μία χαραμάδα της πόρτας του σταύλου. Είδε τότε το σκύλο κουλουριασμένο να κοιμάται σε μία γωνιά και τη Μικρή Καλωσύνη που σπινάει το δοχείο μαντρώσκου.

Από το φεγγίτη έμπαινε το ασπρόμαυρο φως του φεγγαριού. Μία ώρα όμως πριν ξημερώσει, η υπηρέτρια είδε να μπαίνουν από το φεγγίτη μικρά ανθρωπάκια ντυμένα χρυσές φορεσιές. Το πιο πλουσιοντυμένο έκανε μία υπόκλιση στο δοχείο μαντρώσκου και του είπε:

—Πριγκίπα, η σάλα είναι έτοιμη για τη γιορτή! Τι άλλο όριζετε;

—Να γίνουν όλα ωραία, γιατί εγώ και η πριγκίπισσα θα φέρουμε μία ζένη.

Κι' αφού αυτά τα ανθρωπάκια έφυγαν από το φεγγίτη, μπήκαν ύστερα κυρίες με χρυσές τουαλέτες. Η μία απ' αυτές είπε στο σκύλο:

—Υψηλότατε, τα στρωσίδια είναι έτοιμα. Τι άλλο θέλετε;

—Να έτοιμάσετε τις πιο ωραίες τουαλέτες, γιατί θα φέρω με την πριγκίπισσα μία ζένη. Φύγετε τώρα.

Κι' αφού έφυγαν εκείνες, η υπηρέτρια έτρεξε στην κυρία της και μαρτύρησε ό-

σα είδε κι' όσα άκουσε. Τη νύχτα πήγε ο θείος κι' η θεία και παραφύλαξαν. Μά δεν είδαν τίποτα. Έτσι την άλλη μέρα έτοιμάσε μία πιάτα με φαγάκι. Ο σκύλος όμως την μυρίστηκε και δεν την έφαγε.

Το βράδυ κάθισαν στο τραπέζι να φάει. Τη στιγμή εκείνη ο σκύλος άρχισε να γαυγίζει κι' η γροπούλα χτύπησε την πόρτα.

Η Μικρή Καλωσύνη έτρεξε γρήγορα ν' ανοίξη κι' η γροπούλα της είπε:

—Σήμερα είναι η πιο μικρή ημέρα του χρόνου! Ξαναγυρίζω στον τόπο μου. Δίνω μεγάλη γιορτή. Βλέπω πως περιποιήθηκες πολύ καλά το σκύλο μου. Τώρα, λοιπόν, αν θέλεις, μπορείς ναρθής μαζί μου.

Τη στιγμή εκείνη, άκουσθηκαν από μακριά φλάουτα και τρουμπέτες κι' ακολουθούσαν λαμπράδες με πολύχρωμα φωτά. Πίσω έρχόταν μια λαμπρή συνοδεία. Κι' ένα άμαξι, που το έσερναν ολόσπρη αλογα, ήταν στη μέση.

Τότε η γροπούλα ωδήγησε τη Μικρή Καλωσύνη και την έβαλε μέσα να καθίση.

Μόλις όμως ανέβηκαν πάνω στο χρυσόστολότο άμαξι, η γροπούλα μεταμορφώθηκε σε μιαν όμορφη πριγκίπισσα κι' ο σκύλος έγινε ένα νέο και χαριτωμένο βασιλόπουλο.

Η Μικρή Καλωσύνη θαμπώθηκε με όσα έβλεπε τη στιγμή εκείνη. Και η πριγκίπισσα της είπε:

—Είμαστε δύο βασιλόπουλα από τη Νεραϊδοχώρα. Είχαμε βάλει στοίχημα να βρούμε αν υπήρχαν ακόμη σ' αυτές τις ημέρες της φευτιάς, της κακίας και του εγωισμού, καλοί και πονόψυχοι άνθρωποι.

Εγώ, λοιπόν, έλεγα «ναι» και το βασιλόπουλο «όχι».

—Κι' έπειδή εγώ έχασα, πρόσθεσε εκείνο, δίνω απόψε μεγάλη γιορτή για σένα! Το άμαξι είχε πια φτάσει στο παλάτι των Νεράιδων.

Η πριγκίπισσα και το βασιλόπουλο την

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η καλή μητέρα

Η Μαρία πριν άρχισα να πηγαίνω στο σχολείο, όταν ήταν η ώρα τα παιχνίδια της ν' αφήση, εις το πλάι της μαμάς της με μεγάλη προσοχή έκαθότανε ν' άκουση το ωραίο μάθημά της.

Πόσα πράγματα μαθαίνει τα βιβλία όποιος κυττά και με τι σπουδαίο φίλο ο καιρός του θα διαβαίνει. Τι χαρά για τη μητέρα όταν κάθεται μαζί και διαβάει το παιδί της κάθε βράδυ, κάθε μέρα.

Το βιβλίο όποιος άφινει και τις τρέλλες κυνηγά, όποιος γράμματα δεν θέλει και άλλου ο νους του δίνει δύστυχος στη γη θα ζήσει, γιατί γράμματα καλά στη ζωή όποιος δεν ζέρει κοινός άνθρωπος θα σβύση...

N. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

ωδήγησαν στη μεγάλη σάλα. Εκεί την περιμέναν οι κυρίες της τιμής και την έντυσαν με μία όμορφη τουαλέτα, που άρισαν χρυσάφι και την έβαλαν πάλι στο άμαξι με τα άσπρα αλογα, για να γυρίση στο σπίτι της.

Από την ημέρα εκείνη ο θείος και η θεία άρχισαν να καλοπιάσουν τη Μικρή Καλωσύνη για να της πάρουν το χρυσάφι. Μά εκείνη αγόρασε ένα βρούκο οπίκει και έφρόντιζε πάντα να βρίσκουν εκεί φαί και ύπνο οι φτωχοί του κόσμου.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το κοστούμι του 'Αρλεκίνου

Ξέρετε ποιά είναι η καταγωγή της πολύχρωμης αποκριάτικης φορεσιάς του 'Αρλεκίνου;

Στην Πέργαμο, τη γνωστή πόλη της Ιταλίας, ζούσε κάποτε ένα μικρό, φτωχό κι' έξυπνο παιδάκι, που το έλεγαν 'Αρλεκίνο. Όλοι οι συμμαθητάι του το αγαπούσαν για την καλή του καρδιά, και τα έξυπνα άστεία που τους έλεγε.

Στην πόλη αυτή συνήθιζαν, κάθε 'Αποκριά, να χαρίζουν οι γονείς στα παιδιά τους από ένα καινούργιο αποκριάτικο κοστούμι.

Όλοι λοιπόν οι συμμαθητές του 'Αρλεκίνου είχαν τη μασκάρτα τους και μόνο εκείνος δεν είχε να φορέση τίποτα. Ήταν καθώς είπαμε, πολύ φτωχός.

—Τι θα φορέσης εσύ την 'Αποκριά, 'Αρλεκίνο; τον ρωτούσαν οι φίλοι του.

—Τα ρούχα που φοράω τώρα, τους απαντούσε λυπημένος ο 'Αρλεκίνο. Οι γονείς μου είναι πολύ φτωχοί και δεν έχουν να μου αγοράσουν καινούργια...

Οι φίλοι του τον λυπήθηκαν τότε, και αποφάσισαν να του στείλουν και ο καθένας από ένα κομμάτι πανί, για να φτιάξη ένα αποκριάτικο κοστούμι.

Η μητέρα του 'Αρλεκίνου πήρε όλα αυτά τα πολύχρωμα κομμάτια, τα έραψε και έκανε το παιδί της μία φορεσιά.

Μά η στολή αυτή άρεσε τόσο πολύ, ώστε όλοι οι φίλοι του 'Αρλεκίνου τη ζήτησαν και την επόμενη 'Αποκριά ζήτησαν από τους γονείς τους να τους φτιάξουν μιαν όμοια φορεσιά.

Από τότε η μόδα αυτή απλώθηκε σ' όλον τον κόσμο. MIKY-MAOYΣ

Χιονόμωρ

Απόψε, θείε, είδα στον ύπνο μου πως πέτυχα στις εξετάσεις και πως μούδωσες ένα εικόνασχιλάρο.

—Μπράβο, παιδί μου, αφού πέτυχες στις εξετάσεις, κράτησέ το!...

Ο δάσκαλος στο μαθητή:

—Γιατί άπουσάσες χτες απ' το σχολείο;

—Είχα, κύριε, σαράντα βαθμούς πυρετό.

—Μά εγώ σε είδα πούτρεχες στο δρόμο.

—Πηγαίνα... να φωνάξω το γιατρό!

Ο μικρός ρωτάει τον αδελφό του, δείχνοντάς του ένα πελαργό:

—Γιατί, Γιαννάκη, αυτό το πουλί σηκώνει το ένα του πόδι;

—Γιατί, αν σήκωνε και τ' άλλο, θάπεφτε χάρω!

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ

Ο χορός μεταμφιεσμένων, που έδινε στο σπίτι της η «ντόνα» Λουδοβίκα Ματασιέτας, είχε συγκεντρώσει στις πολυτελείς σάλλες του μεγάρου της το άθος της κοινωνίας της Κούδας.

Η Ρεμούντα, η όμορφη κόρη της οικοδέσποινας, επρόκειτο να παντρευτεί με το δόν Κριστομπάλ ντι Λουζόγια, ένα απ' τους πιο ζηλευτούς «καμπαλλέρος». Καί, το βράδυ αυτό, η μητέρα της έδινε τη μεγάλη εκείνη δεξίωση, για ν' αναγγείλει επισήμως τους αρραβώνες.

Δεν είχε λυπηθεί τα έξοδα, έφ' όσον επρόκειτο για τη μοναχοκόρη της. Το μέγαρό της έμοιαζε με φαντασμαγορικό παλάτι του παραμυθιού.

Θάλεγε κανείς, αλήθεια, πώς όλα τα γραφικά κοστούμια των περασμένων αιώνων, είχαν κατεβή απ' τους πίνακες των πιο περιφημών ζωγράφων, για να ξαναζωτανέψουν ιστορικά πρόσωπα του παλιού καιρού.

Ο ντόν Κριστομπάλ είχε μεταμφιεσθεί σε «Εκτορά Φιερόμοσκα κι' ο φίλος του Ντιέγκο Σάντσα σε Κάισαρα Βοργία. Όχι μόνο γιατί θεωρούσαν ενδιαφέρουσες αυτές τις προσωπικότητες, αλλά και γιατί ήταν κι' οι δυο άριστοι ξιφομάχοι κι' είχαν συμφωνήσει να παραστήσουν μια δραματική σκηνή μονομαχίας, με τεχνικώτατους διαξιφισμούς, που θα κατέληγε σ' ένα εγκάρδιο αγκάλιασμα.

Ελάχιστοι τόξεραν — μόνον εκείνοι που θα λάβαιναν κάποιο μέρος στη σκηνή.

Τα μεσάνυχτα, πάνω στο ζενιθ του χορού και του γλεντιού, ακούστηκε ν' αντηχή μονότονα ένα κυνηγετικό κέρας. Η όρχηστρα σταμάτησε άμεσως, κι' απλώθηκε μια σιωπή βαρεία, γεμάτη άνομιαν.

Στο κατώφλι της πόρτας παρουσιάστηκε ένας ιππότης του 15ου αιώνα, με μαύρο μανδύα και όμοιοχρωμή μάσκα που του σκέπαζε το πρόσωπο.

Ο δόν Κριστομπάλ, που βρισκόταν τη στιγμή εκείνη δίπλα στη Ρεμούντα, κατάλαβε πως επρόκειτο για το Ντιέγκο. Προχώρησε, λοιπόν, προς το μέρος του, τον κύτταξε από πάνω ως κάτω και τον ρώτησε αγέφυχα:

— Ποιός είσαστε σεις και τί θέλετε;

— Δεν έχει σημασία ποιός είμαι. Το τί θέλω, θα το μάθετε άμεσως: Θέλω τη γυναίκα που αγαπάω και που μου την κλέψατε προδοτικά!

— Θέλω τη γυναίκα που αγαπάω και που μου την κλέψατε!... του απάντησε ο ιππότης.

Ο δόν Κριστομπάλ χαμογέλασε, ανασήκωσε τους ώμους του περιφρονητικά κι' απάντησε:

— Η γυναίκα που μούστειλε ο Ουράνος, μου ανήκει απόλυτα, και θα την υπερασπιστώ με πείσμα όσο βαχω αίμα στις φλέβες μου!

Επρόκειτο για τη σκηνή της μονομαχίας, που είχαν προετοιμάσει οι δύο φίλοι.

Οι άλλοι προσκεκλημένοι παραμέρισαν ως τους τοίχους, για ν' άφισουν όσο το δυνατόν περισσότερο χώρο στο κέντρο της σάλλας. Ο ιππότης με τη μάσκα έβγαλε το μανδύα του και τον άφησε να πέσει κάτω. Ύστερα τράβηξε το σπαθί του, με μια κομψή κίνηση, και προχώρησε άπειλητικά προς το δόν Κριστομπάλ, που τον περίμενε, άταραχος.

Έκεινος κέρδισε καιρό κάνοντας δυο βήματα πίσω, για ν' αποφύγει να βγάλει κι' αυτός το σπαθί του και ν' πάρη άμυντική στάση.

Άρχισε ύστερα μια θεαματικώτατη μονομαχία μεταξύ των δύο νέων, που συναγωνίζονταν σε ικανότητα, ταχύτητα κι' αξιοθαύμαστη ευκίνηση.

Ξαφνικά, ο δόν Κριστομπάλ χτύπησε το σπαθί του αντίπαλου του με το δικό του και του το πέταξε απ' τα χέρια. Το δόλο έπεσε στο πάτωμα, μπροστά στα πόδια του. Ο δόν Κριστομπάλ έσκυψε γρήγορα για ν' ατλήσει το σπαθί και ν' ατλήσει στον προσωπίδοφο, που είχε μείνει σαν απολιθωμένος.

Πρόσεξε τότε πως η λεπίδα του τελείωνε σε μια μυτερή και χοντρή βελόνα, που φαίνονταν κολλημένη πρόχειρα πάνω στο σπαθί.

Μια τρομερή ύποψια πέρασε άστραπια απ' το νου του. Μά δεν έδειξε τίποτε. Χαμογελώντας άταραχα, έδωσε στον αντίπαλό του το δικό του σπαθί, κι' αυτός κράτησε εκείνο που είχε σηκώσει από χάμω.

— Φυλαχθήτε, κύριε! είπε. Πιστεύω πως έφτασε η στιγμή που τα όπλα μας θ' αποφασίσουν σε ποιόν απ' τους δυο μας θ' ανήκει η κυρία κόρη σας.

Ο άλλος έσφιξε μηχανικά στο χέρι του το σπαθί που του έδωσε ο δόν Κριστομπάλ, και το διασταύρωσε με το δικό του. Μά είχε χαθεί τώρα η προηγούμενη επιθετική όρμη του. Ο δόν Κριστομπάλ, που τον κύτταζε προσεκτικά, άντελλε ένα συνεχές τρεμούλιασμα του, που κανείς αδέλφιας του δεν θα μπορούσε να διαβάσει στα μάτια του μια ταραχή ολοένα πιο μεγάλη. Μάντευε τη χλωμάδα του, πίσω απ' τη μάσκα που κρυβόταν το πρόσωπό του.

Και χαμογελούσε ειρωνικά, τον προκαλούσε με κάθε τρόπο, τον βαρύνει μ' επιτηδεϊότητα τεχνάσματα, έφερνε το σπαθί του μπροστά στα φώτα των πολυελαίων της μεγάλης σάλλας, για ν' ατλήσει ν' ακτινοβολή...

Ξαφνικά, με μια άστραπια κίνηση, τον πλήγωσε ελαφρά στο πρόσωπο. Ένα μικρό ρυάκι αίματος κύλησε στο άριστερό του μάγουλο.

Έβγαλε τότε μια ύποκαφη φωνή μανίας και φόβου και βγήκε γρήγορα απ' τη σάλλα.

— Ήταν άστειο; Κωμωδία; ρώτησαν οι προσκεκλημένοι, τριγυρίζοντας το δόν Κριστομπάλ και τη Ρεμούντα, που φαίνονταν ακόμη κατασυγκινημένη.

— Βέβαια... άστειο... απάντησε ο νέος, με κάποιο διαταγμό.

Συγχρόνως, μ' ένα χτύπημα στο πάτωμα, έκανε να ξεκολλήσει η μυστηριώδης βελόνα απ' το σπαθί.

— Και ποιός ήταν ο μεταμφιεσμένος ιππότης;

— Άφου νικήθηκε, θα προτιμάει ν' αμείν άγνωστος. Όφειλω, λοιπόν, να σεβαστώ την επιθυμία του.

Ο χορός ξανάρχισε ύστερα, με μεγαλύτερο κέφι.

... Τ' άλλο πρωί, μια είδηση συνταρακτική κυκλοφόρησε στην πόλη: Ο δόν Ντιέγκο ντι Σάντσα είχε πεθάνει από μια πληγή στο πρόσωπο, που είχε γίνει με μια αιχμή βομμένη με ισχυρότατο δηλητήριο.

Ήταν η αιχμή της βελόνας που είχε στερήσει ο ίδιος στο σπαθί που του πήρε ο δόν Κριστομπάλ...

Οι περισσότεροι φίλοι του είπαν πως θάχε αυτοκτονήσει γιατί άγαπούσε κρυφά και δίχως έλπίδα τη Ρεμούντα Ματασιέτας, τη μηνοτή του δόν Κριστομπάλ. Κανείς όμως δεν ύποπτευθηκε πως είχε δρῆ το θάνατο που προώριζε για τον τυχερό αντίζήλο του...

T. EBANS

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Μπίλ Μπέλλινγκερ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΤΩΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η μισόγυμνη «φιγκυρά» έλαμψε για μια στιγμή στο φως των προβολέων, καθώς ήταν επιχρυσωμένη ολόκληρη, απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Και γκεμίστηκε άναμεσα στα δαγανια της όρχηστρας, μ' ένα περίεργο μολακό κρότο, σαν ένα σακί γεμάτο τζελεατίνα...

Ύστερα έμεινε ακίνητη, ξαπλωμένη κατάχονα. Η λαβή ενός μεγάλου μαχαίριου ξεπρόβαλλε άνάμεσα απ' τους χρυσούς ώμους της, και το αίμα κυλούσε απ' την πληγή, κόκκινο και γυαλιστερό πάνω στο ύπεροχο κορμί της.

Ένα ξεφωνητό φρίκης ακούστηκε, μές στη σιωπή κι' ύστερα κι' άλλο, κι' άλλο... Όλη η πλατεία του θέατρου άναστατώθηκε...

Είχε πρωτοκάνει συντροφιά μ' αυτή τη γυναίκα από μπάρο του Τζέμπυ, πριν από μια βδομάδα περίπου. Μελαγχολούσα ολομόναχος μπροστά στο ποτήρι του, όταν ο Μπέννυ Άνταμς ήρθε και κάθισε δίπλα του.

Ο Μπέννυ έχει ένα πρακτορείο διαφημίσεων κι' είναι γνωστός του από χρόνια.

Το βράδυ εκείνο, είχε αρχίσει να πίνει απ' άλλο. Με τα δυο-τρία ποτήρια λοιπόν που άδειάσαμε μαζί, ήρθε για καλά στο κέφι.

Όσοσο κατάφερε να μείνει στά συγκάλτο του Κατά τις έντεκαμισι, κύτταξε το ρολόι του και διώρωσε τη γραβάτα του.

— Έχω ένα ραντεβού, μου έμυσηπρεσβυχη. Στο θέατρο Μάρλου, με μια κουκλίτσα πρώτης. Άν τη όης, θα πέσει χάμω!

Ο Μπέννυ είναι ψηλός, λίγο σκυστός, με ύψος συνήθως κοκκοφό. Μά, το βράδυ αυτό, ήταν ιδιαίτερα διακυτικός μαζί του.

— Έλα και σύ στην παρέα μας, μου πρότεινε χτυπώντας με φιλικά στον ώμο. Η Ρούντ: θα σου συστήση καμιά φίλη της, απ' το θέατρο.

— Ποιά είν' αυτή η Ρούντ; — Η φιλενάδα μου ντέ, η «κούκλα»... Τη λένε Ρούντ Γκρήφ. Θα σου βρη και σένα καμιά ώμορφοίλα. Έχει υπόλικες στο θέατρο.

— Ποτέ μου δεν είμαι τυχερός, σ' αυτές τις δουλειές, είπα κουνώντας το κεφάλι μου. Είμαι βέβαιος πως θα μου τύχη καμιά άλλοιθωρη, με γλωσσόδετη!

— Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο Μπέννυ. Σου έγγωμαι έγω πως θα μείνεις ευχαριστημένος. Άκου με που σου λέω!

Τί είχα να γάσω στο κάτω-κάτω; Δεν είχα να κάνω τίποτε καλύτερο. Άν δεν μ' άρεσε η συντροφιά, θάβρισκα μια δικαιολογία να φύγω.

— Ο κέυ! είπα. Μά δεν σου ύπόσχομαι τίποτα...

Όταν φτάσαμε στο «Μάρλου», είχε τελειώσει κι' όλος ή παρόστασι. Περιμέναμε λίγο, κόβοντας βόλτες κάτω απ' τη

ηλεκτρική λάμπα που φωτίζε την έξοδο των ήθοποιών. Τα μέλη του θιάσου φεύγανε σε μικρές συντροφίες, από δυο ή από τρία άτομα.

— Θα μάς πάρουνε στην κοροϊδία, εδώ που μάς βλέπουνε! ψιθύρισε.

Μά, πριν προλάβει να του άπαντήσει ο φίλος του, η πόρτα άνοιξε για μια ακόμη φορά και βγήκε μια ψηλόλιγνη κοπέλλα, με κόκκινα μαλλιά.

— Σας έκαμα να περιμένετε πολλή ώρα; ρώτησε το Μπέννυ.

— Όχι, μόλις φτάσαμε, άπάντησε εκείνος για λόγους γοήτρου. Σας συνιστώ ένα καλό μου φίλο, το Μπάρ Μπρήντ.

Η θεατρίνα με κύτταξε και μου χαμογέλασε.

— Καλοσπέρα σας, μου είπε εύγενικά. Τί κάνετε;

Η φωνή της ήταν σοβαρή και λίγο Βραχνή.

Της άναπέδωσε την καλησπέρα της. Τη άλκαλ που εί-

επε εκείνη ζωορά. Σου συνιστώ το Μπέννυ Άνταμς, το δι-φωμιστή και το φίλο του Μπάρ Μπρήντ... Άπό δω, η Τζόαν Στήνσον... Σκοπεύαμε να πάμε να πιούμε κανένα ποτηράκι. Τί λές, έρχεσαι και σύ μαζί μας;

Δεν μπορούσα να μην άναγνωρίσω πως είχα καιρό να δω μια κοπέλλα τόσο προκλητική σαν αυτή την Τζόαν Στήνσον...

— Εύχαριστώ πολύ, άπάντησε εκείνη άδιάφορα, έχω δουλειά στο σπίτι.

Τυλίχτηκε με την άσπρη ρο-νάνο της και στράφηκε να φύγη.

— Δεν θα σου συνιστούσα να γράψεις τα άπομνημονεύματά σου, της φώναξε πειρακτικά η Ρούντ. Άμωδύαλλο άν θα βρισκότανε κανείς να τ' άγοράση.

Η Τζόαν σταμάτησε άπότομα και γύρισε πίσω.

— Τί θές να πής; ρώτησε, με ζαρωμένα τα φρύδια.

— Ά, τίποτε, άγαπητή μου. Μά μου φαίνεται πως δεν θά-γης τί να διηγηθής! Δεν βγαί-νεις ποτέ έξω! Δεν δίχνεις σαν-τεβού σε κανένα... Μήπως τυ-χόν φοβάσαι τους άντρες;

— Ίσως να μ' ή της άρέσουνε, παροστήθηκε.

Η Τζόαν με στραβοκύτταξε με έξακολουθούσε ν' άπευθύνε-ται στη Ρούντ.

— Αυτά λοιπόν λένε για μέ-να στο θιάσο; τη ρώτησε.

— Αυτά θά λέγανε... άν μι-λούσαμε για σένα, άπάντησε η Ρούντ.

— Καλύτερα θα κάνουνε να κυττάζουν τη δουλειά τους!

— Μην επιμένετε, σύστημα στη Ρούντ. Μπορεί νάχη να μπαλώση κάποτε στο σπίτι, η κοπέλλα...

Η Τζόαν δάγκωσε με πείσμα τα χείλη της. Ύστερα χαμο-γέλασε, κι' η μάσκα της ψυ-χοής άδιαφορίας που φορούσε ως τότε, παραχώρησε τη θέση της στο άληπινο της πρόσωπο — δηλαδή σε κάτι πολύ όμοιο.

— Καλά λοιπόν, είπε. Πάμε να πιούμε ένα ποτήρι.

Ξαναγύρισε κοντά μας και πέρασε το μπράτσο της κάτω απ' το δικό μου.

Προχωρήσαμε πεζή ως το μπάρ «Πάλμερ» Μά. Λίγο ά-φου καθήσαμε κι' οί τέσσερες σ' ένα τραπέζακι, η μάσκα της άδιαφορίας ξανασκεπάσε τη λεπτή φυσιογνωμία της Τζόαν.

Ήταν ψηλή — 1.68 περί-που — και καλοφτιαγμένη, σαν άσπια θεά. Μά το αξιολατρευ-το πρόσωπό της ήταν ήρεμο κι' άνέκφραστο σαν κέσινο, κι' η άκίνησία αυτή τοΰδινε νεϊάτα κι' άφροντισία. Είχε ένα ύψος άπίστευτα άδύο. Τα μαλλιά της ήταν δλοάφια, με μεταλ-λικές άντανάκλασεις, σαν τ' ά-τσάλι της κάνησε ένός νεδύλ-βο. Και δεν είχα ξαναδῆ πο-τέ μου μάτια γαλανά σαν τὰ δικά της.

— Χορεύουμε; της πρότεινα.

— Επιμένετε!... Είμαι τρο-μερά κουρασμένη άπόψε.

Ήξερα όμως πως δεν ήταν καθόλου κουρασμένη. Ήξερα ά-κόμη πως ήξερε ότι τόξερα... και πως άδιαφορούσε τελείως

Μικρές Ιστορίες

Η αδελφή του ελέους

Μια μέρα που ο Λουδοβίκος 15ος έργαζόταν στο γραφείο του, παρουσιάστηκε μια αδελφή του ελέους και ζήτησε να του μιλήσει. Ο θυρωρός της άπαγόρευσε την είσοδό, γιατί ο βασιλιάς είχε δώσει έντολή να μην τόν ένσκλη κανείς, όταν εργάζεται. Ύστερα όμως από μισή ώρα η αδελφή του ελέους παρουσιάστηκε και γαλι στα άνάκτορα, λέγοντας ότι είχε ν' άνακοινώση στον βασιλέα κάτι σπουδαίο. Την άφησαν τότε να μπη στο βασιλικό γραφείο.

Μεγαλειότατε, είπα άμέσως στο Λουδοβίκο, έρχομαι να σας συγχαρώ για την άνάρρωσή σας από την τελευταία σας αρρώστεια και να σας παρακαλέσω να βοηθήσετε το μονα-στήρι μας, που βρίσκεται οικονομικά σε άθλια κατάσταση...

Ο βασιλιάς συγκινήθηκε από τα λόγια της και της ύπο-οκέθηκε να ενισχύσει το μοναστήρι.

Η μοναχή τότε έτοιμάσθηκε να φύγη. Μόλις όμως έφτασε στην πόρτα, σταμάτησε και ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Οι άυλικοί, κατάπληκτοι, έτρεξαν μέσα στο γραφείο για να δουν τί συμβαίνει.

— Θα είναι τρελή! τους είπε ο Λουδοβίκος, δείχνοντάς τους τη μοναχή, που έξακολουθούσε να είναι σκαμμένη στα γέλια. Συλλάβετέ την... χωρίς όμως να την κοκομεταχει-ρισθήτε!

Μόλις όμως άκουσε τα λόγια αυτά η μοναχή ξέσπασε σε νέα γέλια. Και όταν κατάρωσε τέλος να συνέλθη, τους φώ-ναζε:

— Μα καλά... Δεν με άναγνωρίζετε κανείς σας;... Συγχρόνως πέταξε το κάλυμμα που της σκέπαζε το κεφάλι.

Όλοι τότε έμειναν κόκκαλο. Ή δθεν καλόγρηνα δεν ήταν άλλη από τη βασιλίσσα, που είχε μεταμφιεσθεί για να διασκε-δασθι λίγο και για να κάνη μίαν άποκρηκτική φάρσα στο Λουδοβίκο.

Μαλλιά ώραία

Παρόμοιες εκδηλώσεις θ' ακούετε τακτικά, εάν λούζετε τα μαλλιά σας με το γνήσιο Σαμπουν **TETE-NOIRE**. Γιατί είναι το μόνο Σαμπουν, που με τα βιολογικά του συστατικά απαλλάσσει τις τρίχες από κάθε βλαβερό επίχρισμα (αβουρσοποίηση). Το Σαμπουν **"TÉT-NOIR"**, με τον άφρον άφρο καθαρίζει τα μαλλιά απόλυτα, τ' αποστειρώνει και κόμνει τις τρίχες ελαστικές υγιείς και γυαλιστερές.

Ζητείτε μ' επιμονή το γνήσιο Σαμπουν **TETE-NOIRE** Φάκελλοι - Φιάλοι - Κρέμα

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21

Γυρίζονται κοστούμια με 150.000 δρ. και παριστάσεις με 130.000 δρ. από τεχνίτες με 15ετή πείρα. ΜΑΝΤΑΡΙ ΣΜΑΤΑ, ύφαντα, σκοροφαγώματα, σχίσμο, λούσιμα κλπ., Δ. Χατοήτης.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως. Μεταδόβου 19 (Στ. Μουσείου). 8—1 π.μ. και 5—7 μ. μ. Τηλ 663-673

ΚΑΛΥΣΤΕΛΕΣ 31.15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ 52

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

*Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Η ΙΑΤΡΟΣ

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΛΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Μετάρχησεν επί της οδού Δελφών 3 (πρόσδος οδών: Διδότου & Σκουφά). Δέχεται καθημερινώς 11-1 και 5½-7 μ. μ. - Τηλέφωνα: 612.482 & 612.515.

αν μ' ευχαριστούσε ή όχι θ' τούπος της.

—Μπορώ να κάνω και δίχως χορό! απάντησα αδιάφορα. —Αδειασα μονορούφι το ποτήρι μου. Εκείνη περιμένα μερικά λεπτά ακόμη από ευγένεια. Ύστερα πήρε τη γούνινη ζακέτα της και την τσάντα της. —Πρέπει να φύγω τώρα, διώλωσε.

Τη βοήθησα να φορέση τη ζακέτα. Ύστερα της πρότεινα να τη συνοδεύσω.

—Μην κάνετε τόν κόπο. Απάντησε κουνώντας ασηνικά το κεφάλι της. Φωνάχτε μόνο ένα ταξί.

Οι τρόποι της με είχαν γευράσει. Την παρατήρησα μέσα στο ταξί κι απομακρύνθηκα, δίνας να προσέξω καθόλου τη διεύθυνση που είχε δώσει στο σωφόν.

Αποφάσισα να γυρίσω σπίτι μου πεζή. Έμενα αρκετά μακριά, μα αισθανόμουν την ανάγκη να περπατήσω, για να φρεσκάσω το μυαλό μου.

Σ' όλο το δρόμο, έλεγα και ξανάλεγα ανάμεσα στα δόντια μου:

—'Ας πάω στο διάβολο!... Έχει εκατομμύρια γυναίκες σαν κι' αυτήν στον κόσμο!...

Μα ήξερα πως προσπαθούσα να ξεγελάσω έτσι τον εαυτό μου. Μου είχε κοστίσει αρκετά η «χυλόπλητα». —Όταν άνοιγα την πόρτα του σπιτιού μου, έλεγα με το νου μου:

«Θα σκάσω αν δεν την καταφέρω, αυτή τη φαντασμένη!»

—'Ημωνα «ετοιμμένες» κι' όλες με την Τζόαν, μα δεν το καταλάβαινα ακόμη...

Την άλλη βδομάδα, ζήτησα τη βοήθεια της Ρούντυ. Ο τρόπος της μου φάνηκε λιγάκι διαφορετικός. Κατάφερε ωστόσο τρεις βραδιές στη σειρά να πείσει την Τζόαν να βγεί μαζί μ' αυτήν, με το Μπέννυ και μ' έμένα.

Κάθε φορά είχαμε το ίδιο πρόγραμμα: 'Η Τζόαν δεν έχανε, έμενε τυπική κι' αδιάφορη, μιλούσε λίγο με τη Ρούντυ για την επιβίωσή της παιζόταν στο θέατρο κι' έπινε τρία ποτήρια 'Ακριδώς τρία. Ούτ' ένα παραπάνω.

—'Ο Μπέννυ δεν ύπνηγε γι' αυτήν. Όσο για μένα, ήμουν βέβαιος πως δεν θαδινε καμιά σημασία αν εξαφανιζόμουν ξαφνικά από μπροστά της...

Το τρίτο βράδυ, σηκώθηκα να χορέψω με τη Ρούντυ, ενώ ο Μπέννυ κι' η Τζόαν αδειασαν τα ποτήρια τους με μικρές γουλίες χωρίς ν' αλλάζουν λέξη.

—'Εχω πάνω μου τίποτα που δεν αρέσει στις γυναίκες; ρώτησα τη Ρούντυ.

—Απολύτως τίποτα! 'Εγώ προσωπικά σας βρίσκω χαριτωμένο.

—Ευχαριστώ, είπα. Κρίμα που δεν συμεριζείται τη γνώμη σας κι' η Τζόαν.

—'Εννοια σας, θα γίνη κι' αυτό, με την ώρα του! Πρέπει να θεωρήτε τον εαυτό σας ευτυχισμένο, γιατί από τότε που δουλεύω μαζί της, είναι η πρώτη φορά που δέχεται να βγεί έξω με κάποιον.

—Μα μπορώ να πω πως δεν βγαίνει ούτε και μαζί μου! —Όταν βρίσκεται στη συντροφιά μας, ο νους της ταξιδεύει αλλού...

Η Ρούντυ ακούμπησε το μάγουλό της στο δικό μου και με χτύπησε ένθερμα στον ώμο. 'Η χαράς τελείωσε. Καθώς

γυρίζαμε στο τραπέζι μας, προσέθεσα:

—Το μόνο που κάνει, είναι να μιλάει μαζί σας για τη δουλειά σας... 'Ισως να μπορούσα ωστόσο, να τα καταφέρω καλύτερα, αν ήμουν μόνος μαζί της.

—Γιατί δεν της το προτείνετε; είπα ψυχρά η Ρούντυ.

—Όμολογώ ότι δοκίμασα, αλλά έσπασα τα μούτρα μου! 'Η Ρούντυ ανασήκωσε τους ώμους της.

—Αναλαμβάνω εγώ να σας το κανονίσω, μου υποσχέθηκε. Την άλλη μέρα, με πήρε στο τηλέφωνο και μου εξήγησε:

—Είπα στην Τζόαν πως θαρχόμαστε όλοι στο σπίτι σας να πιούμε ένα-δυο ποτηράκια. Περιμένετε την λοιπόν άποψη, μετά την παράστασι' έξω απ' το θέατρο. 'Εγώ αναλαμβάνω το Μπέννυ... Θα σας αφήσουμε ησυχους να τα πείτε οι δυο σας, σαν πιστοναίικα!

Πραγματικά, όταν σκόλασε η Τζόαν, την πήγα στο σπίτι μου, λέγοντάς της πως ο Μπέννυ κι' η Ρούντυ θαρχόνταν να μας βοούνε εκεί σε μισή ώρα.

Δεν φάνηκε να τη νοιάζει καθόλου που βρέθηκε μόνη μαζί μου στο διαμέρισμά μου. —'Εβαλα μερικούς δίσκους στο γραμμόφωνο, ετοίμασα κακταίηλ και κάθισα αντίκρου της. 'Η Τζόαν έριξε μια ματιά γύρω.

—Δεν είν' άσχημο το σπίτι; κι' σας, παρατήρησε.

—Σας αρέσει; —Ναί, αρκετά... Πέστε μου, τί δουλειά κάνετε;

—Διευθύνω ένα πρακτορείο. —'Α, είσαστε ασφαλιστής; —'Οχι, ιδιωτικός ντεκτεκτβ.

Θα μπορούσα να δοκιμάζω πως ή απάντησή μου αυτή της έκανε κατάνεη.

—Φαίνεται πως πάνε καλά οι δουλειές σας; πρόσθεσε. —'Εδουτέ πολλά.

—'Ε, τα βγαίνω πέρα καλωσύσικα... απάντησα.

—'Η Τζόαν σκέφθηκε μια στιγμή, ενώ εγώ είχα σηκωθεί κι' ετοίμαζα άλλα δυο ποτήρια. —'Εχετε ως τώρα σκοτώσει κανένα; με ρώτησε ύστερα.

—Νομίζω... —Πέστε μου, πως έγινε; —'Απλούστατα, πάτησα τη σκανδάλη, έφυγε ή σφαίρα...και τίποτ' άλλο! Είναι κάτι που μπορεί να το κάνει όλος ο κόσμος.

Με κύτταξε απ' την κορφή ως τα νύχια.

—Δεν μ' αρέσουνε ποτέ αυτόι που κάνουν τους σπουδαίους κι' έχουν μεγάλη πεποίθησιν στον εαυτό τους, όπως εσείς! μου είπε.

Κυττάξαμε μερικές στιγμές τις φλόγες που χοροπηδούσανε μες' στο τζάκι. Κρατιζόμουν με πολύ κόπο, για να μη την αγκαλιάσω με πάθος...

Σε λίγο, στράφηκε σ' εμένα και μουδωσε πάλι το ποτήρι της. Απόρησα, γιατί είχε πιήδη την κανονική της δόσι...

—Αυτό θάναι το τέταρτο ποτήρι, παρατήρησα. Τί σας συμβαίνει απόψε;

—'Ισως αρχίζω να σας γνωρίζω καλύτερα... Με φιλοδωρήσε μ' ένα χαμόγελο εντάσεως δέκα χιλιάδων βολτ κι' έδρεξε τα νύχια της στο ποτήρι που της είχα προσφέρει. Ύστερα ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο μου και τσάφισε μαλακά.

—Σας αρέσει ή ανακατωσούρα; με ρώτησε.

—'Οχι και τόσο. —Δεν τη φοβάσθε πάντως; —'Οχι, όταν δεν μπορεί να την αποφυγώ... ή όταν πρόκειται για τη δουλειά μου.

—Χμ! Είσατε ενδιαφερόων τύπος. Πιστεύω πως είχα γελαστή στην αρχή για το άτομό σας.

Έσκιψε μπροστά και ή φούγτα της σκέπασε τη δική μου. Τα μάτια μου κατέβηκαν κατά μήκος του λαιμού της και προσπάθησαν να εισχωρήσουν στο σκανδαλιστικό ντεκολτέ της. Την παθούσα, περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο! Κι' αυτή τόξερε, το καταλάβαινε!

Σηκώθηκε βρόδια. Έκαμα κι' εγώ το ίδιο. Τα δάχτυλά της άγγιξαν ελαφρά το μάγουλό μου. Την πήρα στην αγκαλιά μου. Μα, όταν θέλησα να τη σφίξω πάνω μου, τα δυο της χέρια ακούμπησαν με δύναμη στο στήθος μου και με κράτησαν σε κάποια απόστασι.

—'Οχι, ψιθύρισε, όχι απόψε. —'Όπου και νάναι, θαρθούν ή Ρούντυ κι' ο Μπέννυ.

Δεν μπορούσα, βέβαια, να της πω πως δεν έπρόκειτο ναρθούν καθόλου... 'Όλοσσο, έκαμα ό,τι μπορούσα για να την πείσω.

—Πάμε κάπου αλλού, της πρότεινα.

—'Οχι! Θέλω να κάνετε κάτι για μένα... προηγούμενος.

—Τί; Πέστε μου: —'Ημουν πρόθυμος για οτιδήποτε. Καταλάβαινα πως έκμεταλλεύονταν τον πόθο μου, μα δεν μ' ένοιαιζε. Το μόνο που ήθελα, ήταν να την κάνω δική μου.

—Θα σας το πω αργότερα, απάντησε.

Πήρε τα γάντια της και τσάβηξε προς την πόρτα. Τη βοή-

θησα να φορέση τη ζακέτα της. —Αύριο βράδυ, τη ρώτησα.

Μου χαμογέλασε, στράφηκε ξαφνικά, ανασπώθηκε λίγο στα νύχια και τα νύχια της άγγιξαν τα δικά μου... για μια στιγμή μόνον.

—Αύριο βράδυ, μου υποσχέθηκε, ίσως νάμαι πολύ καλή μαζί σας...

—'Ανοιξε την πόρτα. Έκαμα να τη συνοδεύσω.

—Δεν χρειάζεται να κατεβήτε, μου είπε. Θα πάσω το πρώτο ταξί.

—'Η πόρτα ξανάκλεισε. Είχε φύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

—Όταν έφτασε επιτέλους το επόμενο βράδυ, έπειτα από μια μέρα που μου είχε φανή ατελείωτη, αποφάσισα να πάω να δω την επιβίωσή μου. —'Εκαμα και όσα! —αυτήν που έπαιζαν ή Τζόαν κι' η Ρούντυ. Δεν είχα ακόμη δη την Τζόαν πάνω στη σκηνή.

Μετά την παράστασι, θα την περιμένα στην έξοδο των ήθοποιών.

Το θέατρο «Μόλοου» ήταν παλιό, μα είχε ανακαινισθή ποιν από μερικά χρόνια. —Όταν έφτασα, οι τρεις γαλαρίες κι' η πλατεία είχαν κι' όλες γεμίσει άσφυκτικά. Το εισιτήριο μου — που τόχα ακριδοπληρώσει — ήταν για ένα καθίσμα της τρίτης σειράς.

Κατάφερα να κωθώ ανάμεσα σε δυο πληθωρικές κυρίες που ξεγελίζανε απ' τις θέσεις τους και που μου ρίξανε ματιές φοβικές... 'Η ορχήστρα είχε τελειώσει κι' όλες την εισαγωγή. Τα φώτα της σάλλας σβύσανε, άναψαν άλλα στη ράμπια κι' άνοιξε ή αούλαία.

Είκοσι κοπέλλες, ντυμένες με παγιέτες, γέμισαν τη σκηνή, λαμπροκόπωντας στο φως των προβολέων. Ύστερα βγήκανε είκοσι νεαροί με φράκο, κι' όλοι μαζί άρχισαν ένα τραγουδάκι που μιλούσε για πουλιά και για χρυσά κλουβιά.

Αναπτύχθηκαν έπειτα σε σχήμα Βεντάλιας. Και έξη κλουβιά ανέβηκαν σιγά-σιγά μες' απ' το πάτωμα της σκηνής. Κρέμονταν με σκοινιά στολισμένα με μπουνπούκια τριαντάφυλλων. Ήσαν άνοιχτα απ' το εμπρός μέρος τους, και μέσα στο καθένα βρισκόταν μια κοπέλλα, με το κορμί της σκεπαμένο ολοκληρω με χρυσή βαφή. Άν δεν έκανα λάθος, ή βαφή αυτή άποτελούσε το μοναχικό τους ντύσιμο. Την συμ-

πληρώναν δε μια περούκα του ίδιου χρώματος κι' ένα μανσόν από χρυσά φτερά.

Προσπάθησα ν' αναγνωρίσω ποια απ' αυτές ήταν ή Τζόαν. Μα έμοιαζαν όλες μεταξύ τους. Δεν μου είχε πη ποτέ ή Τζόαν πως βρισκότανε μέσα σ' ένα απ' τα κλουβιά, ήμουν όμως βέβαιος γι' αυτό — δίχως να ξέρω το γιατί...

—Όταν τα κλουβιά ανέβηκαν τέσσερα ή πέντε μέτρα πάνω απ' το σανίδωμα της σκηνής, άρχισαν να ταλαντεύονται έμπρος-πίσω, σαν κούνιες, πολύ άσπαστη στην αρχή.

—'Η Μαϊάμι Γουίντερς, ή πρωταγωνίστρια του θιάσου, έκαμε τη θριαμβευτική της είσοδο, μέσα σε μια αποθεώσι φωτός. Το φόρεμά της ήταν πολύ ντεκολτέ.

—'Η «κλάκα» έδωσε το σύνθημα των χειροκροτημάτων.

—Τ' άξιζε άλλωστε. Είχε ταλέντο και μπρίο... Για μερικές στιγμές, είχα άποροσφρηθ όλοκληρωτικά μ' αυτήν.

Ύστερα σήκωσα πάλι τα μάτια μου προς τα κλουβιά, που ταλαντεύονταν πιο γρήγορα. Την ίδια στιγμή, κάτι σαν φωτεινή δέσμη ξεπετάχθηκε απ' τα δεξιά παρασκήνια, άγγιξε το τρίτο κλουβί και χάθηκε άμέσως. 'Η Μαϊάμι Γουίντερς άρχισε την τελευταία ρεφραίν του τραγουδιού της, όταν το κλουβί εκείνο έφτασε στο ακραίο σημείο της τραχιάς του, προς το βάθος της σκηνής. 'Η κοπέλλα που βρισκόταν μέσα, έγειρε μπροστά... κι' έξακολούθησε να γέμνη, ακόμα κι' όταν το κλουβί ξαναγύρισε προς το μέρος τού κοινού.

Στο τέλος, έπεσε έξω, στο κενό! Άστροβόλθηκε μια στιγμή, στο φως των προβολέων, και χάθηκε μέσα στο γύρο της ορχήστρας, με τον περιεργο εκείνο μαλακό κρότο, που τον άκολουθούσε άμέσως κατόπιν ο πάταγος μιας καρέκλας που έσπασε.

Απλώθηκε για μερικά δευτερόλεπτα μια σιωπή βαρειά, νεκρική. Μουσικοί, ήθοποιοι, θεαταί, όλοι είχαν μείνει σαν απολίθωμένοι...

Ύστερα άντήχησε το πρώτο ξεφώνισμα, που έγινε, άμέσως μια γενική όχλοδοή...

Δρασκελίσια τα καθίσματα που ύπνηχαν μπροστά μου, προσπαθώντας να στήσουν στην ορχήστρα, που βρισκόταν πενήντα ή εξήντα πόντους χαμηλότερα απ' το πάτωμα της πλατείας, τριγυρισμένη από ένα

μικρό πεζούλι στολισμένο με βελούδο κόκκινο.

Οι μουσικοί σπρώχνονταν γύρω απ' το χρυσωμένο πάτωμα, το έσπλωμένο καταγής. Πήδησαν άνάμεσα τους, τους παραμέρισαν.

Το πάτωμα κειτόταν σε μια παράξενη στάσι, μισό προυνοτα και μισό με το πλευρό. Δεν τ' άγγιζα καθόλου. Δεν ύπνηγε λόγος άλλωστε. Φαίνονταν πολύ καλά το τεράστιο μαχαίρι που είχε χάσει ο δολοφόνος στη θαυμάσια εκείνη πλάτη!

—'Εννοια ν' ανασπώνωνται οι τρίχες του κεφαλιού μου και με κυριέψει ναυτία.

—'Ηταν άραγε ή Τζόαν; Δεν μπορούσα να το πώ... Μ' όλη εκείνη τη χρυσή βαφή, το προσωπό της ήταν άγνωριστο. Το μισοσκέπαζε άλλωστε το ένα απ' τα υποπότια της.

—'Ασπαξα απ' τον ώμο το διευθυντή της ορχήστρας.

—Να μη την άγγιξη κανείς! φώναζε. Κανείς! Καταλαβαίνετε;

Κούνισε καταφατικά το κεφάλι του.

Πήδησα πάνω στη σκηνή, ενώ οι θεαταί παρουσίαζαν τα πρώτα σημάδια του πανικού και διευθυνόνταν βιαστικά προς τις πόρτες. Στάθηκαν στο προσκήνιο και σήκωσα τα χέρια μου.

—'Ε! Μια στιγμή!... φώναξα, όσο δυνατότερα μπορούσα.

Κανείς δεν μουδωσε προσοχή. 'Ο κόσμος πηδούσε πάνω απ' τις πολυθρόνες, σπρωχνότανε στις πόρτες της πλατείας.

—'Ησυχία μια στιγμή! Ξαναφώναξα.

Βλέποντας πως δεν κατάφερα τίποτε έτσι, έσπασα με μια κλωτσιά μια μεγάλη ηλεκτροική λαμπά της ράμπας. 'Ο ήχος λοιπόν της έκρηξης έκανε όλους να σταματήσουν και να στραφούν προς τη σκηνή.

—Κυρίες και κύριοι, εύολιασα, ξαναγυρίστε στις θέσεις σας, παρακαλώ, και καθήστε ήσυχοι εκεί. Άπαγορεύεται προσωινώς να βγή κανείς απ' τη σάλλα!

—Ποιός είσαστε σείς; μου φώναξε κάποιος.

—'Αστυνομία! απάντησα.

—'Ελεγα ψέμματα, μα αυτόι δεν ήσαν υποχρεωμένοι να το ξέσουν...

—Οι ταξιθέτρες θα έμποδίσουν την έξοδο σε όλους, επί μισή ώρα περίπου, πρόσθεσα. Καταλάβατε;

Καθένας ξαναγύρισε πειθόγνια στη θέσι του.

—'Ετρεξα τότε στα παρασκήνια. Έπεσα πάνω σ' έναν άνθρωπο με άσπρα μαλλιά.

—Είσατε ο διευθυντής; τον ρώτησα.

—Μάλιστα. Με λένε Ρά-υαν.

—Ειδοποιήστε άμέσως την άστυνομία. Ζητήστε τον αρχι-φύλακα Τήναν, και πέστε του ναρθή γρήγορα εδώ.

Κούνισε καταφατικά το κεφάλι του.

—Κατεβάστε την αούλαία, πρόσθεσα, κι' έξακριβώστε αν είναι παρόντα όλα τα μέλη του θιάσου.

—'Ο Ράυαν, απομακρύνθηκε, φωνάζοντας σ' ένα κάποιο Κλέμεντς να τον βοηθήσει. Πήγα ως την είσοδο της σκηνής. —'Ενας γέρος, κακοντυμένος, φύλαγε εκεί, καθισμένος πίσω από ένα σαραβαλισμένο γραφείο.

—Σας έχουν βάλει φρουρό εδώ; τον ρώτησα.

"Όλοι ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ!"

γιατί ξεύρει ποιός συνδυασμός πούδρας και κομπάκ της πηγαίνει. 'Η πούδρα και το κομπάκ **SCHERK** την έβοδύησαν να δημιουργήση τον δικό της ξεχωριστό τύπο. 'Η αιδέρια άρωματισμένη πούδρα **Σέρκ**, λεπτή σαν άχνος, άφομοιώνεται με την επιδερμίδα. Τα καλλυντικά **Σέρκ** σας χαρίζουν γοητεία και έξασφαλίζουν ωμορφιά έλκυστική.

Τα καλλυντικά **SCHERK** πωλούνται παντού. **SCHERK** Κατέκτησαν την εκτίμησι των γυναικών όλου του κόσμου.

Με 50.000 ΔΡΑΧ. ΜΟΝΟΝ
Μπορείτε να κόψετε οποιοδήποτε απόλο φόρεμα και σε οποιοδήποτε σχέδιο με την καταπληκτική εις ακρίβειαν μέθοδο «ΛΟΥΤΕΣΙΑ» και να σας παραδοθή, αφού γίνη και ή πρώτη πρόβα, να το τελειώσετε έσείς.

—'Ετίσης Παλλά, Ταγιέρ, Ζακέτες κλπ.

«ΛΟΥΤΕΣΙΑ»

Πετράκη 26, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΤΙΣΤΗΝΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΡΟΪΠΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗΝ
ΡΥΤΙΔΩΝ-ΛΕΚΕΔΩΝ
ΠΑΛΛΑΔΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΙΣΤΩΝ
ΑΠΟΤΡΙΧΗΣΙΣ
ΡΙΖΙΚΗ ΜΕ ΜΗΛΑΝΗΜΑΤΑ ΒΡΑΧΕΙΝ ΚΥΜΑΤΩΝ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΜΕΣΟΓΓΡΑΦΑ ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant
ΠΡΟΚΛΕΙΟΥΣ 23, ΤΗΛ. 216-16

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μεγαλάνου 35, Τηλ. 55.638

KLEINOL
ΝΕΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΤΡΙΧΟΒΑΦΑΙ
Αι τριχοβαφαί που ΔΕΝ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΟΥΝ ποτέ και έχουν το ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ να μη βράζουν το ΔΕΡΜΑ.
'Η σύνθεσις των είναι άρτια και ΣΥΜΦΩΝΟΥΣ με το από 10-12-53 ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΥΓΙΕΙΝΗΣ.
ΚΛΑΪΝΟΛ
ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ
ΓΕΝ. ΑΝΤ. Σ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ & Σία Τηλ. 29712

—'Ηρθα γυναίκοδρα μου... να συγχαρώ τη ροδίστρα σου για την οικονομία που μας έκανε ράβοντας τα φορέματά σου με κλωστές ΚΙΘΑΡΑ.

—Μάλιστα.
—Βγήκε κανείς, αυτά τα πέντε τελευταία λεπτά;
—Όχι.
—Φυγάτε καθόλου απ' τη θέσι σας;
—Όχι, καθόλου.
—Δεν τ' κουνήσατε, ούτε κι' όταν ακούσατε έξω όλη εκείνη τη πασαρία;
—Δίτασε λίγο, κι' ύστερα ωμολόγησε:
—Πήγα κι' έρριξα μιὰ ματιά... μιὰ στιγμή μόνο.
—Πόσο λείψατε απ' τη θέσι σας;
—Ένα λεπτό το πολύ. Δεν μπόρεσα να δώ τίποτα, και ξαναγύρισα.
—Μπορεί να γλύστρησε κανείς έξω, σ' αυτό το άναμεταξύ;
—Δεν ξέρω... Ίσως...
—Ήταν κανείς μαζί σας, όταν πήγατε να κυτάξετε;
—Όχι, ήμουν μόνος.
—Είδατε κανένα να τριγυρίζει εκεί; επέμεινα, δείχνοντας τα δεξιά παρασκήνια.
—Μόνο τους ανθρώπους του θιάσου.
—Ποιους ακριβώς;
—Δεν ξέρω... Δεν τους πρόσεξα. Κι' ύστερα, δεν έχει πολύ φως εκεί...
—Είχε δίκιο. Τα δεξιά παρασκήνια ήταν κατασκότεινα.
—Ο κού! είπα. Να μη βγή κανείς, μέχρι νεωτέρας διαταγής.
—Έννοια σας! Θάχω το νου μου.
—Και να μη κουνήθηκε καθόλου απ' το γραφείο σας!
—Ο κού!
—Πήγα ύστερα να βρώ τον διευθυντή, που κρατούσε ένα όνομαστικό κατάλογο κι' έκανε γενικό προσκλητήριο του θιάσου.
—Βλέπω πως κατεβάσατε την αλλαιο, του είπα. Έν τάξει. Τηλεφωνήσατε στον Τσην;
—Και βέβαια!
—Καλά. Συνέχιστε τη δουλειά σας. Έγώ θα ρίξω μιὰ ματιά γύρω.
—Πλησίασα στο γενικό ηλεκτρικό ταμπλώ, μπροστά στο όποιο κουνιόνταν μερικοί μηχανικοί του θεάτρου, χειρονομώντας ζωηρά.
—Ποιός είναι ο αρχιμηχανικός; ρώτησα.
—Έγώ, κύριε, απάντησε ένας απ' όλους.
—Θάδε περάσει τα 50 Φορούσε μιὰ παλινά μπλε φόρμα. Ένα γκρίζο πουκάμισο και κάτι τεράστια ματογυάλια.
—Τον πήρα κατά μέρος και τον ρώτησα:
—Πως λέγεστε;
—Γουήνερ.
—Πέστε μου, Γουήνερ, πόσο προσωπικό έχετε στις διαταγές σας;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Όπως πάντα πρώτοι, έτσι και τώρα εις το Κομμητηρίον μας, παρελάβαμε τις νέες ευρωπαϊκές βαφές, έγκεκριμένες συμφώνως τω από 10)12)53 τεύχους 343 Β. Διατάγματος του Υπουργείου Προνοίας.

Η τριακονταετής πείρα και ειδικότης μας εις τας βαφάς, σας εγγυώται ένα τελείως φυσικόν χρωματισμόν, που θα τόν αποκτήσετε σε μισή ώρα με κρέμα.

Επισκεφθήτε μας και θα πεισθήτε.

Κομμητηρίον
«ΛΟΥΞ»

ΑΔΕΛΦΟΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59Α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ
23 - 776
ΑΘΗΝΑ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ· ΤΗΛ. 28-407

«ΛΟΥΤΕΣΙΑ»

Μαθήματα Κοπτικής και Άνωτέρας Ραπτικής, με την μεθοδόν του Πανεπιστημίου των Παρισίων. Φοίτησις 6-12 μήνες.

Επίσης ζητήσατε τα μαθήματα Κοπτικής - Ραπτικής της «Lutetia» δι' αλληλογραφίας. Είναι απλά και εύκατάληπτα. Όλες οι Ευρωπαίες έμαθαν να κόβουν και να ράβουν μόνες των χωρίς στή μεθοδόν «Lutetia».

Πληροφορίες: «Lutetia», Πετράκη 26, Αθήναι. Αν δεν μπορείτε να περάσετε, γράψτε μας.

—Δεκάξη άτομα, μηχανικούς, ηλεκτρολόγους και Βοηθούς.
—Μιλήστε με τον καθένα χωριστά. Να σας πηθεύω τους που ήσαν, απ' την αρχή της παραστάσεως ως τη στιγμή που έκαμε τη βουτιά αυτή η κούκλα. Ρωτήστε τους αν είδαν ή άκουσαν τίποτε άουνηθιστο.

Ο Γουήνερ με κύτταξε σαν να τον είχα βρίσει.

—Δεν πιστεύω να υποψιάζεσθε κανένα απ' τους ανθρώπους μου γι' αυτή τη βρωμιοστορία! διαμαρτυρήθηκε.

—Κάμετε όπως σας είπα. Τον έκοψα. Θα εύκολυνετε έτσι τη δουλειά της αστυνομίας.

Ο αρχιμηχανικός δεν έδωκε άλλη αντίρρηση. Μά έυρισκε πολύ κακή την ιδέα μου...

Ξαναγύρισα κοντά στο διευθυντή, που δεν είχε τελειώσει ακόμη το προσκλητήριο. Τον έπιασα απ' το μπράτσο και τον τράβηξα σε μιὰ ήσυχη γωνία.

—Ξέρετε ποιά είναι η νεκρή; τον ρώτησα.

—Η Τζόαν Στήνερ.

—Είσατε βέβαιος; επέμεινα, άναστατωμένος.

—Όσο μπορεί νάμαι βέβαιος δίχως νάχω δη ακόμη το πτώμα! Το κλουβί ήταν το δικό της... κι' είναι η μόνη που έλειπε απ' το προσκλητήριο.

—Όλοι οι άλλοι είν' εδώ;

—Ναι, ως την ώρα... Η Ματάμι Γουίντερς βρίσκεται στο καμαρίνι της κι' οι άλλοι στη σκηνή.

—Καλά. Έξακολουθήστε τη δουλειά σας...

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε άπτομα η πόρτα κι' εμφανίσθηκε ο αρχιφύλακας Τσην, μαζί με μερικούς αστυφύλακες. Με πρόσεξε άμέσως, άνάμεσα στον κόσμο που γέμισε τη σκηνή.

—Διάβολε! φώναξε. Ο Μπάρ Μπρήντ. Πού βρεθήκατε εδώ;

—Καλησπέρα, Τσην, απάντησα. Θα σας βγάλω λογαριασμό γιά όλη τη δουλειά που έκανα εδώ άντί γιά σας.

Προσπαθούσα να φανώ ψύχραιμος, μα ήμουν κι' εγώ ταροχμένος, σαν τους ήθοποιους του θιάσου.

Ο Τσην ήρθε κοντά μου.

—Τι ακριβώς συνέβη; με ρώτησε.

Του έξηγησα πως μιὰ άπο τις «Φίγκυράντ» του θιάσου είχε πέσει μέσ' άπό ένα χρυσό κλουβί, μ' ένα μαχαίρι χωμένο στην πλάτη της. Μου έκαμε τότε τή μόνη έρώτησι στην όποια δεν ήθελα ν' απαντήσω.

—Γνωρίζατε καθόλου το θύμα;

Βρέθηκα σε δίλημμα. Αν άπαντούσα «ναί», ο Τσην θα

με βασάνιζε μ' άνακρίσεις όλη τη νύχτα. Κι' εγώ ήθελα να φυγώ γρήγορα, να πάω κάπου που θα μπορούσα ν' άνασάνω και να βάλω σε τάξι τις ιδέες μου.

Ευτυχώς, δεν με είχε ρωτήσει ακόμη γιά το όνομα του θύματος. Μούμενε λοιπόν ένας τρόπος να ξεγλυστρήσω...

—Τη γνωρίζατε; Ξαναρώτησε ο Τσην. Ακούσατε να μιλάνε γι' αυτήν;

—Δεν μπορώ να σας πώ τίποτα... απάντησα άόριστα.

—Μάτελοσπόντων τί άκριβώς ξέρετε;

—Πάμε πρώτα να δούμε ποιά είναι!

—Ο κού!

Ο Τσην συγκέντρωσε τους άνδρες του και τους έδωσε οδηγίες:

—Κάνετε έλεγχο των εισιτηρίων. Κρατήσατε τα όνόματα και τις διευθυνσεις των θεατών που καθόνταν στις τέσσερες πρώτες σειρές της πλατείας και στα θεωρεία του προσκηνίου. Πέστε στο προσωπικό και στους μουσικούς να μη φύγουν κανείς τους. Κυτάγτε αν μπορέσετε να μάθετε τίποτε, άπό δώ κι' άπό κεί.

—Έν τάξει...

Οί άστυφύλακες άπομακρύνθηκαν. Ο Τσην κι' εγώ παραμερίσαμε την αλλαιο και κατεβήκαμε στην όρχήστρα άπό τη μικρή πλαγινη σκαλίτσα. Ο διευθυντής της φύλαγε πάντα το πτώμα, γιά να μη τ' άγγιξη κανείς.

—Ευχαριστώ, μαέστρο, του είπα. Μαζέψτε τους μουσικούς σας, αλλά μην κουνήσετε καθόλου άπό δώ. Θα σας χρειαστή σε λίγο ο αρχιφύλακας Τσην.

Ο Τσην τους έδειξε την πορτίτσα που ώδηγούσε στο βεστιάριο των μουσικών, κάτω άπ' τη σκηνή. Και πέρασαν όλοι εκεί μέσα.

Ο Τσην γονάτισε τότε δίπλα στο πτώμα κι' άρχισε να το εξετάζει, ενώ οι φωτογράφοι του έτοιμάζαν τις μηχανές τους.

Το δεξίό μπράτσο της νεκρής ήταν ριγμένο προς τα πλάγια, σε μιὰ στάσι που άνασήκωνε το ένα της στήθος.

Οί φωτογράφοι άρχισαν τη δουλειά τους. Ο Τσην άνασηκώθηκε. Αποτραβηχθήκαμε ένα βήμα.

Το μαχαίρι είχε μακρυνά μεταλλιν ή λαβή. Το κομμάτι της λεπίδας του, που είν' έξω άπό τις σάρκες του θύματος, είχε πλάτος πέντε πόντων περίπου.

—Λοιπόν, Μπρήντ, τη γνωρίζετε, ναί ή όχι; ρώτησε ο Τσην.

Άνασήκωσα τους ώμους μου, προσπαθώντας να φανώ άδιάφορος. Ωστόσο, ένοιώθα το λαϊμό μου σφιγμένο, το κεφάλι μου άδειανό και το στομάχι μου άνακατεμένο...

Ναι, ήταν αυτή! Δεν είχα προφάσει να τη σφίξω στην άγκαλιά μου... Τώρα πιά άνηκε μόνο στον ίατροδικαστή.

—Πως θέλετε να της έρω;... κατάρφα έπιτόλους ν' άπαντήσω.

—Την είχατε δη ποτέ;

—Δεν μπορώ να σας το πώ κι' αυτό, Τσην.

Χρειάζομαι λίγο καιρό γιά να σκεφθώ. Την άλλη μέρα, θα μπορούσα ν' άντιμετωπίσω τον Τσην. Μά όχι το βράδυ εκείνο. Έξακολουθήσα λοιπόν τις ύπεφυγές;

—Μ' όλη αυτή τη χρυσή βαφή, δεν θ' άναγνώριζε ούτε την άδελφή μου... άν είχα!

—Καλά. Θα το κανονίσουμε. Όταν την πάρη ο γιάτρος γιά τη νεκρώσι, θα καθαρίση τη βαφή. Ίσως τότε να την άναγνώριζε.

—Ίσως...

Ακούστηκαν βήματα. Ο Τσην στράφηκε. Ήταν ο ίατροδικαστής που κατέβαινε άπό τη μικρή σκάλα.

—Θα σας τηλεφωνήσω αύριο πρῶ, μου είπε ο Τσην.

—Σύμφωνοι.

Ξεκόνησα το παντελόνι μου και ξαναβήκα στη σκηνή. Καθώς πήγαινα προς την πόρτα των παρασκηνίων, ξαναπέρασα μπροστά άπ' το γενικό ταμπλώ. Ένας άντρας ψιλλός, με τα μαλλιά κομμένα κοντά, χειριζόταν ένα διακόπτη.

—Εσείς είσατε ο αρχιηλεκτρολόγος; τον ρώτησα.

Μούγνεψε «ναί» με το κεφάλι.

—Τη στιγμή που μπαίνει στη σκηνή η Ματάμι Γουίντερς, κάνετε κανένα φωτεινό σήμα;... ρίχνατε καθόλου φως πάνω στο τρίτο κλουβί;

—Όχι.

—Είσατε βέβαιος γι' αυτό;

—Βεβαίωτατος. Έξη μήνες τώρα παίζεται αυτό το έργο.

Πήγα ως το μέρος, υπ' όπου μου είχε φανη τωρ ξεπήδησε η φωτεινή άχτίδα. Δεν υπήρχε καμμία πηγή φωτός σ' αυτή τη γωνία. Ήσουν βέβαιος έξ' άλλου πως δεν έπορεύετο γιά ηλεκτρικό φανάρι της τσέπης, γιάτί το φάι ήσαν πολλή γρήγορα και δυνατά.

Η σάλλα είχε πιά άδειασει άπ' τους θεατές. Δυό-τρεις άστυφύλακες μιλούσαν με τις ταξιθές.

Ο Τσην, οι φωτογράφοι κι' ο ίατροδικαστής ήσαν άπασχολημένοι πάντα με το πτώμα. Πίσω άπ' τις σκηνολογασίες, άλλοι άστυνομικοί σπινιζάναν τις καταθέσεις των μελών του θιάσου.

Έκρινα κατάλληλη τη στιγμή γιά να το σκάσω «ά λά γαλλικά». Κοντά στην πόρτα της σκηνής, ο γέρος φύλακας λογομαχούσε με μιὰ κοκκινόμαλλα, που είχε ντυθή γιά να φύγη.

—Η διαταγή είναι να μη βγή κανείς! της έλεγε επίμονα.

—Μπράβο, μπράμπο, συγχαρητήρια! του είπα. Άφισατε κανένα να περάση;

—Όχι, κύριε. Ούτε κουνούπι! Μά η κυρά άπό δώ έπιμένει...

—Καλά, αυτή τη γνωρίζω. Είναι παλιά μου φίλη.

Της πρόσφερα το μπράτσο μου κι' άνοιξα την πόρτα. Ένας άστυνομικός έτρεξε να μάς έμποδίση, φωνάζοντας:

—Ε, έσεις εκεί! Άπαγορεύεται η έξοδος!

—Πήραμε την άδεια του Τσην; απάντησα.

Κι' έκλεισα πίσω μας την πόρτα.

Όταν βρεθήκαμε έξω, η θεατρίνα που συνώδεα με κύταξε και μου είπε θερμά:

—Ευχαριστώ, Μπάρ!

Ήταν η Ρούντυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Πήραμε ένα ταξί. Πάνω άπ' το κεφάλι μας, τα εκατομμύρια φάτα του Σικάγου έβριχναν μιὰ κόκκινη άνταύγεια στον ουρανό.

—Τί θέλουν να πουν όλ' αύτά, Μπάρ; ρώτησε η Ρούντυ.

—Δεν έχω ιδέα! Πάμε όμως κάπου να τα πούμε με την ησυχία μας...

Προτιμήσαμε το ρεστωράν «Σίρο». Ένα γκαρσόνι μάς ώδηγησε σ' ένα χωριστό θεωρείο. Άφου δώσαμε τις παραγγελίες μας, άναψα ένα τσιγάρο και κύτταζε τη Ρούντυ.

Ήταν η πρώτη φορά που την κύτταζε σοβαρά. Ως τότε, την έβλεπα άπλως σαν μιὰ

φιλενάδα της Τζόαν.

Τώρα όμως που δεν υπήρχε πιά η Τζόαν, γιά ν' άπορροφή μονοπωλιακά την προσοχή μου, διαπίστωνα πως η Ρούντυ δεν είχε να τη ζηλέψη γιά πολλά πράγματα...

Τα μαλλιά της είχαν το χρώμα του παλιού άκαού κι' ήταν μακρυνά, γυαλιστερά κι' άπαλά. Άλήθεια, ήταν ώμορφη κοπέλλα η Ρούντυ! Με κύτταζε, και τα πράσινα ματία της έκρυβαν χίλιες έρω-

τήσεις που δεν τις πρόφεραν τα χείλη της.

—Ακούστε, της είπα. Πρέπει να σας μιλήσω. Θα μπορούσα να το κάμω εκεί κάτω, στο θέατρο. Μά προτιμώ να τα πούμε ιδιαίτέρως... Είμαστε δυό καλοί φίλοι. Μπορείτε ίσως να με διευκολύνετε στη δουλειά μου...

—Στη δουλειά σας; Δεν καταλαβαίνω...

—Δεν σας είπα λοιπόν ο Μπέννυ ποιος είμαι;

Της έξηγησα πως ήμουν ιδιωτικός ντεκέτιβ. Το γκαρσόνι μάς έφερε ό,τι είχαμε παραγγείλει. Και μείναμε σιωπηλοί ώσπου να ξαναφύγη.

—Άλλάζει τότε το πράγμα... μου είπε ύστερα η Ρούντυ. Θα σας βοηθήσω όσο περισσότερο μπόρεσω... Μά τί σκοπεύετε να κάνετε;

Το χέρι μου έτρεμε τόσο δυνατά, ώστε άναγκάσθηκα ν' άφίσω πάλι μέσ' στο πιάτο το σάντουιτς που είχα πάρει.

—Σκοπεύω να βρώ τον κακούργο που τη μαχαίρωσε! απάντησα. Είτε άντρας είναι είτε γυναίκα. Ύστερα, η θα τον τιμωρήσω ό νόμος... ή θα τον άναλάω εγώ μόνος μου!

Η Ρούντυ έγειρε πίσω στην καρέκλα της.

—Έχετε να μου κάνετε έρωτήσεις; Μπάρ;

—Από πόσον καιρό παίζετε σ' αυτή την έπιθεώρησι;

—Σχεδόν ένα χρόνο.

—Άνηκατε άπ' την αρχή στο θιάσο;

—Όχι. Το έργο παίχθηκε ενάμισον χρόνο στη Νέα Υόρκη, πριν περάση σ' άλλες πόλεις. Εγώ έπαίξα τους έξη τελευταίους μήνες στη Νέα Υόρκη, κι' ύστερα άκολουθήσα το θιάσο εδώ στο Σικάγο.

—Από πόσον καιρό βρίσκεσθε εδώ;

—Συμπληρώνω τώρα είκοσιέξη βδομάδες.

—Ποιο ρόλο έχετε στο έργο;

—Είμαι μιὰ άπ' τις κοπέλλες στα κλουβιά... Μά αλήθεια, δεν μ' άναγνώρισατε στην παράστασι; Άπίστευτο, να παρουσιάζεται ολόγυμνη μιὰ γυναίκα, κι' ένας άντρας να μην την άναγνώριζε!

Κι' η Ρούντυ άνασήκωσε είρωνικά τους ώμους της.

—Μ' αυτή τη χρυσαλοφή που πασαλείδεσθε, ποιος μπορεί να σας γνωρίση; Θα μπορούσε να σας περάση κανείς γιά καλοριφέρ... ως προς το γρώμα, έννοα! Σε ποιο κλουβί βρισκόσαστε, άπόψε;

—Στο δεύτερο άπ' τ' άριστερά.

—Άπλά, το πέμπτο άπό δεξιά. Σας γάριζε, λοιπόν ένα κλουβί άπ' την Τζόαν.

—Ακριβώς.

—Τί συνέβη πριν άνοιξη η αλλαιο;

—Τίποτα.

—Πως τίποτα;

—Έννοα... τίποτα το έξαιρετικό. Πάντα υπάρχει κάποια πασαρόνια στη σκηνή και στα παρασκήνια, πριν άπ' το άνοιγμα της αλλαιας. Τρέχουν όλες δεξιά κι' άιστερά, γιά να πάρουν τις θέσεις τους. Έξεταιζουν τα κοστούμια τους, την τελευταία στιγμή...

—Και σεις, που μπαίνετε στα κλουβιά, τί κάνετε τότε;

—Όσο γιά κοστούμια, δεν έχωμε να ξεετάσουμε μεγάλα πράγματα! Ρίχνωμε δυος μιὰ τελευταία ματιά στο μακιγιάζ μας. Και τί μακιγιάζ!... Δεν

Τα δώρα της
"ZINNIA"

Τα Καλλυντικά "ZINNIA", παρουσιάζουν την ΝΕΑΝ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΟΥΔΡΑΝ "ZINNIA", παρασκευασμένη με θάσιν το "ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ", το μοναδικόν προϊόν που χαρίζει δέρμα ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ και ΜΕΤΑΞΙΝΟ.

ΧΑΡΙΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΣ

Η ZINNIA ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:

1) ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΟΥΔΡΑΝ "ZINNIA".

2) ΕΝΑ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΡΝΟΥ ΑΡΩΜΑΤΟΣ "ILONA".

3) ΕΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΘΡΕΠΤΑΚΙ ΤΑΝΤΑΣ.

Θα σάς το παραδώση ο προμηθευτής σας όλα τα άνωτέρω άντί δρχ. 12.000.

Έπωφεληθήτε το συντομότερον της μοναδικής εύκαιρίας που σάς προσφέρει η ZINNIA χάριν διαφήμισεως μέχρι 15 Μαρτίου.

Το άνωτέρω άντί δρχ. 12.000.

Έπωφεληθήτε το συντομότερον της μοναδικής εύκαιρίας που σάς προσφέρει η ZINNIA χάριν διαφήμισεως μέχρι 15 Μαρτίου.

Το άνωτέρω άντί δρχ. 12.000.

Έπωφεληθήτε το συντομότερον της μοναδικής εύκαιρίας που σάς προσφέρει η ZINNIA χάριν διαφήμισεως μέχρι 15 Μαρτίου.

Το άνωτέρω άντί δρχ. 12.000.

Έπωφεληθήτε το συντομότερον της μοναδικής εύκαιρίας που σάς προσφέρει η ZINNIA χάριν διαφήμισεως μέχρι 15 Μαρτίου.

Το άνωτέρω άντί δρχ. 12.000.

Έπωφεληθήτε το συντομότερον της μοναδικής εύκαιρίας που σάς προσφέρει η ZINNIA χάριν διαφήμισεως μέχρι 15 Μαρτίου.

Το άνωτέρω άντί δρχ. 12.000.

Έπωφεληθήτε το συντομότερον της μοναδικής εύκαιρίας που σάς προσφέρει η ZINNIA χάριν διαφήμισεως μέχρι 15 Μαρτίου.

Zinnia

Ο ΑΧΡΙΣΤΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΤΗΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Φωτογραφίζετε
μέ Agfa

ΑΓΓΕΛΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
AGFA-AGFA
AGFA-AGFA
AGFA-AGFA

μπαίνουμε στη σκηνή, παρά την τελευταία στιγμή, γιατί τα κλουβιά δεν είναι και τόσο άνοητα...

—Φοβάσαστε μην πέσετε;

—Όχι. Τα κλουβιά είν' ανοιχτά μόνο προς το μέρος των θεατών. Είναι πλεγμένα από λυγαριά και βαμμένα, σαν αληθινά κλουβιά πουλιών. Άκου, μπαίνομε την πλάτη μας στο πίσω μέρος, το εμπρός ανασκώγεται λίγο, κι' έτσι δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος να πέσουμε.

—Είδατε άποψη την Τζόαν, πούν να μπή στο κλουβί της;

—Την είδα πού περνούσε και πήγαινε στη θέση της, λίγα λεπτά πριν ανοίξει η αλούα.

—Την είδατε να παίρνει θέση μες στο κλουβί;

—Όχι... Θέλω να πω, δεν θυμάμαι. Εκείνη τη στιγμή, δεν προσέξα, γιατί ήμουν απασχολημένη με το δικό μου κλουβί.

—Τη γνωρίζατε καλά, την Τζόαν;

Κύταξα συγχρόνως στα μάτια τη Ρούντυ. Εκείνη δεν γαμψώσε καθόλου τα δικά της.

—Αρκετά καλά, απάντησε.

—Είχατε οικειότητα μαζί της;

—Κανείς δεν είχε οικειότητα με την Τζόαν. Τό είδατε και μόνοι σας, αυτό. Καταλάβατε το χαρακτήρα της. Έτσι, φερνόταν πάντα, σε όλους. Ποτέ δεν προσπαθούσε ν' αποκτήσει φίλους πραγματικούς, ούτε καν να φανή αδιαγάπητη.

—Η Ρούντυ σώπασε λίγο, κι' ύστερα συνέχισε αργά:

—Δεν θέλω να πω μ' αυτό ότι φερνόταν εχθρικά... αλλά δεν βίβαινε ποτέ κανένα να την πλησίαση πολύ. Δεν έδωαινε ποτέ με συντροφιά, δεν δεχόταν ραντεβού.

Κι' η Ρούντυ ανασήκωσε τους ώμους της.

—Σας έδωσε ποτέ να καταλάβετε πως φοβότανε κάποιον; Η πως είχε κανένα μπλέξιμο;

—Όχι, ποτέ.

—Με ποιάν συγκατοικούσε;

—Με καμιά. Έμεις οι άλλ-

λες μένομε συνήθως από δυο και τρεις σε μία κάμαρα, για οικονομία. Η Τζόαν όμως ζούσε ολόμυα.

—Πού έμενε;

—Σε κάποιο μικρό ξενοδοχείο, τρίτης τάξεως. Αν ήθελε να μοιραστή την κάμαρά της με άλλη, θα μπορούσε να βρή κάτι πολύ καλύτερο.

—Από πού καταγότανε;

—Δεν έχω ιδέα... Από κάποιο μέρος της Πενσυλβανίας, πιστεύω. Ίσως απ' το Πίτσμπουργκ ή απ' τη Φιλαδέλφεια.

—Είχε γονείς, συγγενείς;

—Δεν ξέρω. Δεν μ' αμλούσε ποτέ γι' αυτό το ζήτημα.

—Είπατε πως την ξέρατε αρκετά καλά. Τι έννοούσατε μ' αυτό;

—Τα τραπέζια του μακιγιαζ μας βρίσκονταν κοντά-κοντά, στη Νέα Υόρκη, κι' έτσι φλυαρούσαμε κάποτε οι δυο μας. Στο τραίνο πάλι, καθόμασσε η μία κοντά στην άλλη, και κάπου-κάπου τρώγαμε μαζί. Μά η Τζόαν δεν μιλούσε ποτέ για τον εαυτό της.

—Πείτε μου τώρα για τον υπόλοιπο θίασο... έκτος απ' τους κουπάτσους.

—Η πρωταγωνίστρια λέγεται Μείσσι Γουίντερ...

—Αυτήν, την είδα.

—Πρωταγωνίστρια είναι ο Ρέυμοντ Ντόυλ, ένας συμπαικτικός τύπος, καθώς πρέπει, πού δεν ενοχλεί ποτέ τις καπέλλες.

—Ποιοί άλλοι υπάρχουνε;

—Ο Κλάουντ Γκράχαμ, πού παίρνει τους δευτέρους αντρικούς ρόλους. Αυτόν, δεν τον συμπαθώ καθόλου.

—Μπα! Γιατί;

—Είναι πολύ ψηλούμης... Παίζει ρόλο «ζέν-πεμιέ» στο έργο. Έπειδή όμως έχει πιά τα γονακία του, προσπαθεί να ξεγελάει τον κόσμο για την αληθινή ηλικία του. Πιστεύω πως έχει στο στομάχι το Ρέυμοντ Ντόυλ.

—Άλλος απ' αυτούς τους τρεις;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεις

ΣΥΝΑΡΧΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΓΟΥΟΡΜΣΕΡ

ΤΑ 14 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

11ον

—Ο Μπουρννερ είχε πάρει τώρα μία άξιολύπητη.

—Θα μου δώσετε άλλο ένα ποτήρι; είπα στη χήρα ο Μπουρνν. Πιστεύω να μου κάνει καλό.

—Η Εύα έτρεξε πάλι στο μικρό μπαρ του αεροπλάνου, ενώ ο Μπουρνν έλεγε ειρωνικά στο Βάννινγκ:

—Νομίζω πως έχετε και σεις ανάγκη να πιείτε κάτι, αγαπητέ μου.

★

Το πρόσωπο του σερίφη φάνηκε στο ανοίγμα της πόρτας του αεροπλάνου.

—Νοήαμε, κύριε Γκέυ... αρ-χίσε.

Μα σταμάτησε απότομα κι' έγινε κατάχλωμος. Μπερδεύτηκε η μιαιία του.

—Είν' όλα εν τάξει, Χόλ-κμπ, του είπα ο Βάννινγκ.

Μπορείτε να φύγετε.

—Ο σερίφης δεν περίμενε να του τ' ξαναπεί. Χάθηκε από το ανοίγμα της πόρτας.

—Θα μπορούσαμε να τα κανονίσουμε απ' την αρχή όλα στο Πλούμας, αν το είχα σκεφθ' αμέσως... κι' αν ήξερα καλύτερα τη δουλειά μου! προσ-τρήσε η Νάνσυ, σαν να μάλω-νε τον εαυτό της.

—Ο Βάννινγκ άδειασε μονο-ρούφι το ποτήρι του.

—Μπορώ να σας προφητέ-ψω πως θα πάτε μπροστά, ε-σείς! είπα στη δικηγόρινα.

Πως την έπαθα έτσι, όταν συ-νέταξα τη διαθήκη του Σουνέ; Κι' όμως έπρεπε να το σκεφθώ, άσφύ εγώ ο ίδιος είνα διορ-γώσις αυτές τις εταιρίες στο Πλούμας...

Βέβαια, η διαθήκη μιλάει άπλως για δεκατέσσε-ρες εταιρίες, στις οποίες να-ταν κύριος μέτοχος ο Σουνέ. Δεν καθορίζει αν πρέπει ναεί μεγάλες ή μικρές, σπουδαίες ή ασήμαντες... Μπορεί λοιπόν να θεωρηθ' πως συμπεριλαμβά-νεται ακόμα κι' αυτή η ψευσε-ταιρία με τα έξη ταξί του Πλούμας...

—Ε, προσέξτε τα λόγια σας! διέκοψε ο Μπουρνν. Η κ. Σουνέ μου χάρισε αυτή την έ-ταιρία, και δεν έννοω να την προσβάλλετε!

—Ξέρετε τι σκέφθηκα, Βάν-νινγκ; είπα ο Μάρτυ. Ότι ί-σως αφού βάλατε το Σουνέ να υπογράψει εκείνη την κατανα-νία διαθήκη που συντάξατε, συνεννοηθήκατε ύστερα με τους ένδιαφερόμενους για να τον ξε-κάνετε μία ώρα αργότερα! Έ-τσι έξηγείται ίσως η «συγκο-πή της καρδιάς» που έπαθε, ο κακομοίρης...

—Είναι μία κατηγορία πού δεν μπορεί ν' αποδειχθεί, απάν-τησε ήρεμα ο δικηγόρος.

—Έχει δίκιο, Μάρτυ, συμ-φώνησε κι' η Νάνσυ. Ο κ. Βάννινγκ είναι αρκετά επιτή-δειος, ώστε να μην αφήνι πι-σω του καμιά έννοχοποιητική ένδειξη.

—Ο Βάννινγκ σκούπισε το

μέτωπό του.

—Αρχίζω ν' αμφιβάλλω πιά αν είμαι τόσο επιτήδειος... είπα.

—Όταν σκέπτομαι πως την έπαθα μ' αυτές τις μικρο-εταίριες!...

—Καλά, καλά. Τώρα λάβε-τε τον κόπο να ξεηγήσετε στους άστυνομικούς πως στα έξη ή «Εταιρία Βωζιτών θ' άνήκη στην κ. Σουνέ. Κατεβήτε απ' το αεροπλάνο και μιλήστε τους. Να ξέρετε όμως πως θα σας σημαδέυω με το ρεβόλ-βερ μου. Και στην παραμικρή ύποπτη κίνηση ενός απ' αυ-τούς, θα σας σκοτώω σαν σκυλί!

—Πιστεύω άλλωστε πως θα καταλάβαν πιά ότι έχασαν το παιγνίδι. Θάγουν Βοή, ύποθε-τω, τώρα πιά το πτώμα του Γκέυχαρτ...

—Πηγαίνω αμέσως! απάν-τησε ο Βάννινγκ.

Και κατέβηκε βιαστικά απ' το αεροπλάνο.

—Ένοιος σας, θα καθήση φρόνιμα πιά... είπα ο Μάρτυ. Και τώρα, Εύα, η ύποθεσί σας τελείωσε. Δεν έχετε λόγους να φοβάσθε. Δεν σας μένει παρά να περάσετε ήσυχα τ' έξι βδο-μάδες στο Πλούμας.

—Υστερα θα πάρετε στην κατοχή σας την κληρονομία και θα γίνετε η πλουσιώτερη γυναίκα του κό-σμου.

—Η Εύα πήγε κοντά του, τον έπιασε απ' τα πέτα του σκα-κακιού και τον κούταξε μέσ' στα μάτια.

—Εύχαριστώ, Μάρτυ πρό-φερε με συγκίνηση Εύχαριστώ για όλα.

—Ο Κόρκιν έσκιψε και τη φί-λησε στο στόμα, αδιαφορώντας για τους άλλους πού τους κυτ-τάζανε.

Το φίλι τους κράτησε μισό λεπτό τις ώρες.

—Υστερα η Εύα ρώτησε, κου-νώντας τα καστάνια μαλλιά της:

—Αυτό ήταν όλο;

—Ναι, αυτό!

—Η Εύα στράφηκε προς τη Νάνσυ.

—Η σειρά σας τώρα, της είπα. Δοκιμάστε και σεις την τύχη σας... Έγώ θέλω να π'ω, να μεθύσω! Μπουρννερ, σ'ε παρακαλώ, ετοιμάστε μου ένα διπλό ούισκυ.

—Υστερα, σαν γάχε σκεφθ' εξαφίνα κάτι, ρώτησε τη Νάν-συ:

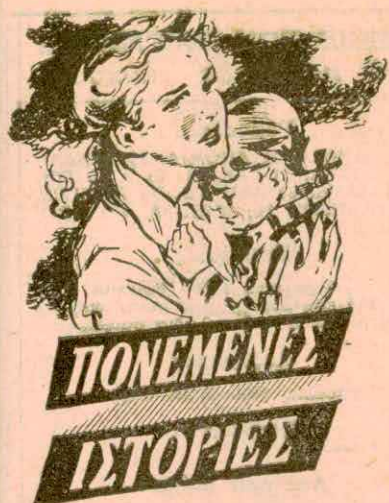
—Μου είχατε π' πως είναι δυνατόν να παντρευτώ, γωδ'ις ναεί αναγκασμένη να μοιρα-στώ την περιουσία μου με τον άντρα μου;

—Ασφαλώς, απάντησε έ-κείνη γαμογελώντας. Όσες φορές θέλετε!

—Περιήμα! φώναξε η Εύα. Θα γλεντήσω λοιπόν τη ζωή μου... Έμπρος, Νάνσυ, προ-σπαθήστε να φιλήσετε αυτό το παγόδουνο!

—Η Νάνσυ υπάκουσε. Και το «παγόδουνο» άρχισε να λιώνει.

ΤΕΛΟΣ

Λευκός γάμος

Μία ήλιόλουστη χειμωνιάτικη ήμε-ρα οι άρρωστοι του Σανατορίου εί-χαν σκόρπισι μες' στο άπέραντο καταπράσινο δασάκι, γύρω στα κα-ταλευκα περιπτερα.

Μακριά από τους άλλους, μία νέα, με το πρόσωπο διάφανο από την αδυναμία, είχε σιτηλωμένα τα μεγάλα καστάνια της μάτια στην καγκελοπορτα. Περιμενε το νέο, πού έμπαινε εκείνη τη στιγμή, ρο-δοκόκκινος, παχουλός, γελαστός, μ' ένα κουτί γλυκά στο χέρι.

—Ηρθες, αγάπη μου! του ψιθύ-ρισε, πέφτοντας στην αγκαλιά του. Νάζερες πως σε περιμενα! Μά, πως είναι έτσι παγωμένα τα χέρια σου, Κρυώνεις;

—Όχι, κρυοή μου. Τα δικά σου καίνε! Έχεις πυρετό, δεν έπρεπε να β'γης... Πάμε μέσα... Έχει πολ-λή υγρασία κάτω από τα δέντρα, ύ-στερα από τη χτεσινή βροχή.

Καθισμένοι ο ένας αντίκρυ στον άλλο, η Άλίκη και ο Τάσος κουβεν-τιζόνταν τώρα δίπλα στο παράθυρο, για την αγάπη τους και την ευτυ-χία πού θ' απολάμβαναν, αν η άρ-ρώστεια δεν τ'ι χτύπαγε τόσο αλύ-πητα.

—Εσύ, αγάπη μου, γιατρεύτηκες, ενώ εγώ... το καταλαβαίνω πως δεν θα γίνω καλά... ποτέ! θα πεθάνω!

—Ο Τάσος την κυττάζει αμίλητος και η σκέψι του πετάει στα περα-σμένα. Θυμάται τις θλιβερές συν-θήκες, πού πλέχτηκε το είδυλά-θους. Πλουσιότατο, μοναχογιός έ-κείνος, σπουδάζε στο Πολυτεχνείο για μηχανικούς. Ζούσε μόνος στην γιά μηχανική... Αυτός ο πόθος, η βαθιά της σκέψι.

—Γιατρέ μου, αν μπορούσε να γί-νη κανένα θαύμα! Έγώ, είμαι έ-τοιμος να την παντρευθώ! Τίποτα δεν θα μ' εμποδίζει γι' αυτό...

—Ο γιατρός του χαμογέλασε με συμπόνια, τον έβαλε να καθήση δί-πλα στο γραφείο του και του είπα:

—Εν' ως νιστούς... δεν μπορώ να δώσω μία τέτοια άδεια... άλλ' ως άνθρωπος πιστεύω στα θαύματα. Ένας «λευκός γάμος» μπορεί να γίνη και ίσως... γίνη και το θαύ-μα, να σωθ'! Πάντως σκέψου το καλά πρίν να τ' αποφασίσες. Και λάβε υπ' όψι σου πως εσύ θα μένης στο σπίτι του κι' εκείνη στο Σανα-τόριο... Καταλαβαίνεις;

—Ο γάμος τους έγινε στο εκκλη-ράκι του Σανατορίου με κουμπάρο το γιατρό.

Πιο συγκινητικό θέαμα δεν είχα-ν ξαναδ' οι άλλοι άσθενες, πού πα-ρευρέθηκαν σ' αυτό το λευκό γάμο.

Μετά την τέλεσι του μυστηρίου ο γιατρός φίλησε τη νύφη, πού έ-μοιαζε με κερνία κούκλα κάτω ά-πό το λευκό πέπλο.

Αυτό ήταν το πρώτο και το τε-λευταίο φιλή που ανταλλάξαν οι δυο τραγικοί έρωτες...

Γιατί, ύστερα από δυο μήνες η άτυχη Άλίκη, η άγνη στην ψυχή και στο σώμα παιδούλα, ξεψύχισε μίαν άσγη, στην αγκαλιά του αγα-πημένου της, χαρίζοντάς του το πιο γλυκό, το πιο ευτυχισμένο της χαμόγελο...

—Η Άλίκη, μάλιστα, η κόρη της, ένα μορφωκόριτο 18 χρόνων, ένι-νε ο παρήγορος άγγελός του. Αυτή του έδινε τον πάγο, το νάλα του, αυτή του διάβαζε κάθε βράδυ κα-νένα περιοδικό ή βιβλίο. Έτσι η

άγνη φίλα τους αινά-αινά κατέλη-ξε σ' ένα φλογερο έρωτα.

—Όταν πιά οι πλάκες έδειξαν την θλιβερή κατάσταση του και τον με-τεφεραν στο Σανατόριο, η Άλίκη κατάφερε, κρυφά από τη μητέρα της, να μη λείπη από κοντά του άσπιου, στο τέλος, άρρώστησε κι' αυτή!

Δυο χρόνια τώρα η Άλίκη έμενε στο ίδιο Σανατόριο...

Οι γονείς του Τάσου, πού στο με-ταξύ είχαν έρθει κοντά στο άρρω-στα παιδί τους, όταν έμαθαν την κατάσταση της Άλίκης, ανάλαβαν τα έξοδα της.

—Ο Τάσος, τον πρώτο χρόνο κα-λυτέρεψε και β'γχε από το Σανα-τόριο. Έπειτα ένας ακόμα χρόνος, πού πέρασε στην εξοχή, του ξανα-ώσε την υγεία του.

Τα γραμμάτια του στην Άλίκη ή-ταν πάντα γεμάτα από αγάπη, έλ-πίδες και ύποσχέσεις. Μά, το δύ-στυχο κορίτσι δεν είχε την τύχη τη δική του. Ο γιατρός, ο συμπα-τριώτης του Τάσου, του το είχε γράψει: «Αν μπορείς ναβ'γης να τη δ'ες, θα της δώσεις μεγάλη χα-ρά...» Κι' ο Τάσος ήρθε.

—Μή μιλάς για θάνατο, μικρούλα μου, της είπα ύστερα από τη βα-ρεία σιωπή του, χαϊδεύοντας απα-λά τα καλοχτενισμένα μαλλιά της. Ο θάνατος ο δικός σου θα είναι και δικός μου... Έγώ είμαι η αιτία της άρρώστειας σου... Πως θα μπορέ-σω να ζήσω άν... Μά, όχι... Θα γί-νως, όπωςδήποτε, καλά και θα ζή-σω με οι δυο μας ευτυχισμένοι... Κάνε ύπομνη, όπως έκανα κι' έ-γώ, αγάπη μου...

—Και θα με παντρευτής, όταν θα γίνω καλά, Τάσο; ρώτησε εκείνη.

—Μά, ναι... και τώρα μπορώ να σε παντρευτώ, κρυοή μου! Το ζέρεις πόσο σ' αγαπώ, Άλίκη μου!

Τα λαρπερά από τον πυρετό μά-τια της Άλίκης άστράψαν περισσό-τερο από χαρά κι' έφερε το χέρι του, πού κρατούσε μέσα στο δικό της, στη χείλη της.

—Η καρδιά του Τάσου σπάρωσε ά-πό τον πόνο, καθώς σφυλιγίζονταν το τραγικό θύμα της αγάπης του, την ώρα πού έμπαινε στο γραφείο του γιατρού, για να μιλήσει μαζί του, για την κατάσταση της αγαπημένης του και για το διάδημα, πού σκό-πευε να κανη.

—Σου μιλώ σαν φίλος αυτή τη στι-γμή... του είπα ο γιατρός. Μην έλ-πισης, φίλε μου... Το κακό έχει πολ-λή προχωρήσει... Αυτή είναι η πι-κοή αλήθεια... Δεν πρόκειται να σω-θ'... Βέβαια, θα μπορούσε να δια-τηρηθ' στη ζωή, ίσως μερικούς μή-νες ακόμα, αν δεν τη μαράζωνε ο καύσος του έρωτά της. Θανάτου ο-τι προχθές σου έλεγα, πως είναι βέ-βαιη ότι θα γίνη καλά, αν θα σε παντρευόταν... Αυτός ο πόθος, η βαθιά της σκέψι.

—Γιατρέ μου, αν μπορούσε να γί-νη κανένα θαύμα! Έγώ, είμαι έ-τοιμος να την παντρευθώ! Τίποτα δεν θα μ' εμποδίζει γι' αυτό...

—Ο γιατρός του χαμογέλασε με συμπόνια, τον έβαλε να καθήση δί-πλα στο γραφείο του και του είπα:

—Εν' ως νιστούς... δεν μπορώ να δώσω μία τέτοια άδεια... άλλ' ως άνθρωπος πιστεύω στα θαύματα. Ένας «λευκός γάμος» μπορεί να γίνη και ίσως... γίνη και το θαύ-μα, να σωθ'! Πάντως σκέψου το καλά πρίν να τ' αποφασίσες. Και λάβε υπ' όψι σου πως εσύ θα μένης στο σπίτι του κι' εκείνη στο Σανα-τόριο... Καταλαβαίνεις;

—Ο γάμος τους έγινε στο εκκλη-ράκι του Σανατορίου με κουμπάρο το γιατρό.

Πιο συγκινητικό θέαμα δεν είχα-ν ξαναδ' οι άλλοι άσθενες, πού πα-ρευρέθηκαν σ' αυτό το λευκό γάμο.

Μετά την τέλεσι του μυστηρίου ο γιατρός φίλησε τη νύφη, πού έ-μοιαζε με κερνία κούκλα κάτω ά-πό το λευκό πέπλο.

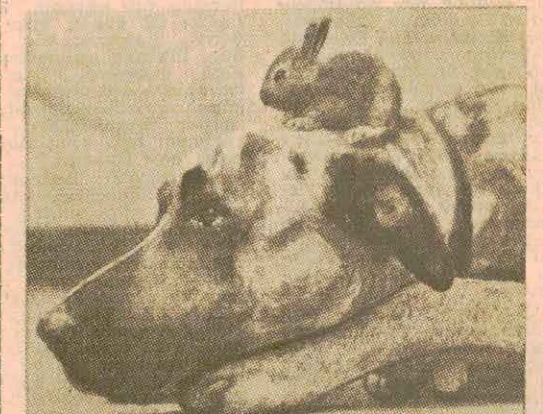
Αυτό ήταν το πρώτο και το τε-λευταίο φιλή που ανταλλάξαν οι δυο τραγικοί έρωτες...

Γιατί, ύστερα από δυο μήνες η άτυχη Άλίκη, η άγνη στην ψυχή και στο σώμα παιδούλα, ξεψύχισε μίαν άσγη, στην αγκαλιά του αγα-πημένου της, χαρίζοντάς του το πιο γλυκό, το πιο ευτυχισμένο της χαμόγελο...

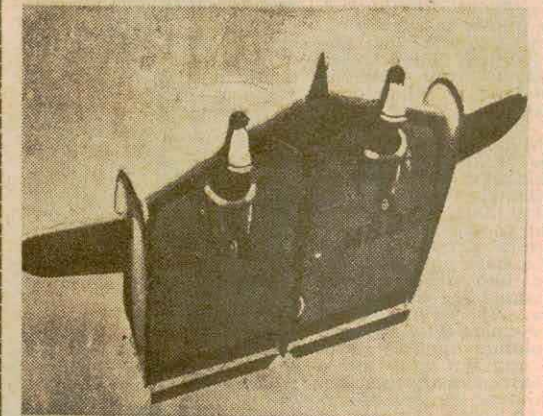
ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΣΤΗΝ ΚΟΛΩΝΙΑ

—Η «μπάντα των πετεινών» ήταν έφετος ένα από τα διασκεδαστικότερα θεάματα του Καρνάβαλου της Κολωνίας. Ο άρχιμουσικός με τη μεγάλη σύριγγα στο κεφάλι, πού οδηγεί την παράση ορχήστρα είναι ένα... έκλεκτο δείγμα του γερμανικού χιούμορ.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Πολύ περίεργο είναι το μητρικό φίλτρο πού η «Μπού-λη» μία σκύλα πού ανήκει σ' έναν Σκότο ανέπτυξε για ένα άπορφανισμένο λαγουδάκι. Η Μπούλη βρήκε το λαγουδάκι, πού ήμερως, μέσα στα χόρτα, το περι-μάζεψε και από τότε φροντίζει γι' αυτό σαν πραγμα-τική μητέρα. Το γάλα πού της προσφέρει το άσθενικό της, ο κ. Τζών Χέντερσον, δεν το πίνει, αλλά πηγαίνει εκεί το λαγουδάκι της για να το πιη αυτό.

ΤΟ «ΠΤΑΜΕΝΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ»

Στην Καλιφόρνια έγιναν π'ό ήμερών οι δοκιμές του παρασένου αυτού αεροπλάνου, πού ονομάστηκε, πολύ φυσικά άλλωστε, «πτάμενο τετράγωνο». Κατασκευά-στηκε από τον Ουίλλιαμ Ε. Χάρτον και είναι εφοδια-σμένο με δυο κινητήρες ισχύος 450.000 ίππων ο κα-θένας. Η κάθε πλευρά του έχει μήκος 14 μέτρων και ζυγίζει 4 τόνους. Έκπρόσωποι της αμερικανικής πολ-εμικής αεροπορίας παρακολούθησαν τις δοκιμές και ζή-τησαν από τον έφευρήτη πού να κρατήσει μυστικά τα σχέδια της κατασκευής του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

...Γερά και πλούσια δά έχετε πάντα με την κρέμα σαμπουάν DOP. Η κρέμα DOP δίνει ζωή στα πιο άτρο-φικά μαλλιά και εξαφανίζει την πιτυρίδα από το πρώτο λουισμό. Ζητήσατε την κρέμα DOP από τα Φαρμακεία, Μυρωμένα και Κομμωτήρια. ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΗΙΑ "LOREAL" ΠΡΑΙΕΠΕΛΟΥΣ 42 τηλ. 23-234

Εθνική

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΥΠΕΛΛΟ

Πώς θα αγωνισθούν στην 'Ελβετία οι Μαγυροί

Το ουγγρικό ποδόσφαιρο με την ολυμπιακή νίκη του στο 'Ελσίνκι και την περιήγηση νίκη του επί της 'Εθνικής 'Αγγλίας με 6-3 μέσα στο Λονδίνο, κατέκτησε τα πρώτα του διεθνούς αθλητικού ενδιαφέροντος. 'Η προετοιμασία της 'Εθνικής ομάδας των Μαγυρών για το Παγκόσμιο Ποδοσφαιρικό Κύπελλο Ζυρίχ της 'Ελβετίας παρακολουθείται από τους εμπεριγνώμονες και από τους φιλάθλους με μεγάλη προσοχή. 'Ιθύνοντες της Ουγγρικής Ποδοσφαιρικής 'Ομοσπονδίας δήλωσαν τελευταία, πως δεν σκοπεύουν να παρουσιάσουν στον τελικό των Παγκοσμίων Ποδοσφαιρικών 'Αγώνων κουρασμένους τους Ουγγρούς διεθνείς. Γι' αυτό τελείωσαν και το ουγγρικό πρωτάθλημα πριν απ' τα Χριστούγεννα.

Ο 'Αντρέ Μάρτον μάς πληροφορήθηκε πως σκοπός του προπονητού της 'Εθνικής ουγγρικής ομάδας είναι να φέρει στο μαζέψιμο της ομάδας τους τους Ουγγρούς διεθνείς κατά το διήμερο 'Ιουνίου - 'Ιουλίου. Καθώς οι λοιποί την προηγουμένη και τους αγώνες της 'Εθνικής ανάλογα με το διάστημα της προετοιμασίας που την χωρίζει απ' το μεγάλο σκοπό. 'Ετσι, οι Ουγγροί διεθνείς θα δώσουν ώριμους αγώνες στην Αίγυπτο, ένα αγώνα στη Βιέννη με την 'Εθνική Αυστρίας, ένα αγώνα στη Βουδαπέστη με την 'Εθνική 'Αγγλίας και δύο φιλικούς αγώνες στην 'Ελβετία προ της μεγάλης δοκιμασίας.

* 'Ανίκανοι οι Ουγγροί την τελευταία τριετία θεωρούνται από τους διαιτητές του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Αυτή όμως τη φορά θα έχουν ν' αντιπαλαίσουν και με τους Ουκρανοί, εκτός από τους άλλους δυναμικούς αντιπάλους των. 'Η 'Εθνική όμως Ουγγαρίας βασίζεται στο περιήγιο ομαδικό πνεύμα της και στην καλομελετημένη τακτική της. 'Αλλαγές έγιναν σε μερικές θέσεις της ομάδας αλλά τα βασικά στελέχη της παραμένουν τα ίδια. Πριν απ' την 'τουρνέ' της 'Εθνικής Ουγγαρίας στην Αίγυπτο η 'Ομοσπονδία έστειλε τους διεθνείς της σε δεκαήμερη θέρμη ανάπαυσης, μαζί με τις γυναίκες τους, ο' ένα κέντρο χειρωνακτικό κοντά στη λίμνη Μπαλτον.

Όταν γύρισαν οι διε-

θνείς η 'Ομοσπονδία ανέκοιωσε πως θα στείλει στην 'Ελβετία για το Παγκόσμιο Κύπελλο τους παρακάτω άσους:

Τερματοφύλακες: Γκιούλα Γκρόσιτς και Σάντορ Γκέλλερ.

Οπισθοφύλακες: Γιένε Μπούζανσκ, Μικαύ Λάντος και Πάλ Βάρκιναν.

Μέσοι: Γκιούλα Λόραντ, Γιόζεφ Μπόζικ, Γιόζεφ Ζακάριος και 'Ιμερ Κόβας.

Κυνηγοί: Λάσλο Μπουντάι, Σάντορ Κότσιτς, Νάντορ Χίντεγκουτ, Φέρεντς Πούσκαρ, Ζόλταν Τζιμπορ, Λάιος Κούρντας, Πίτερ Παλόσι και Μικαύ Τόθ.

* Από τους παραπάνω 17 διεθνείς θ' αναφέρουμε μερικούς άσους παγκοσμίου φήμης με τα βιογραφικά σημειώματά τους.

ΠΟΥΣΚΑΣ: Ο καλύτερος (ντενί) του κόσμου. Έχει παίξει 52 φορές στην 'Εθνική. Αρχηγός της ομάδας. Παίκτης με ποδοσφαιρικό ένστικτο, υπέροχο 'κοντρόλ' στη μπάλα. 'Εγχαίρει τον ποδοσφαιρικό, τεχνικής απαρτίλλας. Λατρεύεται από τους Μαγυρούς σαν ήρωα.

ΜΠΟΥΝΤΑΙ: Διεθνής 18 φορές. Άσος που έπαιξε στο 'Ελσίνκι. 'Ακούρατος έξω δεξιά, επικίνδυνος τρομερά στις ντρίμπλες και στις σέντρες. Πάντα έτοιμος για τέρμα. 25 ετών.

ΧΙΝΤΕΓΚΟΥΤ: Μαχητικός και δυναμικός σέντερφορ, ηλικίας 31 ετών. Παίζει έμπρός και πίσω για να βοηθήσει την ομάδα της ομάδας. Είναι 'κανονισμένος' σούτ. Διεθνής 32 φορές. 'Οργάνωσις' του γήπεδο απ' την αρχή μέχρι το τέλος του παιχνιδιού.

* 'Ανίκανοι οι Ουγγροί την τελευταία τριετία θεωρούνται από τους διαιτητές του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Αυτή όμως τη φορά θα έχουν ν' αντιπαλαίσουν και με τους Ουκρανοί, εκτός από τους άλλους δυναμικούς αντιπάλους των. 'Η 'Εθνική όμως Ουγγαρίας βασίζεται στο περιήγιο ομαδικό πνεύμα της και στην καλομελετημένη τακτική της. 'Αλλαγές έγιναν σε μερικές θέσεις της ομάδας αλλά τα βασικά στελέχη της παραμένουν τα ίδια. Πριν απ' την 'τουρνέ' της 'Εθνικής Ουγγαρίας στην Αίγυπτο η 'Ομοσπονδία έστειλε τους διεθνείς της σε δεκαήμερη θέρμη ανάπαυσης, μαζί με τις γυναίκες τους, ο' ένα κέντρο χειρωνακτικό κοντά στη λίμνη Μπαλτον.

Όταν γύρισαν οι διε-

Ο Γάλλος διεθνής Ραμόν Κοπά, από τους καλύτερους παίκτες του κόσμου, περιήγησης 'αυτοπλά' και 'αυτοπλά'.

ΚΟΤΣΙΣ: Παίκτης με μεγάλο ταλέντο και οίγουρο σούτ. Το κοντρόλ του στη μπάλα είναι διεθνούς φήμης. Ψηλός, ηλικίας 23 ετών, εκτιμάται εξαιρετικά απ' τους εμπεριγνώμονες και είναι δημοφιλής στην νεολαία.

ΤΖΙΜΠΟΡ: Ταχύτατος, 24 ετών, επικίνδυνος και πεισματάρης ('έστρεμ'). Κυνηγός τη μπάλα αδιάκοπα και επιχειρεί έξυπνες υπερφαλαγγίσεις.

ΛΟΡΑΝΤ: Ήπτερος στις κεφαλές. 30 ετών. 21 φορές διεθνής. 'Ισχυρός σουτέρ. 'Απαράμιλλος στην άμυνα.

ΜΠΟΖΙΚ: Βουλευτής. 44 φορές διεθνής. 'Ηλικίας 28 ετών. 'Εμπνέοντος παίκτης, ικανός να παίξει άμυντικά και επιθετικά.

ΖΑΚΑΡΙΟΣ: 29 φορές διεθνής. 'Ηλικίας 29 ετών. Άσος στο σταμάτημα της μπάλας και στις αναχαίσεις των αντιπάλων.

* **ΜΠΟΥΖΑΝΣΚ:** 'Οπισθοφύλακας με ταλέντο. Διεθνής 19 φορές. 'Οδοδός στο πέναλτι. 'Ηλικίας 28 ετών. 'Αριστος μαχητής. Παίκτης με αίσθητηριο ποδοσφαιρικό.

ΛΑΝΤΟΣ: Διεθνής 26 φορές. 'Ηλικίας 25 ετών. Τεχνικός στις άνακοπές και στις αναχαίσεις.

* **ΓΚΡΟΣΙΤΣ:** Τερματοφύλακας διεθνούς φήμης. 27 ετών και 27 φορές διεθνής. Ψηλός. Θεματικός στο παιχνίδι του. Ριφκίνδυνος, τρεύεται από τους Μαγυρούς σαν ήρωα.

ΓΚΕΛΛΕΡ: 'Αναπληρωματικός τερματοφύλακας. Διεθνής 3 φορές. 28 ετών. 'Υψηλός. Εργατικός σιδηροδρομώ, που αγαπά τα μουσικά φίλμ και τις όπερες.

* Από τους αναπληρωματικούς: **Ο ΚΟΥΝΤΑΣ** είναι 21 ετών, ταχύς, αριστος 'κοντρόλερ' της μπάλας και βοηθοδότης. **Ο ΠΑΛΑΤΣ** είναι δυνατός σουτέρ, διεξοχικός και στο δυό πόδια, ηλικίας 24 ετών, μαχητικός παίκτης. **Ο ΤΟΘ** είναι 27 ετών, χαμηλός παίκτης, γρήγορος, μεγάλος τεχνικός στις πάσες.

Με ποιόν όμως σεντερφορ θα παίξει η 'Εθνική Ουγγαρίας; **Ο Λόραντ**, που διεκρίθη στον αγώνα 'Αγγλίας - Ουγγαρίας στο Γουέστμπερ, δεν περιελήφθη στην 'Εθνική Ουγγαρίας, για αγνώστους λόγους, κατά το ταξίδι της στην Αίγυπτο. Αυτός ήταν η μεγάλη έκπληξη για τους Ουγγρούς φιλάθλους και τους διεθνείς ποδοσφαιρικούς κύκλους. Μέχρι όμως τον 'Ιούνιο έχουμε καιρό. Μπορεί ως τότε ν' αναγγελθούν κι άλλες μεταβολές. Το γενικό, πάντως, συμπέρασμα είναι πως στο Παγκόσμιο Κύπελλο τα πράγματα δεν θ' είναι για τους Ουγγρούς τόσο εύκολα όσον ήταν με τις 'ερασιτεχνικές' ομάδες στους 'Ολυμπιακούς' 'Αγώνες του 'Ελσίνκι.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μαζάι δωρεάν

Το 'Τζιμπορ', ένα από τα μεγαλύτερα καταστήματα νεώτερων της Νέας 'Υόρκης, για να έζησει την τουσ κουρασμένους πελάτες του, εγκατέστησε μια μηχανή που τους κάνει αυτόματα μασάζ στη ράχη και τα πόδια. Το μασάζ παρέχεται δωρεάν.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρομβόλεξο

1) ΜΙΜΟΖΑ. 2) ΑΝΟΜΙΑ. 3) ΤΑΜΑΧΙ. 4) ΤΣΟΤΡΑ. 5) ΤΑΚΙΜΙ. 6) ΑΣΩΤΩΝ. 7) ΜΑΛΑΜΑ. 8) ΛΑΙΜΟΣ. 9) ΝΟΜΙΚΑ. 10) ΙΚΑΝΩΣ. 11) ΣΑΠΙΛΑ. 12) ΔΡΟΣΙΑ.

Ερωτήσεις

1) Έχει περίπου 1.100 δωματία. 2) Από 300 έως 350 χιλιάδες κατοίκους. 3) Σημειώνει τρομερή ή πελώρια σάυρα.

Λεξιγινφες

Φασόλια (ΦΑ - ΣΟΛ - ΙΑ).

Απρόεπτο

Το λεξικό.

Από ποιό ποίημα

1) Από τον 'Υμνο στην 'Ελευθερίαν' του Δ. Σολωμού. 2) Από το 'Ο Διγενής κι' ο χάρος' του Κ. Παλαμά. 3) Από το 'Εκκλησι' του Γ. Δροσίνη. 4) Από το 'Ο θρίαμβος του Διαγόρα' του Στ. Δάφνη. 5) Από τον 'Εσπερινό' του Α. Πορφύρα.

Το κεντί με τα σφαιρίδια

Δεν θα περ κάνα σφαιρίδιο, γιατί η διαμετρός τους θα είναι λίγο μεγαλύτερη απ' το πλάτος της τρύπας.

Κάνετε για ντέτεκτιβ:

1) ΟΧΙ. 2) ΝΑΙ (ή ύπαρξες άρσενικού ανακαλύπτεται και πολλά χρόνια μετά τον θάνατο). 3) ΝΑΙ (ή αυτοψία δ' αποδείξει αν ο νεκρός έχη στραγγαλιστεί, έστω και με φουλάρι). 4) ΟΧΙ (μπορεί μόνο να καθοριστεί η ομάδα αίματος του δολοφόνου). 5) ΟΧΙ. 6) ΝΑΙ (ο αριθμός ενός όπλου είναι τόσο βαθεία χαραγμένος, ώστε με την έντιμη χρησιμοποίησι διαφόρων διαβρωτικών, είναι δυνατόν να ξαναχρηματιστεί και πάλι). 7) ΟΧΙ (τα μαλλιά όμως θα βοηθήσουν πολύ την έσυντηρία). 8) ΟΧΙ (πρέπει το νερό να είναι θαλάσσιο. 'Αν είναι γλυκό, τότε πούκειται περί έγκληματος). 9) ΟΧΙ (συχνά η άσφυξία έπερχεται χωρίς να εισχωρήσει νερό στους πνεύμονες). 10) ΝΑΙ (με την χρησιμοποίησι τάλκ και γομαλάκας).

Απρόεπτο

Το γράμμα Ε.

Συν και πλην

'Υπάρχουν δύο λύσεις: Ν' αντικαταστήσετε τα 'αυν' πριν από το 9, το 8 και το 5. ή πριν απ' το 9, το 7 και το 6.

Η λύσις του υπ' αριθ. 474 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΣΚΑΡΑΣ - ΚΟΜΦΕΤΤΙ. 2) ΑΜΑ - ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ - ΤΑΕ. 3) ΣΙ - ΣΙΓΩ - ΕΛΙΑ - ΣΡ. 4) ΚΑΣΑ - ΕΝΩ - ΙΑΒΑ. 5) ΑΠΑΝ - ΣΝ - ΑΑ - ΑΠΑΣ. 6) ΑΥΤΟ - ΑΣΑΝ. 7) ΜΥΣ - ΟΠΕΡΑ - ΤΑΣ. 8) ΣΩ - ΚΑΜΑ - ΑΙΤΩ - ΩΤ. 9) ΚΑΝΘΑΡΙΣ - ΣΤΑΘΕΡΟΣ. 10) ΑΝ - ΑΡΕΝΑ - ΠΩΩΝ - ΜΑ. 11) ΡΙ - ΤΟΣΚΑΝΗ - ΕΤ. 12) ΜΑΜΑ - ΟΡΙΑ. 13) ΑΣΗΜΑ - ΑΠΑΝ. 14) ΝΟΜΙΚΑ - ΑΝΕΜΟΣ. 15) ΑΡ - ΣΑΩΝ - ΛΙ - ΤΕΣ - ΕΚ. 16) ΛΕΟ - ΚΑΜΟΠΟΛΙΣ - ΑΣΟ. 17) ΙΩΝΙΑ - ΑΙΤΝΑ - ΑΒ - ΒΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΣΚΑ - ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ. 2) ΑΜΙ - ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ - ΡΕΩ. 3) ΣΑ - ΚΑΥ - ΣΩΝ - ΜΗΝ - ΟΝ. 4) ΣΑΝΤ - ΘΑ - ΛΑΜΟΣ. 5) ΑΚΙΣ - ΟΣΚΑΡ - ΑΜΑ - ΚΑ. 6) ΡΗΓΑΣ - ΑΡΕΤΗ - ΙΣΩ. 7) ΑΔΩ - ΝΤΟΜΙΝΟ - ΚΩΜΑ. 8) ΣΕ - ΠΑΣΑΣ - ΔΑΝΟΙ. 9) ΜΙΝΟΡΕ - ΚΩ - ΠΤ. 10) ΚΟ - ΡΑΣΠΑ - ΚΑΛΟΝ. 11) ΟΝΕ - ΑΠΑΙΤΩΝ - ΝΙΛΑ. 12) ΜΙ - ΛΙΑ - ΤΑΓΗΣ - ΕΤΙ. 13) ΦΑΙΑ - ΑΠΩ - ΘΩ - ΑΜΕΣΑ. 14) ΑΒΑΣ - ΕΝΤΟΝΟΣ. 15) ΤΤ - ΑΠΑΤΩΡ - ΡΙΣ - ΑΒ. 16) ΤΑΣ - ΑΝΑΤΟΜΕΙΑ - ΕΣΑ. 17) ΙΕ - ΡΑΣ - ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ με τα μαύρα

Παράξενο διήγημα

Καθώς διάβαζε, το βράδυ εκείνο, στο μικρό σαλόνι του, ο συγγραφέας Πιέρ Καστέλ άκουσε ένα κρότο. Γύρισε κι' είδε πεσμένο στο πάτωμα ένα γυάλινο πόμολο ντουλαπιού. Κατάλαβε άμέσως πως προερχόταν από ένα παλιό κομψό έπιπλο με τρία ντουλαπάκια, που τότε άγοράσει σε κάποιο πλειστηριασμό και δεν είχε σκεφθεί ποτέ να τ' ανοίξει.

Σήκωσε από κάτω το πόμολο κι' είδε μ' άπορία πως φαίνονταν ξεκολλημένο από ένα δυνατό τράδηγμα. Δοκίμασε ν' ανοίξει τα ντουλαπάκια, μα ήσαν κλειδωμένα. Είχε ξεχάσει να ζητήσει μαζί και τα κλειδιά τους, όταν τ' άγόρασε.

Δεν έδωσε ωστόσο περισσότερη προσοχή στο μικρό εκείνο περιστατικό. Την επόμενη βραδυά όμως, συνέβη κάτι άλλο, πιο παράξενο: Το έπιπλο κουνήθηκε ξαφνικά μόνο του! Κι' ο Καστέλ διέκρινε δύο μικρά άσπρα χεράκια, που προσπαθούσαν να τ' ανοίξουν!

Έμεινε σάν άποληθμένος, για αρκετή ώρα άφου χάθηκε αυτή η όπτοσία. Την άλλη μέρα, βάλθηκε να διασφίση το μυστήριό.

Απ' τον κατάλογο των πλειστηριασμών έμαθε πως το έπιπλο εκείνο άνηκε άλλοτε στην παλιά κι' αριστοκρατική οικογένεια Τρεμέζ. Το είχε πουλήσει ένα μέλος της. Σίγουρα, η άσρατη έπισκεπτήρα θάταν κι' αυτή μία Τρεμέζ κι' θ' αναζητούσε κάτι δικό της στα κλειδωμένα ντουλαπάκια.

Ο Καστέλ ένοιωσε επανειλημμένως τον πειρασμό να παραβιάσει τις κλειδαριές τους. Μα τον έμποδισε η σκέψη πως δεν είχε δικαίωμα να μάρη το μυστικό της άγνωστης. Και την περίμενε άνυπόμονα να ξαναφάνη.

Πέρασε μία βδομάδα... Τέλος, ένα βράδυ, άκουσε πίσω του ένα θόρυβο φορμάτος. Στράφηκε άποτομα κι' είδε μία μικροκαμωμένη κι' όμορφη γυναίκα με μαύρο φόρεμα παλαιοχρόνου. Τα πράσινα φάρια της είχαν μία έκφραση άγνωσης και ίκεαίας...

Πήγε κοντά στο μικρό έπιπλο και προσπάθησε να τ' ανοίξει. 'Υστερα κούταξε μ' όπόνγνωση τον Καστέλ. Αυτός σκώθηκε και ήγνε κοντά της.

Μπορώ να σάς βοηθήσω; της είπε με σεβασμό.

Ναι... ψιθύρισε η άγνωστη. Μ' ένα μαχαίρι, ο Πιέρ παραβίασε την κλειδαριά του πρώτου ντουλαπιού. 'Η γυναίκα έβγαξε μέσα, βιαστικά, και βρήκε ό,τι ζητούσε: ένα πακέτο γράμματα, κιτρινωμένα.

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του έθησαυρού.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 τώ Α. Ν. 1892) 1938 **ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ** - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. **ΕΛΛΗΚΥΩΝ** - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία. Διαχειριστής έταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής 'Εθ. σπυρο: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παστέρ 14, 'Αθήνα. 'Υπεύθ. τυπογραφείου: Σπ. Μπέλλας όδός Δύσεως, Νέον 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 340.000
Εξαμηνια » 170.000
Τρίμηνη » 85.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ετήσια Ε. 6. - \$ 24
Εξαμηνια Φρ. Γαλλικά 5.980
Τρίμηνη Βελγικά 1.100

Εμβάσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομική έπίταξη και 'Εσωτερικού διά τραπεζική τισαίτητη προς το περιοδικό 'ΕΘΝ. ΣΑΥΡΟΣ Ε.Ε.Ε. **ΕΛΛΗΚΥΩΝ** - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία - Σανταρόζα 5 **ΑΘΗΝΑΙ**

να απ' την πολυκαίρια. Τά πήρε και τά πέταξε στο άναμένο τζάκι.

Υστερα χάθηκε ξαφνικά. Πέρασαν μερικοί μήνες απ' την αλλόκοτη αυτή περιπέτεια. 'Υστερα ο Καστέλ άπόρρεσε να βρή επίτελους άλη την εζήγησι του μυστηρίου.

Σε κάποιο παλαιοβιβλιοπωλείο, άνακάλυψε μία συλλογή της άλλης λογογραφίας ενός περιφημού χειρουργού του περασμένου αιώνας. Την είχε εκδώσει σε βιβλίο κάποιος απ' τους δικούς του, μετά το θάνατό του.

Σ' ένα απ' τα γράμματα λοιπόν, σταλμένο σε κάποιο φίλο του, ο γιατρός διηγείτο ένα περιστατικό:

«... 'Ασκολήθηκε τελευταία με μία παράξενη περίπτωση, που όμοιολογώ πως με συγκίνησε πολύ, παρ' όλη την επαγγελματική άπάθεια και ψυχραιμία μου. Ένα βράδυ, πριν από λίγους μήνες, μ' έπισκέφθηκε κάποια κυρία Μπαρζέ. 'Ηταν πολύ όμορφη, λεπτοκαμωμένη, με πράσινα μάτια.

«Είμαι πολύ άρρωστη, γιατρέ! μου είπε, τρέμοντας.

«Πραγματικά, είχα μία πάθση του λαιμού, που δεν ήταν επικίνδυνη, άλλ' άπαιτούσε χειρουργική επέμβαση. Μου είπε πως ο άντρας της έλειπε στην 'Ισπανία. Της πρότεινα να κάνουμε την έγχειρίσι μόλις γυρίσει.

«Όχι, όχι! άπάντησε ζωηρά. Θέλω να την έλνω τώρα άμέσως, χωρίς να μάρη τίποτε ο άντρας μου.

«'Υποχώρησα στην έπιμονή της. 'Αν άρνούμουν, θα πήγαινε ο' άλλο χειρουργό. 'Αλλωστε, έπρόκειτο για μία επέμβασι σκεδόν άκίνδυνη.

«Την έκαμα την άλλη μέρα, όσο τελειότερα μπορούσα. 'Η νέα γυναίκα έδειξε μία άντοχη άξιοθαύμαστη. Δεν έδωλε ούτε μία φωνή πόνου...

«Μερικές μέρες άργότερα, παρατήρησα κάτι παράξενο κι' άνησυχητικό: Ενώ το τραύμα της έπούλωνόταν κανονικά, έκανε κάθε μέρα τις δυνάμεις της, έσθυνε σιγά σιγά... Την έξωρισα σποργικά να μου έμπιστευθί το μυστικό της, τον κρυφό καύμό της.

«Μά όχι, δεν έχω τίποτα... μου άπάντησε, χαμογελώντας μελαγχολικά.

«Ξαφνικά, λάμφανε τα μάτια της και φώναξε:

«Ένα γράμμα για μένα! Θά τ' άφισε κάτω στην πόρτα...

«Είχε άκούσει βήματα, στο δρόμο, που σταμάτησαν μία στιγμή έξω απ' το σπίτι κι' όστερα όπομα κινήθηκαν. Κατέβηκα να δώ. 'Ηταν πραγματικά ό ταχυδρόμος...μά δεν είχε άφίσι τίποτε. 'Η καρμάρια μουπε πως η κυρία της είχε μάθει ν' άναγνώνηζ τα βήματά της, από τότε που περίμενε διαρκώς ένα γράμμα που δεν έφτανε...

«Δυό μέρες άργότερα, η άρρωστη είχε παραμιλήσει. Την άκουσα να μάρη για ένα έπιπλο, για κάποια γράμματα πουπρεπε να καταστρέψη... Το πρωί ξεψύχθηκε, άφου ψιθύρισε ένα όνομα: 'Αλμπερ!

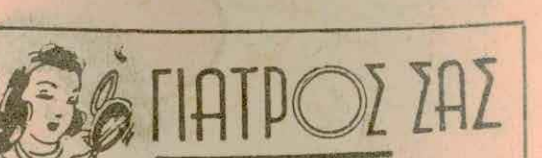
«Όταν γύρισε ο άντρας της απ' το ταξίδι του στο έξωτερικό, μ' έπισκέφθηκε. 'Ηταν ένας πλούσιος κι' ήλικιωμένος έμπορος. Λεγόταν Ρομπέρ.

«Οι λίγες λεπτομέρειες που έμαθα απ' αυτόν, μούδωσαν την εζήγησι του δράματος: 'Η γυναίκα του, ο.κογενείας Τρεμέζ, τον είχε παντρευτή χωρίς να τον άγαπάη, γιατί της τον έπέβαλαν οι δικοί της. 'Ενώ εκείνος έλειπε ο' ένα απ' τα συχνά ταξείδια του, αυτή είχε γνωρίσει κι' είχε έρωτευθί κάποιον άλλον, τον 'Αλμπερ, που με τ' όνομά του στο χείλι ξεψύχονε...

«Μά φαίνεται πως, σε λίγον καιρό, ο άγαπημένος της άρχισε να την παραμελή. 'Η δυστυχία θέλησε τότε να κάνει την έγχειρίσι, με τη σκέψη πως οι πόνοι κι' οι κίνδυνοι που θα περνούσε θα τον συγκινούσαν και θα τον ξανάφερναν κοντά της. Μά η έλπιδα της διαψεύσθηκε. Και το ψυχικό μαρτύριο της τ' θανάτωσε.

«Όσο για τα γράμματα που άνέφερε, θάταν άσφαλώς τα δικά του. Θά τάχε κρύψει σε κάποιο έπιπλο, ίσως στο πατρικό της σπίτι, και δεν πρόλαβε να τά καταστρέψη. 'Ας έλπίσουμε πως το μυστικό της θα μείνη για πάντα άπαράσχητο».

Α. ΜΑΖΙΕ

Κηλίδες μελαγχρωματικές του δέρματος

Το δέρμα του ανθρώπου δεν είναι όμοιόμορφο χρωματισμένο σ' όλα τα μέρη. Άλλοι είναι πιο βαθύ και άλλοι ανοιχτό στον ίδιο άνθρωπο. Αυτό όφειλεται στο ότι μερικά μέρη του δέρματος άρχουν πιο πολλή μελανίνη, μία ούσια που άποτελείται από πολύ λεπτά κοκκία και που βρίσκεται στη βασική στιβάδα της επιδερμίδος. Το δέρμα στις διάφορες ράτσες είναι πιο σκοτεινό ή πιο άσπρο ανάλογα με τη μελανίνη που έχει μέσα του. Στις μαύρες ράτσες, στους νέγρους η μελανίνη είναι άσθονη ενώ στη λευκή ράτσα και προ πάντων στους έσθονους, με το άσπρο δέρμα η μελανίνη είναι πολύ λίγη.

Εκτός από την κανονική εξέλιξη της μελανίνης στο δέρμα άρχουν και παθολογικές καταστάσεις, που το δέρμα γίνεται πιο μαύρο, γιατί αύξάνει η μελανίνη τοπικά ή γενικά από διάφορες ατίες. 'Αν αύξηθι τοπικά τότε λέμε πως άρχουν μελαγχρωματικές κηλίδες και αν αύξηθι γενικά τότε λέμε πως πρόκειται για μελανοδερμία.

Κάθε έρεθισμός του δέρματος μπορεί να προκαλέσει αύξησι της χρωστικής και άς συνέπεια μία μελανοδερμία. Το τρίψιμο των ένδυματων, το σφίξιμο του έπιθέσιμου και των παπουτσιών, το συνεχές έξοιμο σε κυνηλώδες άρρώστειες, προκαλούν τοπικές μελανές κηλίδες που μπορεί κανείς να διαγνώσει από την έντονη σκίαση που άφείλονται.

Ο άέρας, ο ήλιος, το έγνοιο ηλεκτρικό φως, οι υπερυάσεις ακτίνες, η θερμότης, προκαλούν μελανοδερμίες που καμμία φορά μπορεί να είναι και δικτυώτες. Τέτοιες δικτυώτες μελανοδερμίες παρατηρούνται συχνά σε γυναίκες, που κάθονται κοντά στις θερμάστρες με τα πόδια άνοιχτά. Οι μελανοδερμίες αυτές φαίνονται στην έσωτερική επιφάνεια των μπράβων και των κνημών. Παρόμοιες δικτυώτες μελανοδερμίες παρατηρούνται και μετά από πολύ ζεστές μπουγιότες. Και διάφορα φάρμακα μπορούν να προκαλέσουν μελανοδερμίες σε προδιατεθειμένα άτομα. Τέτοια φάρμακα είναι το βάμμα 'Ιωδίου, η κολώνια, οι σιναιπισμοί, τα βιζικάνια και άλλα. Καμμία φορά μερικές άρρώστειες, όταν υποχωρήσουν άφίνουν κηλίδες μελαγχρωματικές.

Όλες αυτές οι μελαγχρωματικές κηλίδες υποχωρούν πολύ σιγά, όταν το αίτιο που τις προκαλέσει λείπει.

Άλλες κηλίδες μελαγχρωματικές είναι οι έφηλιδες, οι κοινές λεγόμενες πιτσιλιές. Αυτές είναι στρογγυλές ή όωειδείς και καμμία φορά άκανόνιστες. Το μέγεθος τους είναι όσο μία φακή ή και μεγαλύτερο. Και το χρώμα τους κιτρινωπό ή καστανό. 'Η επιφάνεια τους είναι όμαλή και έντοπίζονται στο πρόσωπο, στο λαιμό, στα άντηρία, στη ραχιαία επιφάνεια των χεριών, στους ώμους και τις γάμπες. Πιο συχνά φαίνονται σε παιδιά και νεαρά άτομα και στους πολύ έσθονους και κοκκινόμαλλους. Παρουσιάζονται συχνά στην ίδια οικογένεια και δεν έχουν καμμία σχέση με τις φακίδες. Οι έφηλιδες έπηρεάζονται πολύ από τον ήλιο και γι' αυτό φαίνονται την άνοιξη και το καλοκαίρι, ενώ το χειμώνα σβύνουν ή χάνουν πολύ το χρώμα τους.

Το χλόσασμα είναι κηλίδες άκανόνιστες άπλωμένες στο πρόσωπο και έχουν χρώμα κιτρινωπό, καστανό ή προς το μαύρο. Καταλαβαίνουν το μέτωπο, τις παρειές και τους κροτάφους. Το χλόσασμα παρατηρείται συχνά στις έγκυες γυναίκες και έπιμένει πολλές φορές σ' όλη τη ζωή, αν και δεν είναι σπάνια να υποχωρήσι μόλις ξαναφάνη η περίοδος. Εκτός από τη έγκυμοσύνη και διάφορες άλλες παθολογικές καταστάσεις, υπερτίσεις, σελιμγιτίδες, δυσμηνόρροια, άνεπάρκεια των όσθων, προκαλούν χλόσασμα. Μαζί με το χλόσασμα η καμμία φορά και χωρίς αυτό παρουσιάζεται πιο βαθιά χρώσις στις έγκυους και προ πάντων στις μελαχρινές στη θηλή του μαστού, στα γεννητικά όργανα και στη λευκή γραμμή.

Η θεραπεία αυτών καθώς και των έφηλιδων είναι πολύ δύσκολη και θα άποταθιτε στον γιατρό σας για να προσπαθήσι να γιαντρέψι τις διάφορες ένδοκρινικές ή άλλες διαταραχές που συντελούν στην εμφάνισι των μελαγχρωματικών κηλίδων.

Εκτός από τις μελαγχρωματικές αυτές κηλίδες άρχουν και διάφορες μελανώσεις που καταλαμβάνουν έκτεταμένες επιφάνειες του δέρματος και οι δολοκλήροι το δέρμα. Μία από τις τελευτα

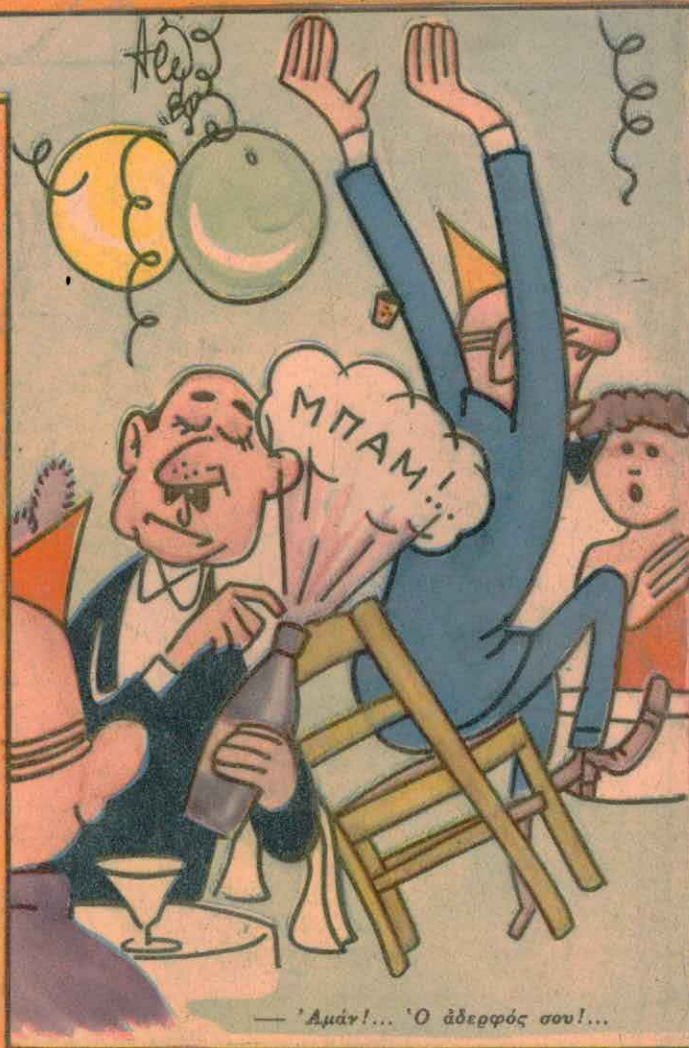
Ἡ Χοντρή καὶ ὁ Ζαχαρίας χορεύουν.

Τὸ ξεμασκάρεμα.

— Δὲν χορεύεις, Παντελῆ, μὲ τὴ δεσποινίδα;
Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντίρρηση!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἀμάν!... Ὁ ἀδερφός σου!...